

Karma-Ro
ORDET
Bog 1

I begyndelsen var ordet

En fortælling om to menneskers kærlighed i deres livs efterår.

Forlaget

Karma-Ro

RUMI:

*”Når jeg selv følger kærlighed, skammer jeg mig over min
forklaring,
hvad jeg så end siger for at udlægge og forklare kærligheden;
selv om tungen gør alt klart,
er den tungeløse Kærlighed klarere.
En pen som skriver hurtigt og sikkert,
flækker i to dele så snart den skal beskrive Kærligheden.
Over for Kærligheden synker forstanden hjælpeløst, som et æsel i
en sump,
kun Kærligheden selv kan forklare kærlighed og elskov.”*

Forord

Denne bog og de følgende 5, er en dokumentarisk fortløbende beretning i overensstemmelse med den virkelighed, som jeg, Karen oplevede.

Bogens mange breve via mails, er skrevet sammen med nu afdøde Niels, ud fra en voksende følelse af kærlighed og sjælsskontakt, både før og efter hans død. Vi fik efterhånden en slags struktur på brevene hvor omdrejningspunktet bl.a. blev krønikerne vi måske ubevidst fortalte til vores efterkommere. Bortset fra Nielses og mit navn, er andre navne af partnere, børn og børnebørn omskrevet.

Mine dagbogsnotater er opgivet med dato. Jeg forkorter i alle bøgerne, mine notater med M.d.n. (Mine dagbogs-notater)

Handlingen er opdelt i 6 bøger med fællestitlen ORDET.

Den første del beskriver vores opbyggende proces, via vores daglige mails til hinanden. De kræfter der udfoldede sig for Niels og mig, i dette skrivende forløb, oplevede vi begge, som lidt af et mirakel, der foldede sig ud.

Vi var to ældre mennesker på henholdsvis 67 og 71 år, med aner der strakte sig tilbage til vores fælles opvækst i en katolsk menighed på Amager og måske reelt, længere tilbage, samt et ungdomsforløb, uden anden kontakt end at vi kendte hinanden, via den katolske ungdomsklub, kaldet KUK som vi begge frekventerede i årene 1964 - 1967.

Første bog af ORDET: "I begyndelsen var ordet", består af 12 kapitler.

Vi beretter i starten især vores liv i en opremsende tilstand, som senere uddybes, via krønikerne og derved finder vej til kærlighedens fine start tilstand, der vokser ud af en større og større tillidsopbygning.

Det er breve fra de første 1½ måneds flittige skrivelser, der slutter med fortællingen om det 1. møde d.16 februar 2017.

Anden bog af ORDET: "Og ordet tog bolig i os", omhandler vores fortsatte daglige brevskrivning, med mere kronologisk ordnede krøniker, efter vores fysiske møde d.16 februar, der resulterede i mange efterfølgende samvær og fortsatte daglige skrivelser.

Vi begynder, for alvor, at uddybe tillidsopbygningens stadie, med betroelsernes større og større åbenhed.

Tredje bog af ORDET: ”Og alt blev skabt ved ordet” beskriver især i brevene, vores meget konkrete tanker og ideer om, hvor og hvordan vi skulle bo og leve, når Niels havde fået gjort endeligt op med sin samlever.

Der forefindes besøg og små ture, bl.a. til Samsø og andet, indtil d.19 maj, hvor Niels endelig tog bladet fra munden og fortalte sin samlever, at han ville ”skilles”.

Fjerde bog af ORDET: ”Og ordet oplyser mørket”. beskriver især tiden efter Niels har oplyst sin samlever om at ophæve deres samliv, men med en fatal fortælse i kølvandet. En ret vanskelig og belastende tid, for os begge, men måske især for Niels.

Femte bog af ORDET: ”Og lyset tog bolig i os”, beskriver Nielses sygdom der efterhånden tager overhånd, hvilket gør at han kommer på lange sygehusophold, fordelt over 3 forskellige sygehuse. Jeg beskriver den daglige proces og behandling, og disse sygehuses og afdelingers ret forskellige måder at varetage deres opgaver på.

Niels når at ligge på Slagelse Sygehus mave-tarm kirurgisk afdeling i 4 uger, derefter Roskilde Sygehus hæmatologiske afdeling 60, Hjerterafdelingen og intensiv. Den sidste opholdt han sig på i 18 døgn. Et ophold der står for mig som sammenlignelig med tortur af 3. grad.

Herfra indlægges han i komatilstand på Rigshospitalets intensive leverafdeling, hvor en helt anden stemning af ro og stilhed forefindes.

Sjette bog af ORDET: ”Lysets åbenbaring”, beskriver min kontakt til afdøde Niels, efter hans død.

Hensigten med første, anden, tredje, fjerde og femte del er, at skildre hvordan vores breve giver en stor åbenhed, ærlighed og opbyggende tillid, som i første ombæring, kan udvikles via brevveksling, møder og under et udmagrende sygdomsforløb. Det betød at to mennesker fik mulighed for, at knytte et meget stærkt bånd.

Efter Nielses død, opstod der en slags spontan fortsættelse af vores kommunikation, dog ikke dagligt. Denne kommunikation udvider sig til større åndelige kontaktformer for mig.

Her forklarer Niels selv, at grundet min fokusering på ham, er han en slags mellemmand for visdomsaspektet. Han fortæller mig, at igennem ham, er det reelt beskeder fra den gamle af dage, Sanat Kumara, jeg får.

Jeg er i lang tid ret skeptisk overfor disse oplysninger. Ønsker ligesom ikke at skulle slippe Nielses og min interessante kommunikation, via håndskrevne nedfældninger.

Disse nedfældninger er desuden skrevet med min egen håndskrift og en anden håndskrift. Den håndskrift, som skulle være Nielses, er dog ikke en tro kopi af den håndskrift, han havde som Jordboen Niels.

Skriften skiftede udtryk på et tidspunkt, hen over tiden.

Selve kommunikationen efter hans død, er inddelt i flere niveauer.

Første del er koncentreret nok så meget om det liv Niels just havde forladt.

I senere notater, kommer der indimellem kanaliseringer af mere oplysende karakter. Jeg selv opfatter, at den diskarnerede sjæl, som Niels er, åbenbart skal igennem flere lag, for at nå et mere oplyst sjælsniveau, hvor roen og fredens tidløshed må formodes at befinde sig. Selv er jeg opmærksom på at sjælens eksistens er os, der som jordboer, bærer en fysisk tilstand, men ikke er denne tilstand. Man kunne sige vi ER sjæle, der inkarnerer i kroppe. Vi er ikke kroppe der har sjæle. Der er processer, af forskellige grader af sjælsniveauer, præget af overordnet åndelig orden.

Hele bogen er nedfældet ud fra Nielses og min kommunikation og mine oplevelser og indtryk.

Om det der derved er kommet frem kan forklares på andre måder er op til læseren selv.

For mig har det taget ca. syv år at arbejde mig igennem læsning og smårettelser, frem til beslutningen om en udgivelse af brevene, både før og efter Nielses død.

Der er i dette lange forløb, sket en stor udvikling inde i mig og mit forhold til mig selv.

Først og fremmest en erkendelse af min dybe angst for at formidle dette med navns nævnelse. I denne erkendelse blev identiteten med mit forulykkede barn endelig erkendt, hvilket betød at disse oplevelser og dybe prægninger ikke behøvede at sætte dagsordener i mit liv 60 år efter dets reelle eksistens.

Det blev til mange omskrivninger, rettelser og forandring af alle de navne, bag hvilke der står et menneske, som jeg troede det handlede om at ville beskytte, også selv om Niels allerede i vores tidlige kommunikation, og tillige efter hans død, havde forsøgt at overbevise mig om udgivelse, ja allerede inden hans fysiske død, hvor han også havde luftet muligheden for at udgive sin del af krønikerne, i bogform. Måske sågar, som vi snakkede lidt drømmende om, at gøre dette i fællesskab. Her var det naturligvis med fokuspunkt i vores brevskrivning med krøniker, som vi så begejstrede, havde nedfældet og fremover ville fortsætte med at nedfælde.

Kommunikationen og møderne før Nielses død, fortæller dels om kærligheden os imellem, men udover denne vigtige oplevelse, også om tiden i 1945 hvor Niels bliver født og fremefter. Via krønikerne, som vi flittigt sendte til hinanden, får læseren et tidsbillede af to menneskers opvækst, børneopdragelse og samfundsvilkår. Det er for at være tro mod stoffet, som er skrevet en smule rodet, gentagende og uddybende nogle oplysninger, i senere breve, at jeg har ladet det forblive sådan.

Jeg er overbevist om, at det ikke kræver særlige evner at få kontakt til afdøde, andet end evnen til et åbent sind, lig et barns.

Det skyldes den overbevisning, at jeg i sådan en åben tilstand, oplever at der ganske enkelt, kun var og er, en minimal reel adskillelse fra sjælene på den ”anden” side, og os fysisk inkarnerede jordboere.

Jeg opfatter at foreningen med Nielses sjæleniveau og mit højere selv, der ligeledes er mit eget sjælsniveau, stadig har kontakten fra de sjælelige og dybe oplevelser, vi nåede at gennemleve på den korte tid vi havde sammen.

Jeg kendte Niels periferisk gennem vores katolske menighed, vores skolegang, hvor Niels havde haft min moster Anny Hawranek som klasselærer i mellemskolen.

Denne moster voksede jeg op hos fra 10-årsalderen til jeg flyttede hjemmefra som 18 - årig.

Niels havde desuden gået fra 1. til 4. klasse sammen med min storesøster.

Senere kendte vi hinanden gennem en indlemmelse i ungdomsklubben KUK.

KUK er en katolsk ungdomsklub som jeg var med i, fra min konfirmation i foråret 1964 til ca. nov. 1967. I samme periode kom den unge Niels også ofte, i selvsamme klub.

Både Niels og jeg blev især præget af den katolske tro og dens moralkodeks.

Jeg påvirket af min mor og min moster i særdeleshed, senere i barndommen, og på to ret forskellige vinkler.

For Nielses vedkommende, især af hans mor, som jeg ud fra hans fortællinger, opfattede ret dominerende, vovet og måske med en snert narcissisme over sig. Vi var begge to præget generelt af efterkrigstidens tidsånd, som vores store efterkrigsgeneration voksede op i.

Dertil kom også indflydelsen fra nonner og præster, af kirkegang og kirkens specielle holdninger. Holdninger, der virkede langt væk fra de guddommelige indre processer.

Ud fra mine oplevelser og samtaler med Niels, erkendte jeg at børn tilknyttet den katolske skole, i overvældende grad, blev præget af magtfulde kirkefolk, der som regel aldrig undlod at nedgøre kroppen og spontaniteten, selv om der var mange vitterlig gode og ordentlige nonner, præster og menighed, som blot handlede ud fra deres egen prægning.

Det handlede om at føje sig under Guds almægtige åsyn og dermed under den Katolske kirkes magt. De katolske moralister, hvilket alle jo ikke nødvendigvis var, mente at det var vigtigere at vise verden sin velopdragne, fromme, rettroende dydighed, end at snakke om sanddruelighed og ægte stående ved sig selv. Det gælder i øvrigt alle de tre monoteistiske religioner, Jødedom, Kristendom og Islam.

Angsten for Guds (læs kirkefædrenes indputtede domsfældelse og helvede) oversteg langt det faktum der omhandlede den sandfærdige sjæl.

En kærlig tak til Lisa Hougård for hendes engagement i denne bogs tilblivelse, hvor hun understreger at hun er agnostiker og ikke tager stilling til om det bogen giver udtryk for, har en realitet i sig eller ej. Hendes arbejde med dele af især bog 6, gik overvejende ud på, om sproget overhovedet kunne forstås og at få rettet nogle af de værste grammatiske fejl. Om det er lykket mig at følge hendes rettelser til punkt og prikke, er ikke hendes fejl, men udelukkende min mangel på detaljerne i hendes rettelsesforsøg.

Endvidere vil jeg sige en stor tak til Astrolog Claus Herskind Houlberg og hold 11 semester 2023, som jeg gik på kursus hos, i esoterisk astrologi, og som på en måde ved deres fænomenale analyse af mit horoskop, set med esoteriske realistiske øjne, fik mig til at indse, en gammel nærmest kloagtig hånd, der i årevis havde fået mig til at gemme mig, for alt der havde med mine personlige muligheder, at gøre. Ikke bare det skrevne ord, men også med maleriet, billedvævningen etc. Så hellere sidde i min egen

hyggestemning og en sitrende tryghedside, a la den tid jeg oplevede hos min moster. Dengang gemt af vejen for alle, i stort set et par år, af min spirende ungdomstid. Denne indsigt, som har farvet hele mit liv og jeg derfor ikke formåede at tage et ordentligt ansvar for, bibeholdt mig i et lukket system, hvor intet af hverken forfatterskab, malerier etc. fik en jordisk chance, som andet end mine succesrige forsøg, der blot resulterede i, at lykkedes det at få et maleri eller en billedvævning på en censureret udstilling, var det rigeligt, samt bekræftelsen på min store sensitivitet og dette at erkende, at jeg måske også kunne se det som en mulighed, at være en lille gave til menneskeheden, som vi jo faktisk alle er, hvis vi tør være os, ud fra det vi tager med os af lærdom, fra både tidligere, som igangværende eksistens. Altså på hver sin måde. Min var, at formidle både mit eget ret så dramatiske liv og samtidig åbne for en fortælleglæde, Nielses var som en stor giver til det folkelige musikliv igennem mange år og en god pædagog, lædersmed og forfatter, der gav til en lille egn i denne store og dog lille klode.

Disse oplysninger om noget nær sagt selvindlysende, kan jeg se i dag, og denne indsigt har fået mig til at komme ud over rampen.

Derudover skal min veninde Charlotte Ander Ernsø have en stor tak, for med accept og begejstring og et stort hjerte, at give mig en guide til at føre mig direkte følelsesmæssigt, ud af bindingen til en forestilling, som ikke hørte hjemme i mit nuværende liv.

Den allerstørste tak skal mine børn og nu børnebørn have, for uden dem havde jeg nok ikke turdet folde mig ud.

Ordet

Bog 1.

I begyndelsen var ordet.

Indholdsfortegnelse

1. kapitel: Kontakten	side 11
2. kapitel: Vi åbner dristigt op	side 27
3. kapitel: Familiebekendtskabet udvides	side 48
4. kapitel: Forelskelsen er vist fakta	side 72
5. kapitel: Den lille pause	side 102
6. kapitel: Erindringer bliver til krøniker	side 117
7. kapitel: Invitationen og hvad deraf følger	side 142
8. kapitel: Alt det du skal vide, min elskede	side 164
9. kapitel: En forsigtig forespørgsel	side 195
10. kapitel: Tillid der åbner grænser	side 227
11. kapitel: Nu skal der lidt orden på	side 249
12. kapitel: Ventetidens spænding stiger	side 272
13. kapitel: Højspænding og krøniker	side 296
14. kapitel: Forelskelsen der blev til kød og blod	side 310

Kapitel 1

Kontakten

År 2016

Onsdag d. 23.11

I dag kom der uventet en venneanmodning fra Niels over Facebook og jeg klikkede straks på godkendelse og dermed en endelig etablering.

Jeg blev af en eller anden, lidt overraskende grund, virkelig glad over at Niels sendte mig denne venneanmodning.

Jeg kendte Niels fra skoletiden på Sankt Annæ skole og på min mosters snak om ham og hans lillesøster Angela. Specielt Niels, som hun havde været klasselærer for i mellemskolen (det hed 8-9 klasse dengang).

Jeg kendte Niels periferisk, gennem vores fælles indlemmelse i ungdomsklubben KUK. En katolsk ungdomsklub som jeg var med i fra min konfirmation i april 1964 til ca. nov. 1967. Vi havde derudover gået på

samme skole og Niels havde haft min moster, som klasselærer, og gået fra 1. til 4. klasse med min Storesøster Kirsten.

Klassebilledet viser min storesøster Kirsten, som nr. fire fra højre. Hun står lidt tilbage med helt mørkt hår og dermed bag ved Niels, der er nr. 1 til højre af de 4 drenge der sidder ned.

Fredag d. 30.12.

Kære Karen.

Det er jo efterhånden mange år siden vi kom i KUK. (Katolsk ungdomsklub)

Det er også mange år siden, vi har gået i skole, men det er lidt i den anledning, at jeg skriver til dig med et spørgsmål. Er Kirsten, som er blandt dine venner, den Kirsten, som jeg gik i klasse med i Sankt Annæ Skole? Grunden til at jeg spørger er, at vi er en hel del gamle klassekammerater fra skolen, som har kontakt med hinanden og her vil vi også gerne invitere Kirsten til vores næste samling, møde eller hvad vi skal kalde det. Vi mødes faktisk en gang om året, Vi er cirka 18 som har mere eller mindre kontakt med hinanden og der dukker som regel en 10 - 12 stykker op til vores årlige frokost. Jeg glæder mig til at høre fra dig.

Godt nytår og de venligste hilsner Fra Niels.

M.d.n.:

Så kom der endelig et lille brev fra ham, efter over en måneds stilhed.

Jeg havde på en måde regnet med det, dog en smule før og jeg havde besluttet, jeg ikke ville skrive til ham først, for ville han en eller anden form for kontakt, måtte han handle og tage initiativet, hvis det var meningen.

Et sted inde i mig vidste jeg dette. På trods af at jeg ikke umiddelbart oplevede tiltrækning og egentlig nødig ville forbinde mig til nogen, så var denne kontakt yderst vigtig kunne jeg fornemme. Sådan oplevede jeg mit fokus respondere på min egen undren. Egentlig oplevedes det som om noget/nogen kaldte fra universets mystiske dyb. Det var jo ham der havde bedt om en venneanmodning og på forunderlig vis, tvivler jeg dybt og inderligt på, at det kun var for at spørge til min storesøster, for jeg fornemmer også en lyst til at få kontakt. Det er lige før jeg vil kalde det en slags kalden.

Det glæder mig og glæden undrer mig en del.

Jeg står absolut ikke i en situation hvor jeg på nogen måde længes efter en partner. Men det behøver jo heller ikke at skulle handle om partnerskab.

Snarere en mulig tilstand af venskab.

Jeg svarede så nøgternt jeg kunne.

Kære Niels.

Kirsten er min storesøster, som også passer godt til din årgang vil jeg tro. Hun gik på Sankt Annæ skole fra 1-4 klasse. Så skiftede hun skole da vi flyttede ud til Kastrup og begge kom til at gå på Korsvejens Skole, jeg indtil jeg flyttede ind hos vores moster, som du ved, var lærer på skolen. Jeg startede derefter selv i 1960 i 4. klasse på Sankt Annæ skole.

Det er da helt hyggeligt at have kontakt med flere af jer fra KUK.

Jeg har boet i Jylland i 39 år men flyttede til Farum i 2013 hvor Kirsten S også bor. Vi har genoptaget et ungdomsvenskab og taler ofte om alle jer fra KUK når vi ses. Har du prøvet at kontakte min søster Kirsten? Ellers prøv. Jeg ønsker også dig og evt. venner jeg kender i din "klasse" et rigtig godt og lykkebringende nytår.

Venlig hilsen fra Karen

Lørdag d. 31.12.

Kære Karen.

Mange tak for din mail. Det var dejligt at høre lidt fra dig. Jeg vil kontakte Kirsten på Facebook straks efter nytår. Jeg er ivrigt venner med Kirsten S på Facebook. Hun skrev til mig for et års tid siden. Det er altid rart at høre fra gamle venner og samtidigt kunne følge dem lidt.

Mange hilsner fra Niels.

M.d.n.:

Jeg vidste ikke om jeg på baggrund af hans brev skulle svare tilbage.

Jeg læste derfor igen mit eget korte kontante brev og fandt det noget formeldt, hvorfor jeg besluttede jeg lige måtte give lidt ekstra lyd fra mig.

Jeg oplevede at mærke Nielses forsigtige sårbarhedsmekanisme, række lidt ud for at sondere terrænet om det gik an at gå videre.

Jeg var blottet for forestillinger, havde blot en begejstret glæde indeni.

År 2017

Mandag d. 02.01

M.d.n.:

Jeg satte mig spontant i dag og skrev en mail over Messenger til Niels,
Jeg vil nok selv kalde det intuition. Den der indre impuls ud over drømme etc. som
gennem livet har gavnet mig og især vejledt mig.

Kære Niels

*Jeg skriver lige lidt mere, fordi jeg har gået og kredset mig ind på fortiden og KUK. Jeg
husker dig, som om du ikke var særlig tit i KUK i den periode jeg betrådte stedet.*

*De "store" drenge var jo bl.a. Keld, Lauritz, Stefan, dig og andre hvis navne er røget
lidt tilbage i mit indre kartotek.*

*De gange jeg så dig, tror jeg mest jeg tænkte at du havde nogle smukke brune øjne og
virkede ret fjern. Jeg ved ikke om jeg tager helt fejl, men hang der ikke relativt ofte en
guitar på din skulder?*

*Jeg kan huske Moster engang, i forbindelse med et eller andet, erklærede at "du var lidt
af en rod, men at du nok skulle klare dig i verden". Underforstået at hun godt kunne lide
dig. Så - hvordan er det så gået dig? Har du klaret dig godt?*

*Livet er jo ofte et sammensurium af spænding, glæder og frustrationer. En masse, der
går den rigtige vej og en masse der vist forsøger at spænde lidt ben. Nogle gange kan
man jo mene at livet er en slags komedie skrevet af en slags sadist.*

*Jeg har selv haft et spændende og udfordrende liv. Har tre døtre og tre børnebørn. Jeg
er vist blevet en del ældre, men føler godt nok, jeg for alvor har noget på hjerte, så ud
over at jeg tit passer børnebørn så knokler jeg begejstret som en 20-årig, med at male
billeder, skrive og filosofere.*

*Jeg vil godt høre lidt, og dersom du er i humør til det så skriv tilbage. Endnu engang
godt nytår.*

Mange hilsner fra Karen

Tirsdag d. 03.01

Kære Karen.

Tak for en spændende mail. Jeg vil gerne tage udgangspunkt i den og skrive til dig. Jeg satser på, at det ikke bliver for langt, da jeg har svært ved at stoppe, når jeg er kommet i gang.

Jeg husker dig fra Kuk, og ikke mindst at de fleste af os drenge var enige om, at du var klart den kønneste af pigerne.

Og så må jeg vist hellere fortælle lidt om mig selv.

Din moster havde fuldstændig ret: Jeg har klaret mig rigtig godt, tør jeg sige. Jeg har prøvet så mange spændende ting, men lad mig holde mig til hovedlinjerne. Men jeg kan da lige tilføje, at din moster og min mor var ungdomsveninder og kendte hinanden ret godt. Jeg kom mest i Kuk fra 1964 til efteråret 67. Dette efterår begyndte jeg på studenterkursus, men guitaren "hang stadig på min skulder" og jeg fandt hurtigt ud af, at det ikke krævede studenterkursus at blive noget ved musikken, så jeg stoppede på kurset, da jeg fik tilbud om at blive guitarlærer på Danmarks Musikskole. Det var i efteråret 67 og så fulgte der nogle dejlige år med fest og farver, musik jobs og undervisning. Indimellem nåede jeg at uddanne mig til musikpædagog og fik herefter en fast adjunktstilling på et seminarium. Endnu mere fest og farver. Så blev jeg viceinspektør på Hvidovre Ungdomsskole, der blegnede farverne lidt og det blev lidt for administrativt til mig. Så søgte jeg job på Idrætsskolerne i Oure og blev ansat som surf instruktør, musiklærer og alt mulig andet i det helt nye skoleprojekt. (Følger du med endnu?) Der var jeg i 18 spændende og udfordrende år, indtil jeg for 10 år siden flyttede fra Fyn til Midtsjælland. Jeg droppede alt, der hed fast arbejde, da jeg blev 60 år. Tog fat på guitaren og skriveriet igen.

Der var jeg så nået til det samme liv, som da jeg var i tyverne og sådan har jeg det stadig, bare med den lille forskel, at jeg ikke behøver at tage et hvilket som helst job, men har, som Din moster spåede, klaret mig rigtig godt, også økonomisk. Det er en mærkbar forskel, fra da jeg var i tyverne. Om jeg udgiver flere bøger, ved jeg ikke, men det er da blevet til nogle stykker, hvoraf den seneste kom for ca. 5 år siden.

Mange hilsner fra Niels.

PS. Jeg har skrevet til Kirsten, din søster og inviteret hende med i vores gruppe.

Kære Karen.

*Vi kunne jo skrive på mail i stedet for Messenger Hvis du vil? Det er min Mail
adresse Niels@.....dk. Så kan jeg på et tidspunkt sende dig et par billeder fra KUK.
Jeg glæder mig til at høre fra dig. Mange hilsner Niels*

Kære Niels

*Tak for et dejligt svar. Jeg har været inde på nettet mange gange siden sidst og der kom
ikke besked på Messenger, om at du havde skrevet så først her til aften kiggede jeg ind
og så at du jo for længst havde svaret.*

Det blev jeg glad for.

*Klokken er desværre sengetid 00.21 så jeg skriver videre og svarer på dit gode svar i
morgen.*

Mange hilsner Karen

Lørdag d. 07.01.

M.d.n.:

Jeg trives ret godt generelt. Jeg oplever ro og afslappethed og en stor følelse af
frihed, efter jeg gik på pension. Jeg føler jeg har en slags retning via skrivning og
maleri og bestemt ikke skulle mere af pardans-lignende karakter.

Men noget dybt inde i mig kalder nu.

Det er som om Nielses sjælstilstand siver ind i min trygge livstilstand, uden jeg
bevidst kan opfange det rigtigt.

Det er som en lydløs kalden, eller måske som en meget svag ulmende tilstand, som
om nogen forsigtigt har pustet til meget gamle gløder, dybt nede.

Gløder der har ligget der fra ungdommens ubevidste dyb og nu blusser op i sin fulde
kraft.

Jeg tror ikke på tilfældigheder.

Vi gebærder os for mig at se med et radarsystem, som endnu ikke er kortlagt, erkendt
af ret mange og derfor endnu ikke forsket i, udover en slags bevisførelse indenfor
den alternative verden.

Da han inviterede mig over på mailadressen, følte jeg, der blev skabt et rum at bygge
videre på.

Det er ligesom mere privat via mails end over Facebooks Messenger.

Det er nok lidt skørt at føle så meget, jeg har jo ikke set ham i 50 år, og alligevel er det som at åbne døren efter et smut ned til købmanden og tilbage igen. Jamen jeg sansede ham ikke dengang. Han strøg forbi mig, grundet hans tilhørsforhold til den foregående teenagegruppe og deres fokus på Elvis, Tommy Steel og Fore Jacks. Frontløbergruppen til min tids tilbedelse af The Beatles og alle de mange navne der fulgte efter.

Kære Niels

Så er der fred og ro til at skrive til dig. Ikke fordi nogen har krævet noget, men fordi jeg lige skulle runde at se "Jersild minus spind", og "deadline", samt færdiggjort et projekt.

Som sagt var det dejligt at få et godt langt brev fra dig.

Jeg ved ikke hvorfor, men at sidde og skrive til dig, rusker op i et eller andet, så det er nok klogt at følge.

Tiden fløjter af sted syntes jeg og det er rigtig rart at sætte sig til tasterne nu.

Det kunne være spændende at se nogle gamle billeder. Har du også nogle af din mor, for Jeg ligger inde med mange billeder fra min mors og mosters barndom og specielt ungdom med mange gruppebilleder af unge forventningsfulde kvinder som 100 % sikkert var katolsk tilknyttet.

Jeg har en mega stor kasse med alle mulige billeder også fra Kirstens skoletid. Men det vil nok tage nogle timer at få dem fundet. Det har jeg dog virkelig fået appetit på, så det tror jeg meget snart jeg vil gå i krig med.

Og da min søster kommer d. 24. og 25. januar og besøger mig, vil hun sikkert også finde det interessant at snakke om kontakten til dig.

Hun er simpelthen et utroligt dejligt menneske, som har givet så meget til forsorgen, sine børn, sin lidt specielle mand og sine børnebørn.

Du skriver at du kan skrive derudaf når du først får begyndt og den trang kender jeg udmærket. Jeg kan også få varmet mig op til at skrive længe, især når livets tilskikkelser får filosofiske tanker til at rykke i front.

Jeg fandt i øvrigt din hjemmeside, og syntes den var vældig interessant. Virkelig.

Jeg har lige lukket min ned for en tid fordi jeg skal målrette den mere.

Jeg bliver lidt smigret over at du skriver "Jeg husker dig fra Kuk, og ikke mindst at de fleste af os drenge var enige om, at du var klart den kønneste af pigerne."

Her har jeg gået og regnet med at interessen og de 4-5 unge drenge/mænd der tit fulgte mig hjem efter vores torsdagsmøder eller fester, udelukkende gjorde det, fordi de havde min moster i skolen. Det kan jo så også godt være.

Da jeg rykkede til Jylland og mødte de mænd, der har besunget noget af mit liv, var det jyske mænd, som jo ret beset, går for at underspille de rosende toner og kun i yderste tilfælde får hvisket en lille ros ud, så vant til smiger er jeg nok ikke. Men som andre kvinder kan jeg da glædes ved dem.

Nå! det med skønheden var heller ikke det vigtigste for mig på den tid, da jeg nok var noget "samspilsramt" af dels mine forældres skilsmisse og min mors depression, dels min lillesøsters sygdom med kræft i nethinden og deraf blindhed og dels at min elskede storesøster blev sendt i huset.

Havde jeg ikke haft moster, tror jeg ikke jeg var blevet et nogenlunde velfungerende menneske på langt sigt.

Det har så sikkert også taget lidt tid at få rettet op på. Men med baggrund i den noget rodede barndom, blev det jo alligevel det, der lagde fundamentet til mit arbejde og dels kreative trang, samt samfundsmæssig og politisk optagethed.

Jeg gik ud midt i 3. real. Orkede det bare ikke, selv om det gik ok. Så fik jeg job som porcelænsmaler og malede blomstermotiver i en lind strøm indtil kedsomhedens ulidelige favntag greb mig og jeg droppede at være elev der og i stedet kom ind på Kunsthåndværkerskolens afd. for tegning og grafik, underforstået reklametegner eller illustrator. Skolen hedder i dag et eller andet med grafisk Design eller lign.

Året efter havde Sankt Annæ skole, brug for en formningslærer i 10 timer om ugen, så det fik jeg som ekstra job. Men i længden gik det ikke at være så meget fraværende studiet og da Rastrup, som jo da var blevet skoleleder, syntes jeg havde et godt tag på børn, og derfor foreslog mig at få en 1. klasse i dansk og om aftenen læse til lærer på Triers faglærerkursus, slog jeg til. Triers faglærerkursus havde moster også uddannet sig under, fordi hun som Katolik ikke kunne søge ind på seminariet.

Jeg elskede jobbet som klasselærer, men at læse om aftenen det orkede jeg ikke. Min små elever blev rigtig dygtige skal siges, men jeg underviste lidt mere frit end de fleste lærere gjorde.

Da mine elever nåede 3 klasse, opgav jeg grundet private store problemer, selv om jeg da også var i gang med at tage vare på specialundervisningen, samtidig med at jeg flere år i træk startede forfra på Triers faglærerkursus. En ørkesløs kedelig uddannelse som jeg aldrig fik gjort færdig.

Nej nu styrter skrivningen også for mig i et lidt heftigt tempo, så måske kan jeg fortsætte i morgen eller søndag.

kort fortalt søgte jeg efter de personlige derouter på Askov højskole og blev derovre. Og ganske andre muligheder dukkede op.

Men er du interesseret så skriver jeg gerne videre på alle de oplevelser der nu har været tilsmilet mig og håber du også får lyst til at skrive mere om alt det du nu kunne få lyst til at skrive om.

Så bare lige Hilsener fra Karen her til slut og så har du også min mailadresse nu.

Søndag d.08. 01.

Spørgsmål og mere fortælling

Kære Karen.

Mange tak for dit brev. Når jeg skriver at det var dejlig langt, kan du jo nok opfatte, at du meget gerne må blive ved med at skrive. Det var spændende.

Et enkelt spørgsmål dukkede op: Hvorfor kunne din moster som katolik ikke søge ind på seminariet?

Nå, jeg har lyst til at fortælle om, da jeg forlod skolen på Hans Bogbinders Alle.

Min mor havde planlagt hele min fremtid, ja vel det meste af mit liv. Når jeg havde fået mellemskoleeksamen, skulle jeg være maskinarbejder og derefter læse til maskinmester, som min far.

Næsten alle mænd i min fars familie havde fået den skæbne: Min far, et par fætre og tre af min fars fire brødre. Så det måtte jo være solidt.

Da jeg havde bestået det sidste fag til mellemskoleeksamen, var der næsten fjorten dage til vi kunne få et håndtryk af Skolebestyrer Tage Langsted og derefter holde sommerferie.

En af mine onkler, som var restauratør havde åbnet en fiskebutik i Elbagade og spurgte om jeg ikke havde lyst til at arbejde for ham i de fjorten dage.

Fiskehandler! Den havde jeg ikke lige set komme, men sagde ja, da jeg jo gerne ville tjene nogle penge.

Efter to dage i fiskebutikken spurgte min onkel Ewald (Fiskehandleren) om jeg ikke havde lyst til at komme i lære som kok.

Jo, sagde jeg, da jeg egentligt aldrig havde forholdt mig til at blive maskinarbejder og min mor vist havde glemt, at jeg skulle have en læreplads inden for dette fag.

Så imens jeg søgte læreplads som kok, blev jeg sømand (På Øresundsfart). Det skete fordi Onkel Ewald, som ikke altid var helt stabil, pludselig havde lukket butikken. En morgen, da jeg mødte på arbejde, var alt lukket og slukket. Jeg fik siden hen at vide, at han havde fået tilbud om et job, som han ikke kunne sige nej til, Samme nat var han fløjet langt væk for at påmønstre et skib som hovmester.

Så sejlede jeg i tre måneder på Thor Viking: København / Landskrona – fire dobbeltture hver dag.

Det spændende ved det job var, at det var mit første rigtige arbejde, hvor jeg arbejdede sammen med en masse mennesker og for alvor lærte at forholde mig til andre og ikke mindst var sammen med voksne, som ikke var lærere, der var sat til at undervise mig.

Jeg oplevede allerede her, hvad gode kolleger på en arbejdsplads betød.

Endelig efter tre måneder fik jeg en læreplads og det blev noget af en omvæltning for mig. En udvikling og en masse oplevelser, som jeg ikke ville være foruden.

Det kan jeg fortælle om en anden gang, hvis du gider læse om det.

Ja fiskehandelen regner jeg for afslutningen af min skoletid og Viking bådene begyndelse på et helt andet liv end det på skolebænken. For selv om jeg havde drømt om at komme i gymnasiet, så trådte den drøm altså i baggrunden de næste mange år.

Jeg slutter nu, så du kan få brevet her søndag aften.

Mange hilsner fra Niels

Mandag d. 09.01.

Kære Niels

Tak for dit brev, Jeg går faktisk og glæder mig til dem og syntes det er mega dejligt at læse om din ungdom og liv, som jeg dengang ikke vidste noget om.

For selv om jeg ikke kendte dig specielt er det alligevel som om at jeg har kendt dig.

Det er jo utroligt så meget der sker lige i den periode, selv om jeg har forstået at det fortsatte.

Har været oppe i Hundested fra i går til i dag for at passe mit barnebarn, en ekstrem skøn unge, men det syntes nok de fleste om deres børnebørn. Jeg kan nu godt lide børn generelt.

Apropos så er det udfordrende at komme ud af skolen og ind på arbejdsmarkedet for mange og specielt opleve den større råhed som findes.

Da du skrev om det at opdage hvad gode kollegaer på en arbejdsplads betød, kom jeg til at tænke på en oplevelse jeg fik på porcelænsfabrikken nærmest som en klump mudder der blev kastet. Vi havde en værkfører som var mand. Han skulle åbenbart noget andet og ledelsen ansatte en af de kvindelige porcelænsmalere til bestillingen. Det var normalt mændenes gebet at bestemme på alle malerafdelingerne, så det må siges at have været fremsynet. Da jeg skulle til at gå hjem og havde stemplet ud, kom en af de ældre kvinder hen og inviterede mig til samlingsmøde i vores kantine.

Og her stod så ca. 20-30 kvinder i en rundkreds om den udnævnte kvinde. Jeg overværede en tilstand af modbydelighed hvor kvinderne der arbejdede på vase-afdelingen som jeg selv, stod og råbte og skreg, spyttede og hånede hende for barnløshed og lign. Jeg var ret ung (17 år) og fattede ikke spor af den

utrolige behandling af en kollega. Det viste sig at være vrede over at lige netop denne kvinde havde fået jobbet. De teede sig grusomt og jeg må tilføje at jeg heldigvis aldrig har været ude for noget tilsvarende, siden. Jeg sagde op kort efter, dog ikke af denne årsag, selv om den måske hjalp lidt med, men reelt var det mere af

kedsomhed, som sagt. Når jeg tænkte på fremtiden kunne jeg simpelthen ikke se mig selv efter f.eks. 10 år, stadig sidde og male den ene kedsommelige fastlagte vasemotiv efter den anden.

Jeg manglede faktisk lige et lille mellemled inden jeg kom på

Kunsthåndværkerskolen og siden på Sankt Annæ Skole som ufaglært lærer.

Jeg var blevet kæreste med en ung mand David som blev sendt til Bornholm som soldat.

Der tog jeg så over og var i et ½ år. Mest fordi han virkede temmelig utryg ved at skulle derover og lade mig blive tilbage.

Og jobbene hang ikke på nogen træer dervore.

Jeg endte en kort overgang som telefondame i et forsikringsselskab med en aflønning af 2 kr. i timen og frokost hjemme hvor hans kone, der i sandhed, var en hjemmegående en af slagsen. Men jagten på job i det Bornholmske, kan jeg fortælle om en anden gang.

Mit største problem var at jeg savnede Moster og Amager enormt, så efter passende tid drog jeg med Bornholmerbåden hjem til København og Amager.

Og så må jeg fortsætte senere.

Jeg mangler da for resten lige at svare dig på det med Mosters begrundelse for at studere på Triers Faglærerkursus. Jeg ved ikke andet end at det var i 1930'erne hun tog uddannelsen og at det var på grund af et eller andet krav om noget med religion. Måske at hun ikke kunne blive fritaget for kristendom eller som jeg mener moster sagde, fordi hun ikke var i den danske folkekirke.

Mange hilsner fra Karen

Tirsdag d.10.01.

Nyt og Gammelt

Kære Karen.

Mange tak for dit brev, som det glædede mig at få og som jeg fandt spændende.

Ja børnebørn er jo dejlige. Jeg skal nok en gang fortælle om mine. Du må også gerne fortælle om børn og børnebørn.

Jeg vil starte med at fortælle om lidt almindelig hverdag.

I går syntes jeg vi for alvor er kommet over jul og årsskifte og skal tilbage i en forhåbentlig dejlig og spændende hverdag. Jeg har altid dyrket mindst en slags sport, selv om de har skiftet noget i tidens løb. Fire områder er jeg optaget af i disse år, men tennis, golf og inliner ligger ret stille på denne årstid. Jeg er f.eks. ikke golf-fanatiker, så jeg spiller ikke, når det er koldt. Inliner forstyrres af sne og fugtigt vejr, mens den tennisklub, jeg spiller i nu, ikke har en hal til vintertræning.

Så der er kun floorball tilbage, som jeg startede på i september 76. Det er fedt og der er et bedre kammeratskab end andre steder, jeg har dyrket idræt.

Der er et 60+ hold, som vi har meget glæde af og begyndte den nye sæson i går. Nu jeg er ved det, vil jeg da indsparke, at vi i nogle år i Kuk havde en udmærket sports afdeling, hvor vi især spillede håndbold. Det var Theis fra vores skole, som stod for det. Det foregik søndag eftermiddag og som regel med et pænt fremmøde.

Nu er det jo så over nytår og generalforsamlinger starter i klubber og foreninger overalt. Årets første generalforsamling var i går, så den hang sammen med en forsinket julefrokost. Det var i en meget lille kreds, som hedder Vesthhusets Venner. Vores eneste formål er at være garanter for, at alt går rigtigt til i "Vestthuset", som er et musiksted i Sorø. Musikstedet er startet af en af mine ældste venner, Peter Vesth, som er sanger og musiker og altså kunstnerisk leder af "Vestthuset".

Vi har kendt hinanden siden 1967 og i de mange år jævnligt arbejdet sammen om forskellige musikprojekter.

Det seneste projekt "Vestthuset", ser ud til at være langtidsholdbart. Der er en koncertsal, en musik bar og et musikmuseum. I sidstnævnte har jeg fornøjelsen at vise rundt ved forsk. lejligheder. Samlingerne indeholder forskellige genrer, men absolut mest dansk musik og amerikansk country.

Vestthuset findes både på facebook og på www.vestthuset.dk.

Vi startede oprindeligt Vestthuset i Rønne for ca. 9 år siden. Men uduelige og visionsløse embedsmænd i kommunen skaffede først Peter en konkurs og siden landflygtighed fra Bornholm, så nu bor han i Sorø.

Jeg kan fortælle i timevis om cirkulærer og bestemmelser, som vi fik smidt i hovedet af embedsmændene, alt i mens de bornholmske politikere roste Peter for et fantastisk initiativ og indsats for musik og turistlivet på Bornholm.

Men nu vil jeg stoppe den del af fortællingen og gå videre med min ungdom.

Jeg havde jo sejlet tre måneder på Thor Viking, da jeg endelig fik en læreplads.

Kaj havde skaffet mig den.

Kaj var nærmest en parentes i mit liv, men bestemt ikke i min mors, da Kaj var hendes tredje mand.

Jeg skulle starte på Greve Badehotel den 1. oktober 1961.

Aftalen var, at jeg skulle være der i to år og så skulle direktøren skaffe mig en fortsat læreplads på et stort hotel i København.

Jeg kørte til Greve på min knallert, kørte ind foran hotellet og havde lige fået stillet knallerten fra mig, da Folmer kom hen til mig.

Jeg fandt forholdsvis hurtigt ud af, at Folmer var køkkenkarl og bestemt ikke tilhørte intelligensreserven.

Han henvendte sig til mig og spurgte: "Er du den nye kokkeelev?"

"Ja" svarede jeg.

"Ha" sagde Folmer, "Her bliver du ikke ret længe. Direktøren er skrub sindssyg og ingen, udover Bellum, har arbejdet her i længere tid".

Så var det ligesom sat på plads.

Bellum var en tandløs, ondsindet køkkenkarl, som havde fulgt direktør Jørgensen, alle de steder han havde arbejdet. Han var direktørens forlængede – jeg vil ikke sige arm – men øjne og ører. Det fik jeg hurtigt at vide, så jeg undgik altid at fortælle ham noget som helst.

En ting havde Folmer ikke haft ret i, for jeg holdt de to år, havde et udmærket værelse på hotellet og mødte et hav af interessante mennesker. Folmer havde dog haft lidt ret, for der var ikke mange, der holdt ret længe på den arbejdsplads.

Jeg vil også dvæle lidt ved gruppen af pensionærer.

Der var 10 – 15 pensionærer, som kom hver dag og spiste aftensmad i krostuen. De var alle sammen mænd og boede på små værelser rundt omkring hotellet. De var enten fanatiske ungkarle eller forknytte fraskilte. Nogle gemte sig pga. manglende hustrubidrag eller børnepenge. Det skete af og til at politiet gjorde deres entre og spurgte efter en eller anden navngiven pensionær. Han var der sjovt nok aldrig. Når politiet var gået, forsvandt han så rigtigt og vi så ham aldrig mere.

Pensionærerne hyggede sig med bajersk øl, kortspil og billard. Og indimellem snød de hinanden så vandet drev.

En lille episode:

Greve havde fået en ny postmester. En nydelig mand på 35 – 40 år. Han var lige flyttet til egnen og var ugift (Sikkert fraskilt). Han virkede meget tillidsvækkende. Lånte af og til penge af de andre, men betalte altid tilbage efter få dages forløb.

Greve Badehotels køkken

En aften, lige efter postmesteren var gået sagde en af mændene: ”Ja han er god nok så jeg har lånt ham 100 kr. Det er lidt mere end han plejer at låne, men jeg får dem altid igen.”

Ups, De andre kunne fortælle nogenlunde det samme. Postmesteren havde været hele krostuen rundt. – De så ham aldrig mere.

Der var som regel en køkkenchef og en kok ansat. Køkkencheferne var ret langtidsholdbare, men kokkene fulgte Folmers spådom og holdt ikke ret længe. Så jeg fik hilst på en stor del af Kokkeforeningens medlemmer i de to år.

De to år i Greve blev meget afgørende for mit liv siden hen.

For det første fortsatte min lære omkring begrebet kolleger, på godt og ondt. Heldigvis mest godt, for troen på det gode i mennesker er jo vigtig. Men jeg lærte vist også at være på vagt.

Der var ikke mange ting, man kunne lave i sin fritid ved Greve Strand, men så sørgede direktøren for at der ikke var for meget fritid. Vi kunne spille billard, sidde i krostuen og studere

pensionærerne eller endda tale med dem. Der var en ungdomsklub, hvor jeg spillede bordtennis en gang om ugen.

Endelig var der rockmusik i den store sal en gang om måneden. Det blev nok min skæbne for jeg fik lyst til at spille guitar. Det havde jeg haft lyst til gennem flere år, men nu blev det alvorligt. Jeg ville spille. Så jeg anskaffede mig en godt brugt guitar og en lille bog med noder og akkorder.

Jeg vil slutte denne del med at fortælle, at jeg sendte en kærlig tanke til Søster Sixtina, som havde undervist os i noder og musikteori. Det må have været hårdt for hende. Jeg var vist den eneste i klassen, som syntes, det var vildt interessant – og som opmærksomt lyttede og lærte.

Jeg var helt sikkert ikke kendt på det tilrøgede lærerværelse som den mest opmærksomme elev, skolen havde udklækket.

Jeg glæder mig til at høre fra dig.

Mange hilsner Niels

Kapitel 2

Vi åbner dristigt op

Onsdag d.11.01.

M.d.n.:

Jeg er oprigtig fuld af forundring over hvor meget jeg føler for dette skriveri og dermed for Niels.

Han giver mig gennem sine breve stor glæde.

En anderledes varm og energipræget følelse.

Det er som om jeg er forelsket. Det kan jo ikke passe?

Det er nærmest på grænsen til det mystiske eller måske forrykte, jeg har jo ikke set ham i 50 år og dengang havde vi en meget ringe kontakt. Nok mest fordi jeg sorterede ham fra, grundet den spirende langhårsmode blandt unge mænd, og dermed en social nedprioritering af de der stadig rendte rundt med en oldnordisk elvisfrisur. Ingen i min 7. klasse på det tidspunkt i 1964, vovede at komme med en elvisfrisur. Alle forsøgte at få hår der voksede ned over ørene.

RE: Nyt og gammelt

Kære Niels.

Tak for dit brev, herlig læsning, levende og medrivende.

Også jeg er kommet ud af julen, endegyldigt, da jeg i søndags pakkede mit kunstige juletræ sammen. Jeg ved det lyder rædselsfuldt med et kunstigt juletræ, men jeg holder ikke mere jul for børnene efter de selv har stiftet familie og kappes om at holde den for os gamle. De holder det næsten hver jul med begge mine eksmænd, som begge er enlige og er far til hver sit af mine børn.

For et par år siden, orkede jeg ikke mere at slæbe et juletræ hjem i stuen og faldt over et af de kunstige i Harald Nyborgs juleudsalg til 250 kr.

Jeg er ren folkepensionist og har det fantastisk godt med det, men selvfølgelig er jeg blevet noget mere rationel med økonomien. Jeg tænkte det trods alt var lidt festligt, lidt juleagtigt når børnebørnene kom, og det er en succes at få foldet ud og pyntet for mine to ældste af pigerne, som finder det morsomt at få alle de sammenfoldede

grene til at se naturlige ud, hvilket er et kunststykke. Lige op til julen stiller jeg det så i stuen med ledlys i og julekugler som var min stue a la en butik.

Du skriver du har og stadig dyrker flere sportsgrene, det er jo mere end jeg formår.

Altså at dyrke flere sportsgrene. Golf blev aldrig rigtig til noget, selv om jeg forsøgte for år tilbage. Tennis og badminton er jeg suverænt elendig til, idet jeg ikke kan beslutte mig til at slå til bolden når den drøner imod mig eller spontant dukke mig.

Det gælder alle boldspil generelt. Derimod har jeg gennem hele mit voksenliv dyrket inlinere, først som almindelige rulleskøjter, der slap sit tag i mig i puberteten og derefter via et par indkøbte inlinere da jeg som 34-årig tog den sport op igen. Jeg har løbet lige til for 10 år siden hvor jeg flyttede i et lille hus ved Ulstrup.

Der blev min generthed en hæmsko og jeg valgte motionscykel og almindelig cykling som erstatning. I en lille bitte by som Ulstrup, er folk generet utrolig venlige og imødekommende, men sådanne byer er også mere dømmende omkring særheder, og dog - jeg oplevede at byens særlinge, altid blev inviteret med til større selskabelige sammenkomster, ofte fordi de var i familie med en eller anden i kredsen.

Jeg er imponeret over din aktivitet. Jeg selv er nødt til motion, efter at have konstateret diabetes for nogle år siden. Så blev motionscyklen nærmest min redning. I dag cykler jeg gerne mellem 10-18 kilometer dagligt, spiser kulhydratfattigt og sundt (det troede jeg også jeg gjorde før, og syntes ikke der var noget alarmerende i at få et stk. sukkergodt på vej hjem fra arbejdet f.eks.) jeg har fået normalt blodsukker igen og energien tilbage, og regner med at følge dette i resten af mit liv.

Det går dog ikke at boltre sig på inlinere, selv om jeg elskede denne dyrkning, der fik mig til at føle mig som en femtenårig. Ok 25-årig. Til gengæld danser jeg til musik med jævne mellemrum, det giver faktisk den samme herlige fornemmelse.

Håber jeg også kan det som 100-årig, ligesom min gamle grandtante, der til sin 100-års fødselsdag fik en overskrift i Århus stift med følgende beskrivelse. "I audiens hos Harzens dronning, danser mavedans for journalisterne".

Gamle tante Astrid overdrev nu altid en smule, skal måske lige siges.

I audiens hos Harzens dronning

Astrid Hansen, Århus bliver 100 år - og danser mavedans!

Af Ivar Rønsholdt

»Nu håber vi, De får en god fødselsdag på Deres lille stamhotel i Harzen, fru Hansen.«

Sådan lod journalistens lille Jørn Hjorting-agtige høflighedsfrase, da vi var færdige med at interviewe Astrid Hansen i hendes lille hyggelige lejlighed på Møllevangs Allé i Århus.

Og hvad skete der så? Fru Hansen rejste sig adræt op fra sin stol og demonstrerede en flot omgang mavedans - rigtig mavedans med smidigt roterende understel - mens hun forsikrede: »I kan bande på, det bliver en god fest. Den får hele armen!«

Fotografen blev så paf, at han helt glemte at tage et billede af den mavedans-

gang på en lille ferietur med Lauritzens Rejser til bjergbyen Lautenthal i Harzen - danskernes første charterrejsemål.

Hun blev så begejstret for stedet, at hun siden er kommet igen og igen.

Altid til det samme lille hotel, »Brauhaus Stuben«. Ofte er det blevet til 20 ture til Lautenthal på et år.

Ikke så underligt, at Astrid Hansen er æres- og hædersgæst på det lille hotel, hvor hun altid reciderer på stedets eneste enkeltværelse - nummer 9. Hun har også sin faste stol i hotellets restaurant.

En gave - og et tilbud til gaveren

Når Astrid Hansen ringer til Lauritzens Rejser i Tønder, behøver hun kun at sige

tævede os med tæppebankeren, når vi var uartige.

Stak af hjemmefra

- Som 10-årig stak jeg af hjemmefra og har klaret mig selv lige siden. Jeg har altid møvet mig frem i forreste række og taget de øretæver, der faldt undervejs. Jeg er nærmest blevet smidt ud i livet, og jeg har prøvet så meget. Det er nok forklaringen på, at jeg holder mig oprejst endnu.

- Jeg siger altid min mening rent ud. Ikke noget med at pakke tingene ind. Dem, der ikke kan snubbe mig, kan bare skruppe af. Tag nu foreksempel hjemmehjælperne. De får engang imellem en ordentlig skideballe. Så bliver de væk en dag eller to - men de kommer altid luskende igen. Ha-ha.

Min gamle grandtante Astrid

Jeg var inde på din egen hjemmeside, hvor jeg for nogle dage siden læste om din aktivitet både som musiker, forfatter osv.

Imponerende.

Moster fik i sandhed ret.

Ligeledes så jeg også på facebook, billeder fra din og dermed også min storesøsters start i første klasse.

Det slog mig, at hvis du var blevet ansat på Greve badehotel i 1961 så kan du vel næppe være mere end 15 år gammel? Min søster er 4 år ældre end mig og født i starten af 1946 (sikkert skabt i en slags kollektiv lykkerus efter krigen og befrielsen),

hvor min far dukkede frem af sine gemmer fra Øm kloster. Forklaringen er at han i 1943 som ung politibetjent blev advaret om anholdelsen af en fra politiet. Det kostede adskillige af hans kollegaer livet at opholde sig i koncentrationslejre. Selv havde jeg på det tidspunkt, hvor jeg blev 14-15 år, fået Kirsten Svendsens (nu Vikkelsøs) job som opvaske dagligt fra 18-19 på Sankt Elisabeths hospital. Men det er jo ikke et rigtigt job, sammenlignet med det du kom ud i.

Jeg beholdt det job i adskillige år, fordi det trods den korte tid gav godt. Jeg mindes de farefulde spadsereture hjem, som jeg bød mig selv, mere end det hyggelige job. Jeg gik som regel gennem villabyen over mod Grønagervej, som mosters nye adresse var, og det er ikke helt nemt som ung pige, at få lov til, uden lettere ubehagelige tilnærmelser. Men da en flok unge mænd en aften passede mig op og begyndte at genere mig ved at køre langsomt med bilen, gik jeg på et tidspunkt bare ind i en have og op til husets indgang og ringede på døren. En ældre kvinde lukkede op. Jeg forklarede hurtigt situationen og kom ind i entreen, mens de unge slukøret kørte væk igen. Men sjovt var sådan en oplevelse ikke.

En anden gang kom en ældre herre op på siden af mig. Han stak hovedet ud ad bilruden og kaldte på mig. Jeg troede han ville spørge om vej, men næ nej, han ville skam tilbyde mig et modeljob, jeg skulle bare sætte mig til rette i bilen. Jeg antager han troede jeg var tabt bag en vogn eller lignende. Og sådan er der så mange små historier som ung kvinde, ja også som udvokset for den sags skyld. Kvinden var og er måske stadig en slags vildt, som nogle mænd antager er til for deres frie afbenyttelse. Eller bare som objekt for chikanerier.

Det vigtigste var at have lært at skelne hjemmefra. Især min far gjorde noget ud af den side for os piger. Han var jo ikke politimand for ingenting og derfor en seriøs opdrager i at lærer os selvforsvar. Jeg kunne rigtig mange trick og tror det gav mig en vis styrke og selvtillid, selv om jeg aldrig har haft brug for den lærdom. Jeg fortæber mig i sidevejene og vil lige prøve at vende tilbage til hovedvejen og dermed et hurtigt indblik i mit livsforløb. Da jeg tog til Jylland, efter en kortere nedtur, havnede jeg på Askov højskole, min anden pubertet, vil jeg egentlig kalde det, idet min første var præget af stor angst for at blive sendt væk fra elskede moster, hvilket resulterede i en meget hæmmet tilværelse, på den tid. Det kan jeg altid vende tilbage til.

Højskolen var en vild og utrolig sjov tid, hvor jeg lærte en masse og blev kæreste med min ældste datter Miriams, far, Georg. I stedet for at drage tilbage til det flade Amager søgte jeg ind på Århus kunstakademi i maleri. Georg og jeg slog os ned i en handicapvenlig lejlighed ude i et gudsforladt område kaldet Trige, uden for Århus. De kunne ikke få lejet handicapvenlige lejligheder ud, så den fik vi så tilbudt. Derefter købte vi to knallerter en rød og en grøn og drøede fornøjede dagligt ind til Århus og hjem igen på dem. Vistnok ca. 14 km hver vej. Ups. Klokken nærmer sig tiden hvor jeg skal hente mit barnebarn så jeg fortsætter på et andet tidspunkt en af dagene. Mange hilsener fra Karen

Billedet forestiller Skibbyhuset bagside, med min røde knallert.

Torsdag d. 12.01.

Noget næsten aktuelt, læretid og rejser.

Kære Karen.

Tak for dit brev, billederne og fortællingen om din herlige gamle grandtante.

Jeg må lige konstatere, at jeg elsker at få brev fra dig.

Jeg vil først kommentere og spørge til noget i dit brev, så vil jeg fortælle lidt om mig selv nu og her. Og endelig skal du have et kapitel mere fra min fortid.

Ang. alder og skole, så gik jeg ud af skolen efter mellemskoleeksamen, hvorefter jeg straks var klar til at fylde 16 år og få min første knallert. Jeg er født i 45. Det giver mig jo i dag en vis alder, som jeg ikke føler trykker mig synderlig, men selvfølgelig har alderen slidt lidt på konditionen.

Så vil jeg godt fortælle dig lidt om mine familieforhold.

Jeg har været gift en gang med Regitze. Det var ret kortvarigt, men den søde pige skænkede mig en søn, som jeg er både meget glad for og stolt af.

Han er 42 og min eneste arving, men for en sikkerheds skyld har han fået to sønner.

Dvs. mine børnebørn på 2 og 6 år. Arvingen hedder Morten og næste led hedder Frode og Janus. Der er ikke mange små drenge, der hedder Per og Ole i dag.

Morten er cand.mag. i historie og filosofi og ansat ved Kastrup kommune. Han er for mig en højt elsket søn som jeg er ret stolt af.

Jeg har boet sammen med andre kvinder end Regitze, men det har jeg vist aldrig været så god til. Dog går det forholdsvis ok nu. Jeg bor sammen med en, der hedder Hanne. Vi er mest som gode kammerater og venner og har ikke det store kærlighedsliv sammen, men dyrker lidt familieliv.

Jeg har aldrig haft en stor familie, udover Morten med kone og børn, har jeg kun min søster. Så jeg kommer med til familiefester i Hannes familie. Hun har fire børnebørn, som jeg er meget glad for. Ellers lever vi meget hver sit liv i hver sin verden. Det vi mest laver sammen, er at passe vores hus og have og af og til en rejse sammen.

Hanne rejser meget alene. Og jeg rejser en gang imellem med til Italien, som jeg er vildt betaget af.

Ellers er det Peter som har et spillested med det hele, som jeg rejser med. Vi har været venner siden 67, men både det og vores skiture kommer jeg til på et tidspunkt. For jeg ønsker og håber, vi fortsætter med at skrive sammen. Som jeg skrev, ser jeg meget frem til dine breve og holder meget af at skrive med dig.

Her er så anden del af min læretid.

Nogen tid før jeg havde været to år på Greve Badehotel, skulle direktøren iflg. vor kontrakt skaffe mig en god læreplads et større sted i København. Det var han ikke ret god til. Heldigvis havde jeg en kammerat, hvis far var inspektør på Restaurant Nimb og han mente, at Morten far sagtens kunne skaffe mig en læreplads på Nimb.

Det kunne han, så den 1. oktober flyttede jeg hjem til Kastrup og startede på Nimb som tredje års kokkelev.

Vi var i alt 10 kokkelever der, så det var noget større forhold end jeg var vant til.

De andre elever minus to var nogle forfærdelige drys. Jeg havde lært af Onkel Ewald, at når men kom ind på en arbejdsplads, så gjaldt det om at spørge "Hvad skal jeg lave?".

Det havde de aldrig på Rest. Nimb hørte en kokkedreng spørge om, så jeg tror jeg hurtigt fik en stor stjerne hos køkkenchefen. Jeg var jo også vant til at bestille noget fra Badehotellet.

Sammen med min bedste ven og kollega Bjarne, fik vi efterhånden lov til at lave lige hvad vi ville i restauranten (Det her må ikke lyde overlegent eller arrogant, for sådan er jeg bestemt ikke, men det hører med til min udvikling) så den sidste sommer jeg var i lære. Dvs. de sidste måneder fungerede jeg som souschef og fik en for en lærling ret god løn. Vi, Bjarne og jeg styrede køkkenet og de ca. 15 sæsonansatte kokke, som aldrig fik at vide, at jeg endnu ikke var udlært. Jeg stoppede i efteråret 65, da jeg skulle ind som soldat.

Det var i øvrigt i den sidste del af min læretid, at jeg begyndte at komme i KUK.

Den største oplevelse, jeg havde i min læretid, havde intet med restauranten at gøre, men sidst på sommeren 64, sagde køkkenchefen til mig, at jeg kunne få fri, hvis jeg ville sejle til USA og arbejde derovre, som kok på Norske Amerika line.

Det var lige som lidt svært at sige nej til. Mange af mine lærekammerater blev sure, men jeg var ligeglad. Jeg skulle jo til USA.

Jeg arbejdede mig så over Atlanten til New York. Dengang var der masser af arbejde at få, så jeg kunne afmønstre og bare søge hyre på et skib, når jeg ville tilbage til Danmark.

Min plan var at rejse tværs over USA til San Francisco. Jeg havde fået et immigrantpas, der gav mig lov til at være i landet i op til 90 dage, men jeg måtte absolut ikke arbejde. Det havde jeg sådan set heller ikke tænkt mig.

Da jeg kom i land, ville jeg se lidt på New York, inden jeg skulle med en Greyhound bus mod vest.

På Washington Square kom jeg i snak med nogle musikere, som havde siddet og spillet folkemusik og vi blev gode venner. Efter noget tid spurgte jeg så, hvor Greyhound

Station lå. De spurgte selvfølgelig hvorfor og nåede frem til, at jeg ikke behøvede at rejse videre med det samme. Jeg kunne overnatte hos dem og så tage videre næste dag. OK. De boede i Greenwich Village, hvor der var enormt hyggeligt, og jeg blev inviteret til at blive endnu en dag – og endnu en dag. Kort fortalt blev jeg i Greenwich Village resten af tiden og nåede aldrig til San Francisco.

Jeg ville jo gerne gøre gavn for kost og logi, men måtte jo ikke arbejde – officielt. Mine venner havde et større læderværksted, hvor jeg kunne arbejde sort. Jeg kendte ikke noget til læderarbejde den gang, så jeg var vel mest en slags lærling og arbejdsmand. Det fik jeg enormt meget glæde af senere. Da læderarbejde kom frem i Danmark nogle år senere, var jeg klar til at undervise i læderarbejde og ved et lykketræf kom til at skrive og få udgivet en række bøger omkring det.

Men det er en helt anden historie, som skal vise hvordan tilfældigheder kan få stor indflydelse på menneskeliv.

Nå, men jeg blev udlært som kok og amerikansk sadelmager og så var jeg klar til militærtjeneste, som også blev ret eventyrlig.

Jeg glæder mig til at høre mere fra dig.

Mange hilsner Niels

M.d.n.:

Da jeg læser Nielses udtryk ”Jeg elsker at få brev fra dig” vidste jeg at han havde det som jeg.

Hjertet tager lige en lille opskruning i varmegrader. En stor glæde springer frem.

Der er altså noget udefinerligt, ja næsten mystisk ved denne brevveksling.

Af en eller anden grund, er det som om Niels bare lever i mig, det er som om jeg kender ham og altid har gjort det. Det kan man så sige jeg på en måde også har gjort. Men ret periferisk.

Der er en slags bekendt spænding og åbning, som jeg ikke magter at styre med mit ego. Jo jeg har bestemt kendt følelsen fra min store forelskelse i min eksmand Arthur. Men dengang var mangelvaren tillid. Jeg var for optaget af om det kunne være sandt at han skulle kunne elske mig.

Mit ego er vist så overrasket over at få fratrækt sin normale plads i den alder jeg har, at det nærmest chokagtigt har opgivet og bare ladet noget større trænge igennem.

Jeg er blevet ret fokuseret på at skrive brev til ham og få svar tilbage. Alt andet er røget en smule ud i grænselandet.

Kære Niels

Jeg kan sige det samme, jeg elsker virkelig også at få brev fra dig og finder det meget bekræftende at vores åbenhed giver så meget glæde og varme.

Mit hjerte hopper altid et lille spring af fryd når din mail ligger i min boks.

Med hensyn til inliner og diabetes var jeg lige lovlig hurtig med den forklaring. Jeg ville så gerne nå at sende et brev til dig inden jeg skulle ind og hente mit barnebarn Ronja, så der flappede vist lidt hurtig fortælletrang ud, men kort fortalt, er det mere angsten for at falde på halen og smadre mit gode bentøj etc., end det har noget med diabetesrisikoen at gøre. Og så fordi jeg ikke ville stikke for meget af som ny tilflytter i en lille by.

Det eneste sted, hvor jeg allerede, da flyttevognen ankom med mig og en eksmand (god ven, ikke partner) samt et par veninder, blev tilbudt hjælp af to ret gamle naboer, der viste sig at være de sødeste og hjerteligste, man kunne tænke sig. Derudover ankom dagen efter to kvinder og forærede mig en stor buket blomster, som indflyttergave. Det havde jeg aldrig oplevet før, og jeg har flyttet rimelig mange gange, skulle jeg hilse at sige, og heller ikke siden.

Derudover stak jeg lidt af fra den gense beboertype, idet jeg havde og i øvrigt stadig har, et ret stort langt hvidt hår; sære gevandter ind imellem, f.eks. elsker jeg hatte og andet, var uden en mand, og i det hele taget anderledes. Forstå mig ret, i begyndelsen tænkte jeg ikke over det, før nogle kvinder som inviterede mig til kaffeslabberas, lod mig forstå at nogle i byen snakkede løs om konen på Daugbjergvej. Når man som hovedregel bevæger sig i kunstnerkredse og folk der ligner en selv, så tænker man ikke over den slags.

Faktisk var det en øjenåbner fordi jeg altid har følt at jeg da sådan nogenlunde virkede normal og forhåbentlig almindelig. Et af børnene spurgte mig engang betuttet; om jeg var en engel. Det kunne jeg jo leende svare nej til, selv om tanken tiltalte mig, han svingede prompte over og spurgte om jeg så var en heks. Hvad skal man dog svare når man gerne vil være begge dele og midt imellem?

Grunden til jeg bosatte mig i Ulstrup var, fordi jeg efter en skilsmisse ikke ønskede at bo i Århus eller andre større byer i det hele taget, derudover lavede jeg en radius på 45 km rundt om Århus hvor jeg arbejdede, og tjekkede naturligvis offentlige forbindelser idet jeg aldrig fik taget et kørekort.

Og jeg fik heller ikke kommenteret noget om Søster Sixtina som jeg mener var min klasselærer i underskolen hvor jeg kom ind i 4. klasse efter at have været elev på Korsvejens skole også på Amager. Nej det må have været søster Ingemunda, som var min klasselærer. Vi havde også dejlige søster Elisabeth og i tysk, efter frk. Günter. I 1. real overtog søster Barbara den undervisning. Apropos søstre, gik jeg til undervisning, før jeg kom i 4. klasse hos søster Donata, fordi jeg ikke var firmet endnu.

Hun var noget hvas, men egentlig venlig.

Jeg fornemmede i alt fald at hun godt kunne lide mig og hun tog undervisningen særdeles alvorligt. Det gjorde jeg bestemt også. Hun udtrykte, med strengt blik, på et tidspunkt sådan her på lidt gebrokkent dansk: "Din sjæl skal være so vit som denne her". Det var hendes hvide nonnekappestykke hun pegede på med et par dunk, og den kappe bed jeg godt mærke i, idet den var noget nusset.

Hvilken lettelse.

Måske skulle jeg også lige forklare lidt af placeringen både med familie og børn.

Altså inden jeg drog mod den jyske østkyst boede jeg i adskillige år sammen med en ok mand i et hus vi købte da jeg var 19. Jeg havde været så heldig ikke at skulle betale skat i hele 1969 på grund af omskiftelsen til et nyt skattesystem. Det gjorde at jeg i året 1969 havde både dag- og aftenjob på fabrikker.

Husker bedst en plastikposefabrik på Amager hvis ejer var Mærsk.

Her gjaldt det om at svejse så mange plastposer som muligt, så man kunne oppebære en god akkordløn. Jeg sprængte akkorden på vist omkring 14 dage fordi der gik sport i det og derfor gjorde det lidt spændende, men værkføreren måtte omhyggeligt forklare mig, at det ikke var godt, fordi det kunne ramme alle de trætte Kvinder, de fleste med adskillige børn, der sad til kl. 24, for at tjene til dagen og vejen.

Jeg lærte noget om udnyttelse af menneskene, om Mærsk Mc Kenney Møllers vagtværn, der en aften troppede op for at fyre de kvinder, som havde meldt sig ind i en fagforening.

Da jeg var 24 fandt min bofælle og kæreste en anden i en kort periode og den gik ikke. Jeg var faktisk ikke specielt interesseret i ham, men han repræsenterede tryghed og da den forduftede, måtte jeg op på hesten igen og vove mig ud i den store verden.

Det var en barsk tid og jeg tog mig det frygteligt nær.

Blev faktisk syg og indlagt fordi jeg fik en serie hyperventilationer med kramper til følge og derfor blev undersøgt for epilepsi for en sikkerheds skyld.

Men det var nok mere fordi han opførte sig besynderligt, men ikke fortalte hvorfor. Jeg anede sammenhængen, hvilket var særlig svært at bære, når han påstod noget andet.

På 3 uger tabte jeg små 10 kg.

Derfra tog jeg på højskole.

Jeg har ikke som dig vovet, før langt senere, at rejse ud, kort sagt betræde fremmede himmelstrøg, udover en tommelfingertur med kæreste i Sverige som 16-årig og en til tommelfingertur til Tyskland som 24-årig sammen med min kæreste og senere mand Georg.

Måske fordi jeg var nødt til at rejse indad i nogle år. Det kom der nu også mange pudsige tilfældigheder ud af.

Det er virkelig tankevækkende at du drog ud i forestillingen om at opleve San Francisco, men fik noget ganske andet i turbanen. Samtidig er det ofte også det der gør livet så dybt og spændende.

Nå, lige for at lave et rids a la det du gjorde med det mere almene, så fik jeg Miriam med Georg fra højskolen. Med ham lejede jeg en handicapvenlig lejlighed, som en begyndelse og begge drønedes vi på knallert ind til Århus, henholdsvis på Psykologisk institut og Århus kunstakademi.

Det forhold varede i 7 år. Jeg havde forsvoret at blive gift og væddet med flere fra KUK, at jeg ikke ville være blevet dette grusomme, inden min 25-års fødselsdag, og det overholdt jeg.

Men Georg ville gerne have en vis ret i forbindelse med at blive far, så i 8. måned 28 år gammel giftede vi os på rådhuset. Efter nogle år med mand og barn, kunne jeg ikke rigtig finde melodien igen og forlod ham.

På den tid havde jeg søgt ind på Det Jyske Kunstakademi, mest fordi jeg kunne få SU, hvor jeg mødte Jens, der blev far til min mellemste datter Krista.

Ikke fordi Århus kunstakademi var ringe, det var det ingenlunde, men fordi Det Jyske Kunstakademi gav ret til SU.

Efter nogle herlige år som jeg nok skal komme tilbage til, fik jeg barn nr. 2, der i dag er en virkelig dygtig kunstner. Det skyldes måske at hun har arvet nogle gener fra både sin far og mig, idet hendes far også var kunstner og levede med mig i et par år.

Han forlod mig da Krista var 5 mdr.

På et tidspunkt ca. et års tid efter, mødte jeg min yngstes far Arthur.

Af en eller anden mærkelig grund ville jeg pludselig og partu giftes med ham, sikkert fordi jeg var meget glad for ham og trængte til at få fast grund under fødderne, uden at være klar over at den faste grund skulle være indeni mig selv og ikke igennem en anden eller et andet bosted.

Eja ankom fuldstændig uventet efter syv år hvor jeg troede jeg ikke kunne blive gravid, da vi aldrig passede på. Jeg var fyrré år og midt i projekt egen malerskole, så hun var en absolut overraskelse.

Og så er der ikke flere boller på suppen for i aften, men jeg fik sådan en lyst til at skrive da dit brev kom i formiddags.

Måske skulle jeg så slutte med at fortælle dig at jeg efter 26 års delen bord stol og seng med 4 forskellige mænd med nogle pauser imellem valgte at være mig selv efter den sidste partners noget skræmmende besiddertrang.

Især har det været fint for mig at blive helt mig selv, efter jeg flyttede til Farum, hvor jeg nu bor og dyrker mine børn og børnebørn, mit skriveri, mit maleri, mine sociale kontakter og hvad der ellers falder sig for.

Jeg glæder mig til at høre fra dig igen.

Kærlig hilsen Karen

Fredag d. 13.01.

Kære Karen, så er der mere...

Kære Karen.

Mange tak for dit brev, som denne gang ikke har affødt så mange spørgsmål.

Jeg må da lige sige, at jeg ikke har noget som helst mod plastikjuletræer og det er næsten et tilfælde, at jeg ikke selv ejer et. Men uanset vores forhold her i huset er vi dog to til at slæbe et grantræ hjem, når vi ca. hvert andet år holder jul for børnebørnene.

Hannes familie har et meget sindrigt system for hvornår de holder jul med “dine og mine” børn, så det gider jeg ikke gå ind i.

Selv elsker jeg juletiden og juledagene. Det skal være hyggeligt og der må ikke være antydning af stress over den kommercielle del af højtiden.

Jeg tror, jeg har det med skiløb, som du har det med inliners. Jeg har tidligere løbet virkelig meget på ski. På et tidspunkt fortæller jeg om mine år som ski guide i Østrig og hotelbestyrer i Frankrig. Hvis jeg stiller mig op på et par ski i dag, ville jeg have svært ved at acceptere, at jeg ikke kan det samme som før i tiden.

Det er af samme grund, jeg holdt op med at spille fodbold for ca. 12 – 14 år siden. Jeg opdagede ikke bare, at jeg ikke kunne det, jeg kunne tidligere, men den smule teknik, der var tilbage var også blevet ret langsomt. Nå jeg tacklede kom jeg for sent hver gang, og hvis jeg blev tacklet kom jeg for tidligt og måtte hilse på græsset på nært hold. Da så skaderne begyndte at stå i kø, måtte jeg konstatere, at jeg ikke kunne holde igen, men måtte holde op. Men det var trods alt efter mange gode år på fodboldbanen. Nu gider jeg faktisk ikke en gang se fodbold i fjernsynet.

Søster Sixtina holdt jeg meget af. Vi havde hende i sang og regning omkring 4 – 5 klasse. Det var som tidligere fortalt, her, jeg lærte noder.

Min fars familie var meget musikalsk, men da mine forældre var blevet skilt, da jeg var omkring 3 år, var klaveret for længst flyttet ud af lejligheden på Korsikavej, hvor vi boede i min skoletid. Jeg ville forfærdeligt gerne have et instrument og ønskede mig det i julegave.

Et år fik jeg så en mandolin og min mor sagde, at jeg skulle gå på biblioteket og låne en mandolinskole. Det gjorde jeg så og satte mig spændt med mandolinskolen og min nye brugte mandolin. På første side i bogen stod: “Mandolinen stemmes ligesom violinen”. Jeg anede ikke, hvordan en violin blev stemt, så jeg lagde det hele på hylden. En af mine kammerater hjalp mig delvist ud af kniben. (Det var dengang Tommy Steele lige var kommet frem). Min kammerat ville gerne købe min mandolin og bygge den om til en guitar. Det er vist ikke for meget sagt, at det ikke helt lykkedes for ham så jeg så aldrig min mandolin blive til en guitar.

Søster Editha (Ditte mor) havde vi til tysk. Hun skrev en gang i min ordens bog: “Niels har valgt at lade tysk udgå af sit pensum”.

Det var en ret skarpsindig iagttagelse af hende, men senere, da jeg boede og arbejdede i Østrig, kom det tyske ret nemt til mig, for da blev det både nødvendigt og spændende. Da jeg efter noget tid opdagede, at jeg kunne både diskutere, ja endog skændes med

hotelværterne på tysk, kunne jeg konstatere at mine sprogfærdigheder havde fået et væsentligt løft.

Søster Donata var vist holdt op med egentlig skoleundervisning allerede, da jeg startede i skolen, men jeg husker, det var hende de omtalte som "Tomaten".

Søster Elsebeth og Søster Barbara, havde jeg ikke på noget tidspunkt.

Her følger lige et lille kapitel i den fortsatte beretning:

Da jeg stoppede efter min læretid på Nimb, var der omkring 1,5 måned til jeg skulle ind som soldat.

Jeg havde spillet sammen med en duo, som hed "Two Danes". Vi var jo en trio, når jeg en gang imellem var med. De kunne skaffe et fast job (jeg husker ikke hvor) i en måneds tid og det meddelte jeg min mor, da hun spurgte om jeg havde fået et arbejde. Så meddelte hun mig kontant, at hvis jeg skulle være musiker, så måtte jeg finde et andet sted at bo.

Jeg søgte så et job som ekspedient i en viktualiebutik. Jeg fik jobbet, da de gerne ville have en udlært kok, som oveni nok overdrev lidt om Morten bedrifter som ekspedient i en fiskebutik, fire år tidligere.

Jeg syntes det var ganske spændende at ekspedere i en butik af den slags – og så havde jeg fri i weekenden. Det havde jeg ikke prøvet i fire år.

Viktualiebutikken hed Th. Sørensen og Co og lå på Amagerbrogade ret tæt ved skolen. Så kom den 1. oktober og jeg drog af sted mod gardehusarkasernen i Ringsted.

Her er ikke så meget spændende at fortælle. Rekrutskole i 4 måneder, herefter blev jeg udtaget til sergentskolen. Vi var ca. 10 fra mit hold, der blev udtaget. Det betød en tjenestetid på 24 måneder, men et par stykker af os fik at vide, at vi kunne søge på militærpolitiskolen. Det ville jeg meget gerne. Så var det kun 18 måneder, Det kunne blive i København og så var det sikkert mere spændende, end at stå på vagt på en kaserne lidt uden for Næstved.

Jeg gik til optagelsesprøve og kom ind på MP-skolen på Østerbro og tjente derefter på MP-stationen i Avedøre.

Ud over nogle vagter og forskellige rimelige opgaver, brugte vi det meste af tiden på at spille håndbold. Jeg synes det er et godt spil, men blev aldrig rigtig god til det. Med mine 178 cm, var jeg jo heller ikke blandt de højeste spillere.

I den periode kom jeg meget i KUK og boede jo heller ikke så langt derfra.

I januar 67 flyttede min mor og hendes tredje mand til Samsø, så jeg havde ikke noget sted at bo, hvis jeg ikke ville bo på kasernen – det ville jeg ikke.

Jeg lejede to værelser på Glamsbjergvej. Det var sådan et fint sted, så der ville jeg ikke bo. Laurits fra min klasse ville gerne bo der, så han overtog mine værelser og jeg flyttede to husnumre længere op ad gaden. Og det viste sig at være en fantastisk disposition, som kom til at ændre mit liv.

Det er en længere historie, så den må jeg vente med til næste brev. Jeg vil gerne have sendt det her til dig. Det var vist ordene for denne gang. Jeg glæder mig meget til at høre fra dig. Kærlig hilsen (tør jeg godt skrive) Niels

M.d.n.:

Det gør mig virkelig glad at Niels skrev ”kærlig” hilsen, det trækker mig længere ind i de små glæders paradis.

Jeg er virkelig glad for at skrive med ham.

For mig handler det om at følge et råb. Også selvom det betyder at nogle af mine større projekter må trækkes lidt i langdrag.

Jeg har faktisk slet ikke haft lyst til at vikle mig følelsesmæssigt ind i nogen overhovedet, ud over dem der beboede mit indre, såsom børn og børnebørn samt venner.

Dertil har jeg for meget jeg gerne vil nå inden døden banker på. Godt nok en død jeg må indrømme jeg føler er temmelig uvirkelig, højst sandsynlig fordi jeg lever ud fra forestillingen om altid at være her på jorden.

Det er som om at den omhyggelige forsigtige og dog frembrusende energi har ligget og ventet i 50 år. Måske fra før, for jeg har en svag erindring om Niels i kirken da jeg var 5 - 6 år. Jeg ser ham stå og le ad mig, fordi jeg kravlede energisk rundt på kirkebænken, og fik min far til at forsøge at opdrage lidt på mig. At jeg var lidt urolig, fik Niels til at smile.

Jeg mindes dog især Niels fra tiden hvor jeg gik i KUK, (katolsk ungdomsklub). En meget tilbageholdende fyr, ja nærmest umulig for mig at have nogen kontakt til, da der var noget genert i direkte kontakt med det andet køn. Det krævede jo en særdeles udfarende modsætning, for overhovedet at kunne få en forbindelse etableret.

Dengang kan jeg godt huske han kikkede meget på mig, ikke smilende, nærmest som om han gik ind i sig selv, når han betragtede mig. Generelt kiggede drengene og de unge mænd jo, så det føltes ikke specielt inviterende. Dertil kom at hans ret intense blik virkede lidt uroligt på mig. Oveni talte det også til den umuligere side, at han hørte til de store, de nærmest voksne unge mænd. Fire-fem år er en stor aldersforskel, når man er en fjorten femtenårig evigt fnisende og usikker teenager.

kære Niels så er der endnu en bid til.

Kære Niels

Tak for dit brev, du gør mig ganske benovet så meget du har nået, specielt og foreløbig i dine ganske unge år. Altså på et tidspunkt laver jeg en slags tids liste, så jeg har hold i alt det, du nærmest har pløjet dig igennem. Småting er det så sandelig ikke.

Efter vi er begyndt at skrive, bobler det inde i mit system med konstante næsten glemte erindringer om alt muligt der vælter ud i bevidstheden og som jeg så gerne vil have med.

Vi laver jo nærmest noget der ligner en hel fælles udvekslende erindringsbog og har åbenbart evnet at skabe et ret fortroligt rum her på nettet. Hvor fantastisk i grunden. Ja julen er så dejlig og hyggelig og jeg erklærer så, at jeg er ret så glad for mit kunstige juletræ, krybbespillet med både Jesusbarn etc. og en hyrde med overbidt hoved hvor jeg ikke aner hvor dette hoved er blevet af.

Også i min lidt brogede familieflok er der lavet en slags regel forstår jeg på pigerne. Den går ud på at Jens og Krista, min mellemste og hendes mand, tager med Ellis til Jylland til hans familie hver andet år (altså i år) og ligedan med børnebørnene Liv og Ronja som holder jul hos deres far der bor i Jylland med nystiftet familie. Så i år blev vi kun lutter voksne hvor vi aftalte ikke at give gaver men derimod lave pakkeleg. Der manglede bare et juletræ. Det havde jeg det lidt skuffende med, men da det var Miriam der holdt det, så måtte jeg nøjes med glæden ved at synge. Og det blev fuldført. Det kan være svært med utålmodige børn at synge for mange salmer til ende. Nå! Det gælder nu også en del voksne.

Søster Editha kan jeg godt sætte et ansigt på og genkende, men jeg er ikke sikker på jeg har haft hende i nogle fag.

Til gengæld havde vi søster Elsebeth i nogle år i formning og hun havde simpelthen nogle store smukke brune øjne, som pater Langsted faldt for og noget må der være sket, for han gjorde hende gravid. Jeg var vel 14-15 måske noget mere da det blev skolens helt store drama. Moster besøgte den stakkels kvinde en gang om ugen da hun med omgående virkning blev ekskluderet ud af nonneordenen og næsten også den katolske kirke.

Men moster mente at den slags fordømmelser ikke hørte hjemme i en katolsk kristen menighed eller skole og ganske var Vorherres sag. Hun mente at i kærlighedens navn måtte man bære over med meget, for det gjorde den kære Gud.

Det var ubeskrivelig stærk lærdom for mig, for hele skolen summede hæst af forargelse. Jeg fik dog vækket nogle forestillinger kneb det med at forestille sig hvordan det var foregået, hvilket jeg diskuterede inderligt med mig selv i lang tid.

En nonne var nemlig i mine øjne totalt asexuel skabt og urørlig, en præst næsten lige så. I øvrigt fik Langsted først lov til at komme ud af sit præstekald 2 år senere. Men alt det ved du nok.

De nåede jo rent faktisk at få 2 eller 3 børn og køre en skole så vidt vides i Køge. Jeg syntes de var et meget smukt par.

Og det minder mig om skriftestol og dette at bekende sine synder.

Hele klassen blev sendt til skrifte en gang om måneden og jeg brugte en række bekendelser fra katekismussen som hjælp for ord, der beskrev mine synder. En af dem var, at jeg havde haft uanstændige tanker. Jeg tænkte det var bedst at tage det hele med for at få syndsforladelse, men jeg anede ikke hvad de forskellige forslag egentlig betød, men fik altid syndsforladelse for alle remserne. Bagefter skulle vi jo så lige terpe nogle "hil dig Maria" ved du jo.

Så oprandt den dag hvor jeg vanen tro opremsede de tillærte synder, hvoraf et af dem var at have uanstændige tanker. Pater Leo spurgte mig den dag hvilke uanstændige tanker jeg egentlig så havde haft? Øh jeg nævnte bandeord i min forundrede uvidenhed, men måtte bagefter hjem og få det på plads.

Efter skriftemålet var alle vi piger ret lykkelige og lovede hinanden at nu ville vi aldrig gøre noget galt mere. Lige indtil en af os sagde et bandeord, ofte bare nogle minutter senere. Så grinte vi befriet over muligheden alligevel var uundgåelig og lige så godt kunne overstås indtil samling skriftemål måneden efter.

Tilbage til den voksne tid.

Da jeg havnede i Jylland, startede jeg som før beskrevet på Århus kunstakademi, men var nødt til at jobbe ved siden af da skolen var ret dyr. Jeg var i mine egne øjne velhavende fordi jeg havde for 90.000 kr. pantebreve med fra huset på Amager og lejligheden på Ved Amagerport, som gav et ganske fint afkast hvert halve år. Disse indtægter kunne jeg næsten få til at slå til. Men jeg fik dog for en sikkerhedsskyld et 3 timers rengøringsjob i Salling ved siden af. På et tidspunkt blev jeg bedt om at pudse fliser af på toiletterne. Jeg var ikke just blevet husmoderligt opdraget. Moster var ikke knøv til den slags. Hun sendte al vores vasketøj på vaskeri, samt levede af leverpostej, rosenbrød og kaffe. Det må have været en stor omvæltning at få mig ind i sit liv. Jeg var som sagt 11 år da jeg flyttede ind hos hende i hemmelighed.

Det kan jeg nok altid forklare hvorfor.

Nå! Tilbage til pudseriet. Jeg fandt et pudsemiddel i den vogn jeg traskede rundt med og smurte midlet på fliserne. Det skulle jeg ikke have gjort. Det var et pudsemiddel til sølvting og det kostede mig ufattelig mange timer at få af. Siden kaldte de andre rengøringsfolk mig for frøken pudseklud.

Nej du skal altså også lige høre historien fra en kortere periode i København da jeg var omkring 18 år. Jeg var, gennem min mors job som ekspeditrice i Magasin, blevet ansat som elevatorpige med hvid plissenederdel og grøn jakke. På et tidspunkt ved forårstiden fik jeg besked på at kronprinsesse Margrethe ville komme og når hun tog ”min” elevator, skulle jeg sørge for at den var ryddet for folk. Muligvis har jeg stået og drømt om kærlighed og kildevand eller noget helt tredje, i alt fald endte jeg nede i stuen og en højgravid ret høj kvinde, med en raffineret hat, trådte ud med flere andre. Hun gav mig smilende hånden og sagde tak for turen, og først da gik det op for mig at det var kronprinsessen. Ud over min egen flovhed fik jeg naturligvis reprimander og især min mor skammede sig noget over mig og den misere.

Jeg springer lige en anelse frem til at Georg og jeg i 1977 for længst var flyttet fra handicaplejligheden i Trige og ind til Århus, i en lille bitte 2-værelses. Et sted hvor jeg simpelthen vantrivedes, idet jeg fik pip af lejlighedskomplekset.

Det var bestemt ikke et særligt charmerende område, så en mørk aften kørte Georg og jeg, på vores knallerter 12 km ud, til en lille bitte by med 11 huse der hed Skibby. Min drøm havde været en ødegård i Sverige, men det kunne jeg ikke overtale Georg til, så det vi i stedet kiggede på, smagte da altid lidt af fugl. Vi drønedes derud på vores

knallerter. Uden at ane en pind om hvordan omgivelserne var, købte vi huset, en lille landarbejderbolig på 60 kvm.

Næste dag tog vi turen om formiddagen og blev glædeligt overrasket over en ret flot natur og 2. grund fra Brabrand åren. Det var selvfølgelig oveni enormt billigt.

Men vi blev der kun få år.

Da et par år og Miriams fødsel nærmede sig, gik jeg på barsel og lagde op til at komme på Det jyske Kunstakademi.

Og så må fortsættelse følge.

Jeg vil lige sige at for mig at se er 1,78 da en ret god højde og fra mit udsigtspunkt højt, jeg er selv ca. 1,60 cm og har alligevel formået et få en datter (den mindste) som er blevet en flot pige på 1,80.

Jeg ser hen til dine breve og håber du har haft en god aften i går, det må være festligt, når i spiller op. Da jeg var 15-16 år, var jeg særligt glad for Donovan, Joan Baiz, og de

franske nonner der sang "Dominikkenik osv."

Men især Donovan som jeg hørte et utal af gange og som jeg lærte at spille guitar og synge tekst til, via et par venner i en kortere periode.

Først senere fik jeg øre for Dylan og andre.

17-årig Karen

Kærlig hilsen Karen

Kapitel 3

Familiebekendtskabet udvides

lørdag d.14.01.

Nyt - plus erindringer

Kære Karen.

Tak for dit dejlige brev, som jeg vil starte med at tage udgangspunkt i.

Ja, det er da noget, som ligner erindringsbøger, vi udveksler. Min seneste bog er også til dels en erindringsbog, men jeg vil gerne indrømme, at det er noget mere inspirerende at sidde og skrive til dig.

Når du fortæller mig om dit liv, så vågner mine erindringer nærmest automatisk op. Da jeg skrev bogen, skulle jeg ofte med en del besvær arbejde mig tilbage i tiden.

Kort sagt, så elsker jeg at skrive sammen med dig og glæder mig meget, hver gang jeg får brev fra dig. Og det gælder ikke kun når vi fortæller om tildragelser langt tilbage, men også aktuelle tanker og fakta.

Jeg har altid haft en god hukommelse, men det skyldes nok, at jeg lever mig meget ind i det jeg beskæftiger mig med og det jeg oplever. Jeg har erindringer tilbage til 3-årsalderen, men dem får du en anden gang.

Da min mor døde for ca. 30 år siden ville jeg så gerne have haft hendes julekrybbe. Det var og er stadig et stort mysterium, at vi ikke kunne finde den. Der havde kun været min søster og mig i lejligheden og vi vidste begge, hvor hun pakkede den væk, hvert år nogle dage efter Helligtrekonger.

Den er altså aldrig fundet og hun boede i en meget lille lejlighed og havde ikke ret mange ting (undtagen på væggene).

Julegaver til voksne er også næsten afskaffet her i huset. Når familien er her gøres det på den måde: Nogle uger før jul trækkes der lod om hvem, der skal give hvem en enkelt julegave. Så får alle voksne altså en gave, men ved først juleaften, hvem de får den af.

Efter at have arbejdet i en børnehave (det kommer jeg til en gang) er jeg ret træt af "På loftet sidder nissen", "Søren Banjomus" og alle andre børnejulesange, men det må jeg så lige affinde mig med juleaften. Jeg har fundet et godt middel imod det. Det bliver en

juletradition for mig, er jeg sikker på, for i år så oplevede jeg, omend på TV, André Rieu julekoncert. Det var en betagende og gribende oplevelse. De folk, der var til koncerten, sad i mange tilfælde med tårerne løbende ned ad kinderne og jeg måtte altså også tørre duggen af brillerne en gang imellem.

Det var en nyhed for mig, at Langsted og Elisabeth fik hele tre børn. Da de to faldt i hinandens arme, var jeg gået ud af skolen.

Fra skriftemål husker jeg kun, at det gjaldt om at komme til hos Pater Klar, for han kunne ikke høre og vi kunne ikke forstå, hvad han sagde. Af og til skete det, at man blev sendt over til en anden, fordi køen hos Pater Klar var for lang.

Du skriver, i dit forrige brev, at du kan lide at gå med hat. Jeg kan godt lide når piger går med hat. Det er da synd du ikke har hat på, på nogen af dine Facebook billeder. Jeg er sikker på at det klæder dig rigtig godt.

Så en sidste bemærkning. En højde på 1,78 er godt nok lidt over gennemsnit for min generation, men en del under gode håndboldspilleres gennemsnitshøjde.

Jeg fortæller lidt videre fra hukommelsen:

Jeg flyttede så ind på Glamsbjergvej – i et kælderværelse. Jeg havde været der nogle gange og snakket med dem, der boede der. Det var ikke et kollektiv, men et bofællesskab, hvor vi hver havde vores eget værelse og var fælles om køkken og bad.

Vi boede så fire piger og tre mænd i huset. Det fungerede næsten altid perfekt.

Erling, som ejede huset, boede selv i et af værelserne. Han studerede musik og oldislandsk filologi, tror jeg det hed. Han arbejdede på Danmarks musikskole på deltid og spurgte mig en dag, om jeg ikke kunne vikariere på et guitarhold.

Det ville jeg naturligvis gerne og det var mit første møde med Danmarks Musikskole.

Jeg skulle lige overstå sommeren 67, hvor jeg som tidligere nævnt blev ansat som souschef på Restaurant Nimb.

Musikken og ikke mindst undervisning, trak så meget i mig, at jeg ikke kunne holde ud at gå i et køkken. Hvis jeg ikke kunne blive noget ved musikken, måtte jeg i hvert fald ud i den friske luft og i lidt større vidder end et Restaurantkøkken.

Jeg havde jo søgt på studenterkursus og var blevet optaget til start sidst i august, men holdt op på Nimb 1. juli.

Dengang var det nemt at få arbejde. Og når man som jeg, havde skiftet branche nogle gange, var det ikke svært at udnytte, at jeg ved militæret havde fået stort kørekort. Så

jeg søgte et job som lastbilchauffør og startede dagen efter med, at få udleveret en 6 tons Bedford hos speditionsfirmaet Anders Nielsen og Co. i Københavns Frihavn. Så frem til studenterkursets start kørte jeg med Paller og ting, jeg ikke anende hvad var, i frihavnen.

Endelig en dag blev jeg med lastbil, udlejet til Tuborg og så kørte jeg med bayersk øl. Den første dag på Tuborg, prøvede jeg at lade som om, jeg aldrig havde lavet andet end at køre lastbil.

Så jeg syntes jeg var rigtig hurtig, ved frokosttid havde jeg kørt tre læs Export øl til Banegården. Da jeg holdt i kø for at få et nyt læs, kom en mand hen til mig og sagde:

“Du er ny her ikke?”

“Jo!”

“Hvor mange læs har du kørt i dag?”

Farvel job, tænkte jeg og sagde: “Tre”

Så sagde manden venligt men bestemt: “Så kan du godt sætte dig op i kantinen resten af dagen. Ellers sprænger du akkorden!”

Det var vist bare en udtryksmåde, for vi var ikke på egentlig akkord. Men jeg fik at vide, at overenskomsten sagde, at vi skulle køre minimum tre læs om dagen – og fik en bonus, hvis vi kørte over seks læs. Det var der lige nøjagtigt ingen, der kunne nå uden at arbejde over uden løn.

Jeg startede herefter på studenterkursus, men jeg syntes det tog for lang tid i forhold til, at jeg også spillede nogle aftener om ugen, bl.a. på Charlie Brown, Purple, Doors, Folkclub of Denmark mm.

Det fortalte jeg Erik, som så fortalte at de manglede en fast guitarlærer til et mindre antal timer om ugen. Jeg havde jo vikarieret der, så han sagde at jeg helt bestemt kunne få et job og at det ville vokse i timetal efterhånden som tiden skred frem.

Så min store ahaoplevelse var altså, at man ikke behøvede at terpe fransk, geologi og kemiske formler, for at beskæftige sig med noget spændende og interessant. Jeg meldte mig ud og startede på Danmarks Musikskole.

Der er ikke nogen afrunding på den her historie, for den fortsætter næste gang.

Kærlig hilsen Niels

Fortid og fremtid

Kære Niels.

Tak for endnu et spændende og medrivende brev.

Jeg kan blive ved at fortælle dig at også jeg elsker at få dine breve, det er bare superdejligt.

Du fortæller om den forduftede julekrybbe og det får mig til at tænke på om hun mon har gjort som min mor gjorde med nogle ting, for min mor solgte det. Mystisk er det da. Når vi har børn med til jul, sørger den der holder julen, enten det er Krista og Jens eller Miriam, for både juletræ og at fordele gaver og vi har nøjagtig samme skik blandt de

voksne som I har og får på den måde også hver kun en gave. Men børnene, de får virkelig mange.

Det afstedkom sidste år at lille Ellis på dengang 1½ år blev fuldstændig betaget af processen med at åbne papiret op, uanset om det var hendes egen gave eller en andens. Begeistret slog hun hænderne sammen og hvinede: nøjj.

André Rieu's julekoncert prøvede jeg at finde på YouTube. Og hørte noget andet han havde. Men måske kan man stadig finde det under dr.dk. Det vil jeg prøve i morgen. Du skriver at det er en nyhed for dig med Pastor Langsted og søster Elsebeths børn og for mig er det en nyhed at de arme mennesker kom i "Se og Hør". Og jeg er også nødt til at kommentere noget omkring den dengang ret gamle pastor Klar.

Min mor havde en slags angst for at denne præst skulle opsøge hende og skælde hende ud, for ikke at komme i kirke mere. Vi var katolikker med baggrund i min morfar Emmerich, som stammede fra Tjekkoslaviet, som det hed før det blev delt.

Han tog på valsen som emaljebrænder og havnede i armene på min mormor, som var lidt af en blåstrømpe. Hun har sikkert taget mere end strømperne af, af kærlighed til denne mand, der altså indførte katolicismen til den hedengangne unge kvinde. Min mormor blev derved katolik og tog det ret alvorligt. Sammen med Emmerich fartede de rundt i specielt Tyskland.

Mormor Karen, Anna (der døde 10 år gammel af pernicios anæmi) Morfar Emmerich. De var begge afgået ved døden da jeg blev født.

Som sagt, fik de først to børn der begge døde, og derefter ankom min moster, og 1. verdenskrig og mosters entre gjorde, at mormor insisterede på de drog til Danmark. Min morfar ville egentlig hellere være draget til USA, men mormor brændte de papirer han fik tilsendt, uden han vidste det, og så blev det Danmark. Det tog Emmerich mange år at få dansk statsborgerskab og han oplevede kun kort tid som sådan, idet han døde i en yngre alder vist 58 år. Nok fordi han hver dag stod i vand mere eller mindre til livet, hos Burmeister Wain. Ud over moster fik de så Marie og derefter min mor Vera. Men min mor var en smuk kvinde, og moster påstod at hun havde læst til lærer, fordi hun var for grim til en mand. Hun blev dog forlovet, da hun var i trediveerne, men han døde kort efter og hun forblev alene, med en slags hemmelig kærlighed til pastor Scherz, påstod i alt fald min mor. Moster kunne ikke drømme om at udtale sig om noget sådan. Men da pastoren blev dræbt på sin knallert af en bus i højresving, græd moster. Hvordan er du egentlig tilknyttet den katolske skole og opvækst? Og hvor kom jeg egentlig til i fortællingen i forhold til den videre fremfærd i det jyske? Jo, det lille hus i Skibby.

Jeg fik undervisningsjob og Georg kom på universitetet for at studere psykologi.

Georg var en sand drømmer, der havde noget bøvl med at skrive og formulere sig i forhold til de opgaver og afleveringer han skulle. Så jeg gennemgik alle disse opgaver og begyndte at læse en del af det pensum han selv moslede sig igennem, dog nødigt de engelske afslagsen, idet mine sprogkundskaber kunne og faktisk

stadig, kan ligge et meget lille sted. I alt fald specielt engelsk. Vi fik på den måde, nogle enormt interessante snakke, om mennesket og psyken, ind imellem.

Vi havde købt huset i fællesskab og da det gik op for mig at jeg slet ikke var berettiget til at trække de fælles renter fra på min skatteblanket, idet Georg jo kun fik SU, hvor jeg

arbejdede på et reklamebureau, blev jeg ret sur og trampede op på skattekontoret og rev demonstrativt skattepapirerne midt over og lagde dem foran en af de sagkyndige. Med retfærdig harme naturligtvis. Han smilede forsigtigt til mig og sagde med en stille lille stemme, at det nok ikke forandrede spor. Det kunne jeg selvfølgelig godt indse. Det har noget med politik at gøre erklærede han, og det vidste jeg selvfølgelig også godt. Politik havde faktisk listet sig ind ad bagdøren allerede i København, idet min daværende kæreste havde engageret sig meget i Christiania efter han var begyndt at læse samfundsfag på RUG. Det var lidt akavet for mig dengang, fordi jeg var lærer på Sankt Annæ skole. Men jeg kom da til at figurere på listen til borgerrepræsentationen "Valborgs favn" som også kom ind med Tine Smedes som repræsentant. Jeg beundrede

hende næsegrus, især da hun satte sig til at amme foran de måbende politikere i borgerrepræsentationen på rådhuset af særlig maskulin udformning. Selv turde jeg slet ikke folde mig ud i sjovt tøj, hash eller noget som helst andet, der var i tiden dengang. Men jeg var dog med.

Nå! Enden på det lille hus, som jeg var ved at fortælle om, blev at jeg blev optaget på Det jyske Kunstakademi og vi flyttede til Holmstrup. Et spændende utraditionelt nyt boligbyggeri, som hurtigt blev beboet af en masse arkitektstuderende og andre unge studerende.

Det forår, havde jeg også søgt ind på dispensation til danskstudiet på universitetet og var blevet optaget, men kunsten trak meget mere, eller også snarere det, at jeg ville føle mig som en fisk på landjord i et universitetsmiljø.

Og så må jeg da vist se at få set dyner.

Men jeg skal nok fortsætte ved du.

Kærlig hilsen Karen.

Søndag d. 15.01.

Mest svar

Kære Karen.

Mange tak for et spændende og interessant brev. Jeg kan godt huske det ramaskrig der var da valglisten for borgerrepræsentationen kom med de mange nye små partier.

Det er godt, du nævner julekrybben. Nej, det er ganske udelukket, at min mor skulle have solgt krybben. Og så er det jeg kommer i tanker om, at selve stalden var der, men det var de elskede figurer, som manglede. De figurer, som jeg har set hver jul siden min tidligste barndom og forfærdeligt gerne ville have ejet. Det var de figurer, der var væk. De var meget flotte, men måske i virkeligheden mest nostalgiske.

Det kan være at julekoncertens tilstedeværelse på YouTube har været sæsonbestemt.

Det var i øvrigt spændende at høre om Emmerich og din mors afstamning.

Jeg vil gerne på et senere tidspunkt komme tilbage til Pater Scherz, for nu går jeg til dit sidste spørgsmål, som også bliver dagens historie. Jeg skriver om min tidligste barndom.

Min tilknytning til kirken og skolen.

Min mor kommer fra Samsø og flyttede til Københavnsområdet som ung og som andre unge piger, der forberedte sig til at få mand og børn, kom hun "i huset". Dette var hos en katolsk familie i Ordrup. Hun mødte andre unge katolikker og konverterede ret hurtigt.

Hun mødte min far i en helt anden sammenhæng, som jeg ikke kender, men han var ikke katolik og alligevel blev de gift i Sankt Annæ Kirke.

Jeg tror nok også han konverterede, men det gik han ikke særlig meget op i.

Min tidligste erindring er fra jeg var 3½ år gammel. Det er ikke noget særligt, men jeg har stadig billedet af, at jeg sad en vinterdag på vores altan på Korsikavej og blandede is med en pose stødt melis, som jeg havde fundet i køkkenet. Jeg husker ikke om blandingen smagte godt, men det har den nok gjort, for det blev i hvert fald en af de faste historier på min mors repertoire.

Jeg har derfor hørt min mor fortælle den historie mange gange, men jeg ved også, at det ikke er derfor, jeg kan huske det, men pga. det billede jeg bærer i mit hoved af min lille spand og ske i aktion på altanen.

Den anden tidlige erindring, var der ikke andre end mig, der bevidnede. Men jeg har også tydelige billeder fra episoden og lidt dialog har også fæstnet sig.

Jeg gik dengang i børnehave og skulle med en "børnehavefrøken" på weekend. En weekend den gang var jo fra lørdag eftermiddag til søndag middag. Sådan cirka, jeg skulle i hvert fald sove på den gård, hvor vi var på tur til.

Om natten skete der det, der hedder et lille uheld, hvor jeg altså vågnede op søndag morgen og opdagede at lille Niels havde tisset i sengen.

Jeg syntes, det var pinligt og håbede, de ikke opdagede det lige med det samme. Men ak og ve, senere på formiddagen så jeg min dyne var lagt til tørre over en trillebør ude på gårdspladsen.

Jeg var nødt til forsigtigt at undersøge sagen. Det eneste, jeg kunne komme på, var at spørge konen i huset, så henkastet som nu en 3½ årig kan gøre det: "Hvorfor ligger den dyne derude på en trikkebør".

Hun svarede, at de af og til lagde dynerne ud på en trillebør.

Skal jeg lige sige, at jeg var meget lettet over det svar.

Når jeg er ret sikker på alderen, er det fordi, vi flyttede til Samsø lige inden, jeg blev 4 år.

Angela og jeg boede hos vores mors forældre i Besser, mens vores mor, som var blevet skilt, kom i lære som sygeplejerske på Tranebjerg sygehus.

Jeg var allerede meldt ind i Sankt Annæ skole på det tidspunkt.

Da jeg var 7 år, flyttede jeg sammen med Angela, min mor og hendes nye mand, som hun netop var blevet gift med, til Amager igen.

Han var indremissionsk, så min mor og hendes nye mand talte aldrig religion, men gik hver søndag i hver sin kirke. Jeg aner ellers ikke, hvad han stod for. De var gift i 8 laaaaaaange år, uden at jeg vekslede ret mange ord med ham.

Jeg vil sige det på den måde, at vi brød os meget lidt om hinanden.

Min mors Mand Anders

Men det var lige fra fødslen af bestemt, at jeg skulle gå på Sankt Annæ Skole, og så fik du lige et par bonusanekdoter i den sammenhæng. For at understrege det vigtige i at gå på en privatskole, forsømte min mor sjældent en chance for at fortælle rædselshistorier fra de nærliggende kommuneskoler.

Jeg har nogle mere emotionelle ting at fortælle om min tid på Samsø og så ligger der også noget fra min skoletid og venter på at blive fortalt. Det

graves frem af hukommelsen og bliver nok ikke kedeligt, men nu vil jeg slutte for denne gang, for jeg er kommet lidt sent i gang med at skrive i dag.

Kærlig hilsen Niels

PS. Det blev så ikke Danmarks Musikkole jeg fortsatte med denne gang. Men den har du så til gode.

Nu jeg er i gang med billeder, så får du lige et billede, hvor vi er på Kisserupgård. Jeg med guitar og du overfor mig, Jeg var jo betaget af dig men tænkte at du var umulig at komme tættere på.

Mindernes frembrusning.

Kære Niels

Tak for dit brev og fortælling om baggrund og opvækst. Der er sikkert meget mere, men det giver mig et billede af dig som barn. Det er jeg rigtig glad for.

På en måde er der nogle fællestræk. Måske ikke direkte men alligevel. Min far, tror jeg ikke konverterede til katolicismen, men jeg ved at han fortalte at, han skulle skrive under på at, han ville opdrage sine kommende børn katolsk, så måske blev han for en periode katolik.

Han var ofte den der tog os med i kirke og ikke altid, ville min mor med. Jeg anede dog ret tidligt at det skulle være de messer der indbød til mest sang, for min far elskede at synge og nød akustikken i kirkerummet.

Besøgte i børn jeres far? At forholdet til din mors mand var så dårligt, må have gjort noget, bær lige over med min trang til psykologiske analyser. Jeg ved ikke hvor meget det interesserer dig. Men jeg tænker at dine udfordringer i barndommen har været med til det mod der må til, når man som dig tør fare ud i den store verden og (går jeg ud fra) ikke frygter det fremmede specielt. Min tanke er at, har man været noget rodløst opvokset så er der ikke den samme lyst til at binde sig fast et sted. At jeg ikke tog ud i den store verden, forandrer ikke den kendsgerning at jeg nok har flyttet mere end de fleste. Jeg brød mig ikke om at blive for fast forankret et sted og var ret ligeglad med fine ting og sager.

Din barndom har været noget turbulent syntes jeg, lidt som min. og da du fortalte om det lille "fejltrin" i en nattetilstand og i øvrigt en kærlig kvindes forståelse og forklaring, erindrede jeg min egen absolutte vanskelighed med at få kontrol over vandsystemet indtil jeg som femårig et par måneder efter at min søster Kirsten var rejst på Kystsanktoriet i Kalø Vig, kom over til hende.

Kirsten blev sendt af sted fordi hun havde nervøse trækninger og bed negle så meget at blodet flød af og til.

Jeg sørgede i den grad, da hun var borte, at jeg nægtede at indtage ret meget føde og græd mig i søvn om aftenen. Det endte med at skolelægen som var Pouls og Kelds og de andre 5 børns mor, fik ordnet det så jeg også kunne komme på Kalø Vigs

Kytsanatorium. Jeg havde godt nok ikke noget med skolen at gøre, idet jeg kun var 5 år, men hun må jo have haft nogle forbindelser.

Jeg savnede så vidt jeg husker aldrig mine forældre, men desværre tissede jeg i sengen hver nat. Det havde jeg så gjort altid og regnede med at sådan var det bare med mig.

Dengang var det nærmest katastrofalt hvis børn over 3 år tissede i sengen og pottetræning var absolut noget mange forældre tog dybt seriøst. Jeg var den yngste på stedet, så der var adskillige større piger, der lod deres spirende moderfølelser gå ud over mig. En af dem lovede mig at hvis jeg kunne lade være at tisse i sengen resten af tiden, ca. 2 mdr. så ville hun forære mig et stopur som hun ejede. Åh i guder hvor ville jeg gerne besidde sådan et. Jeg tyede til min kloge storesøster om råd, for hun havde altid løsninger på alting. Hun forklarede mig at den bedste løsning var at bede til Gud. Han kunne nemlig godt bruges til den slags. Og det forsøgte jeg, Ikke nok med at jeg holdt op med at pjaske dyner og lagner samt natbukser til, jeg blev også overbevist troende i alt fald i nogle år. Det kommer jeg tilbage til en anden gang. Det forjættede ur kom nærmere og nærmere for hver morgen. Men ak, en nat blev det et drabeligt tordenvejr. De fleste af børnene vågnede af de voldsomme brag, blot ikke jeg. Jeg snorksov mig igennem det hele, men vågnede op og måtte konstatere at jeg var havnet i det våde element igen. Uret blev altså aldrig mit, men jeg fik kontrol over vandsystemet alligevel.

Jeg syntes dog skal lige tilføjes at, Gud var en temmelig mærkelig gud, der havde skabt paradiset, vidste alt og så alligevel lod nogle forbudte træer vokse i haven samt skabte djævelen. Jeg spurgte engang eller to min mor hvorfor han gjorde sådan, når han samtidig elskede menneskene? Det forekom mig ubegribeligt, selv om min mor altid svarede med at Guds veje var uransagelige, hvad der så mentes med det?

Billederne fra Kisserupgård gav mig en øjenåbner i erindringskartoteket. Det er jo dig der sidder lige over for mig med guitar og det hele. Det føles virkelig underligt. Og du ser da bedre ud end resten af drengeflokken.

Jeg kan sagtens huske disse ture med KUK og Jeg elskede dem, men generelt var jeg ret mærkelig på visse områder. Det kræver lige en større forklaring.

Som jeg har fortalt, flyttede jeg ind hos moster efter at have startet i fjerde klasse på Sankt Annæ skole. I 5. klasse meldte min mor mig ind i Hellerups eller Ordrups katolske pigekostskole. Kostskolen var nu ikke det den fungerede mest som.

Der var jeg 6 uger. Et ret svært sted.

Jeg talte virkelig med en klassisk Amagerdialekt og oplevede for første gang ægte snobberi. Dels betragtede Helleruppigerne alle kostskoleelever som tabere, for de fine boede jo omkring skolen og behøvede derfor ikke at bo på den.

Jeg ville gerne blive venner med pigerne fra min klasse og fangede lige en af de bolde der røg ud af en hånd på en af pigerne da de spillede op ad muren. Jeg rakte den med et smil frem og hun krængede munden som om hun skulle røre en lort. Det gjorde udslaget, der ville jeg bare ikke være. Så da moster hentede mig, insisterede jeg på at tage min dyne og tøj med hjem, vi gik i uniformer, så det var begrænset hvad jeg havde af tøj.

Om søndagen, da det blev tid til at vende tilbage, kunne ikke syv vilde mostre eller mødre, få mig ud af den opgangsdør. Jeg kæmpede som var det livet selv jeg kæmpede for. Moster stod oppe på afsatsen og så bekymret til. Efter en del voldsom kæmpen sparken, skrigen og skrålen opgav min mor og råbte op til moster at nu var jeg mosters ansvar, som om det var hende der havde overtalt mig til ikke at tage tilbage. Men fra da affik jeg allernådigst lov af min mor til at blive hos moster, men min mors ide om at, moster ikke egnede sig som opdrager, forfulgte mig i hele min ungdom. Specielt var min mor bange for at jeg kom i "uføre".

Derfor tog jeg ikke med min klasse, hverken til Bornholm eller senere Italien, jeg turde ikke udfolde min nysgerrighed i adskillige år og jeg turde slet ikke unge mænd, der var flere år ældre end jeg. Poul var ret forelsket i mig et helt år og kun en gang kyssede han mig.

Derudover levede jeg tilmed i et par år som om den store fjende stod lige ude foran døren. Dette gjorde jeg såmænd, fordi moster havde forklaret mig at jeg ikke skulle sige til specielt min far, at jeg havde bopæl hos hende. noget med børnepenge etc. Ergo tog jeg konsekvensen af dette og turde heller ikke sige det til mine 3 veninder i klassen.

Ingen af dem kom hjem til mig. Det var mig der kom til dem. Denne "hemmelighed" udlevede jeg som sagt konsekvent indtil min konfirmation, fordi jeg ikke vidste bedre. Jeg troede det gjaldt alle

De unge mænd eller drenge, var meget omkring mig, og jeg kunne jo godt mærke en slags elektrisk tilstand omkring dem og jeg frygtede det virkelig. Ikke seksualiteten som jeg sagtens kunne fantasere mig til, det var dog sikkert en yderst romantisk forestilling om øde øer og de helt store følelser, som tillod mig at drømme.

Men risikoen. Det var helt ude i hampen for mig. Der var en aura af farlighed over det hele. Noget der gjorde mig til en sand snerpe.

Da først jeg som 15 - 16-årig forelskede mig, oplevede jeg ingen form for angst, sjovt nok. Det forekom mig helt igennem naturligt og en smule guddommeligt.

Nå, bare lige for at forklare hvorfor jeg ikke så, så meget på de unge mænd.

Men nu må jeg lige fortsætte med en bid til af voksenlivet.

For hvor kom jeg egentlig til.

Nej jeg tror jeg samler ordentlig op på det senere, jeg er faktisk utrolig træt efter den sene sengetid i går og den ret tidlige opvågning som Ellis sørgede for, ved at storme ind til mig i morges lidt i 7. Jeg er

vant til at sove til kl.8- 9, (et vinterfænomen) men det ved hun jo ikke noget om.

Jeg holder meget af at skrive om aftenen hvor tankerne kan blive lukket ud og skrevet ned og hvor det er godt at vide at du læser dem på et tidspunkt. For som du nok har erfaret så kan jeg simpelthen skrive i timevis.

Kærlig hilsen Karen

Mandag d. 16.01.

Her er mere

Kære Karen.

Mange tak for dit brev og skønne billede. Jeg vil sætte mig og skrive til dig, inden jeg skal ind til Ringsted og spille floorball. Jeg spiller i øjeblikket mandag og onsdag fra 13

– 14.30. Men når der til foråret starter andre aktiviteter, bliver det nok skåret ned til en gang om ugen.

Da vi flyttede til København, blev der lavet en ordning, så vi besøgte vores far den første lørdag i hver måned. Det holdt i cirka et år, men så en lørdag da vi kom op til ham, var han flyttet.

Så ville Angela aldrig se ham mere. Jeg så ham i nogle perioder, indtil han blev meget sur over, at jeg ville være kok og ikke maskinmester.

Siden har jeg ikke set ham.

Det er ikke noget savn, for jeg havde egentligt en anden far. Det kommer om lidt.

Jeg vil lige se, om der er mere at kommentere i dit brev.

Hos os var det mor, som tog os med i kirke eller sendte os af sted. Hun var jo sygeplejerske og overgik på et tidspunkt til nattevagt på Sankt Elsebeths hospital.

Hvis hun havde nattevagt lørdag/søndag nat, kunne min søster og jeg finde på at stå op og gå til messe i hospitalets kapel kl. 6 søndag morgen, så kunne vi lige se hende bagefter.

Når vi i dag tænker tilbage på det og snakker om det, så synes det simpelthen for vildt.

Hov, der er lige et afsnit, hvor jeg skal huske at sige, at alt hvad du skriver, interesserer mig.

Om turbulens i min barndom er der noget, jeg ikke har fortalt, men jeg vil lige gøre kirken færdig først. Jeg vil sige, at jeg i dag ikke er medlem af den katolske kirke. Jeg kan godt gå til messe, men det er mest i Østrig.

Jeg kan også finde på at gå i en folkekirke, men kirken i vores lille by siger mig ikke noget.

Jeg vil afrunde dette afsnit med at sige, at jeg tror på Gud. Ja er meget overbevist, men jeg er ikke sikker på at nogen af de eksisterende kirker i dag rummer sandheden. Og hvis de gør, har de bestemt digtet lidt videre på den gennem 2000 år.

Det var dog en voldsom oplevelse for en lille pige at være på kostskole, sikke en historie.

Jeg kom en del hos skolelægens sønner, da jeg som 19-20-årig var gode venner med Keld og Pouls storebror, Hans. Vi spillede lidt sammen og kom en del hos hinanden. Det var mens jeg stadig boede hjemme.

Nå, det bliver vist lidt rodet i denne omgang for der er et par ting mere, jeg mangler at fortælle eller svare på.

Jeg føler mig sjældent rodløs og har ikke haft specielt udlængsel. Jeg er god til at tilpasse mig og slår hurtigt rod et nyt sted. Jeg ved ikke helt om det er det, der kaldes tryghedsnarkoman. Jeg bliver hurtigt som en hjemmefødning, når jeg er flyttet til et nyt sted. Til gengæld kræver jeg jo tryghed, der hvor jeg bor og opholder mig.

Det bliver ikke et nyt livsafsnit, jeg fortæller om, da jeg er nødt til at uddybe noget om mine rødder.

Mine bedsteforældre på Samsø var ikke min mors biologiske forældre, for hun var deres plejebarn.

Jeg har altid regnet mine bedsteforældre som min rigtige familie, selv om jeg har kendt min mors biologiske familie. Da jeg for nogle år siden interesserede mig for slægtsforskning, var det også bedsteforældrene jeg valgte til.

I en diskussion om arv og miljø er jeg meget overbevist om miljøets store indflydelse og det er helt sikkert min bedstemors skyld, at det er gået mig godt, og at jeg er tilfreds med mit liv.

Den tryghed og kærlighed hun gav en lille dreng fra han var 4 til 7 år anser jeg for at være uvurderlig.

Min bedstefar var den far jeg aldrig havde haft og heller ikke fik bagefter.

Hen hed også Niels. Derfor var jeg "Lille-Niels" i omtale og ofte også i tiltale i Besser.

KRØNIKE

Så er jeg kommet hjem fra floorball, godt træt, men nyvasket. Jeg sætter mig og slapper lidt af, mens jeg skriver brevet færdig, så du kan få det om lidt.

Som du ved, startede jeg i første klasse i 1952. Den første skoledag var vores forældre med. Dvs. i mit tilfælde – min mor.

På et tidspunkt blev forældrene bedt om at gå udenfor klasseværelset. Så snart de var væk, begyndte Ronja at stortude. Det opdagede Hanne, som sad ved siden af hende, hurtigt. Hanne troede åbenbart, at det hørte med til almindelig skolegang, så hun begyndte også at tude.

Der var rigtig gang i den på forreste bord i vinduesrækken.

Lærerinden, Frk. Jensen prøvede ved snak at forhindre yderligere gråd. Det lykkedes, så vidt jeg husker, men hun lovede også Ronja og Hanne, at forældrene kom tilbage meget hurtigt. Eller også var det til os andre, at hun sagde det, for at vi ikke skulle begynde at tude alle sammen. Det kunne godt nok være blevet morsomt.

Knap så morsomt var resten af året og det næste med, da hendes pædagogik mest gik på at man ved hjælp af øretæver, riven i hår og ører kunne lære børn en hel masse. Jeg kunne heldigvis regne og læse ret godt, da jeg startede i skolen, så det sparede mig for en del mishandling (I de første år).

Søster Engelmunda blev vores klasselærer fra 3. – 5. klasse. Hun var ikke et hak bedre. Så fik vi den elskelige Kamma Blok i 1. mellem. Hun var virkelig interesseret i os og i at vi lærte noget. Bagefter kan jeg endda se, at hun var en endnu bedre lærer, end vi syntes dengang.

I 4. mellem fik vi så din Moster. Hun var jo min mors gamle veninde, så hvis jeg var uenig med hende i noget, så ringede hun til min mor – eller også blev jeg sat ud på gangen, hvor jeg stadig husker flere timers studie af en ikon af Niels Stensen, som hang på væggen mellem øverste og næst øverste etage.

Jeg husker især at jeg undrede mig over, at der stod Stenovis på ikonen. Selv om vi havde haft latin, havde jeg aldrig hørt at, V er det samme som U i Latinsk skrift.

Lad mig lige slutte af med to små anekdoter.

I 3. mellem ville Pater Langsted oprette en Drengeklub, hvor vi skulle mødes en eftermiddag om ugen til det, der i oplægget hed noget i retning af spændende og udviklende gøremål.

Vi mødtes i fysiklokalet i stuen.

Og han spurgte, hvad vi ville lave. Det vidste vi selvfølgelig ikke. Men det havde han taget højde for og havde medbragt et kæmpestort stykke pap, ca. 1,5 x 1,5 meter.

Han foreslog at vi skulle lave et kæmpe skakspil på denne pap plade, hvorefter han omhyggeligt optegnede felter og malede de sorte felter.

Det var ikke halvt færdigt, da tiden var gået og vi syntes alle, at det havde været utroligt kedeligt bare at stå der og se hans sorte maling tørre.

Næste uge kom der ingen til drengeklubbens møde og herefter blev den ned lagt.

Den anden anekdote er fra pigeklubben. Den havde noget mere livskraft i sig. Jeg var af gode grunde forment adgang til deres møder. Men Ester har fortalt følgende, som jeg gentager med hendes ord fra hukommelsen:

“Vi mødtes en gang om ugen på øverste etage i Amagerhuset.

Nogen gange syede vi og strikkede, men mest var det nogle af søstrene som fortalte opbyggelige historier.

De fortalte også at når vi blev lidt ældre skulle vi passe rigtig godt på, Der ville komme mænd, som ville gøre onde ting ved os”.

Så sluttede Esters beretning med: “Men vi fik aldrig at vide, hvad de onde ting bestod i, men bange det var vi!”

For god ordens skyld skal jeg tilføje, at det er få år siden Ester fortalte den historie.

Nej nu bli’r jeg ved, for Grethe fortalte også en oplevelse fra 3. eller 4. mellem.

Jeg kan godt genfortælle den, for hun fortalte det i fuld offentlighed.

Grethe var jo en af de stille og artige piger, som skrev en nydelig skråskrift. Pludselig en dag var det gået op for hende at det var for kedeligt altid at gå den lige vej og opføre sig som de voksne forventede.

Hun konstaterede så at hun gik for meget i kirke. Hver søndag samt skolemesse en gang eller to om ugen.

Den pæne pige ville pjække fra skolemessen. Hun fik Marianne med på ideen og da de var mødt i klassen, gemte de sig inde i et skabsrum, inden de andre gik over i kirken.

Her stod de så i mørket og følte sig meget uartige. Især da det gik op for dem, at de måtte blive i skabet – for hvis de gik ud i klasseværelset eller på gangen, kunne de jo blive opdaget af en lærer.

Først da de efter små tre kvarters tid hørte de andre kom tilbage i klassen, turde de gå ud og blande sig med dem.

De blev enige om at det ikke havde været det store sus at være uartig.

Først flere år senere fandt de ud af, at det var frivilligt om man ville gå til skolemesse i de store klasser.

Glæder mig til at høre fra dig.

Kærlig hilsen Niels

Lidt af hvert

Kære Niels

Tak for endnu et skønt brev.

Når du fortæller om din mor får jeg et billede af en ret stærk kvinde. Jeg tænker det må have været svært for hende at efterlade jer to småfolk og gå i krig med en uddannelse, det kunne jeg godt have ondt min mor. Men hun var 40 da min far gik fra os. Det var for hende dybt ydmygende og hun traskede forholdsvis hurtigt ind i en depression af en art. Hun var på det tidspunkt ansat som demonstratrice i Pfaff. En symaskineforretning der selvfølgelig førte de dyre Pfaff maskiner. Hun var utrolig kreativ, syede og broderede på symaskine, og før min lillesøsters fødsel og hvad deraf fulgte, var hun et mere sprudlende og snakkesaligt menneske, ikke særlig øm eller fysisk, men et legebarn, der nogle timer før en juleaften kunne finde på at støbe tolv engle og male vingerne med guld, hvilket min perfektionistiske far fik røde knopper af. Det var ikke modstanden mod en flok gipsstøbte engle med guldvinger han fik røde knopper af, men min mors pludselige indgriben i den plan, han sikkert troede, de begge havde.

Jeg forgudede min far. For var min mor ikke fysisk og kærlig, så var min far. Godt nok skal siges, at han også var en hidsigprop, hvilket højst sandsynligt var årsag til at Kirsten fik nervøse trækninger og jeg af og til hørte vilde råb og skrig. Han var ikke voldelig over for min mor, men tålte dårligt min mors indadvendthed, når de blev uenige.

*Jeg oplevede til
gængæld at være
noget i hans øjne.
Jeg savnede ham
grusomt, da de blev
skilt, selv om
Kirsten og jeg
besøgte ham og
Lasse hver anden
weekend. Det kan
jeg altid vende
tilbage til. Måske*

skal jeg dog lige runde af med at grunden til min mors depression ikke kun skyldtes det at min far forlod os, det skyldtes også at min lillesøster Anne-Bente fik kræft i nethinden og som 6 uger gammelt spædbarn, fik fjernet sit første øje, og som 10 måneder gammel fik fjernet det andet, som lægerne forinden havde forsøgt at redde via radiumstråler. At hun må have lidt meget, siger sig selv, men hele min lille familie gik i smadder.

Min mor mente det var Guds straf, fordi hun havde forsøgt af få hende fjernet, på de traditionelle måder man dengang tyede til, da en lovlig abort jo stort set var umulig og ikke mindst en stor synd i de katolske lande.

Egentlig slutter det ikke her, men du får en anden bid af alt dette, en anden gang.

Ud over billedet af Kirsten, mig og vores seks uger gamle lillesøster Anne-Bente, et par timer før hendes indlæggelse på Finsens Hospital, har jeg fundet nogle oldgamle billeder, som jeg sender dig, mest fordi jeg godt kunne tænke mig at vide, om en af de unge kvinder på billederne, skulle være din mor. Hvad hed din mor egentlig?

Måske er det at moster og din mor havde været veninder, forklaringen på at moster oftere end nogle af de andre elever, snakkede om dig og Angela.

Apropos moster som lærerinde, så ved jeg, hun ofte har udtrykt at hun var lige lovlig streng i de første mange år af sin lærergerning. Også noget med at hive drengene i de små hår ved ørerne eller decideret i et øre. Smække lussinger osv. hun sagde at hele hendes opfattelse af børn og hvordan de skulle takles, forandrede sig radikalt, da jeg flyttede ind hos hende. Men den fornøjelse har du næppe fået lov at opleve.

Jeg vil også lige kommentere det begreb igen; rodløs.

Det at tilpasse sig er virkelig godt og jeg har også altid haft nemt ved tilpasningen med andre, det være sig kollegaer, medstuderende, elever og venner og veninder. Jeg har ufattelig få mennesker jeg kan sige jeg ikke har brudt mig om. Der hvor min "rodløshed" blev tydelig, var i forbindelse med bosted. Det havde nok i mine yngre dage op til mine 45 år været bedst, hvis jeg havde boet i en husvogn eller husbåd. Det var som om jeg nærmest frygtede at gro for fast. Til gengæld betød min partner, som blev til flere, utrolig meget. Men den oplevelse jeg mødte i barndommen hvor min familierelation gik i stykker og min første samlever David, blev forelsket i en anden, gav mig en stor utryghed. Det var som om jeg dybest set var overbevist om, at jeg ikke rigtig var værd at elske, og de nok forlod mig en dag.

I dag kan jeg sagtens se at de virkelig har været meget glade for mig, men at blive forladt kunne gøre mig dybt deprimeret, så hvis jeg fornemmede en eller anden irritation eller lignende, begyndte mit indre forsvarsværk at arbejde på højtryk og for sikkert ikke at havne i samme situation, som den første partner, blev det som hovedregel mig, der gik fra dem. Selvfølgelig efter adskillige år i en slags evig anspændelse og vagtsomhed.

Det kommer jeg nok til at skrive mere om.

Til gengæld kan jeg sige, at der ikke var nogen nonner, der fortalte forblommet om de farlige mænd, derimod erklærede min mor, at mænd kun var ude efter en ting og i øvrigt var uansvarlige børn. Det syntes jeg nu ikke at jeg kunne skrive under på. Men det med at, de kun var ude på en ting, forvirrede mig i de første år efter min seksuelle debut. For hvad var jeg egentlig selv optaget af?

Og så kommer jeg til Gud. Jeg tror bestemt også på denne Gud, men slet ikke som du netop skriver, en der er fostret ud fra menneskets naive og begrænsede forestillinger. Dette område optager mig en del. For mig er Gud indbegrebet af alt skabt, som alt fysisk, sjæleligt og åndeligt udtrykt. Altså hele baduljen.

Igennem mit liv har jeg haft nogle meget specielle oplevelser, ofte kunnet drømme fremtidsdrømme og tænkt at vi mennesker kun fatter en brøkdel af hele den kolossale Gud. Nu gør jeg mig så klog på noget jeg så heller ikke ved, men dog nødigt vil have puttet ind i hvad kirkefædrene har fundet på.

Og jeg tror, vi mennesker vitterlig er forbundet i et mægtigt hele. Men måske skulle jeg lige vente med at fortælle om mine oplevelser af den art og min tro på Gud, som andet og langt mere, end hvad den katolske, såvel som den protestantiske kirke, for ikke at tale om den islamiske og jødiske, har erklæret som sandt.

Apropos så har jeg også studeret lidt slægtshistorie, hvor den længst bagude slægtning på min fars side var med til at indføre protestantismen i Danmark, så vidt vides. Du kan slå ham op i Wikipedia

som Petrus Pavus Rosæfontanus. Født ca. 1480. Billedet er våbenskjoldet fra hans tid. Det hænger vistnok på Rosenborg Slot.

Min slægt på mødrene side interesserede mig dog mere, nok fordi der var mere detektivarbejde ved dette, end ved min fars slægt. Den har en anden taget førerskab over. Oprindeligt hed det sig at vi stammede fra adelsslægten Lidl, men det vides faktisk ikke.

Jeg har egentlig aldrig meldt mig ud af den katolske kirke, bare ikke besøgt den, selv om jeg denne juleaften pludselig fik lyst til at opleve den natlige gudstjeneste i Sankt Annæ kirke. Det blev ved tanken.

Sjovt nok så opdagede jeg efter ca. 19 år i det Jyske højland at jeg betalte kirkeskat til statskirken. Jeg kunne dog kun få de sidste 3 år refunderet, selv om jeg aldrig kunne drømme om at blive protestant.

Jeg glæder mig rigtig meget til din næste beretning.

Kærlig Hilsen Karen

Moster sidder forrest til højre. Min for mig, ukendte moster Marie, står lige bag hende med tykke kinder. Om der er flere kendte ansigter, ved jeg ikke. Men sandelig mange klokkehatte. Mosters veninde Hedvig står til først til v.

Moster sidder til venstre med Moster Marie ved siden af hende. Måske er din mor der. Jeg tror begge billeder må være fra 1926 eller 28 og er fra en udflugt med ungdomsklubben, til Nødebo. Det står bag på sidste foto.

Moster sidder forrest i midten ved siden af Pater Schertz

Kapitel 4

Forelskelse på afstand

Tirsdag d. 17.01.

Billedsvar

Kære Karen.

Hvor er det dejligt at vågne op til et skønt brev fra dig.

“Keep them cards and letters coming in?”

Jeg har studeret billederne sammen med min søster Angela og vi er helt sikre på, at vores mor sidder helt forrest med korslagte arme og hatten ned over øjnene på det første billede. Ved du hvor, det billede er taget?

Evt. årstal?

Det andet billede er hun ikke med på.

Min mor hed Vera, ligesom din mor. Pudsigt.

Det gør mig ondt at høre din lillesøsters skæbne, men du må alligevel gerne gøre det afsnit færdig en gang.

Da vi havde din moster som klasse- og dansklærer i 4. mellem, var hun meget rolig og også god til at lære os noget om litteratur.

Jeg oplever sjældent at jeg er rodløs, tværtimod. Jeg kommer til det i mit udvidede CV.

Men her vil jeg da lige supplere dine tanker om rodløshed med nogle jeg fik i 87-88.

Jeg havde været viceinspektør på Hvidovre ungdomsskole i 10 – 11 år og boede i et lille hus i Hvidovre.

Jeg blev pludseligt grebet af den tanke, at jeg måtte væk fra Hvidovre. Og det skulle være nu ellers blev det aldrig.

Nogle af mine tidligere kolleger var endt som efterskole- og højskolelærere og når jeg hørte dem fortælle om deres arbejde, blev det mit højeste ønske at følge i deres fodspor.

Der var mange spændende episoder omkring min korte søgning efter job på efter- eller højskole. Dem får du når jeg når til det. For her er det mest for at fortælle, at jeg rev mig selv op med rod. Jeg skulle væk fra Hvidovre, som jeg havde det fint med at bo i. Men det skulle være nu og jeg fik job og bolig på Fyn. Det blev 18 spændende, vildt udfordrende, sjove og kort sagt dejlige år.

Jeg er meget enig i det livssyn, du giver udtryk for. Det må vi tage op på et senere tidspunkt.

Inden jeg slutter for denne gang, vil jeg lige gøre min skoletid færdig, for så fortsætter legenden jo med Fiskehandler Jens og videre frem.

Jeg fortalte om, hvordan jeg indprentede mig ikonen med Niels Steensen, og den har en lille fortsættelse. For ca. 4 år siden havde vi i vores Revival-gruppe for årgang 52 fået arrangeret en rundvisning på vores gamle skole. Altså den rigtige gamle skole.

Både Ole Bjergvang og jeg var meget spændte på om Stenovits stadig hang på sin plads. Det gjorde han ikke, for der var lavet meget om, på vægge og lokaler, men der hvor han havde hængt, sad en kraftig krog stadig i væggen. Jeg fik først at vide på et senere tidspunkt, at da Pater Scherz var død havde man samlet alle Sten Steensen ting på loftet, herunder ikonen, da en del af det skulle doneres til samlinger rundt omkring. Blandt lærerne satte jeg helt klart Erling Tidemann øverst på piedestalen. Han repræsenterede en pædagogik, som de fleste andre lærere vist aldrig så meget som havde hørt om.

Hvis man ved skæbnens ugunst skulle komme til at lave et eller andet galt nummer, var han utrolig retfærdig, hvis det var ham der opdagede det. I stedet for at stikke øretæver kunne han blot ved ord give en dårlig samvittighed – og man gjorde det aldrig mere. Mine bedste venner var Ole Bjergvang og Finn Rosenblad. Ole, når der var skæg og ballade og Finn, når det skulle være mere seriøst. Og ellers kunne jeg lide alle mine klassekammerater. Men måske havde jeg dengang ikke lært at dyrke aversionens forfinede kunst.

De fleste dage lignede hinanden til det kedsommelige og dog var der enkelte højdepunkter.

I min skoletid var der et par gange skoleskovtur. Det kunne jeg skrive et helt brev om, men vil bare fortælle en enkelt episode.

Vi blev hentet en morgen i busser og kørt til Dyrehaven i Klampenborg. Mens vi travede rundt, blev det mørkere og mørkere i vejret.

Endelig nåede vi vores bestemmelsessted, jeg tror det hed noget med Hjortespring, men i hvert fald spiste vi de medbragte madpakker i det der hed et Gæstgiveri eller nærmest et ishus, som havde nogle borde og bænke. Kort efter brød regnen ud og koldt var det også.

Så fandt nogle af lærerne på råd. Der lå et vaskehus, hvor de fik tændt op i gruekedlen og så kunne vi gå derind. Lærerne opdagede hurtigt, at der kun var plads til under halvdelen af eleverne, når de også selv skulle være der. Så det blev klaret ved at lærerne stod i døren og de elever som havde købt en is, måtte jo have det med varme, så de behøvede ikke at komme ind.

Da det senere alligevel kneb med pladsen, blev så de elever smidt ud, som en lærer tidligere havde set spise is.

Der stod så over halvdelen af skolens elever, totalt gennemblødte i regnen, mens resten samt lærere varmede sig ved gruekedlen i vaskehuset.

Og hvor var jeg så i den historie?

For første gang i mit liv priste jeg mig lykkelig for at komme fra en fattig familie.

Jeg havde ingen penge med og følgelig kunne jeg ikke købe is.

Fortsættelse følger.

Kærlig hilsen Niels

M.d.n.:

Det virker yderst pudsigt at Niels skrev at hans mor også hed Vera, specielt fordi navnet absolut ikke er et navn, jeg tror ret mange hed dengang. Det giver endnu en fællesskabsfølelse, samtidig med at alle de kendte venner fra KUK bliver nævnt. Han er den første i mit voksne liv, der i den grad hænger sammen med de rødder jeg er vokset op med. Hans mor har kendt moster, sikkert også min mor, måske endda de bedsteforældre jeg aldrig fik mulighed for at kende. Han har gået i samme skole som jeg og haft min moster som klasselærer. Moster har få gange omtalt både Niels og Angela. Vi kender de samme præster og nonner. De samme lærere, stort set. Niels kommer i nogle år til sine bedsteforældre, som jeg kom til moster. Vores familietilstand blev for os begge to endevendt.

Også i voksenlivet er der en del paralleller. Begge har vi interesseret os for kreative udtryksmuligheder. Niels via musikken, læderarbejde og som forfatter og vældig skriveglad, jeg via billedlige udtryk, i en periode specielt billedvævning og masser af skrivelyst gennem hele mit liv.

Begge bliver vi undervisere. Niels på efterskole jeg på daghøjskole.

Vi deler skæbnebånd, på tværs af de 50 års lange mellemrum, hvor vi ingen kontakt har haft.

Det forstærker i den grad mine rødder, og min oplevelse af samklang.

Godmorgen

Kære Niels.

Det glæder mig du finder det dejligt at vågne til et brev fra mig.

Den fornøjelse får du nok adskillige gange tror jeg, da jeg godt kan lide at runde min dag af med at skrive til dig.

Jeg elsker ligedan at få dine breve på et eller andet næsten fast tidspunkt, selv om det væsentlige selvfølgelig ikke er tidspunktet, men det at høre fra dig.

Med hensyn til billedet, som I mener, indeholder jeres mor, så står der bag på det (det gør der desværre ikke på særlig mange) "Nødebo 1928" Jeg har et til af samme art jeg lige har fundet. Som sagt har jeg en stor kasse med disse gamle billeder, så der kan sagtens dukke mere op. Min moster står lige ved siden af din mor (hvis det er din mor) og bag dem står en anden moster, som døde ganske ung. Hun hed Marie. Hende har jeg i sagens natur aldrig kendt. Og heller ikke min mormor eller morfar, kun min farfar og til nød min farmor som døde da jeg var 4 år, stærkt svækket af hjerneblødninger og deraf demens. Hun døde 54 år gammel og jeg kan sagtens huske hendes mærkelige ben. De var meget knudrede som et par gamle træstammer. Det er stort set det billede jeg har fra jeg nok har været omkring de knapt to år. Siden lå hun i seng på et plejehjem eller måske hospital.

Efter hendes død besøgte min farfar os hver anden søndag. Han havde altid en plade Pernille chokolade med til os.

En gang spurgte jeg, hvorfor han altid købte det og i stedet for at svare, spurgte han, hvad jeg da ellers kunne lide. Ud fra mit svar fik vi fremover så en karamelstang hver anden søndag. Og du skal også lige have denne her.

En gang da vi sad ved det pæne opdækkede søndagsbord, spurgte jeg ca. 4 år gammel, uden omtanke, mine forældre, mens farfar sad og småstak til maden, hvorfor de altid var så sure, når farfar skulle komme. Resten kan jeg ikke helt huske, kun formode.

Jeg har været inde i København og hentet Ronja fra SFO'en og puttet hende. Det er en opgave jeg meget gerne gør. Hun er sådan en skøn pige, og meget nem. Vi leger ofte

med "skovens dyr" eller meget små dukker på størrelse med en finger der har tøj af en slags blød gummi man kan tage af og på. Lige for tiden er det mere end en gang om ugen, fordi Miriam, som i øvrigt er opkaldt efter en afrikansk sanger, der også havde en helt fantastisk stemme hun kunne klikke med på en enorm speciel måde, er begyndt sit nye job som filialdirektør og derfor har lidt mere om ørerne. Da faderen bor i I det hele taget vækker det utrolig mange minder. Jeg var ret glade for Jylland, har Miriam kun mig eller sin lillebror som bor lige ved siden af, at trække på. Miriam har også en helt fantastisk stemme, men synge med den, er ikke hendes stærke side. Men kraftig er den. Hun chokerede alle på fødestuen, når hun skreg, dengang hun lige var født. Også mig. Men det vænner man sig jo hurtigt til. Efter togturen hjem er det mega hyggeligt at sætte sig med en varm kop te foran min computer. I øvrigt var jeg lige forbi biblioteket i dag og låne din bog "Ali Bali Bi". Jeg kender jo nogle af spillestederne og i øvrigt også Lissa Ladefoged og hendes mand. Lissa gik på Århus Kunstakademi samtidig med mig og selv om vi ikke var tætte, så kan jeg huske jeg besøgte hende på Møllestien i et pragtfuldt lille minihus.

Vi lyttede til musikgruppen Bifrost og sang mange af deres sange, som vuggeviser for Miriam, da hun var lille. Sebastian var unik og mange, mange andre.

Lige et lille billede af 8 mdr. gamle Miriam og mig, hvor Georg og jeg, en sommer, lejede et lille sommerhus, så jeg kunne tage nogle kurser på Kerteminde Husflidshøjskole. Det var vist i batik, og knytning. Jeg havde på det tidspunkt en drøm om at etablere en tekstil kunstskele.

Du skriver omkring tiden i Hvidovre, at du pludselig blev grebet af en trang. Det er den trang jeg vil kalde den indre intuitive stemme. Hvem ved om vi har en flig af guddommelig indsigt hver især og derfor har en chance for at følge en indre kalden eller stemme. Den er det måske, der giver de bedste livsbetingelser, parret med nogle umiddelbart set tilfældigheder, men som måske slet ikke er så tilfældige endda. Jeg kan sige at jeg egentlig i den retning har stolet 100 % på mine "fornemmelser" og i øvrigt også mine drømme. Derimod har jeg sjældent oplevet andet end problemer, hvis jeg satte hjernesvingningerne højest. Sådan lidt a la når man har valget mellem to langer kør i Brugsen. Så vælger man spontant den ene, men syntes det godt kunne se ud som om det vil gå lidt hurtigere i den anden og flytter kø. Det kan yderst sjældent betale sig for mig.

Dette med at følge intuitionen, erfarede jeg at jeg godt kunne stole på, allerede som barn. Flere gange.

Første gang venter jeg med at fortælle, men anden gang var det via en drøm. Det er så ikke noget der handler om en indre kalden, det skal jeg også nok en eller anden gang svinge rundt om, men denne her var en ægte drøm med varsel.

Min mor lovede febrilsk Kirsten og mig kæledyr, efter at hun, meget dramatisk, havde sagt farvel til min far.

Så nogen tid efter, fik vi både undulater og en græsk landskildpadde hver. En nat fik jeg et grimt mareridt: Jeg drømte jeg sad på vores toilet og derude lå min skildpadde, opdagede jeg. Jeg satte mig hen til den og tog den op i skjoldet, hovedet faldt ud og hang underligt. Da jeg så at dens øjne, ligesom var tørret ind og at hovedet dinglede. Jeg skreg forskrækket og vågnede. Det var min moster der den nat, søvnigt og lidt irriteret, forsøgte at trøste mig.

Nogle måneder senere, mente min mor at vores skildpadder skulle sove vintersøvn, fordi de virkede sløve begge to. Det var vist noget hun havde læst om.

De blev begge to stillet ud i det køligere badeværelse og da der var gået en pæn rum tid, kiggede Kirsten og jeg til dem. Kirstens skildpadde Tordenskjold var ok, men min så ud nøjagtig som i min drøm. Stendød.

Den slags oplevede jeg flere gange, men jeg oplevede også en anden sær følelse.

F.eks. gik jeg fra jeg var 16 også i Politiets ungdomsklub, hvor der var en fyr jeg var temmelig glad for. En aften drøede en ti tolv unge rundt oppe på en slags fladt tag og legede ettagfat. Jeg har altid været lidt vild og stormede muntert lige ud på nogle ruder, uden at ænse dem. Tja så knustes en af ruderne og jeg røg ned med underdelen, men hagede mig fast med armene, mens risikoen for knækkede sprog, grundet min, godt nok beskedne vægt på 45 kg, var overhængende. Samtidig var der også nogle grimme stykker glas som sad på ruden stadigvæk og let kunne ridse mig til blods. Der var ca. 7-8 meter ned. Vinduerne skulle oplyse en stor hal, som blev brugt, når der blev afholdt fester. Da var det ligesom om nogen holdt mig oppe, ud over mig selv. Jeg følte det, som om jeg blev båret. Jeg blev fuldstændig rolig, vidste bare, at jeg ikke havde noget at frygte. Der blev selvfølgelig råbt og skreget på hjælp og nogle pædagoger fandt en lang stige, de kunne lægge skråt over og på den måde få mig sikkert ind på fast grund. Det var en virkelig mærkelig oplevelse. Og jeg kunne fortælle adskillige af den slags oplevelser og gør det sikkert senere.

Disse oplevelser og min interesse for symbolsprog og menneskets urgamle trang til at formulere sig i billeder og dyrke Gudsbegrebet via tildragelser i den verden der omgav dem og fortsat omgiver os, vil jeg gerne skrive mere om.

Jeg er begyndt at prøve at skrive en slags artikelserie over min opfattelse af f.eks. paradiset og syndefaldet, historien om Kain og Abel osv. set ud fra hvad der egentlig ligger bag disse fortællinger. For min mors noget tågede forklaring om at Guds veje er uransagelige, kunne jeg ikke helt nøjes med. Men når jeg læser om andres tro og andres

filosofier, hvad jeg vitterlig har gjort en del, så fostrer det selvfølgelig mange tanker, så fostrer det sikkert også nogle tanker, der bliver blandet op.

Men nu skal jeg vist lige nå bare lidt videre med indflytningen i Holmstrup, og starten på nogle dejlige år på Det jyske kunstakademi.

Det var et meget lille sted. Vi var ikke flere elever end 30 på hele akademiet og jeg valgte at gå på afdelingen for billedvævning. Man blev optaget i fælles retning, sådan at man kunne gå på en hvilken som helst linje, hvoraf der var 5.

Moster var blevet pensioneret og flyttede over til os, før jeg kom ind på Det Jyske Kunstakademi. Først i et lille hus ved siden af os i Skibby og siden købte vi et hus sammen, altså moster, Georg og jeg. Det var et stort gammelt langhus, som i overvejende grad var min opgave at gøre i stand.

Det blev et kæmpe projekt, da det viste sig at væggene var ved at falde fra hinanden, vinduerne skulle udskiftes og badeværelse opføres.

Så jeg tog et halvt års orlov fra akademiet, for at få gjort indhug i projektet. Jo Georg hjalp så godt han kunne, men det blev mit ansvar.

Moster havde utroligt dårligt syn, opdagede jeg og det viste sig senere, at hun havde grå stær.

Men på det tidspunkt kunne hun tage lidt vare på Miriam, med jævne mellemrum.

Georg var ikke meget bevendt hvad angik renovering, så det kløede jeg på med. Det var en meget, meget stor opgave.

Det kan jeg altid fortælle videre på, i kommende breve.

*Jeg kunne
sagtens skrive
og skrive til
langt ud på de
små timer, men
skal nok også
sove snart.
Jeg glæder mig
til at læse videre
om dine
oplevelser.*

Lige et til billede jeg fandt på Facebook under Skt. Annæ Skole af lærerstaben.

Bageste række fra venstre: Pastor G. Schertz, Pastor Bronicardi, Skjold Ribers, Arnold Hansen, Frk. Gram, Kamma Bloch, Anny Hawranek, Forreste række fra venstre: Sr. M. Editha, Sr. M. Agnes, Sr. M. Sixtina, Sr. M. Ermenfrida, Sr. M. Donata.

Kærlig hilsen Karen

Onsdag d. 18.01.

En dejlig morgen

Kære Karen.

Tak for en dejlig morgenhilsen.

Det glæder mig meget, at du synes om min bog. Den er egentlig ikke beregnet til at blive læst fra ende til anden, men et afsnit eller et kapitel engang i mellem, hvor det lige kan være interessant eller aktuelt.

Det virker meget rigtigt, det du skriver om den indre intuitive stemme / kalden. Jeg kan godt forestille mig at ens erfaringer, behov osv. tilsammen danner en konklusion, som man selv ved rationel tænkning ikke ville nå frem til. Køfortællingen er da et fint eksempel, den slags kender jeg godt.

I mit tilfælde var der så en, som sagde til mig, at jeg skulle væk fra Hvidovre, som jeg holdt meget af, og hvor jeg virkelig havde slået rod og havde mine venner, mit arbejde og fritidsaktiviteter.

Men det lyder så rigtigt, at der et sted i min underbevidsthed blev fundet en løsning, på det jeg ikke (endnu) havde oplevet som et problem.

Jeg glæder mig til at læse noget om din opfattelse af paradiset og syndefaldet.

Nu går jeg videre med mit arbejdsliv. Grunden til, at jeg vil gøre det færdigt først er, at der så bliver noget at hægte spredte bemærkninger og andre af livets hovedområder op på.

Skoleskovturen til Klampenborg var i en af de små klasser. Her har Kirsten måske været med. Den anden skoleskovtur gik til Helsingør og var i 3. eller 4. mellem. Det eneste jeg kan huske herfra er, at vi var inde på et "Sommeretablissement", hvor vi skulle danse til en pianist, som uafsladeligt spillede "Min fætter fra Als".

Vi var også en gang på en lejrskole tur med Flemming Andreasen (Kan du huske ham?) Fysik og naturhistorielærer og vist også andre fag. Det var en rigtig god tur er jeg nødt

til at indrømme og det var alle enige om. Skolen havde lånt en spejderhytte, der hed Egholm og lå lidt på den anden side af Gladsaxe.

Flemming Andreasen brugte nu denne succesfulde tur til at lokke os ind i en af ham nyoprettet naturhistorisk forening. Hvis vi meldte os ind i den forening, ville vi få en weekendtur på Egholm.

Det fortrød han bittert. Han havde lavet et oplæg om nogle naturhistoriske tiltag, vi skulle arbejde med, men han brugte i stedet al tiden til at rende rundt på hele området og sikre sig, at der ikke var piger og drenge sammen på steder, han ikke kunne kontrollere.

Jeg kunne blive ved med at fortælle om de sære ting, vi oplevede i skolen, Nu springer jeg frem til Danmarks Musikskole og her er lige et lille tilbageblik. For da jeg efterhånden fik flere timer der, måtte jeg holde op i KUK, men det har jeg måske fortalt.

Jeg bevarede venskabet med John Grøndahl i mange år efter og tænkte tit tilbage på KUK.

Fra KUK kan jeg også huske dig. Jeg kan jo også huske, at jeg syntes, du var den smukkeste pige i klubben. Du skriver selv noget om snerpet, så det jeg vil fortælle er, at jeg oplevede dig mere som arrogant, men syntes nok det var næsten naturligt, da du jo trods alt var niece til en af vores skolelærere fra den sidste klasse, vi gik i.

Men det tog ikke skønheden fra dig.

Danmarks Musikskole lå i en stor herskabslejlighed i Købmagergade. De gamle stuer og værelser var hver lavet om til studier, hvor der blev undervist i guitar, klaver, orgel, fløjte og klarinet. Lidt flere akkorder end de andre på holdet, så spurgte de ham om ikke han ville være lærer på det hold.

Det sagde han ja til og så var vi kolleger og blev rigtig gode venner – og det har vi være lige siden.

Stig Møller, den gamle Steppeulv havde undervist her, da jeg tidligere var vikar, men han blev en dag hentet af Erik Skaløe og så, så vi ham aldrig mere. Peter Vesth var elev på Stigs hold og da ledelsen vidste at han kunne

Jeg blev på Danmarks musikskole i nogle år, men måtte tage forskelligt arbejde om sommeren, da skolen var lukket i 2 – 3 måneder.

Du har selv fortalt om det såkaldt skattefri år. Her gjaldt det om at tjene penge, så jeg tog arbejde inden for mit gamle fag og arbejdede nærmest i døgn drift i SAS-flykøkken. Arbejdet bestod mest i at lave Kalkunruller.

Inden jeg slipper Danmarks Musikskole, skal det også fortælles, at det var et i egen indbildning meget fornemt sted. Det blev understreget af at vi alle skulle gå i jakke og skjorte. Slips eller bandana – og ikke cowboybukser. Selv Stig Møller troppede ofte op i skræddersyet habit, men han kom jo også fra en af de nordlige forstæder.

Musikchefen Sven Djurup var fuld af historier og så havde han et trick. Når man stod overfor ham og han begyndte at fortælle, så bøjede han lillefingeren, så den fik form som en krog, han stak den derefter ind i et knaphul på den han ville fastholde, mens han fortalte. Men han var meget underholdende og det blev aldrig kedeligt, for selv om han gentog de samme historier, så var det altid i en ny variant. Og ofte tillige med et udvidet

persongalleri.

Billedet er fra Kisserupgård og er Lone, Monika, Mig selv og en som var med som special gæst. Han hed muligvis Gert. Der er flere personer i baggrunden. Dem kan jeg ikke kende, men det var da den gang, der blev røget lystigt alle steder.

Nu vil jeg sende brevet til dig, så du når at få det i dag.

Kærlig hilsen Niels

M.d.n.

Jeg kan se mig selv i baggrunden på det sidste billede. Det lyse hår og fløjlsbukserne kan jeg lige ane.

Det virkede yderst pudsigt at Niels skrev at hans mor også hed Vera. Specielt fordi navnet absolut ikke var et navn ret mange hed. Det gav endnu en fællesskabsfølelse, samtidig med at alle de kendte venner fra KUK blev nævnt. Han var den første i mit voksne liv, der i den grad hang sammen med de rødder jeg var vokset op med. Hans mor havde kendt moster, sikkert også min mor, måske endda de bedsteforældre, jeg aldrig fik mulighed for at kende. Han havde gået i samme skole som jeg og haft min moster som klasselærer. Moster havde få gange omtalt både Niels og Angela. Dog mere end andre af hendes elever.

Vi kendte de samme præster og nonner. De samme lærere, stort set. Vi delte skæbnebånd, på tværs af de 50 år lange mellemrum, hvor vi ingen kontakt havde haft. Det forstærkede i den grad mine rødder, og min oplevelse af samklang. Oveni havde vi også en del lighedspunkter rent skæbnemæssigt. Der var faktisk en del der gav mig fornemmelsen af synkronisitet. Ikke mindst hans opvækst i årene på Samsø, der godt kunne have en slags synkronisitet med mit liv hos moster.

**WOW og tusind tak og
godmorgen**

Kære Niels.

Dette er en tilføjelse til brevet jeg skrev, mens jeg var barnepige for Ronja, fordi jeg virkelig er rørt. Jeg kommer ind i vores gangsti efter endt cykeltur fra Farum st. kl. er knap 24 og inden jeg går ind til min lejlighed, beslutter jeg lige at tjekke postkassen for nogle garnprøver jeg venter. Og da jeg

får åbnet brevpakken, ser jeg, du har sendt mig din bog. Jeg blev helt vildt glad og meget rørt, mindre kan det ikke udtrykkes. Og sikke en guldgrube af musikernavne. Inc. Dig selv.

Og så får du ellers brevet som jeg har skrevet.

Så tak for dit brev som bibbede ind mens jeg var ved at lave mad. Så bliver jeg så glad at jeg har svært ved at vente med at læse det. Selv om maden kræver sit.

Jeg havde hentet Ronja fra fritten og så skal maden jo gerne være på bordet en times tid efter. Nu sidder jeg i sofaen efter hun er blevet puttet og efter godnat læsning, vel vidende at hun nu sover sødeligt.

Jeg lader mig ikke underholde af andet end en god bog eller i aften, at skrive til dig, da jeg har taget min tablet med for netop at kunne skrive til dig.

Ronja sover stadig hos sin mor selv om hun er 8 år. Miriam har bygget en slags alkove i sin stue, hvilket er gjort ret smart, men det kan jeg vist ikke forklare over et brev, til gengæld vælger jeg når hun er puttet i denne hule, bagefter at beskæftige mig med noget der ikke larmer, såsom film eller andet, selv om hun normalt sover tungt.

Det at skrive om vores barndom, vores ungdom og de rødder der er i det, giver mig en følelse af stor glæde. Og at få knyttet bånd er virkelig dejligt.

Du skriver at jeg virkede arrogant dengang, det har i så fald ikke været hensigten, for jeg tror ikke den slags tanker om mere værdi som niece til Moster, end strejffede mig.

Men tilbageholdende, det var jeg. Specielt for jer, i mine øjne voksne mænd, hvilket alle over et par år ældre end jeg var i min forestillingsverden. Hvordan skulle man egentlig gebærde sig over for dem? Og dermed også dig. Keld Lauritsen var den der var nemmest at få en snak med, når vi var sammen alle sammen. Laurits og Steffann var dem der næsten altid var der, og Poul, ham der straks til den første KUK fest lagde beslag på mig. Han blev vist meget forelsket og troppede tit op ved skolen for at følges med mig hjem. Hans mor Else Minna, skrev bekymret til moster på et tidspunkt, at hun var lidt ængstelig over ham, var nervøs for at vi måske gik for langt, på et tidspunkt hvor vi end ikke havde forsøgt mit første rigtige kys, og som tidligere fortalt blev med ham og det eneste med ham. Egentligt underligt jeg var Så knibsk. Hans mor skrev fordi han ofte pjækkede fra sit job i en kiosk han havde om eftermiddagen. Jeg anede ikke, hvad jeg følte for ham og vidste egentlig ikke, det var sådan med ham. Vi kunne sagtens efter en Kuk aften, sidde nede på trappen op til mosters lejlighed og snakke i flere timer. Ofte fra hans side ret belærende, om netop hvad en ung pige måtte og ikke måtte, idet han syntes jeg var såå dydig så det halve kunne være nok, hvilket ikke just fremmede min lyst til de kys han nok gerne ville have realiseret.

Når jeg tænker på sådanne situationer og nu kan sidde og skrive med dig om det, forekommer det mig, som om vi kan gå ind i en verden der kun er få beskåret. Så for mig skal du vide, så er det her et mirakel.

Dengang var du som sagt den voksne og jeg bare en fjantet ung pige, med meget lidt selvtillid, og måske også en manglende selvværdsfølelse.

Mange fra KUK var jo egentlig nogle, der virkede lidt overklasseagtige, eller i det mindste fjerne på mig. Det gjorde du absolut også. Måske spillede det også ind, at i var årgang med min storesøster og dermed præget, som om i kunne være fra en anden generation.

Min søster fandt The Beatles uinteressant da jeg fandt dem interessant, ligesom hun heller ikke i 1963 – 64 som var den periode med sømandsbukser, syntes det lige var sagen. Beatles kom hun efter, måske også sømandsbukserne. Det kan jeg ikke rigtig huske.

Disse bukser syede jeg adskillige af til både nogle af pigerne og også til nogle af drengene i min klasse. Sådanne bukser skulle gerne ses sammen med islandske sweaters.

Jeg kan oplyse dig om, at specielt dine øjne står meget klart i min erindring. De var virkelig smukke, og hånden på hjertet, så lukkede jeg vist bare indtrykket af en ret flot fyr, helt af, det kan måske opfattes som arrogance.

Som tidligere fortalt skulle jeg ikke udsætte mig selv for den mindste risiko for at ryge på kostskole eller bo hos min ulykkelige mor. Desuden virkede du ret indesluttet, og jeg evnede ikke at kontakte hverken dig eller nogen anden. Det måtte drengene sørge for. Nogle gange, kan jeg huske vi spiste hjemme hos Kofoed. Og de havde på bedste katolsk maner fået 11 børn. Jeg husker bedst Gerhard, Stefan, Elsebeth, Birgitte og Bernhard, og deres arbejdsomme forældre. Var der brug for hjælp i en eller anden situation på skolen var drengene især, nok de mest ivrige hjælpere af alle.

Hvad jeg også husker er en situation hvor Kirsten S og jeg var kommet først ned fra KUKs lokale over våbenhuset. Vi gemte os fnisende i den skriftestol, der stod for enden af trappen. Jeg kæmpede helt vildt for at undertrykke min latter, så meget at jeg nok helt glemte at trække vejret. I alt fald besvimed jeg pludselig og røg lige ud af klædet, der var trukket for det lille rum og ned på fliserne. Heldigvis skete der ikke noget alvorligt. Klædet havde på en måde forhindret et hård knald i stengulvet, sikkert fordi jeg har holdt i det helt automatisk. Men dem der netop kom, fik sig lidt af en overraskelse da jeg faldt ud.

Jeg kan også sagtens huske John Grøndal. Da jeg gik i 6. klasse,ovre på den gamle skole, ja den gik vi jo til skoletiden sluttede, cyklede han nogle gange forbi mig og råbte dumme ting, specielt om mine bryster, hvilket jeg både blev vred over og meget ked af, så han var bestemt ikke noget lys i mine øjne, men på et noget senere tidspunkt, blev han kæreste med min veninde Anette, det må have været da jeg var omkring 16 – 17 år og hun var meget forelsket i ham og satte ham højt, så jeg tænkte at han måske ikke var så dum alligevel.

Anette og John blev også gift og fik nogle børn. Jeg mistede kontakten med hende og i øvrigt flere andre, måske da jeg tog til Bornholm eller senere, da jeg nærmest flygtede fra det hele og kom på Askov højskole.

Jeg har sat et billede ind så du måske kan ane en vis lighed. Anette til v. mig til h. Vi havde begge to fregner. Anette flest.

Kun Birger Stenalt og hans dengang kone Elsebeth, beholdt jeg kontakten med, mest fordi han var initiativrig nok til det. Vi har også kendt hinanden fra mit 8. Måske 9. år. Vores mødre havde født henholdsvis Preben og Kirsten samme sted, på samme dag, vistnok. Hans bedstefar, gamle Petersen tog nogle gange Birger med op til mosters sommerhus i Lille Værløse, han dog mest for at hjælpe moster, med den store have. Birger og jeg spillede som regel kort, og han kunne bare få mig til at grine, så jeg var ved at tisse i bukserne.

Senere gik vi også på Triers faglærerkursus sammen, det kursus jeg startede på hvert år og fulgte i nogle måneder. Det foregik om aftenen. Birger skiftede på et tidspunkt over

til aften seminariet. Men vi havde da et par år som kollegaer. Faktisk var der adskillige gamle elever, der fik en lærergerning på skolen.

Jeg kan godt huske skovturene, men syntes de for det meste mestrede at afholde sig i pænt solskinsvejr. Egentlig var det kun togturen til måske Klampenborg og dyrehaven jeg fandt rigtig sjov.

Det år kan jeg også huske at gamle Jørgensen oppe i mosters have, havde påpeget at han syntes jeg altid så noget mut ud, (Birger var der ikke til at fyre vandede vittigheder af), så han sagde, at jeg skulle prøve at smile til verden, for så skulle jeg bare se hvor verdenen ville smile tilbage. Det havde jeg så afprøvet i små 3 uger da vi skulle på skovturen. Og jeg erkendte at det gav resultater på den måde at adskillige drenge i klassen ville være "kæreste med mig". I klassen var der en styrende pige Anne Marie, som jeg og en del piger gerne ville være venner med og da vi endelig havde fået frokosten fortæret, foreslog hun en leg som jeg hadede som pesten. Drengene efter pigerne. Jeg forbandede Gamle Jørgensen og stak af fra dem alle sammen inden frokosten var ovre. Så jeg var lidt af en underlig snegl. Moster fik lidt problemer med, at jeg var gået for mig selv.

Ligeså med en helt anden situation, hvor en ny geografi lærerinde, truede alle de snakkesalige med, at hvis vi ikke kunne tie, så kom vi til at stå på hænder op ad tavlen. Det afstedkom at jeg hver onsdag fik dårlig mave om morgenen og kastede al min morgenmad op. Jeg gik til bekendelse efter mange uger eller i alt fald flere, og da var det mit store held at moster kunne snakke med denne ellers dygtige lærerinde.

Var Tidemann også historielærer? Nej måske var det Kruse han hed. Der var en lærer der var virkelig dygtig til at tegne og tegnede meget hurtigt, og historie blev mit bedste fag, indtil Rastrup overtog scenen.

Jeg må til at slutte for denne gang og glæder mig til dine indfald i kommende brev.

Du får lige et stort computerknus og tak for at du sendte mig bogen.

Kærlig Hilsen Karen

Torsdag d. 19.01.

Lidt af hvert samt den fortsatte krønike

Kære Karen

Tak for at du endnu engang forsøder min morgen med et dejligt brev.

Jeg er det, jeg er nødt til at kalde et C-menneske. Hvis et A-menneske er et, der går tidligt i seng og står tidligt op og et B-menneske er et der går sent i seng og sover længe om morgenen – så er, i min optik, et C-menneske et, der som jeg, ikke kan komme i seng om aftenen, men gerne vil tidligt op. Vi C-mennesker løser så problemet med søvnunderskud ved at tage en lur foran TV2 News i løbet af dagen. Måske ikke særligt charmerende, men det virker.

Så tidligt står jeg måske heller ikke op. Som regel ved 8-tiden, men jeg ville gerne tidligere op. Jeg starter dagen med at gå en tur og så kommer jeg hjem en halv times tid senere og laver lidt morgenmad.

Når jeg sidder med min morgenmad og min te eller bygkaffe, så læser jeg brevet fra dig. Det har jeg glædet mig til på hele min morgenvandring. Hele situationen er meget smuk, når jeg åbner mailen fra dig. Så derfor bliver det ikke gjort før jeg føler, at jeg er klar til den oplevelse, det altid er at høre fra dig og om dig.

Jeg kan regne ud, at din moster så må være omkring de 16 år på billedet fra Nødebo, ja det er altså svært for os at bedømme alder på mennesker fra den gang. Tøjet kan sige noget om årstallet, men ikke om alderen på den, der bærer det.

I sin tid vekslede vi to ikke mange ord og du har jo nok også ramt det meste af forklaringen. En aldersforskel på 4 – 5 år var meget den gang.

At kalde dig arrogant vil jeg godt rette til reserveret, som absolut er mere dækkende, men alligevel fandt jeg dig meget tiltrækkende.

Jeg havde ikke så meget med pigerne i KUK at gøre. Der var kun Lone, som jeg kom rigtig sammen med en overgang på omkring tre måneder. Jeg kan ikke huske, hvad Lone hed til efternavn, men det begyndte med G.

Jeg har også besøgt Kofoed, som boede i et forbavsende lille hus på Vejlands Alle. Jeg var meget sammen med Gerhard en overgang og på afstand lidt forelsket i Birgitta, som nu er gift og bor i Sverige. Jeg mener ret bestemt, at Bernhard er blevet præst.

Jeg tror, skovturene, hver gang, var for nogle bestemte klassetrin. Derfor nåede vi ikke så mange skovture (2 for mit vedkommende).

Jeg synes, jeg kan huske "Gamle Petersen", som helt præcist var Prebens og Birgers morfar. Han var sporvognskonduktør. Siger det dig noget?

Det er egentligt tankevækkende at skoleskovture og andre arrangementer, som juleafslutning, nogle få skoleballer og de andre sjovere ting, den gang, blev set som

noget, der bare var der. Først da jeg selv blev lærer og sådan noget, fandt jeg ud af, at der ligger et større planlægningsarbejde bag.

Ja, vi havde Tidemann i historie og geografi og som jeg tidligere har sagt syntes jeg, han var en meget dygtig lærer. Men jeg må nok alligevel have kedet mig af og til i hans timer, for jeg kan se i min gamle ordensbog, at der er adskillige indlæg fra Tidemann som bl.a. andet "Niels forstyrrer meget i timen", "Nielses opmærksomhed lader sig ikke fastholde" og andet udtryk i samme stil.

Men det interessante ved det er, at han hver gang cirka fjorten dage efter, skrev et nyt notat i ordensbogen: "Flink mand til Geografi" vekslende med "Flink mand til historie". Derfor ved jeg at vi havde ham i begge fag igennem nogle få år.

Det viser også, at han virkelig førte kartotek over, hvad han skrev til hvem. Jeg ved ikke om alle, der fik påtegninger, også fik en "Flink mand".

Det var måske afhængigt af, hvordan den enkelte havde det med ham. Jeg havde det fint og var dybt interesseret i hans fag og lærte noget om geografi og historie. Især historieinteressen holder den dag i dag.

Kruse var også historielærer og efter sigende en rigtig god en af slagsen. Jeg gik ud inden realen, hvor min gamle klasse fik ham i historie og fransk.

Så kommer der et nyt afsnit af den fortsatte krønike:

Jeg havde 5-6 gode år på musikskolen og blev som sagt gode venner med Peter Vesth og en del andre kolleger. Peter ser jeg stadig jævnligt.

Stig Møller har jeg mødt nogle gange, dog med års mellemrum, men vi får altid en lille snak om Danmarks Musikskole og hans exit derfra. De andre kender jeg ikke mere.

Desværre døde Sven Djurup kort efter, men han havde nået at skaffe mig ind på en prøveordning for det, der senere kom til at hedde "Almen musikledelse". Jeg sagde ikke ja, fordi jeg synes, jeg havde brug for et stykke papir, men udelukkende fordi jeg gerne ville lære noget mere musikteori og vi fik også klaverundervisning. Det havde jeg rimelig god tid til, for så meget havde jeg heller ikke at lave.

I 1970 var Imikroskopet åbent og havde sin storhedstid.

I musikerrummet, hvor vi opholdt os en del, uanset om vi spillede den pågældende aften eller ej, kom Herman en aften og spurgte om jeg ville være timelærer i musik på et seminarium.

Herman var startet som årsvikar på Dansk Fritidshjemsseminarium. Han var blevet ansat på sit navn og ikke på sine pædagogiske evner. Han fandt hurtigt ud af, at han ikke havde lyst til at undervise. Hermans spidskompetence var som gøgler og gademusiker. Det var ham, der var gået i front, da vi efterhånden fik lov til at spille på Strøget. Han havde også et lille turnerende cirkus: Cirkus Tusindben, så undervisning var ikke lige ham. Og da slet ikke teorierne.

Jeg tog ud til Rødovre og talte med dem på seminariet og blev ansat til 8 timer om ugen i et skoleår. Jeg følte mig som en fisk i vandet. Det var et kreativt miljø, som jeg aldrig før havde oplevet. Masser af studerende, som både kunne skabe noget og ville lære noget – jeg lærte nok lige så meget som de studerende, det år. For efter sommerferien skulle musiklæreren, som havde været på årskursus komme tilbage og overtage undervisningen.

Nå - jeg skulle nok klare mig. Jeg havde både timer på Danmarks Musikkole, Hvidovre og Københavns Ungdomsskoler. Lige inden sommerferien fik jeg brev fra Roskilde Lille skole (Jeg havde ikke telefon). De skrev, at de havde hørt, jeg holdt op på seminariet, så de ville høre om jeg ville være musiklærer hos dem.

Det ville jeg gerne og i de følgende to år lærte jeg en masse om, hvad en meget bevidst og målrettet skolekreds ville med en lilleskole.

Fortsættes i næste nummer....

Kærlig hilsen Niels

Lidt hulter til bulter her til morgen

Kære Niels

Jeg kan sige det samme, tak fordi du forsøder min dag, og mine dage. Det ord er en god beskrivelse.

Du skal lige være forberedt på at mit brev i dag er lige lovligt langt. Så langt tror jeg ikke det bliver hver dag. Men det strømmede bare fra tangenterne så fingrene dårligt kunne følge med.

Af dine tre kategorier i sovende adfærd tror jeg også jeg vil udpege C mennesket som noget genkendeligt. Jeg syntes stort set altid døgnet har for få timer, og oplever i øvrigt at der er en særlig stemning og inspiration for mig om aftenen, derfor er det svært at afslutte dagen. Jeg skal altid lige se Deadline og nogle andre oplysende programmer

ind imellem. Og så er der morgenerne, hvor jeg har det som dig, nogle morgener har jeg præsteret at sove til kl. 9.30, og det er lidt ærgerligt. Andre morgener vågner jeg måske kl. 6 og glæder mig til dagen i en sådan grad, hvilket ikke er blevet mindre af vores skriverier, at jeg er nødt til at vågne op, få lavet min te, gufle lidt morgenmad af forskellig art og da jeg har en elevationsseng, trykke den op i behagelig sofastilling foran et forholdsvis nyt fladskærms tv. Eller Smart tv. Før i tiden klarede jeg tv via computer, og som yngre gad jeg faktisk slet ikke have sådan et monstrum stående. Bagefter cykler jeg enten på alm. cykel, helst når vejret er lunt og ellers på motionscykel, mens jeg følger en eller anden film over Netflix, gerne dr.dk, krimier, science fiction eller en dokumentar. Da sker det selvfølgelig også for mig, at jeg efter middagstræning lige sætter mig foran tv'et og slumrer saligt ind. Nogle gange bliver det bare 20 min. men det er nok til resten af dagen. Sådan har jeg haft det siden jeg var barn.

Jeg kan klart fornemme gennem dine breve, at Peter Vesth har betydet rigtig meget for dig og hele musikverdenen med specielt de danske musikgrupper. Det er virkelig overraskende så stor en del af dit liv det har været og er. Og det lyder som om du nærmest bare har fået jobbene lagt i hænderne. Det er en glæde at læse om.

Jeg selv er elendig til at huske steder og navne, går for at kunne fare vild i et kosteskab, og specielt i min undervisning i maleri, har det været noget af det første jeg har betroet mine elever; at jeg overhovedet ikke havde styr på navne på kunstnere. Til gengæld kan jeg huske datoen på mange menneskers fødselsdage, og siges skal det at jeg slet ikke havde berøring med Kunsthistorie, idet det var undervisning i de første år, ud i teknikker og senere gik jeg over i den mere terapeutiske del, som jeg følte jeg var god til.

Du fortæller om din lærer og egentlig er det ret pudsigt med f.eks. Tidemann, som åbenbart har været meget nøjeregnende siden han skiftede standpunkt næsten hver 14. dag.

Min musikdeltagelse er nok mest knyttet til Anholtlejrens sangglade mennesker. Det var en privat ø lejr der blev oprettet i 1982 og kørte til vistnok 2004. Hvorfor, kommer jeg tilbage til, når jeg får kørt mig selv ind til den kronologiske livslinje. Så deraf kommer, at jeg tror jeg næsten kender 3/4 af alle de gamle folkesange, både danske svenske og

engelske. Hver eneste aften, samledes voksne og børn sig i et af de tre store militærtelte, som var opdelt i køkkentelt med adskillige komfurer på rad og række, et meget stort spisetelt, med lave borde, da vi sag på den sandede jord i adskillige år. det sidste telt blev brugt til f.eks. dans og værksted. Når vi blev samlet om aftenen, så fik den på både guitar og andre opdukkede instrumenter. til langt ud på natten. Vores lejr lå lige de to første uger af skoleferien og før det store sommerskynd i uge 28. Det var helt vildt skønt at få stemmebåndet til at muntre sig, især fordi jeg elsker at synge og gerne i samlet iver. Alle deltagere på lejren sov i egne små telte, som vi plantede rundt om de tre store fælles telte. Lejren varede 2 x en uge.

Jeg og evt. mand og stensikkert børn, blev der ofte begge uger og jeg specielt også på forlejren, for at hjælpe med at slå de tunge store telte op, eller på efterlejren for at pakke dem ned.

Jeg deltog 16 år stort set i træk, fra 1983 og andet sidste år altså 2002 med nogle pausesomre imellem. Ofte var jeg med et par andre, ansvarlig for køkkenteltet og dermed indkøb, og madlavning, idet vi spiste sammen alle sammen. Vi var ofte mellem 100-140 deltagere, inklusivt børn.

Mine børn har stadig en meget stor tilknytning til øen og flere af deres veninder stammer fra indgåede venskaber på lejren. Den ældste købte en ældre campingvogn for nogle år siden, så hun og børnebørnene kommer der stadig hver sommer. Jeg kommer

der ikke mere fordi lejren ikke eksisterer og hvor campingpladsen, som vi lå på, nu bare er campingplads, som i øvrigt er svundet noget ind, efter hver storm der har raset.

De mange steder du beskriver i din bog, har jeg ikke som sådan været i, jo måske nogle, selv om jeg ikke kan huske andre end huset.

Jeg kom ikke særlig meget ud i årene fra 1969 – 1974 kun på Christiania og mest i politisk arbejde bl.a. med silketrykning af plakater til ”Valborgs favn”, under hvis paraply de hurtigt miksede 11 bittesmå partier sammen, som hed alt mulig mærkeligt, da der skulle vælges folk til borgerrepræsentationen. Jeg stod som med i kvindepertiet hvor Tine Schmedes også var slået op. Jeg fik 11 stemmer.

Måske skulle jeg lige for at følge en slags kronologisk orden, fortælle om da jeg blev optaget på kunsthåndværkerskolen i 1970, for da reagerede min far med alle de groteske fordomme han kunne hælde ud af ærmet, om langhårede bavianer, stofmisbrugere og hashvrag. Han var jo politimand og havde været med i de voldsomme demonstrationer, som faktisk skræmte ham en del. At jeg var blevet optaget med 36 andre ud af 800 ansøgere, var ikke væsentligt for ham, i forhold til forestillingen om fanden og hans pumpestok.

Det med de vilde flippere, var nu så som så, men til gengæld fik jeg i den forbindelse et kortvarigt job, med at tegne til et humoristisk blad kaldet Edderkoppen.

Det skulle gerne konkurrere med Svikmøllen og Blæksprutten, og jeg skulle præstere 48 karikaturtegninger i løbet af 6 døgn. Den mand der ville udgive det, tror jeg mest havde til hensigt at bruge ”forlaget” til hvidvaskning af sorte penge. Det mente flere i alt fald. Jeg kendte ham faktisk ikke, idet det var en journalist jeg mest skulle forholde mig til. Efter udgivelsen florerede jeg i flere aviser og var selvfølgelig pægt stolt. Så mødte jeg min far på gaden kort efter, og hans kommentar til mig var at, det kunne da være meget godt, meeen jeg stod jo ikke i Berlingske, underforstået at så var det ikke fint nok.

Det kunne han måske nok have ret i kan jeg se i dag, men det tog lysten til at fortsætte med karikaturtegningen fra mig. Måske i virkeligheden fordi noget stod og kaldte med en meget sagte stemme fra fremtiden. Eller ren tilfældighed som vi har været inde på. Jeg var faktisk en habil karikaturtegner og tegner, men livet skubbede mig i en anden retning. Og mon ikke jeg også lige skulle strejfe hen over min dengang lettere frustration over mit lod som kvindekøn og objekt, parret med de kollektive nye kræfter,

som gjorde mig noget politisk. Dog først for alvor, da jeg dels kom på Askov og dels på Det jyske kunstakademi. På akademiet følte jeg friheden til at kunne være den jeg var,

De hårde metoder mellem politi og demonstranter frygtes at skræmme turisterne bort.

- Nej, Mrs. Johnsson - det er bare en fredsdemonstration

opleve en masse mennesker der var nogenlunde som jeg, og naturligvis beskæftige mig med lige det jeg altid havde drømt om.

På akademiet følte jeg friheden til at kunne være den jeg var, opleve en masse mennesker der var nogenlunde som jeg, og naturligvis beskæftige mig med lige det jeg altid havde drømt om.

På billedvævslinjen som jeg jo havde valgt, var der det første år kun kvinder. En af dem var en nordmand, som hed Randi. Hun var helt vildt effektiv og læste også Kunsthistorie ved siden af. Derudover havde hun mand og barn. Hun gik i en basisgruppe som rødstrømperne jo oprettede på den tid.

Nu skal siges at min indsigt i kønnenes forskelligheder og ensartede tilstande lå i at jeg (vi triller lige tilbage igen) jo i flere år mellem mit 6. – 9. år havde leget meget med fem drenge i gården, som jeg har fortalt og på den måde været tæt på drengenes normer, hvilket fortsatte på fritidshjemmet, dels fordi jeg havde en sprudlende fantasi og opfindsomhed og dels fordi jeg elskede at være på værkstedet og arbejde med træ, det var der stort set ikke, i min tid, nogen af pigerne der brød sig om.

Min far, som jo var politimand og dermed ret maskulin i mine øjne, kunne også sy og lave mad, skifte ble og putte os børn, foruden at han var en ret dygtig og omhyggelig håndværker. Så jeg forventede automatisk at alle mennesker kunne det, også mænd selvfølgelig.

Derfor er det nok klart, at der var visse ting der skar lidt i øjnene, da jeg begyndte at dele seng, bord og stol med min første partner i Kbh.

Jeg fortæller dig dette for at forklare lidt af de vanskeligheder der også var i at begynde udviklingen til kvinde og grunden til at Johns bemærkninger om mit bryst og drenges trang til at tro mine øjne havde rykket sig ned til brystpartiet, gjorde mig så fortvivlet. Jeg ville simpelthen i over et år, have dem skåret af. Altså brysterne.

Senere har jeg så fuldt ud accepteret min tilstedeværelse som kvinde. Der er jo noget ved det, som jeg nok ikke skænkede de store tanker i den spirende start.

Min far rendte altid rundt for at rede mit hår, der gennem det meste af min barndom, lignede en høstak og råbte, at jeg aldrig kunne blive gift hvis ikke jeg sørgede for at se ordentlig ud.

Det var en magisk og meget opvågnende tid, vores ungdom. Både engagementsmæssigt, musikmæssigt, frihedsmæssigt, kønsrollemæssigt og politisk.

Tilbage til Randi som var ret overbevisende, så jeg kom i basisgruppe og lærte meget om følelser og en sand strøm af en slags vrede.

Her handlede meget af snakken om følelser for mændene og vores mødre, for trangen til at blive bakket op i at nægte de gamle kvinderoller osv. osv.

Det jeg tog med mig, var nok en større forståelse for kønspolitisk åbning, selv om vi til en begyndelse var ret så snæversynede og intolerante og slet ikke tog højde for de historiske bevæggrunde for kvindens og mandens identiteter. Men det var vældig spændende.

Jeg kom også nogle gange i kvindehuset, men der blev det noget broget, idet rigtig mange begyndte at ville være lesbiske, (for min skyld må man have nøjagtig den seksualitet som man vil, bare det fornøjer og ikke skader) men at blive lesbisk af politiske årsager var lige i overkanten. For det var mig komplet umuligt at forestille mig tiltrækning til en kvinde.

Så det blev ved basisgruppen og så skete der så meget andet som trak i mig. Specielt kunsten og de eftertragtede optagelser på de censurerede udstillinger. På det tidspunkt boede jeg stadig med Georg og moster i vores langhus i Tilst.

Alle på akademiet knoklede på for at kunne få et værk eller to ind på f.eks.

Påskeudstillingen. Også der var jeg en heldig kartoffel der i 1980 som 1. års studerende både fik noget med på Påskeudstillingen, som på Sommerudstillingen. Det gjaldt om at komme med i 5 censurerede udstillinger over selvfølgelig en årrække, fordi man så havde umiddelbar ret til at søge om legater, rejsetilskud og ophold eller bolig udvalgte steder, mener jeg.

Da jeg først havde prøvet at komme med i disse udstillinger, var det som om jeg fik andre briller på. Mange af eleverne på akademiet, der havde sendt ind og fået nej, var faktisk virkelig ulykkelige, og det fik mig til at syntes der var noget særdeles mærkeligt i at ganske få mennesker havde magt til at vrage værker, som, hvis der sad nogle andre, måske aldrig var blevet det. Lidt af glansen forduftede, selv om jeg moslede videre og begyndte at undervise på weekendkurser i både det ene og det andet.

I dag har jeg nok ikke den samme optagethed af kønsroller, eller i dag holder jeg meget af at sætte mig ind i tidernes måder at leve på og har været ufattelig langt tilbage i historien om oprindelse osv. og her benytter jeg også de gammeltestamentlige historier om skabelsen, syndefaldet og alle de begivenheder der er fortalt via det gamle testamente, da mange af dem opfattes i symbolske udtryk og egentlig skildre den sociale opfattelse der var dengang og indimellem må konstatere stadig hænger ved.

Det har jeg lovet dig at komme ind på da jeg som sagt også skriver om det. Man kan sige at der er det specielle ved vores skrivelser at der dukker så mange mere eller mindre glemte oplevelser frem af det gamle kartotekssystem. Lidt hulter til bulter for mit vedkommende, men jeg håber du stadig kan følge med.

Med glæde venter jeg så på at høre fra dig.

Kærlig hilsen Karen

Kirsten, Anne-Bente og Karen

Fredag d. 20.01.

Bl.a. lidt opsamling

Kære Karen.

Tak for at jeg vågnede op til endnu et dejligt brev og tak for et dejligt billede.

Ja du kom vidt omkring. Spændende. Men der er noget, jeg lige skal fortælle, inden jeg begynder at skrive rigtigt.

Du får først det næste brev fra mig på mandag.

I eftermiddag tager jeg ned i Vesthuset og derefter eller i morgen formiddag tager jeg ind til Angela, hvor vi skal forberede og afholde hendes fødselsdag i weekenden.

Du må meget gerne skrive til mig, jeg har min smartphone med, som jeg bruger til at hente mail på. Men mine store kløer kan ikke skrive længere breve på det lille tastatur. Jeg synes, jeg har så mange ting endnu at fortælle dig. Det er dejligt.

Omkring min morgenrutine så skal jeg lige tilføje, at når jeg har nydt dit brev ved spisebordet (hvor jeg oftest spiser morgenmad, i hvert fald om vinteren) så læser jeg brevet igen senere mindst en gang, inden jeg sætter mig ind i arbejdsværelset til computeren og skriver til dig.

Jeg vil da også lige komme med en tilføjelse; jeg havde en god ven, der desværre ikke lever mere, han var bestemt D-menneske, som er den type, vi lige mangler. Det er et menneske, som står meget sent op, selv om vedkommende med vilje eller uden, er faldet tidligt i søvn.

Nå, det skulle bare lige med.

Jeg tror ikke, Tidemann skiftede standpunkt som sådan. Det var helt planlagt. Jeg havde det rigtig fint med ham, og havde han været efter mig i en eller anden anledning, så var han altid retfærdig. Han bankede os ikke, men kunne selvfølgelig stikke en sveder ud. Jeg fik selv elever senere på Efterskolen, som jeg ikke er nået til endnu, der mindede om mig selv i min ungdom og jeg bilder mig ind, at jeg havde en god fornemmelse for balancen mellem ris og ros.

Jeg har også haft en køkkenchef på Greve Badehotel, som havde en helt speciel afstraffelses metode. Hvis en af os havde gjort noget, han ikke syntes om, så talte han ikke til vedkommende i nogen dage. Det er nok den værste straf, jeg har oplevet, fordi vi normalt talte rigtig godt og meget sammen på den arbejdsplads.

Endelig vil jeg sige, at det med "jobbene blev lagt i hænderne på mig" er til dels rigtigt. Jeg har mange gange fået gode tilbud eller på forunderlig vis fået et job, jeg virkelig ønskede. Men i mange tilfælde er jobbene opstået, fordi jeg ofte startede på sidelinjen og med en blanding af frembrusning og tilbageholdenhed fik jeg gjort opmærksom på, hvad jeg kunne og stod for.

Da jeg fik job på Roskilde Lilleskole, havde jeg egentligt nok at lave. Min drøm som 22-årig var at jeg ville få så mange jobs, at jeg ville være nødt til at sige nej til henvendelser.

Men da seminariet kort efter henvendte sig igen og ville have mig til at tage nogle timer, kunne jeg ikke sige nej. Pædagoguddannelsen var netop blevet treårig, hvilket udløste flere timer, end Rene, den faste musik- og dramalærer kunne overkomme.

På det tidspunkt var læderarbejde blevet det helt store hit, ikke kun på Strøget men også i mange institutioner. Nogle af kollegerne vidste, at jeg havde lært det i USA og så røg jeg over i værkstedet. Jeg elskede at undervise i værkstedet og prøvede bevidst at udvide mine arbejdsfelter her. Det blev faktisk meget sjovere at tage ud og spille om aftenen, når jeg ikke havde undervist i musik hele dagen.

Timetallet voksede yderligere efterhånden og efter endnu to år her, og samtidigt to år på Lilleskolen, fik jeg begge steder tilbudt en fast stilling. Jeg var ikke et øjeblik i tvivl om, at det skulle være på seminariet. Jeg havde ellers også i de to år en mindre timelærerstilling på "Seminariet for Fritidspædagoger", Linde Alle i Vanløse. Her var tilfældigvis også en fast musiklærerstilling opslået. Den ville jeg gerne have haft og søgte den også. Den fik jeg absolut ikke. Næsten officielt fordi, jeg ikke som barn havde gået på Bernadotte skolen.

Behøver jeg at tilføje, at det havde rektor og de fleste faste lærere på Linde Alle.

Fra sommeren 73, fik jeg så min første fuldtidslærerstilling. Jeg ryddede lidt ud i alle mine bijobs, men blev på Hvidovre ungdomsskole som guitarlærer.

Det var allerede for et par år siden slut med at tage et madlavningshold eller et par måneders sommerjob som kok. Jeg kunne leve godt af at undervise og spille musik i forskellige sammenhænge.

Jeg kan skrive meget om mine oplevelser på seminariet, men det vil jeg bruge, når en episode eller anekdote bliver aktuel i et senere brev.

Der er også mange mere personlig ting, jeg godt vil fortælle, men for ikke at springe for meget, vil jeg gøre krøniken om mit arbejdsliv færdig først. Så er der en tidslinje, som jeg kan hænge fortællingerne op på.

Det tager nok et par breve endnu.

Da jeg havde været på seminariet i to år blev den ene af to viceinspektørstillingerne ledig på Hvidovre Ungdomsskole. Jeg blev opfordret til at søge den. Men afslog, jeg havde det godt på seminariet.

Yderligere to år senere blev den anden viceinspektørstilling ledig. Jeg blev igen opfordret til at søge den og denne gang gjorde jeg det.

Når jeg skelner mellem den ene og den anden stilling, er det fordi den første stilling blev besat af en dame, som hedder Jytte Juel. Vi blev rigtig gode venner, med den understregning, at vi aldrig har været bare i nærheden af at være kærester. Hende ville jeg godt arbejde sammen med til dagligt, så jeg endte der, som viceinspektør fra efteråret 1977.

Nu vil jeg tage af sted til Sorø og snakke videre om vores musik arrangement og alt muligt, som Peter og jeg ellers kan tale om.

Jeg er ked af, at jeg først kan skrive videre til dig på mandag. Men jeg vil have vores kontakt i tankerne og tænke på dine dejlige breve.

Kærlig hilsen Niels

Kapitel 5

Den lille pause

M.d.n.:

At få at vide jeg først fik brev fra Niels på mandag, oplever jeg nærmest som at undvære mad i flere dage.

Ret fantastisk at have det sådan.

Jeg besluttede dog at bøde noget på savnet, ved at skrive til ham fortsat, for dette at skrive til ham, giver mig altid en følelse af nærhed i forhold til ham, og det er overraskende nok, bestemt ikke noget at kimse af.

Derudover er jeg arg modstander af bytte købmand princippet. Selv om der er en slags elastikforbindelse til begrebet må jeg erkende - med irritation.

Fredag d. 20.01.

En lille ekstra hilsen

Kære Karen

Du får lige et ekstra, men godt nok lille, brev.

Jeg er kommet hjem fra Folkehuset og tager først ind til min søster i morgen.

Men får alligevel først skrevet rigtigt til dig på mandag.

Jeg har bare lige lyst til at skrive til dig. Underligt? Måske.

Jeg fik snakket godt med nogle musikkolleger om vores koncert-arrangement og fik navnene og repertoiret næsten på plads. Hyggede mig med Peter og andre venner, samt et par Colaer. (Altid kun light).

Jeg har glemt at spørge dig om, hvad du læser, når du læser bøger.

Selv har jeg altid mindst en bog på mit natbord. Jeg er lige blevet færdig med den tredje bog i Ken Folletts trilogi om det 20. århundrede. Fantastisk spændende. Lidt over 3000 sider, men ikke et eneste kedeligt afsnit.

Så ligger Leonard Cohen alene tilbage i en bog, som gennemgår og analyserer hans tekster og musikalske arrangementer. Den er lidt tungere som godnathistorie, men da det ikke er en fortsat roman kan den sagtens lægges til side nogle uger ind imellem.

Det var bare en lille hilsen, som jeg ikke kunne lade være med at sende.

*Og samtidigt sender jeg
de kærligste hilsner fra Niels*

Kære Niels

Ja vildt underligt, og virkelig dejligt.

Jeg kan så sige at jeg allerede smådigter på brev til dig så helt rolig, jeg har stædigt tænkt mig at sende dig både i morgen og søndag, i håb om at du kan nå at læse dem, inden eller efter.

Og som sagt sidder jeg sikkert spændt og venter på brev fra dig i løbet af mandag.

Søndag kommer min gamle veninde Lisa som stammer fra min allerførste tid i det Jyske, nærmere sagt omkring september 1975, hvor vi mødtes på Århus Kunstakademi.

Du ønskes en rigtig herlig weekend.

Og herfra da også de (skal lige overgå dig) allerkærligste hilsner fra

Karen

Lørdag d. 21.01.

En morgenhilsen med lynhurtig kronologisk oversigt, især rettet mod mine utal af flytninger fra fødsel til 1980. altså 30 år.

Kære Niels

Fik jeg sagt tak for endnu et dejligt og spændende brev altså det er nr. 1 jeg henviser til for nr. 2 var jo mest noget der varmede så godt. Og sikkert kommer jeg til at savne dine breve, for forvent har du jo gjort mig, men så meget desto mere vil jeg glæde mig til at høre fra dig igen på mandag.

Du spørger mig i øvrigt hvad jeg egentlig læser.

Lige for tiden er det "Lillys Danmarkshistorie". Den er faktisk vældig interessant, og gennemgår vilkår for 4 generationers kvinder.

Jeg fik den i nakken om man så må sige af Krista, fordi jeg en aften, jeg passede Ellis hos dem, ikke rigtig viste hvad jeg skulle give mig til og trak den ud af bogreolen. Jens og Krista har ikke fjernsyn. Kun bærbar og iPad.

Bogen var, viste det sig, vand på min mølle, idet jeg har haft planer om at skrive lidt omkring min egen tipoldemors vilkår og måske også min, vistnok, noget ustyrlige oldemor. Generelt forsøger jeg at undgå romaner, fordi - får jeg fat i en medrivende en

af slagsen, har jeg svært ved at slippe den igen og kan sagtens læse hele natten med. Mens jeg var arbejdende mor med 3 børn, var det bestemt en meget dårlig ide at give mig i kast med, selv om jeg nogle gange gjorde det og så var mere død end levende på jobbet. De seneste romaner har været "Den som vandrer om natten" af Marianne Frederiksen. Hende har jeg læst flere bøger af, hvor titlerne formummer sig ind i mørket.

I den forgangne ca. 1. års tid er det dog blevet til mere fagbogsagtige, hvilket jeg virkelig før i tiden, også har væltet mig i, såsom "Gåden om Maria Magdalene", som er en forskers undersøgelse af de tekster, der er blevet fundet ved Nag Hamadi. Jeg har brugt og dermed i ryk, læst den 3 gange, ligeså med "Helligt blod, hellig gral" Om Tempelridderne. Jeg har gennem tiden, læst i bunker af alle mulige filosofiske og fantasifulde beskrivelser, fra Kirkegård til de mere specielle, såsom Steiner, Jung og Martinus. Men jeg elsker også at slumre ind til en jumbobog, hvilket nok har chokeret en eller anden. Men en bog om disse ænder er guf for en træt hjerne. Efter tre fire sider, sover jeg som regel. I øvrigt er de slet ikke så tossede og figurerne opfatter jeg som arketyper. Såsom Anders And. Enten er han fuldstændig overdreven indbildsk og tåbelig, hvilket jo skal gå galt, eller også er han verdens uheldigste, men som oftest vinder han Andersine, hvad den umådeligt heldige fætter Højben jo aldrig rigtig har held til, selv om han bare er virkelig uforkammet heldig. Joakim Von and er kun optaget af penge og at konkurrere med Anderbildt. De folk findes jo, som er nærige indtil det uforståelige og meget, meget materielle. Og sådan kunne jeg godt fylde et par sider. Dem har jeg af og til brugt i min undervisning, for det er nok noget vi alle kender bare lidt til.

Ken Follett er en virkelig fantastisk forfatter. Jeg tør næsten ikke gå i krig med ham. Jordens søjler har jeg set på film, og selv om jeg udmærket ved at man mister temmelig meget ved at se gode bøger omsat til film, så var jeg virkelig ret begejstret for filmene. Du spørger om Lily som jeg kendte og også snakkede med, hun var i øvrigt en ret køn, men super mærkelig størrelse og hendes familie var virkelig meget krukede og sære. Men jeg kunne vældig godt lide hende. Jeg husker ikke, hun var sammen med Anette og mig. Hun var til gengæld kæreste med Frank. En vistnok rimelig stor flipper. Anette lærte jeg at kende, fordi ham jeg var forelsket i, over en periode hellere ville være kæreste med hende.

Jeg fik kæresten tilbage og Anette, idet en af de ting som tiltrak os begge ved kæresten, var hans mor. Hun var simpelthen fantastisk klog og sød. Derudover var der faktisk mange der syntes at Anette og jeg lignede hinanden så meget, at de troede vi var tvillinger.

Jeg tror jeg vil bruge tiden til at få serveret lidt oversigt eller orden til dig. Der er også lidt væsentligt nyt i mellem. Jeg har lavet en klar kronologisk orden omkring boliger, job og lige en smule andet, indtil der, hvor jeg foreløbig er nået til, med alle de mange afledninger udeladt. Håber det giver lidt til foregående breve. Så jeg vil lige gå til starten af flytninger etc. ganske kort.

- 1. Første sted vi bor er i Keplers gade 17, det er en sidegade (hvis du ikke ved det, hvad du nok gør) til Elba gade. Moster boede ved siden af os på 4. sal. Foruden den lille toværelses, ejede vi også et lille skønt sommerhus ude ved Kongelunden. Det blev solgt i 1957 til fordel for en mørkerød motorcykel med sidevogn, som jeg og Anne-Bente blev puttet ned i, når vi ferierede i telt med min far senere. Kirsten sad bag min far.*
- 2. 1954 er min far flyttet hen til en kvinde med en pige på min alder, på det tidspunkt er jeg 4 år. Mine forældre blev ret så uvenner den morgen han gik, og da vi endelig kunne få lidt morgenmad, spurgte min far hvem jeg bedst kunne lide, som om det var udvælgelse til jobbet som en far eller en mor. Da min far ikke græd og, trods min kærlighed til ham, havde chokeret mig med sin råben og skrigen, og min mor bare græd, valgte jeg tøvende hende. Da min far ikke kom hjem om eftermiddagen var jeg overbevist om at det var min skyld. Jeg kommer givetvis til at strejfe det på et tidspunkt.*
- 3. Da min far flytter tilbage kommer først Kirsten og så jeg til kystsanatoriet Kalø vig, vi er henholdsvis 5 og 9 år. År 1955.*
- 4. I 1956 omkring det nye år, flytter vi til Randkløve alle 128. På min seks årsfødselsdag kaster min mor hele tiden op da vi får varm kakao og boller, og min far er meget omsorgsfuld og styrter efter hende. Det ender med de begge kommer lidt fnisende ind og fortæller Kirsten og jeg at vi skal have en lillesøster eller bror.*

5. *Anne-Bente bliver født sommeren 1956. Jeg var opslugt af mine fem legeskammerater, som jeg havde fået.*
6. *I halen på min lillesøsters fødsel, bankede et langt år på, med en lillesøster der skreg meget, var indlagt 12 gange og i perioden fik fjernet sine øjne.*
7. *Op til julen 1957 fandt Kirsten min fars pung ude på badeværelset og afleverede den til min mor. Hun tjekkede undersøgende indholdet og fandt en kvittering fra en portrætfotograf, og så var fanden sluppet løs. Hvorfor, var noget med billeder, som min far havde foræret en kvinde af sig selv, som julegave. Det blev en rædselsfuld jul.*
8. *Aftenen efter nytåret 1958, gik min far ud af entredøren og kom kun tilbage i starten efter, for at hente os børn.*
9. *Derefter startede min mor job og Anne-Bente kom i vuggestue ligesom Kirsten og jeg startede på fritidshjemmet. Et virkelig skønt sted.*
10. *I 1959 kom Anne-Bente på Refnæs Blindeinstitut. Egentlig på en meget brutal måde. Min mor afleverede hurtigt hende i en fremmed kvindes arme og så løb hun med os trækkende efter sig, af sted til lyden af et fortvivlet kaldende barn. Mor græd ustandseligt i flere uger.*
11. *Min mor tog Kirsten ud af korsvejens skole og sendte hende i huset. Hun var 13 år og Nogle måneder.*
12. *Tilbage var jeg. Og nu skal du lige vide der kommer noget væsentligt som sikkert giver dig en bedre forståelse af mit reservede væsen og næsten hysteriske angst for at begå en fejl. Da min lillesøster en weekend besøgte mor og jeg, forsøgte min mor at udlette sig selv, mig og min lillesøster med gas. Det lykkedes ikke grundet mig, der nok er vågnet op, dels af lugten og dels af min mors gråd og et sært væsen som i min forestillingsverden vækkede mig, ved at råbe ind i mit øre at det var nu.*
13. *Moster flyttede ind hos min mor, og lejede sin lejlighed ud til en grønlandsk familie i det kommende år. Det var skønt.*
14. *I 1960 flyttede Moster hjem til sig selv, og jeg blev elev på Sankt Annæ Skole. Der var så meget der var tys, tys, bl.a. at jeg ikke skulle nævne for min far, at jeg boede hos moster, et eller andet med børnepenge. Men for en sikkerheds skyld*

- tav jeg for alle, hvilket resulterede i at jeg det første år aldrig inviterede nogen klassekammerater hjem til moster.*
- 15. I august 1961 startede jeg så på den katolske kostskole i Hellerup. Som sagt varede det ophold kun 6 uger. Herfra sagde min mor at jeg var mosters ansvar. Super, syntes jeg.*
- 16. I 1964 blev jeg konfirmeret sammen med Kirsten V, dengang S. Og vi startede i KUK.*
- 17. I 1964 solgte Moster også sit dejlige fristed og sommerhus, som vi boede i fra maj til oktober hvert år og tog med toget ind og tilbage med hver dag. Meningen blev nu at moster, skulle investere i et hus, der kunne rumme både min mor, moster selv og mig. Desværre mente min mor at når hun havde indvilget i sådan en tilværelse, så skulle hun også have den bedste del i et hus, ofte tofamilieshuse. Enden blev at moster droppede ideen og købte et lille rækkehus.*
- 18. Så i oktober 1965 flyttede vi ind på Grønagervej og jeg indrettede et super feminint pigeværelse, med lyserøde vægge og hvidt toiletbord til at sminke sig foran. Lige bortset fra at det med at sminke sig, først startede da jeg var over fyrre. Tidens prægning forbød på det nærmeste os unge at bruge alt unaturligt, lige fra touperet hår, pomadesmurt anderumpe, som bh og sexet undertøj og højhælede sko. Jeg overtog i øvrigt efter sommerferien Kirsten S job som opvasker på Sankt Elisabeths hospital.*
- 19. Jeg gik ud af skolen i midten af 3. real. Lige omkring min 17-års fødselsdag. Fik altså aldrig taget en realeksamen.*
- 20. Blev ansat på Den (uh hvor fint) kongelige porcelænsfabrik, underglasurafdeling.*
- 21. I november 1967, lige op til jeg fyldte 18 år tog jeg så til Rønne på Bornholm. Her var jeg først i 3 uger hos en forsikringsmand som telefondame, opkræver. Derfra kom jeg ind i Bornholms største manufakturhandler som dekoratørmehjælper.*
- 22. Omkring eftersommeren tager jeg tilbage til moster og Amager og har et ophold på Kunsthøjskolen i Holbæk.*
- 23. Hjemme igen starter jeg 1969 igen som porcelænsmaler, dog ikke som elev på underglasurafdelingen, men som plattemaler. Om eftermiddagen gik jeg til*

- tegneundervisning på Glyptotekets tegneskole. Og jeg fik også et aftenarbejde, mener det først var på radiofabrikken "Storno" senere plastikfabrikken, som jeg fortalte om i et af brevene.
24. Omkring oktober køber kæresten og jeg et hus på Agerlands vej, kun en vej før mosters bolig som ligger mellem Røde mellemvej og Englandsvej.
25. 1970 bliver jeg optaget som elev på Kunsthåndværkerskolen i tegning og grafik. Der var jeg bestemt glad for at gå, men min kæreste er urolig over økonomien, så igennem moster tilbyder Rastrup mig som sagt job i august 1971. Rent held at de manglede en formningslærer.
26. I 1972 bliver jeg så klasselærer for en første klasse og starter på Triers faglærerkursus. Har samtidig stadig alle klassetrin i formning. Kort sagt fuldtidsansat, med i mine øjne, svimlende løn, hvilket afstedkommer at kæresten syntes han så kan starte med at studere. For ham var det også en lang vej, idet han var gået ud af 7. Klasse. Han tog dog realen på et år, tog studentereksamen på to år og kom så på R.U.G.
27. Efteråret 1972 sælger vi vores hus på Agerlands vej og flytter til "Ved Amagerport" i en stor smuk ejerlejlighed.
28. I efteråret 1974 får jeg kramper osv. og bliver indlagt på Sundby hospital. Under dette ophold får jeg at vide at kæresten er mig utro. Også jeg er faktisk ekstrem tryghedsnarkoman, men det går jo ikke altid som man tror, skulle være meningen.
29. Fra hospitalet tilmelder jeg mig opholdet på Askov højskole, som skulle starte 1. november.
30. Og nu starter et helt nyt liv. 1975 om sommeren bor Georg og jeg i hans forældres sommerhus ved Vesterlund. Et vildt smukt sted ved Silkeborgsøerne.
31. Vi havner i Trige i en handicapbolig. Jeg går på Århus kunstakademi i maleri.
32. januar 1976 flytter vi ind i en meget lille og meget billig lejlighed i et dødssygt kvarter i Århus.
33. 1977 køber vi i marts måned et lille landarbejderhus på 60 kvm. Jeg går ud af kunstakademiet fordi jeg får job som reklametegner på Pp/partners. Det var vist i efteråret 1976 og ikke 1977.

34. Så i august 1977 bliver jeg ansat på Institut for kreativt virke, som underviser i et nyt erhvervsrettet reklametegnerkursus på 5 mdr. a 18 timer. Ligesom med lidenskaben for "mine" børn på Sankt Annæ skole, bliver jeg optaget af disse elever.
35. 1978 får jeg Miriam. Efter 20 hårde timer kommer hun ud ved kejsersnit. Hun er en stor pige på næsten 5 kg.
36. I efteråret 1979 søger jeg optagelse på Det Jyske Kunstakademi. Det er en stor omvæltning som jeg har været inde på.
37. Vi flytter gud hjælpe mig igen i november 1979 til Holmstrup og
38. Køber hus med moster i juli 1980.

Puha så langt så godt. Jeg syntes både for din skyld og min egen, jeg lige måtte have en smule styr på forløbene. Resten kan du få en anden gang.

Kærligste hilsner

Karen

M.d.n.

Åh for dølen da, hvorfor vælter jeg nu ud med alt. Jeg føler jeg nærmest forsøger at skræmme manden væk, selv om jeg godt kan mærke at hans eget liv via min åbenhed, måske får mere plads. Men jeg skulle ikke have remset alt det med alle de flytninger op, og jeg er ikke engang gennem halvdelen. Men det er jo mit liv og min virkelighed. Jeg har virkelig flyttet mange gange. Urimeligt mange gange. Jeg skal bare lade være med at tro han vil løbe skrigende væk. Sådan virker han ikke i brevenes åbenhed. Det værste er, at jeg har skyndt mig at kaste begivenheden om min mors gasforsøg ind i opremsningen, og mærket skammen, som om jeg er den skyldige. Ikke min mors handling. Jeg er jo klistret ind i hendes skam og fortielse. Det er jo tudetosset at rende rundt med stadigvæk. Det var min mor der skammede sig.

Ultrakort

Kære Karen.

Ultrakort: Hvornår har du fødselsdag? Det må være heromkring?

Kærlig hilsen Niels

M.d.n.:

Jeg blev helt høj af at få Nielses lille meget korte sms.

Gudskelov har jeg ikke evnen til at reflektere alt for inderligt over den form for energi jeg oplever for tiden. Det er bare sådan og jeg følger den simpelthen og stiller ikke spørgsmål. Af gammel erfaring ved jeg, hvor meget tidsspilde det ofte giver.

Kære Niels

Ultrakort!

Jeg har fødselsdag d. 30. januar.

kærlig hilsen Karen

Der kommer mere brev i morgen tidlig

Kære Niels

Jeg er ved i små bidder gennem dagen, som forløber med rengøring og indkøb og afslappende pauser, at skrive et samlet brev, så du har noget til i morgen tidlig, eller hvornår du nu får muligheder.

Håber det bliver en dejlig dag for Angela og naturligvis også for dig.

Endnu en kærlig hilsen Karen

Tak!

Søndag d. 22.01.

M.d.n.:

Uh hvor jeg savner brevene fra Niels. Dejligt pausen snart er overstået.

Så er der sørme et nyt brev

Kære Niels

Jeg håber mit morgenbrev kan give dig noget, selv om ikke alt i det er lutter lagkage. Det er lidt anderledes i aften, hvor der ikke er noget fra dig jeg kan forholde mig til og respondere over, men mon ikke det er muligt at opnå en af de tangentflyvende tilstande når fingrene lige får løsnet sig en kende op.

Kom til at tænke på, hvor specielt det egentlig er, at fortælle så åbent og tillidsfuldt om tanker og oplevelser; men jeg tror det skyldes en følelse af, at jeg kender dig, mere end det overhovedet har noget med noget forklarligt.

Jeg tænker på dig, som den unge mand du var og kan samtidig sagtens fornemme den ældre Niels, med erfaringen i kølvandet.

Det er specielt og jeg følger som sagt en klar fornemmelse af det rigtige i dette og spørger ikke min hjerne (fornuft) om hvorfor.

Det er bare sådan!!

Tillid og åbenhed er de eneste byggesten mennesker burde bygge op til hinanden, og det har vi faktisk spontant gjort.

Det kan godt gøre mig religiøs.

Jeg lyttede for resten til radio24syv i eftermiddags, hvilket jeg gør ret ofte, mens jeg maler eller lign. f. eks at gøre rent i krogene. I dag var det Knud Romer i "Romerriget".

Nogle gange snakker han så heftigt og hurtigt at jeg er nødt til at slukke, for at trække vejret, men ofte og også i dag, var emnet ganske interessant, selvfølgelig fordi det lige ramte de områder der får mig til at spidse ører. Ham, Michael Rothstein og Hans Herbst diskuterede begrebet sekter. Og det der for mig gav spidse ører, var nogle konklusioner omkring begrebet vores frie valg, kontra erkendelsen af hvor stærkt vi mennesker præges af oprindelse og ikke mindst kollektive strømninger, gruppetilhørsforhold etc... At vi tror vi selv tænker, men faktisk er bundet ind i noget ret snævert, har også ofte strejft mig. Egentlig har jeg nogle gange tænkt at mennesket i store træk er som en fiskestime. Der er en eller anden der finder på at dreje til højre eller til venstre, og så følger hele flokken efter. Det er ikke noget jeg egentlig tænker negativt om, for jeg er udmærket klar over, at vi alle på en eller anden måde, dels søger tilhørsforhold og dels ønsker følelsen af respekt og anerkendelse. Men det giver stof til en tanke (som jeg så også er inspireret til at tænke via andre), om vi i virkeligheden er meget mere skabende end vi aner. For hvordan kan de rørelser, der opstår i verden, egentlig opstå, som de gør? Hvordan kan en masse mennesker vælge ledere som de gør og har gjort i fortiden? Det er for mig utrolig spændende at tænke over, selv om der selvfølgelig ikke kommer de store løsninger på den slags undren og spørgsmål. Vi kan chokeres over det, men erkendelsen er vel, at når der er valgt en retning, så vokser der

lige så stille en slags modstand op, til etablering af en anden retning, men i bund og grund opstår, for at finde balancepunktet.

Nå! Det var lige en afleder fra at prøve at fortsætte beretningen om det liv jeg har givet dig indsigt i og som jeg er rigtig glad for, du tilsvarende giver åbning til omkring dit liv. Fandt i øvrigt en bog som jeg vil høre om du har stiftet bekendtskab med for den samler næsten en guddommelig indsigt om musik osv. den hedder "Musikkens virkelighed" skrevet af Kim Kløverhus Jørgensen?

Jeg vil meget gerne fortælle om de alvorlige ting der skete på denne tid, men venter lige, til jeg har givet dig lidt mere almen viden om forløbene i mit liv.

Der er rigtig meget stærkt at fortælle om fra denne periode og de kommende par år.

I starten af 1982 bliver jeg skilt fra Georg og flyttede fra vores langhus med en slags depression flagrende efter mig.

Langhuset rummede en ekstra meget lille lejlighed i tagetagen, som jeg gjorde i stand og rykkede ind i allerede i efteråret.

Omkring efteråret i 1982 møder jeg Jens som er far til Krista.

Jeg er virkelig langt nede og må erkende at mit følelsesliv var på lavpunktet. Min samvittighed helt omvendt, men det var dejligt med hans begejstrede kærlighed, vi delte kunsten sammen, idet han også var elev på Akademiet, vi delte næsten en slags skæbne, idet han et år før var blevet skilt fra kone og to drenge.

Allerede i starten af marts konstaterede jeg at jeg var gravid. Så kan man spørge hvorfor jeg/vi ikke brugte prævention, men jeg ville ikke spise p piller. Og havde hidtil klaret mig med den katolske metode med at tælle dage. Det med p-piller havde en årsag. Spiral havde tidligere været forsøgt med vilde smerter til følge, så det skulle jeg ikke prøve igen.

Altså kom der skub i at få etableret noget konstruktivt.

Enden på det blev, at Jens og jeg købte et lille meget mærkeligt hus ved Odder med 3 tønder jord, ingen toilet eller varmt vand og et ret utæt tag. Jeg har desværre ingen billeder af dette sted.

Jens var en dygtig håndværker, uddannet snedker på sin fars snedkerværksted, så han kunne, mente han, nok få hånd i hanke med det, selv om det skortede med pengene. Vi var jo begge studerende og selv om jeg kunne hjælpe godt med i at gøre noget ved huset, så voksede maven også og gjorde mig mindre egnet til mange håndværksprægede ting. Samtidig skulle Miriam følges ind hver dag til børnehaven, der lå noget langt væk og hentes igen. Bil havde vi ikke, for kort sagt, var vi absolut ikke rige, men jeg var vant til at cykle med hende så noget større problem var det ikke udover tiden i at gøre det. Måske lidt problematisk den sidste tid.

Moster havde, efter Georg flyttede fra huset og hen til sin nye kæreste, fået gamle tante ind. De to var naturligvis lidt afhængige af hjælp med huset, en gang imellem.

Efter fødslen blev Jens mere og mere fortvivlet. Jeg fik sædvanen tro betændelse, selv om jeg fødte normalt. Ikke i et kejsersnitsår, for jeg fik jo ikke kejsersnit med Krista, men i brystet og temperaturen rundede de 41 grader, så jeg og lille Krista blev transporteret med ambulance til Odder sygehus.

Hospitalet og Kommunen fandt vilkårene for vores situation under al kritik, idet lokummet som befandt sig i kælderen, ofte var omgivet af 20 – 40 cm vand, væggene var fugtige, værelset som Jens havde gjort meget smukt og lyst med laksefarvede vægge, begyndte at udvikle skimmelsvamp, således at enden blev, at jeg kom med børnene på kvinderekreationshjemmet Kraglund, hvilket desværre lammede Jens totalt.

Jeg kan fortælle en del fra dette ophold blandt mange skæbner, især voldsramte kvinder. Senere fik vi solgt huset, uden tab, og flyttede i et rækkehus i Beder, men Jens kunne ikke komme sig over situationen og søgte ud til Vækstcentret, et spirituelt ret besøgt sted, hvor forfattere og folk som Inge og Sten Hegler, også frekventerede, i en periode.

Det hele endte med at han ville have vi, som familie, tog af sted til et eller andet land, vistnok Lesotho i Sydafrika, søgt gennem mellemfolkeligt samvirke. De krævede dog at vi boede sammen i mindst et halvt år inden udrejsen. Jens ville, at jeg så skulle lyve og erklære at det gjorde vi selvfølgelig.

For at gøre en meget lang historie væsentlig kortere, selv om den stadig kræver en del ord, så blev enden at jeg ikke ville vove mig ud i bushen med et spædbarn og et yderst

*ustabilt sind, samt en mand, der
værgede sig ved at flytte tilbage til
Beder og bo sammen med os.
Vi gik til Jenses "Guru" Jes
Bertelsen, for at få et råd, og han
anbefalede mig at overlade
Miriam til sin far, da han mente at
begge forældre var*

*betydningsfulde for et barn. Han vidste at udsendinge gennem Mellemfolkeligt samvirke
kunne rejse hjem hver tredje måned i 14 dage, måske 3 uger.*

*Jeg tror det handlede om at jeg ikke kunne overskue at Krista i endnu værre grad, skulle
vokse op uden et forhold til sin far. Forholdet til Georg kunne jeg jo ikke lave om på.*

*Men måske kunne Jens og mig finde rytmen, selv om jeg godt kunne se, at det i
overhængende grad var utroligt uansvarligt at drage med en mand ud i ukendt
territorium med et barn under et år, et sprog jeg ikke kunne tale, end ikke engelsk. Jeg
fik gudskelov mirakuløst en drøm der fortalte at jeg skulle bremse uanset hvor ondt det
ville gøre mig.*

Moster åndede lettet op.

*Fra Beder rækkehuset, som jeg nu beboede, søgte jeg ind i husvilde bebyggelsen, kaldet
"De enlige mødres paradis" der lå på P. M. Møllers vej. Jeg gjorde det udelukkende af
økonomiske grunde, og en smule fordi det var et ret hyggeligt sted, trods rygtet. Jeg fik
øje på det, via en kvinde fra kunstakademiet. Det viste sig, at være et enormt dejligt sted
a la Københavns Brumleby.*

Vi gik netop da, ind i 1984 og jeg gik stadig på akademiet.

*Det var en lang gul husrække beboet af mange kunstnere, enlige mødre og drankere og
lidt imellem. Her mødte jeg to kvinder, Lone og Therese. Den sidste hører stadig til en af
mine bedste veninder. Her fandt jeg den åbenhed og tolerance, som jeg godt nok også
oplevede på akademiet, men ikke rigtig havde fået begreb om i Beder.*

*Sommeren 1984 drog jeg efter en mærkelig indskydelse kaldet intuition, over til
Anholtlejren, som jeg havde været på året før med Jens, hans to sønner og Miriam og
lille Krista.*

Og så mødte jeg Arthur, som er far til den yngste. Og så får du ikke mere for denne gang.

I morgen får jeg besøg af Lisa, som før beskrevet, en gammel veninde fra 1975 hvor vi begge startede på Århus Kunstakademi.

Jeg skriver videre i morgen aften og glæder mig derfra til den forjættede mandag.

Også jeg vil lige sige, at fra mandag til tirsdag, får jeg besøg af Kirsten, min storesøster. Hun overnatter hos mig til tirsdag og vi kan sagtens snakke om tanker og ideer til langt ud på natten. Så tirsdag morgen bliver kun til et lille brev, så ved du det. Og sådan vil det jo være en gang imellem.

Kærlig hilsen

Karen

Søndag d. 22.01.

M.d.n.:

Jeg har haft besøg af Lisa og har ikke så stor energi til et langt brev her til aften. Også fordi der mangler de sædvanlige responser fra Niels. Heldigvis gør det jo ikke så meget.

Lisa snakker meget, nogle gange om fuldstændigt ligegyldige ting

I morgen får jeg et brev fra ham igen, som jo altid giver mig en masse inspiration.

Energien på øverste etage

Kære Niels.

Jeg skriver lige et lille brev til dig fordi jeg er nødt til at gå i seng og få sovet lidt.

Grunden er at jeg af uforklarlige årsager vågnede i nat efter ca. 2 timers søvn og var virkelig frisk.

Men efter hyggeligt venindebesøg, kan jeg konstatere at der simpelthen ikke foregår ret meget oppe i den øverste etage hos mig lige nu.

Jeg glæder mig oprigtig meget til at få brev fra dig i morgen.

Du får lige et billede. Kærlig hilsen Karen

Kapitel 6

Erindringer bliver til krøniker

Mandag d. 23.01.

Spørgsmål, svar og lidt mere

Kære Karen.

Jeg forstår helt, hvordan du har det. Jeg har jo heller ikke haft ro til at skrive til dig de halvanden døgn, jeg festede med og for min søster.

Men det er rart lige at få et par linjer, og et skønt foto, for ikke at gå og håbe eller blive skuffet.

Jeg er glad for at du lige skrev, hvordan du har det. Og så går jeg i gang med at skrive til dig.

Angelas fest blev en rigtig god og sjov fest, som den er hvert år. Det er de samme mennesker, der er med. Mennesker som Angela og jeg har kendt siden vores pure ungdom. Der er kun kommet to nye til undervejs.

Vi, Regitze, Mortens mor og min eneste ekskone, ses som regel til familiefester hos Morten (Dvs. børnefødselsdage) og så til Angelas årlige fødselsdag.

Nu sidder jeg så foran computeren og har dine seneste breve ved siden af og skal nok kommentere om lidt.

Først vil jeg sige endnu engang, at det er så rart at få dine dejlige breve – også selv om de kan indeholde barske realiteter. Bare jeg ser dit navn på linjen over indkomne mails, synes jeg allerede jeg kan mærke dig – Jeg kan mærke det der kvindelige touch, som jeg ikke har oplevet seriøst, de seneste år. Og det selvom du rent fysisk er langt herfra. Det fylder mig med en glæde, som er meget livsbekræftende.

Der er en åbenhed, som jeg prøver på at gengælde, selv om jeg har papir på, at jeg er indesluttet. Det er en bedømmelse fra skolen, som fremgår af mine mellemskole-eksamenspapirer.

Jeg er også sikker på, at jeg har virket mut og tilbageholdende i min skoletid. Det er noget som Angela og jeg af og til har snakket om. Vi er nået frem til, at det var min form for beskyttelse, efter vi blev revet op med rod og flyttet fra vores trygge eksil hos vores

bedsteforældre på Samsø og ind til København og Amager, med vores mor og en fremmed mand.

Men det ved jeg heldigvis, at jeg er kommet over, for et skjold har jeg ikke brug for mere. I mange år har jeg virkelig selv, til hver en tid, valgt hvem jeg gider bruge min tid og energi på. Jeg har heldigvis nok af begge dele.

Du har ramt noget meget rigtigt, når du skriver ” Tillid og åbenhed er de eneste byggesten mennesker burde bygge op til hinanden, og det har vi faktisk spontant gjort. ” Ja, og vi startede slet ikke med at aftale, at det kunne eller skulle vi gøre. Det voksede bare frem.

Jeg kender ikke ”Musikkens virkelighed” eller Kim Kløverhus Jørgensen, for den sags skyld. Den vil jeg prøve at opstøve.

Du må virkelig have haft nogle hårde perioder i dit liv. Det kan næsten være svært at fatte, at du har gået sådan nogle ting igennem.

I den tunge bagage, kender jeg kun til nogle få depressioner af meget kort varighed, men hver gang påført mig af mennesker, som har stået mig endog meget nær. Altså kvinder og aldrig i forbindelse med ophør af et forhold.

Ellers har jeg, i hvert fald i mit voksenliv, været forskånet for alvorlige prøvelser, eller som det hedder på nudansk: Udfordringer.

Jeg vil snarest fortælle dig noget om mirakler, men jeg håber du først vil skrive en smule mere ud fra det afsnit du skrev for nylig i et brev. Dette for at undgå, at jeg har misforstået det.

Afsnittet var det her: ” Når jeg tænker på sådanne situationer og nu kan sidde og skrive med dig om det, forekommer det mig som om vi kan gå ind i en verden der kun er få beskåret. Så for mig skal du vide, er det her et mirakel. ”

KRØNIKEN

På Hvidovre Ungdomsskole tog Inspektøren sig selv af alle de kedelige ting, som møder med skoleforvaltning, politikere og alle andre officielle områder.

Jytte Juel, den anden viceinspektør, var folkeskolelærer af uddannelse og havde alle de områder som tangerede almindelige skolefag og jeg fik så hele det kreative område. Det var utroligt spændende at være med til at udvikle alle de kreative/musiske fag.

Vi havde både dagundervisning, ungdomshøjskole og en masse fritidsundervisning. Jeg arbejdede på Ungdomsskolen fra 77 – 88. Dog med 1 år og 3 måneders orlov undervejs.

Angela havde gennem flere år prøvet, at lokke mig med på skiferie, men jeg var ikke sikker på, det var noget for mig. Men i 1980 skete der igen noget, som fik stor betydning for min fremtid.

Peter og jeg spillede ikke fast sammen mere på det tidspunkt, men vi havde så - gennem en kontakt Peter havde – fået et job på Bermuda. Vi ville få rejsen og opholdet og skulle så spille to aftener om ugen i to uger. Det lød jo så godt, så vi sagde ja, hvis jeg kunne få fri fra ungdomsskolen. Det skulle være sidst i januar, en ikke særlig travl periode på skolen. Det var ikke noget problem. Men – flyselskabet kunne ikke love, hvornår vi helt præcist kunne være hjemme. Vi skulle jo flyve gratis og så kom det an på, hvornår der var plads på flyet til Danmark.

Så turde vi ikke tage chancen og sagde nej tak til at spille på Bermuda.

Nu havde jeg jo fået fri, så vi besluttede at tage på en almindelig ferie sammen. Peter fortalte, at han en gang havde været på skitur i Østrig og det foreslog han, vi skulle gøre.

Jeg kan fortælle en lang historie om, da vi gik rundt på samtlige rejsebureauer i Københavns indre by, for at finde den helt rigtige rejse.

Den korte variant hedder, at "Sneresor", et bureau med svenske rødder, var de bedste til at bilde os ind, at de havde det helt rigtige for sådan et par begyndere.

Kort tid efter sad vi i et fly til Østrig og havde en rædsels uge i Ischgl. Jeg lærte dog lidt om skiløb og en masse om, hvad et rejsebureau ikke skulle gøre.

Året efter rejste vi med noget, der hed Qvistgaard Rejser. Det var rigtig godt. jeg rejste flere gange med Qvistgaard med eller uden Peter til Obergurgl, Vent og Sölden.

Jeg lærte efterhånden Mogens Qvistgaard at kende og spurgte ham på et tidspunkt (op til vintersæsonen 84/85) om ikke Martin fars lejlighed, i Vent, var til at leje billigt i nogle uger.

Martin sagde, at det regnede han bestemt ikke med, men hvis jeg ville være længere tid i Østrig, kunne jeg jo blive ski-guide hos ham den kommende vinter.

Jeg søgte og fik tre måneders orlov uden løn fra Ungdomsskolen, og sammen med ferier og afspadsering mv. kunne jeg så sige JA til fire måneders arbejde i Obergurgl på toppen af de nordlige Dolomitter i Tyrol.

Jeg gjorde mig i Østrig de samme tanker som mange andre guider: "Det her var en oplevelse once in a Life time". Jeg glædede mig over at hver dag var en gave og samlede mange gode oplevelser.

Først da jeg kom hjem efter fire måneder i det østrigske, fik jeg den tanke: Jeg havde lært så meget og var vist nok ret god til det arbejde. Det ville være ærgerligt ikke at bruge de evner og kundskaber igen, så jeg snakkede med Mogens Q om at fortsætte to sæsoner senere altså 86/87.

Det syntes han var en god ide. Nu skulle jeg bare have Hvidovre kommune til at synes det samme.

Det blev dog på nogle andre betingelser, som gav mig nogle nye spændende muligheder. Det fortæller jeg mere om næste gang.

Og næste gang er jo meget snart.

Kærlig hilsen Niels

Noget jeg har glemt

Kære Karen.

Det er vel i dag, du får besøg af Kirsten. Du må da gerne hilse hende fra mig.

Hvis du får mulighed for det, kan du så ikke spørge hende, om hun ikke har modtaget min henvendelse vedr. de gamle klassekammerater eller - om hun måske bare ikke har lyst til at være med til vores gensyn? Jeg forestiller mig, I to sikkert kan snakke om alt, så det kunne du måske få lejlighed til at spørge om – når du alligevel fortæller hende, at vi skriver sammen.

Kærlig hilsen Niels

Kære Niels

Tak for dit dejlige brev som jeg vil kommentere på mens jeg venter på Kirsten, og som du ganske rigtigt husker; kommer engang i eftermiddag. Og selvfølgelig skal jeg nok spørge hende.

Ved at skrive lidt til dig mens jeg venter, får du måske alligevel et rigtigt brev i morgen tidlig.

Kærlig hilsen Karen

Lidt glæde og lidt fortælling uden krøniker

Kære Niels

Det var utrolig dejligt at få dit brev i dag.

Det er dog lidt af et skæbnespil med de job og muligheder du er ramt ind i på din livsvej. Og der skal jo mod til at stille op som skiguide i min forestilling.

Jeg venter spændt på fortsættelsen.

Jeg må lige betro dig en slags hemmelighed. Jeg gik lidt rundt om mig selv i denne weekend og havde denne hule fornemmelse af kontant længsel. Et savn. Og jeg måtte lige revse mig selv over at jeg havde så meget på vores kontakt, men Niels det var også utrolig dejligt at føle. Og så kan jeg nok ikke udtrykke så meget mere. Resten mangler gode dækkende danske ord. Vi er jo på en måde lidt ordfattige i dette land. Tænk bare på hvor mange ord der betyder flere forskellige ting og sågar staves ens.

Er Angela din storesøster, lillesøster? Jeg husker hende ret godt, for hun var og er meget smuk og der var en bestemt aura omkring hende. Det var der også om dig og da du skrev omkring bedømmelsen af dig i din skoletid, kunne jeg pludselig mere klart forstå noget om mit indtryk af dig i sin tid, for du virkede jo på mig ret så alvorlig.

Jeg kan godt være fotogen, men jeg har også nogle gange, især om morgenen, hvor jeg vitterlig spørger mig selv hvem i alverden den fremmede dame på ca. 90 år, der står og glor på mig fra spejlet på badeværelset, egentlig er og hvordan hun er kommet ind i min lejlighed? Indeni er min identitet jo stadig kørende på de ca. 35 år max. Ikke sådan at jeg så gik i stå der og så er der ikke sket mere i resten af livet, men du kender det måske? Indpakningen er blevet så anderledes. Eller også er det de tanker om indpakningen hos alle voksne, der får os til at føle eller tænke på fremmedgørelsen af et aldrende stykke iklædning. Jeg læste engang om nogle amerikanske forskere, der havde samlet ældre mellem 70 og 80 år. De skulle være sammen en uge eller nok snarere 2-3 uger. Man lavede test på deres hjerte, deres blodtryk og også deres rørighed inden starten. I løbet af tiden hørte de kun musik fra deres egen ungdom og så kun gamle film plus at der blev dyrket en del motion, ud fra evner og muligheder. Ikke desto mindre var

det næsten mirakuløst hvad der var sket dem i løbet af de op til 3 uger. De fleste havde forbedret deres hjertetilstand og puls med op til 30 års forskel osv... Det fortæller jo en del om vores prægning på måden vi betragter alderen på. Og i det hele taget betragter mange ting på. Som konen der forskrækket udbrød: "jamen Knud dog, det kan du da ikke, du er jo over 50," da han netop elegant var hoppet over et gærde ved skoven. Men alt andet lige, har jeg ikke noget imod at blive ældre. Bare jeg fungerer.

Forfængeligheden er stadig til stede i rigt mål og modet til at gøre, som jeg gerne vil, er blevet større.

Og så skulle jeg måske også lige sige at den kronologiske opremsning af begivenheder i et af brevene lørdag eller søndag, gav mig lejlighed til, i en fart at beskrive bl.a. min mors overgreb. For så vidste du det og så var der måske et og andet der faldt på plads, så jeg ikke skal forklare svære situationer for omhyggeligt. Men du forstår det vel sagtens, for vel bliver vi nødt til en form for selvbeskyttelse og måske lidt barsk evne til at overleve på smertelige vilkår gennem livet.

Jeg tænker dog også på at hvis man ser sine problematikker nogenlunde i øjnene, så er det på en måde også gaver til forståelse af mange andre menneskers problematikker, en gave til at udfordre livet, en tak mere fordi, afgrunden kender man sådan set nogenlunde.

Stadig skal siges at de svære år med min mor, havde jeg ikke kunnet gabe over, uden voldsommere skader end det blev, hvis jeg ikke havde haft min moster. Hun var en ufattelig styrke og klippe for mig. Hendes kærlighed var ægte og uforbeholden, og hun skulle virkelig bakse nogen år med en dybt problematisk teenager, der nærmest ikke bestilte andet end at græde og fryse fysisk meget af tiden, hvilket gjorde at jeg altid sad op af en varm radiator og deraf fik røde striber på rygstykket. Det jeg fortæller, har måske ikke været så meget, som jeg gør det til, men let har det ikke været for hende. Med baggrunden i det, blev grunden netop lagt til at, dels undervise og dels give terapeutisk støtte og hjælp til mange.

Det har været en dejlig eftermiddag og aften med min søster Kirsten.

Nu sidder jeg ved computeren og vil lige færdiggøre mit brev som jeg startede på inden Kirsten kom.

Mens vi sad og spiste, fortalte hun mig, at en mand fra skoletiden, på vist Korsvejens skole, havde kontaktet hende på Facebook og om jeg kendte ham? Kirsten er en ret

forsigtig type, så jeg var glad for at fortælle hende, at det altså var dig og at jeg skrev med dig og at du ikke var fra Korsvejens skole, men fra Sankt Annæ skole. Jeg fortalte også, at jeg kendte dig fra KUK ungdomsklub. Det beroligede hende meget og nu glæder hun sig til at møde jer og kunne faktisk godt huske dig som den eneste af drengene. Hun mente det handlede om dit specielle efternavn. Især Anne Grethe håbede hun ville komme til jeres sammenkomst.

Vi brugte derefter det meste af aftenen på at finde gamle billeder, fra de tidligste år og snakke om kirke, skole og specielt vores mange pudsige oplevelser med vores far på ferieturene, vores oplevelser i Kongelundens sommerhus og også den forskellige tilværelse vi fik, allerede som børn. Også det kan jeg altid komme ind på senere. Der bliver ikke nogen krønike i dag men først i morgen.

Håber du har fået dig en god nats søvn.

Jeg glæder mig i alt fald vældigt til dit næste brev

Kærlig hilsen Karen

Tirsdag d. 24.01.

Kære Karen.

kommentarer, noget meget svært og noget let

Tak for at du skriver til mig, trods søsterbesøg. Det er jo på en eller anden måde vanedannende og noget jeg ser meget frem til.

Jeg har ret mange tanker omkring vores kontakt, men jeg skal have lidt mere styr på det, for at kunne formulere det. Ellers kommer det let til at lyde som noget rodet vrøvl.

Jeg vender tilbage til det, måske meget hurtigt.

Først vil jeg lige svare på dit seneste brev.

Modet var ikke så svært at mobilisere. Efter jeg havde været på en del skiture som gæst, havde jeg oplevet mange håbløse ski guider og rejseledere og, som sikkert mange andre, tænkt: Det kan jeg gøre meget bedre.

Angela er min lillesøster og gik to klasser under mig i skolen. Vi har oplevet nogle gange, at nogen har sagt Nielses storesøster. Men det gør de absolut ikke med vilje, for så taler hun ikke til dem igen – lige med det samme.

Vi har et rigtig godt indbyrdes forhold og kan snakke om mange ting, men jeg tror ikke hun ved så meget om mig, som du efterhånden gør.

Jeg prøver oprigtigt at sætte mig ind i, hvor svært et forhold, du har haft til din mor og så kan jeg da glæde mig over, at du havde et bedre afslagsen til din moster.

Hvad er der blevet af din lillesøster?

Jeg vil lige ganske kort vende tilbage til vores kontakt. (Det var faktisk hurtigt)

Det handler om det, du skrev vedr. et mirakel. Her har jeg en stor og en lille hemmelighed. Den store er, at jeg virkelig har oplevet mirakler, men dem får du ikke nu. Du får den lille nu. Det er meget svært at formulere, så jeg prøver at skrive det mere nøgternt, så må den dybere del af det vente lidt.

Se, kære Karen, det er ved at blive lidt rodet, så jeg fortæller det bare som en række tilfældigheder, jeg har oplevet for nylig:

Jeg har jo været venner med Kirsten S i noget tid og da jeg så dit navn på hendes venneliste, skulle jeg da lige ind og se din profil. Jeg kunne med det samme huske dig fra KUK. Men her tænkte jeg mere på din søster, da jeg sammen med Birgit er den, der prøver at opspore gamle klassekammerater til vores gruppe.

Jeg havde ellers søgt efter din søster på Facebook og nettet i det hele taget, men ikke fundet hende og her stod så hendes navn på din liste. Det største besvær vi har haft med pigerne, er jo at de fleste har skiftet efternavn og nogle endda flere gange.

Der gik nogle dage, hvor jeg overvejede, om jeg bare skulle skrive til hende eller gå gennem dig.

Jeg vil godt indrømme, at jeg gik ind på din profil og bare så på dit billede nogle gange – og så skete det. Det er ikke bevidst, at jeg må være kommet til at trykke på knappen for venneanmodning (eller også har én trykket på den for mig) – og du svarede.

Det blev igen grundlag for overvejelser, og jeg nåede frem til, at så skulle jeg spørge dig om din søster.

Hvad den korrespondance udviklede sig til, ved du, men hvad den mere udvikler sig til, ved ingen af os.

Men det er for mange tilfældigheder oven i hinanden til at det kun er tilfældigheder. Jeg tror da på tilfældigheder, men ikke en længere række efter hinanden.

Det her var faktisk svært at fortælle.

KRØNIKEN

Den nærmest uendelige historie

Årene midt i firserne var nogle mørke år for skolerne. Faldende elevtal og besparelser gjorde, at man fyrede lærere overalt. Selv fastansatte lærere røg ud om end med det overenskomstmæssige varsel.

Selv om jeg ikke var seminarieuddannet lærer, men ansat på min musikpædagogiske uddannelse, så var jeg officielt ansat som viceinspektør i folkeskolen, men med tjeneste på Ungdomsskolen.

Folkeskolelærere klamrede sig til deres "gode" faste job og ingen turde søge orlov. Jeg snakkede med Jytte om det og hun sagde, at hvis jeg ville have orlov skulle hun nok anbefale det, såfremt, jeg søgte et helt års orlov. Så kunne der nemlig bedre ansættes en kvalificeret vikar for mig.

Hun sagde også, dog med et glimt i øjet, at hvis jeg fik brug for det, kunne jeg jo altid få nogle timer i Ungdomsskolen.

På det tidspunkt spillede Tony og jeg meget sammen og besluttede, at Tony, som var drama- og musiklærer på et pædagogseminarium, ville gå meget ned i tid i det kommende skoleår 86/87. Så ville vi udelukkende spille musik professionelt i det år – selvfølgelig minus vinteren, hvor jeg skulle til Østrig og Tony skulle passe sin undervisning.

Uanset, hvordan det ville gå, aftalte vi, at det skulle være det år vi spillede meget og gerne skulle kunne leve af det.

Det gik fint med musikken. Vi spillede mange gode jobs både i Danmark og Tyskland. Jeg rejste til Østrig i december og havde en rigtig god sæson i Obergurgl som skiguide/rejseleder. Fik mange gode venner i Obergurgl.

Det er mennesker, som jeg stadig besøger og snakker med, eller i det mindste hilser på, når jeg desværre alt for sjældent kommer tilbage til Obergurgl.

Jeg havde mange gode aftaler med både liftselskaber, skiskoler, kælkearrangementer mm, ja selv musik jobs.

Jeg tjente masser af penge og var økonomisk velpolstret, til at komme hjem i begyndelsen af april og genoptage musikken sammen med Tony.

Vi havde gode jobs, så det kørte for os, men vi ville ikke fortsætte. Vi spillede alle mulige steder, børnehaver, fritidsklubber, værtshuse, private fester, foreninger mm. Da det blev sommer, tog vi som sædvanligt over til Fyn og underviste på klubpædagogkurset, som vi havde gjort i mange år og hvor vi i øvrigt kendte hinanden fra.

Først i august 1987 var jeg tilbage på Ungdomsskolen, hvor tingene ikke havde udviklet sig i den mest gunstige retning. Der var blevet meget mere administrativt arbejde – det var jo ikke lige mig.

Det var så slemt, at jeg af og til skulle med til nogle møder. Jeg vil meget gerne snakke med andre mennesker om de ting, vi skal arbejde med eller har gang i, men det der med en dagsorden på 8, for mig, ligegyldige punkter plus eventuelt. Det keder mig.

En dag efter et sådant møde sagde viceskolelederen til mig: Jeg forstår ikke, du gider spille dit liv her på skolen!

På det tidspunkt var det, jeg havde fået fortalt af forskellige kolleger, hvor spændende det var at arbejde på en efterskole eller en højskole.

Som jeg tidligere har fortalt, var der så en stemme eller følelse, der voksede inde i mig og sagde, at jeg skulle væk fra Ungdomsskolen og jeg skulle helt væk fra Hvidovre. Det var den indre konklusion, tanken om at komme væk fra Hvidovre og slå mig ned et helt nyt sted, der blev drivkraften.

Kærlig hilsen

Niels

P.s. billedet er taget i Obergurgl, hvor jeg i vinteren 86/87 spillede sammen med en østriger, som blev kaldt Ossi. Der var godt nok ingen af os der kunne jodle, men vi kunne da underholde. Ossi havde lært mig en masse tyrolske sange, og vi havde mange sjove oplevelser sammen. Billedet er helt præcist fra karnevalsugen i februar 87.

Respons på "det svære"

Kære Niels

Jeg er nødt til at sende dette, selv om det ikke er en morgenhilsen.

Den vil jeg skrive i aften engang.

Tak for din åbenhjertighed om vores indledning.

Selvfølgelig er der ikke ret meget, som for mig at se er tilfældigheder generelt, og slet ikke det her. Nogle gange er det jo netop, som du beskriver det. Et eller andet får os til at gøre et eller andet, som så efterfølgende viser sig at være en slags dør med et "tilfældigt rum". Rummet tror vi ofte bare er et eller andet måske uvæsentligt og så viser det sig at der er et oplyst kirkerum eller lignende bag den dør, der egentlig ikke reklamerede med sig selv.

Jeg oplever det, som en slags gudsstyrende energi, som vi rummer i dybet af os selv.

Altså en slags forestilling om at menneskeheden er en samlet Gudsenergi måske, eller måske endnu mere.

Da jeg gik til konfirmationsundervisning, husker jeg pater Hubert fortælle os, at farisæerne eller var det disciplene, havde spurgt Jesus, hvor de skulle lede efter Gud og han svarede; ja se i leder i øst og i vest, men Gud er inden i jer. Og hvad Gud er, er så en anden historie, som jeg ikke mener fasttømrede religioner har svaret på. Alligevel bruger jeg begrebet Gud, selv om jeg syntes udtrykket er blevet ret misbrugt af religionsdynastier gennem tiden. Det er netop det at vi (tror jeg) er forbundet der er så væsentligt, for vi bærer alle Gud i os, og selv kvantefysikken lægger jo i grunden op til den tanke. Det er måske også forklaringen på at jeg siger jeg ikke er religiøs, forstået som forbundet til nogle kirkelige institutioners systemer, men snarere er spirituel, som på en måde har noget af det samme i sig, blot ud fra egne indre opfattelser.

Også jeg har i min forestillingsverden ret store og specielle oplevelser af mirakler, som jeg allerede har været inde på i det små.

Jeg glæder mig til at høre mere om dine. Det varmede mig utroligt, at du trods det svære i at skrive det, skrev om din oplevelse af vores kontaktstart

Min oplevelse er således om vores specielle kontakt og starten til den:

Kirsten S havde, i forbindelse med vores småsnak engang sidste sommer, der handlede om KUK, nævnt, at hun skrev med dig. I den forbindelse spurgte hun mig om jeg kunne huske dig. Jeg kom derved til at tænke på dig, men vi snakkede ikke videre om dig. Jeg så bare den unge mand for mig og de stærke brune øjne. Så ergo dukkede du op i min erindring efter knapt 50 år. Jeg ved ikke om det skabte et eller andet, for jeg tænkte at

det kunne være fint at få kontakt med dig, uden jeg dog selv ville prøve at sende en venneanmodning.

Da du bad om en bekræftelse på en venneanmodning, fik jeg faktisk en helt speciel følelse. Måske var det en slags mildt strejf af varme, af det udefinerlige "touch", som jeg hurtigt fik puttet ned i en af mine hemmelige skuffer i det indre. For glad blev jeg og syntes selv det var lidt pudsigt.

Da du skrev en måneds tid efter og spurgte om Kirsten var min søster, blev jeg både glad og en lille bitte smule skuffet. Og hvorfor jeg blev det, undrede mig.

Efter dit takkebrev følte jeg en slags flagren af energi, - den der mærkelige hvisken der både kan overhøres og vække os af en slummer.

Det var jo ikke fordi jeg på nogen måde skulle have kontakt, tænkte jeg i min selvberørende opfattelse. Normalt er jeg faktisk et ret privat menneske, også fordi det har været lidt nødvendigt i forhold til gamle elever osv. Men denne flagren ud i noget, denne sagte hvisken, fik mig af lidt uforståelige grunde til at skrive til dig igen. Faktisk følte jeg en sær kalden fra dit univers til mit. Som om en, et eller hvem og hvad det nu var, sagde: Så kom dog op af sofaen kvinde. Det virkede helt overvældende, da du så svarede mig så let, så ligetil.

Jeg er oprigtig engageret i dig og spørger ikke om noget. Det er helt og aldeles en smuk vej jeg føler jeg følges med dig på, uden at ane andet end at det er rigtigt.

Det var bestemt også meget stærkt for mig at skrive om. Det føles så sart, så fint at jeg blot har lyst til at værne om det.

Kærligst Karen

Kære Niels

Jeg fortsætter fra brevet jeg sendte i eftermiddags, nu blot med dels svar på og fortælling om Anne-Bente, og dels den fortsatte krønike som nærmest er som den uendelige historie.

Du skriver og spørger om min lillesøsters videre skæbne.

Den skal du have, for den er i sig selv en skæbne af de svære, men måske også en livsbekræftende en af slagsen.

Så det kan godt blive til lidt af dagens "krønike" men også lidt en afhopper fra det.

Anne-Bente voksede op på børnehjemmet Refnæs ved Kalundborg. Hun var ca. 2½ år da hun kom til dette mærkelige sted, hvor alle børnene på hjemmet enten stod rundt om, i hjørner og ved vægge og rokkede mekanisk frem og tilbage, mens de ofte dunkede deres små hoveder ind i væggene, eller som vildt kontaktsøgende væsener med forskellige handicap ud over blindhed, belejrede os besøgende.

Anne-Bente er nr. 2 fra venstre, bagerste række

Jeg var vel omkring 9 år da hun fik bosted der.

Jeg var virkelig chokeret over de mange børns sære opførsel. Det var uhyggeligt når de nærmest sloges, selvfølgelig i blinde, for at få en plads på vores skød. Også mit, selv om jeg ikke var så stor. Min mor kunne ikke bære det og det var svært at se hendes sorg for fuld udblæsning i toget hjemad, efter et besøg.

Men Anne-Bentes egen opvækst sådan et sted, var fuldstændig tragisk. At være både blind og frataget nærhed og dybere omsorg, virkede ubærligt. Men hun havde også få stærke og sjove minder fra især skoletiden.

Anne-Bente kom hjem 4 gange om året og det blev som (sædvanlig) mosters opgave at passe hende.

Billedet er fra mosters

sommerhus hvor jeg står sammen med Anne-Bente.

Anne-Bente og jeg etablerede imidlertid en varm kontakt som børn.

Jeg kunne på det tidspunkt, hvor jeg har været de 11-14 år ikke sove særlig godt, Anne-Bente var som sådan ikke specielt optaget af hvad der var dag og nat, så vi lå tit hele natten sammen, i mosters turkise slå-ud- sofa, og hyggede os med at jeg læste eventyr højt, og ind imellem hente småkager og andet guf ude i mosters køkken.

Fra en slags jalousi over mine forældres stærke fokus på hende og deres egen nedtur og svigt, oplevede jeg nu denne varme og ømhed for hende.

Anne-Bente formåede, som den eneste af os piger, at gennemføre en realeksamen på et realkursus, med almindelige seende kursister, udover hende. Hun var begavet, kreativ og musikalsk. Allerede som 15-årig, fik hun sin første harmonika og spillede lystigt på den. Hun kunne godt forstyrre mig med en klapren fra de sensitive fingre, der løb hen over punktskriften i de store bøger hun havde. Det var især en oplevelse da jeg var ældre og hun sov i en træk-ud seng på mit værelse.

Mange gode romaner blev jo skrevet og oversat til punktskrift allerede.

Vi elskede at danse efter musikstykker, især "Nissernes vagtparade". Hun var jo 6½ år yngre end mig og jeg følte mig nærmest som en mor for hende, når hun var hjemme fra

Refnæs. Normalt med ophold hos moster. Da hun kom til at bo i de blindes ungdomsbolig i København, mødte hun en fyr. Han hed Kim og var det vi i familien betegnede som halvblind. (Han havde nethindeløsning)

De to begyndte at kæreste rundt til min fars bestyrtelse. (han reagerede altid noget bombastisk og enormt kritisk, når vi fik kærester), men måske var deres symbiose også en lille bitte smule grænseoverskridende. Selv når de skulle på toilettet gik de sammen derud. De flyttede sammen og fik senere etableret sig i et lille hus i Stege.

Der er megen dramatik omkring deres liv sammen, men det korte af det lange var, at

Anne-Bente i en alder af 48 år fik konstateret kræft i leveren efter at være løbet sin læge på dørene i 3 lange år med smerteklager og langt om længe fået taget sig sammen og fået en ny. En ny læge som tog hende seriøst. Men det var desværre alt for sent. Kræften havde invaderet en del organer nu og håbet en saga blot.

Hun ville så meget, men døde 23 maj 2008, og dagen efter, fandt Kirsten og Alex Kim på badeværelset, i deres lille hus i Stege. Han havde begået selvmord. Nogle dage før Anne-Bente døde på Næstved sygehus havde han ringet til både mig og Kirsten og fortalt, at han ville aflevere Anne-Bentes førerhund tilbage til Blindesamfundet, for der var ikke håb om at hun kom tilbage. Han fortalte meget bevægende om meget hårde dage, med Anne-Bentes skrig af smerte i sine ører. Jeg spurgte ind til hans ve og vel og han bedyrede at han nok skulle klare sig. Deres historie er tragisk. Den kræver noget mere end bare et par ord.

Det var virkelig svært for mig at forlige mig med hendes død, selv om jeg ca. en måned før hendes død, havde haft en drøm efter et besøg hos dem, hvor hun var så ung og glad og smilede og sagde at jeg ikke skulle være ked af det, for hun havde aldrig haft det bedre. Denne drøm forbandt jeg tøvende med hendes snarlige død, selv om jeg også

håbede, det måske kunne betyde hun ville blive rask. Det eneste var at hun i drømmen havde rigtige øjne, hun kunne se med.

Med sådanne oplevelser har jeg ikke kunnet undgå at spørge om hvad meningen med livet, verdenen og de små tissemyrer i grunden var. Det er jeg jo selvklart ikke den eneste der har spurgt om.

Men stiger jeg ud i en lidt større følelse af dimension, kan jeg godt blive virkelig forundret over den utrolige sammenhæng der er, trods alt. Denne, over dag og år, udfoldede dybe og forunderlige kreativitet, som går ind i hinanden, både på makro, som på mikro- plan. At vi små mennesker så opfører os, som om vi er herrer over alt muligt, virker ind i mellem næsten

afskrækkende.

Den stemme der fortalte dig, du skulle søge væk, lyder til at have været overbevisende. Samtidig syntes jeg, du igennem dine fortællinger om de, trods alt mange begivenheder, har fulgt disse "tilfældige", som jo nok ikke er det, indskydelser og muligheder, der ligesom bare bad dig gribe ud efter dem.

Sådan har det på mange måder også været for mig.

Jeg havde haft succes med mine arbejder på Det jyske. Det kræver også mere og jeg har lyst til at ramme dette brev ind med fortællingen om min første rejse til et land af mere fremmed art end Tyskland og Sverige.

Jeg havde været med akademiet i Grækenland nærmere bestemt Athen, hvor jeg oplevede at blive ret beruset i specielt Retsina. Jeg var ikke vant til at drikke så da holdet skulle på en dagstur til Olympen, måtte jeg blive hjemme og have bosted på toilettet.

Jeg var natten før kørt med min veninde Randi hjem, sammen med nogle Græske unge mænd, som heldigvis sad ved Randi og ikke jeg, der sad foran. Det var Randi der ville have de skulle følge os hjem. Jeg sad forrest i bilen med en ung fyr, der kørte bilen, men som forinden havde forsøgt at lægge an på mig.

Jeg opdagede til min forfærdelse næste formiddag, at min pung var væk, så uanset hvor sulten jeg blev op ad dagen, måtte jeg vente til gruppen kom hjem fra Olympen. De kom højst sandsynligt ret sent om aftenen.

Pludselig ringede en fra hotelpersonalet op til mig og fortalte at der sad en ung mand nede i hallen og ville snakke med mig. Det var jeg ikke meget for, men da hun forklarede mig, at han havde nogle ejendele der var mine, blev interessen mere vakt. Og minsandten om han ikke havde min pung. Han afleverede den høfligt smilende, med alle mine penge i og ville meget gerne invitere mig ud at spise. Jeg stirrede forskrækket på hans åbenstående skjorte, med en sort hårmåtte strittende ud og flyttede blikket op til hans ravgule øjne.

Det skulle jeg bestemt ikke. Han var muligvis en flot fyr, men det hjalp overhovedet ikke. Den stakkels herre så noget slukøret ud, og måske ærgrede han sig over, at han så ikke havde beholdt pungen. Hvad ved jeg!"

Denne begivenhed var lærerig. Den dag vi skulle hjem, skete der endnu en ret stor og alvorlig begivenhed. Vi, akademiholdet var ved at stige ind i bussen til lufthavnen, da der blev erkendt at der manglede en elev. Nu var denne elev ikke bare elev, han var også døv. Ingen kunne huske at have set ham siden morgenmaden dagen før. Guiden fik efter opringning til hotellet eller måske politiet, en meddelelse om, at han havde vadet rundt ude ved et militært område og fotograferet. Der var der nogle militærvagter, der havde råbt til ham om at forsvinde, men det hørte han jo af gode grunde ikke, de havde så mistænkt eller konkluderet, at han måtte være spion og tog hans superlækre kamera fra ham. Det fik vi dog først at vide senere.

Vi andre var nødt til at rejse hjem, mens en lærer blev tilbage.

Det varede 10 dage, før han slap ud af militærets arrest og det skulle han vist være dybt taknemmelig over. Til gengæld så han aldrig mere sit dyre kamera.

Jeg går ud fra, at de efter disse mange dage, erkendte at han vitterlig var døv.

Jeg boede som opremset tidligere og lige uddyber nu, fra januar 1984 på P.M Møllers vej i "De enlige mødres paradis" som området og de hyggelige gamle gule rækkehuse kaldtes. Det var en forfærdelig grim lejlighed, da jeg overtog den med tobaksbrune vægge og nær sagt møgbeskidt overalt.

Men jeg kløede på og fik den gjort beboelig igen. Det havde jeg immervæk prøvet nogle gange, så det var jo slet ikke noget problem. Egentlig kan jeg godt lide processen med at få noget gammelt og forfaldent gjort smukt og beboeligt igen.

Jeg købte et gammelt smedejernskomfur, da der stod en ødelagt kakkelovn og derudover nogle el-opvarmede radiatorer.

Toilet og vaskested samt opbevaringsrum befandt sig i kælderen. Heldigvis var der kun to lejligheder i hvert husnummer. Og kort efter jeg var flyttet ind, flyttede en keramikerpige Lone, med sin lille dreng ind, over mig. Hun og jeg blev hurtigt gode venner og kort efter lærte jeg hendes veninde Therese at kende. Hun boede også i boligrækken bare et par numre længere henne.

Therese havde en datter på omkring de syv år. Og vi tre fik simpelthen et pragtfuldt år sammen. Vi spiste på skift i hinandens køkkener med børn, og ofte nogle venner, der lige kom forbi og naturligvis syntes, der var et eller andet tiltrækkende ved at snakke med os tre kvinder eller måske hyggeligt med lidt ekstra mad.

Nogle gange, var vi lige lovlig mange i sådan et 6 kvm stort køkken, men som man siger; hvor der er hjerterum, er der også plads.

Vi kunne tillige ofte komme ud i det Århusianske natteliv, for vi ordnede det sådan, at der på skift var en hjemme og passe børnene, mens to så kunne få moret sig lidt og høre musik.

Der var et stort sammenhold og vi lovede hinanden, at vi aldrig ville flytte fra stedet og helst ikke finde en kæreste i meget lang tid. Men sådan noget er naturligvis lovet uden krav om overholdelse, og jeg måtte tillige erkende, at jeg ikke duede til engangs forbindelser.

Jeg prøvede et par gange og følte det simpelthen for sært.

I starten af juni havde Det Jyske Kunstakademi, fået mulighed for at lave vores udstilling på Egeskov slot på Fyn. Jeg havde Krista med, mens Miriam var hos sin far. Mens jeg var her, fik jeg pludselig den ide at jeg skulle på Anholtlejren. Det var en ret ufornuftig ide, da lejren for længst var overfyldt og færgeplads skulle bestilles flere måneder i forvejen. Jeg fulgte vel en slags intuition, for jeg pakkede uden betænkning Kristas barnevogn. Puttede det lille telt jeg ejede, ned under hendes lift, samt al vores habengut. Toget fra Århus til Grenå var jo ikke noget problem.

Men ved færgen stod allerede flere, der var uden billet og bare håbede der var en mulighed. Jeg stillede mig op og som den ene af tre, blev jeg valgt til at bestige færgen. Jeg mærkede følelsen af, at selv om det virkede lidt vildt, at slæbe et barn på 1½ år og en masse habengut med over til en ø-lejr, som jeg godt vidste, var temmelig overfyldt, så var det det jeg skulle.

Men jeg kendte flere lejrdeltagere fra året før, og fik derfor lov til at blive en del af lejren. Det hele var som om noget, nogen oppefra, havde fortalt mig om denne vigtige tur.

Det var på denne lejr jeg mødte Arthur, min eksmand og det var også her, jeg fik følelsen af, hvordan mennesker kunne have det sammen. Der var den samme stemning, som den jeg havde oplevet flere år i træk, som barn, når jeg kom på svagbørnskoloni 6 uger før skolen holdt sommerferie. Det kan jeg altid fortælle mere om, for det er et af de bedste barndomsminder fra kriseårene jeg har.

Og så må jeg ind og se dyner.

Det er nok ikke nødvendigt at skrive at jeg glæder mig til at få et brev fra dig.

Kærlig hilsen Karen

Onsdag d. 25.01.

Lys i lyset

Kære Karen

Tak fordi, du sendte "Respons på det svære". Jeg var jo lidt urolig for, hvordan du ville modtage det – opfatte det.

Det blev lidt rodet, men det måtte skrives. Ja det måtte skrives, at det her må være mere end tilfældigheder.

Der er en lille smule mere, men jeg skal lige have styr på det, inden jeg skriver mere i den anledning. Det kan godt tage lidt tid.

Jeg vil så også bare skrive, at jeg er utrolig glad for at have fået kontakt med dig og opdage, at der bag dit smukke ydre, gemmer sig en intelligent og utrolig sød og levende kvinde.

Jeg deler så meget af din opfattelse af religion. Det kan godt være, den katolske kirke indeholder en god del af sandheden, men den er blevet lidt tilsløret og ikke mindst udvidet med, til lejligheden, passende dogmer, ritualer og styrende redskaber.

Jeg er overbevist om, at Jesus gik på jorden for ca. 2000 år siden, men hans budskab var noget enklere og ikke beregnet til, at magthavere skulle bruge det til at styre alle - fra hele befolkninger, til elever i en skoleklasse.

Omkring specielle følelser, så mærker jeg en varme og glæde, hver gang jeg ser dit navn i min mailboks.

Det er smukt at lære dig at kende, når jeg ellers husker dig, som en fnisende skolepige i KUK. Men der er jo også et levet liv mellem dengang og nu. Jeg læser jo også at du har mange op og nedture med i bagagen. Men jeg fornemmer, at du er meget stærk. Ja det må du jo være, med alt det, du har oplevet og kommet godt igennem.

Tak for din åbenhjertige fortælling om Anne-Bente. Jeg har ikke kendt hende, men efterhånden, blev hun jo nævnt nogle gange. Og så var hun din lillesøster. Det gjorde mig interesseret i hendes skæbne. Selv synes jeg kun, at jeg nogle få gange har haft nogle svære udfordringer i livet, men Anne-Bentes skæbne (og i øvrigt også hendes kærestes) sætter altså mine små nedture i relief.

Jeg springer lidt videre i den bane, for jeg vil da lige fortælle, at jeg normalt er tryk, tilfreds og meget glad for min tilværelse.

Jeg har valgt at fortælle "Den uendelige Historie" i den form, at jeg i første del fortæller ud fra mine arbejdspladser (jeg husker ikke, hvordan den ide opstod, men det var vist noget, du spurgte om) – på den måde, kan jeg senere sætte andre emner ind, når kronologien er på plads og der er et skelet at hæfte andre emner op på. Jeg har ikke skrevet så mange små anekdoter og sidespring, eller mange andre emner, end arbejdspladserne. Men jeg har mange sjove og spændende oplevelser ud over, hvordan jeg kom frem gennem livet, til de forskellige steder. Dem skal du nok også få.

I oplægget til vores "Dylan Matinee", som det hedder nu, står der bl.a.:

Vi er mange musikere, som har været i gang i mange år, og som stadig spiller og i dag befinder vi os på meget forskellige steder, rent musikalsk.

Sådan har det ikke altid været.

Vi har alle været begyndere og siddet og spillet "Tom Dooley" og "Michael Row the Boat Ashore" i timevis.

Nå vi lærte lidt flere akkorder og lidt mere rytme eller måske endda fingerspil, så skulle vi prøve kræfter med Bob Dylans musik.

Vi har alle høvlet løs til "Blowin' in the Wind" og mange andre, som vi ikke spiller så meget i dag, selv om de stadig lever.

Men nu vil vi gerne kalde nogle af de gamle toner og ord frem igen

Jeg citerer ovenstående, fordi jeg vil fortælle, hvordan jeg havde det, da jeg fandt ud af, at jeg gerne ville (og turde) optræde. Jeg havde et rimeligt stort repertoire af gode og seriøse sange. Men allerhelst ville jeg underholde. Jeg ville gerne få folk til at grine.

Et godt show skal køres op fra start til slut, så kan det blive ret morsomt og underholdende.

Jeg fandt ud af, at jeg ved min form for humor, godt kunne få folk til at grine og have det sjovt. Men den fejl jeg gjorde var, at efter en god joke eller lille sjov bemærkning, så spillede jeg f.eks. "Masters of War" eller Leonard Cohens "Susanne".

Det hang simpelthen ikke sammen, og det var jeg mange, mange år om at finde ud af.

Først, da jeg fik et repertoire af mere festlige sange, som folk kunne synge med på, kom der lidt gang i det. Det gav også flere og sjovere jobs.

Jeg gemte så Dylan og Cohen til sene nattetimer derhjemme og jeg holder stadig meget af deres sange. Det bliver spændende at synge nogle af dem igen offentligt og ingen forventer, jeg ved den lejlighed skal være særlig morsom.

Efter vores Matinee, tror jeg nok jeg kommer til at længes efter at stå på en scene sammen med Tony.

Dine breve læser jeg oftest på min mobil, når jeg åbner dem første gang. Jeg skal have ro til at læse dem og nyde de ord, du sætter sammen til mig. Ja, kære Karen, dine breve lyser op i mit liv og der skal altså noget til at lyse op et sted, hvor der i sig selv er lyst i forvejen.

De kærligste hilsner Niels

M.d.n.:

Jeg har næsten lidt svært ved at bære de store følelser der vælter op, når jeg læser Nielses åbne tillidsfulde brev.

Det er som om en særlig kraft har fejlet al fortid bort. Det føles, ja høres som en kalden, der måske har vækket noget i mig, jeg har gjort mig klar til, men faktisk ikke anet jeg havde i sådan en styrke.

Jeg kan kun sige, at jeg ikke sukker efter kontakt. At jeg nyder at være herre over alt det jeg gerne vil endnu, i dette liv, og derfor af et oprigtigt sind, ikke bare kunne have lyst til at udvikle følelser for en eller anden, bare fordi jeg ikke brød mig om mit eget selskab.

Derfor virker det mere overraskende, disse følelser. Det er hjerteåbnende.

Jo jeg har åbnet før, jeg har været stjerneforelsket før, jeg har også nærmet mig en virkelig stor kærlighed i sin tid. Men dette virker som et mere vidtfavnende omfang, hvor jeg ikke vil være centrum kun, for hidtil har jeg været vældig fokuseret på hvad jeg forventede. Ikke hvad jeg egentlig kunne give. Det får jeg opmærksomhed på her.

Lykke, Gud og kronike

Kære Niels

Jeg sidder her hos Ronja og skal også sove her. Jeg sover som regel ret dårligt i denne lejlighed, som ligger på en af Danmarks mest befærdede gader.

Jeg har også kun min tablet med, selv om jeg som dig har en stor stationær computer hjemme, med en ret stor skærm.

Det er sværere at skrive og have dit brev ved siden af, men når det er sagt, så sidder jeg alligevel og er ret lykkelig.

Jeg spørger som sagt ikke så meget mig selv om denne tilstand, men glædes bare utroligt over den.

Ja det er vores kontakt her, der giver mig følelsen af lykke. Dine ord fra sidste brev om hvordan du har det, berørte mig dybt.

Jeg fornemmer disse tråde og uanset hvad, sidder jeg måske for alvor, måske fordi det er lagt så blidt tilrette, med oplevelsen af to sjæle i samklang.

Og jeg syntes billedligt din sjæl er pakket smukt ind.

Egentlig har jeg en ide om, og den er begyndt at lægge sig til rette, om livskrumning.

Altså, vi har strejft en urørlig kontakt som unge, og dengang ville det simpelthen ikke have været særlig givtigt at noget fortroligt og nært var vokset frem. Det ville hurtigt have været problematisk. Livet skulle først erfares. Alligevel lægger skæbnen en slags tråd til rette, og præcis når den nuværende mulighed tikker ind, slår vi begge til, bevidst eller hjulpet.

Og jeg er, som dig, overbevist om at Jesus har eksisteret. Han har været utrolig indsigtfuld, ja vis, men jeg er ikke specielt optaget af om han steg til himmels eller om han er mere guds søn end du og jeg er søn og datter af samme Gud. Jeg har også en fornemmelse af, at vi ikke får mere oplyst, end vi som menneskehed kan rumme. Den religiøse baggrund i f.eks. de egyptiske religioner, vores egen Aser religion, og længere tilbage, er fund der vidner om kvindelig gudstilbedelse idet ca. 80 % af alle figurer fra før år 10.000 er kvindefigurer. Også derfor opfatter jeg historien som menneskehedens udvikling gennem vores eksistens.

Den fase der indledes med perioden, hvor israelitterne vrider sig ud af slaveriet i Egypten, ser jeg som den reelle start på den jødiske religion. Også selv om de har skabelsesberetningerne med og de stærke fortællinger om Kain og Abel, syndfloden osv., som for mig er beretninger, der fortæller om mennesket i mere folkelig symbolsk form end i virkelighed.

Det der fascinerer mig og undrer mig, er at vi ser ud til at befinde os på Babelstårns niveau stadigvæk. De 3 monetære og dominante religioner på kloden er jo den jødiske, Kristne og Islamistiske tro, alle udgået og delende det gamle testamente. Alle tre er det jeg kalder Manderreligioner, hvor det kvindelige element er noget blegt. Og forståeligt for mig, hvis man ser det i et større perspektiv. Jeg er sikker på, at udviklingen går mod frigivelse af det feminine aspekt i religionsmæssig proces. Vi havde måske brug for, at udvikle det logos prægede menneske i en tidsperiode. Men det feminine kommer først når flere og flere mennesker (det er tanker som er helt på min regning) evner at mødes i hjerterne. Det kan opfattes som romantisk snak, men det tror jeg ikke det er. For hvert menneske, der

Ps.: billedet kalder jeg for den maskuline tilbedelse. 50 x70 Akvarel reelt møder hinanden i tillid og fortrolighed, tror jeg, leverer en bid til fremtidens mulighed. Derfor er det Gud, der gør muligheden klar. Og jeg tror det kræver erfaring. Jeg stoler blindt på, der er mening i

galskaben, selv om det godt kan se ud til at haste. Babelstårnet er for mig af den struktur, hvor magt og ego på en tydelig måde begæres og straffes med, at man ikke mere kan tale samme sprog, gøre sig forståelig.

Jeg har fået tanken stærkere på grund af vores forbindelse.

Og så vil jeg slippe denne del af mine tanker og erkendelser og fortælle videre om bl.a. den fantastiske oplevelse, ved at møde det fællesmæssige på Anholtlejren, og hvad der ellers gav livet mere erfaring og fremdrift.

Jeg fik helt klart en oplevelse af at skulle Arthur.

Og fra ham kom så hans noget skeptiske udtalelse om min beskæftigelse.

Året efter var jeg, efter 5 år, færdig på akademiet og skulle finde et job.

Akvarelmaleri: Pigen med æblet

Jeg fokuserede på at søge formningslærerjob på Sankt Knuds skole i Århus. Jeg stod inde i en tlf. boks med de store bøger slået op og fandt nummeret på skolen. Ringede og en stemme sagde Akademiet for kreativt virke. Jeg startede med at undskylde, jeg søgte en anden skole. Men kvinden i den anden ende, begyndte sært nok at spørge ind til min kunnen og begrundelse for at ringe til en skole.

"Kom ud til mig" sagde hun så bare, og det gjorde jeg og blev ansat som lærer om dagen, med 18 timer under

folkeoplysningsloven. Et job der kastede overdådigt af sig, i betragtning af 18 timer, syntes jeg. Der

arbejdede jeg fra 1985 – 89 hvor jeg år 89 fik stukket en spøjs lille brochure i hånden, som Therese min veninde havde fundet på biblioteket. En brochure om en uddannelse til Kunstterapeut.

Og så må jeg i dag nok stoppe lidt tidligere, fordi jeg skal i min seng, nu da jeg skal hulens tidligt op og følge Ronja i Skole.

Jeg ser meget frem til videre krønike og respons.

De kærligste hilsener fra Karen.

Ps. Billedet kalder jeg: Menneskehedens dom, en dom rettet mod kvinden, og som har holdt hende nede i årtusinder og udtrykker tyngden af æblefortællingen. Lige fra man er en lille pige.

Kapitel 7

Invitationen og hvad derfra følger

Torsdag d. 26.01.

Betragtninger og noget helt nyt

Kære Karen.

Tak for endnu en dejlig morgen med brev og flotte billeder fra dig. Du er en suveræn kunstner, synes jeg.

Når jeg vågner meget tidligt og ikke regner med at kunne sove igen, står jeg op og sætter mig ud i spabadet. Sådan var denne morgen, men denne gang kunne jeg sidde og læse dit brev. Dejligt og smukt.

Jeg er meget enig i dine religiøse betragtninger. Ikke mindst tanken om, at vi ikke får mere at vide end vi kan rumme. I vores indre findes så mange lag, at vi ikke kan trænge igennem dem, fordi vi ikke forstår dem.

Et eller andet sted, meget langt inde, må det guddommelige findes, der hvor overgangen til noget andet også findes. Er det en port til himlen eller en fjerde dimension; Det kan og skal vi ikke forstå, selv om vi gerne ville.

Der er mennesker, som overhovedet ikke fatter, at en computer kan virke, men accepterer, at den gør det, for det kan de se. De samme mennesker kan så have svært ved at acceptere alle de lag vi indeholder. De kan ikke se dem. Eller se det virke.

Men det gør det, Det virker.

Du får det, jeg omtalte, som en sidste lille del af vores kontakt.

Ud over de "tilfældigheder", som ikke er tilfældigheder.

Som jeg skrev, har jeg ikke (i hvert fald bevidst) trykket på den knap, som bad om venskab med dig og dog er det noget af det lykkeligste, der er sket.

Da jeg ikke finder mig hjemme i folkekirken og tager afstand fra mange ting i den katolske kirke, har jeg bedt til Gud om, at hvis der fandtes nogen, et menneske, en gruppe eller så, der tror ligesom jeg, så lad mig finde dem.

Dermed er der noget mirakuløst i vores venskab - i vores kontakt.

Ikke flere dybsindige tanker denne gang, men til noget helt andet.

Én af os skal jo skrive det, så nu gør jeg det:

Jeg foreslår, at vi skal ses på et eller andet tidspunkt, under en eller anden form og jeg har to forslag. Det andet udelukker ikke det første.

Jeg vil gerne invitere dig til en frokost på Dyrehavsbakken, gerne den 4. april.

Hvorfor der og den dato? (Retorisk spørgsmål)

Jeg elsker Bakken og har så mange gode oplevelser derfra. Så er der hyggeligt at gå rundt derude, når vi skal finde ud af, om vi kan snakke lige så godt sammen, som vi skriver. Der er dejlige restauranter. Frisk luft og højt til loftet.

Datoen er bestemt af, at Bakken desværre først åbner lige før 1. april.

Det håber jeg også du har lyst til.

Det andet forslag er, at hvis vi synes, der pludselig bliver for lang tid til den 4. april, kan vi måske finde ud af at mødes et andet sted. Under alle omstændigheder, vil jeg gerne invitere dig. Er det for meget?

Den uendelige historie fortsætter.

Der var noget inde i mig, som havde sagt, at hvis jeg ikke kom væk fra Hvidovre nu, så hang jeg fast dér for altid.

Den stemme, eller hvad det var, fortalte mig ikke hvorfor, for jeg var egentligt glad for at bo og leve der.

Men jeg blev altså bare så overbevist om, at det var rigtigt. Så jeg begyndte at se mig om efter job på højskoler og efterskoler. Helst på Fyn eller Sønderjylland. Men jeg vidste jo ikke, om jeg kunne tillade mig at være kræsen. Men så måtte jeg jo udvide det geografiske område efterhånden.

For at øve mig i at sende ansøgninger og forhåbentligt komme til en ansættelsessamtale, så jeg, at der søgtes en friluftslærer gerne med evt. musik eller andre fag – på Oure Idrætsefterskole.

Det var en helt ny efterskole og de havde planer om også at bygge en højskole inden for få år.

Jeg talte med Jytte, som udmærket forstod mig, så hun skrev en fantastisk anbefaling til mig.

De næste dage – inden ansøgningsfristen udløb, mistede jeg lidt lysten til at søge: Det var jo besværligt at søge, besværligt at skulle flytte mm.

Men hver gang hev jeg mig selv op og sagde at, nu havde Jytte påtaget sig besværet med at skrive en lang udtalelse til mig, så jeg hoppede ud i det og sendte ansøgningen i april 1988.

Få dage efter ringede de, om jeg ville komme til ansættelsessamtale. Det ville jeg egentligt ikke, men nu var det hele sat i scene, så jeg tog til Fyn.

Skolens bestyrelsesformand fortalte mig senere, at de havde syntes, jeg var den mest afslappede ansøger, de havde talt med. Selvfølgelig. Jeg var jo slet ikke interesseret i stillingen til at begynde med. Jeg skulle bare prøve at være til samtale, inden jeg for alvor skulle i gang med at søge efterskole jobs.

Skolen var på det tidspunkt et år gammel og samtalen foregik på den måde, at nogle lærere, som havde været med fra starten, begyndte med at spørge mig om nogle almindeligheder. Der var også to fra bestyrelsen. Det var to ud af de tre, som havde startet hele skoleprojektet og de begyndte nu at blande sig i samtalen, Sådan som de spurgte og fortalte blev jeg totalt grebet af den hellige ild og da jeg bagefter blev vist rundt på hele skolens område, var der ikke noget jeg hellere ville her i verden end at blive lærer på det sted.

De fortalte også, at de, da skolen startede, havde fokuseret meget på de nye læreres politiske holdning. En helt klar kvalifikation var en partibog fra DKP.

De var blevet nødt til at afskedige nogle af dem igen, for partibogen virkede øjensynligt ikke, når de stod sammen med eleverne.

Denne anden årgang, ville de så fokusere på de nye læreres pædagogik og holdninger til de unge. Det anså jeg som mit held, for jeg har aldrig været dybt politisk engageret, selv om jeg af en eller anden grund har haft mange venner, som da det eksisterede, var medlemmer af DKP.

Det blev til en lang snak om meget andet end skolen.

Farvel sagde vi og de tilføjede: Du hører fra os.

Næste morgen ringede en af dem og fortalte, at jeg havde fået en fast fuldtids lærerstilling på skoleprojektet i Oure.

De kærligste hilsner Niels

Ja!

Kære Niels.

Fra jeg fik afleveret Ronja til omkring kl. 15, har jeg været sammen med min veninde Susanne fra Jylland. Det beretter jeg lidt om i aftenbrevet. Ikke nu.

Da jeg sad i toget tilbage til Farum, tænkte jeg på, om der mon var kommet brev fra dig og ikke mindst, om jeg kunne åbne det i så fald. Er ikke en stor mobilbruger til andet end sms. Men det voldte slet ingen problemer, at åbne brevkassen og opdage din mail. Jeg har svært ved at beskrive min glæde som nærmest blev en fysisk varm strøm indeni, og især da jeg læste den første del, følte mit indre for småt til følelsen. Jeg skulle have læst bladet MX ved min side, men glemte det totalt, fordi jeg røg dybt ind og bare forsøgte at holde glæden så nogen lunde i ave. Glæde, lykke er jo en temmelig kraftfuld energi må jeg sige.

Jeg fornemmede i mit eget energiflow at det måtte ske. Kunne mærke den energi og åbning vi byggede op og fortsat gør. Den skulle på en eller anden måde kulminere, for selvfølgelig kan jeg godt se, det næppe kan være meningen vi "kun" skal mødes over brevskrivningen. Men brevskrivningen er en fantastisk tilstand vi har formået at følge og jeg følger vejen videre. Om vi skal mødes før den 4. april og hvornår, kan vi jo begge overveje lidt. Jeg kan lide roen i dette, at det ikke skal være som lyn og torden, måske fordi vi skal have åbnet endnu en bid inden vores fysiske møde. Det finder vi ud af hen ad vejen. Men jeg er virkelig lykkelig over dit initiativ og syntes det er et rigtig dejligt sted at mødes.

Jeg skriver videre i aften som sagt, men tænkte at du skal have min respons i dag.

Det du har åbnet for, er IKKE for meget.

De kærligste hilsener fra Karen.

M.d.n.:

Så er det sket, Niels har rakt ud og spurgt om jeg ville mødes med ham. Det står sort på hvidt.

Og det vil jeg.

Der er faktisk ikke noget jeg hellere vil, nu hvor han har kastet bolden op. Det føles så rigtigt, så følgende en vej, der ikke kan lave biveje, en smuk frodig vej eller sti, vi måbende må følge, uden anelse om, hvor denne vej fører os hen.

Det er kærlighedens stemme oplever jeg. Guds kalden, kunne jeg også kalde det, idet Gudsenergien jo er sandheden og kærligheden. Og den skal man da følge, uanset hvad der er af forhindringer.

Jeg vurderer ikke, tænker ikke på konsekvenser. Hvorfor skulle jeg gøre det?

Konsekvenser er der jo ved alt hvad vi mennesker handler ud. Vi kan ikke altid udregne hvilke.

Der er en slags jublende indre ro, i stedet for den uro jeg i gamle dage har oplevet, når en forelskelse greb ud efter mig? Det er det store under. Dette ikke at frygte samtidig med at en forelskelse kræver ind.

Jeg lægger ikke planer for en eller anden fremtid, jeg skænker det ikke rigtig nogen tanker, andet end at der ligger en 4 april fremtid på lystavlen og bipper så lystigt.

Mine indviede veninder, er dem der spørger om planer for ham, en af dem som udtrykker, at jeg skal være mindre naiv, så jeg ikke bliver skuffet. De udtrykker også, at han skal se at blive afklaret, for han bor jo med en anden, jamen hvorfor det hastværk? Vi har ikke mødt hinanden fysisk endnu, skulle han så smide sin faste trygge tilværelse ud, tjuhej og vilde kaniner? Men disse kvinder kan jo ikke gå ind i min intuitions åbne tilstand. Det gør jeg selv ret godt efterhånden og den fortæller mig at der ingen problemer endnu er at øjne. Den fortæller mig om mennesket Niels der er underkastet stor angst for kaos og derfor har behov for særlig kontrol. Han vil så gerne men skal have hele sig selv med i processen. Det sker der, sandt for dyden ikke noget ved, tænker jeg. Den eneste der afholder sig fra at blande sig i tempo og risikoer, er min veninde Lisa.

Lidt mere om følelser, oplevelse af musik og noget mere Krønike

Kære Niels

Jeg bliver nødt til at fortælle dig det her, inden resten kommer med.

Det er så ejendommeligt at fortælle de inderste følelser, men jeg vover det alligevel.

Jeg glæder mig utrolig meget til at se dig, fornemme dig, høre din stemme, gå ved siden af dig. Sanser dig fysisk, som jeg har fået lov at sanse dig psykisk. Hvad den

Guddommeliges hensigt er, vil jeg ikke lave snørklede forestillinger om nu. Det kan jeg alligevel godt opgive.

Jeg har det stadig, som om jeg hører den mest fantastiske musik og glædes over at ingen hoster, knaser med en slikpose eller lignende (forstyrrende tanker). At jeg kan få musikken, tonerne, de forskellige instrumenter med ind i dybet.

I dagene her er følelsen af nærhed fra dig, blevet som en lille spire, der vokser. Jeg kan se den er så fin og smuk, men jeg ved ikke om den bliver til en blomst eller et træ. Den er ikke set før i mit univers.

Det minder mig for i øvrigt om, at jeg efter Jenses og mit brud, tog en uge til Samos, mens moster passede Krista og Miriam var hos Georg.

Det var en meget stor oplevelse for mig, fordi jeg rejste alene. Uden samlever, uden venner eller veninder, uden familie. Bare mig.

Jeg var 33 år i efteråret 1983. Der skete mange gode ting dernede, men den væsentligste oplevelse var at jeg sammen med hende der boede på samme værelse som jeg og hendes familie, tog ud til Hera Ruinen.

Jeg gik en tid selv rundt og nåede hen til en basilika, rundbueagtigt bygningsværk, lidt højere end jeg, der nærmest stod frit. Da jeg skulle til at gå forbi den, fangede en sær tone mig og jeg stod som lammet. Det var, som om jeg hørte en fuldstændig ukendt, men meget smuk lyd. En slags tone. Jeg ved simpelthen ikke hvad jeg skal kalde det, men på en måde blegnede alle skønne musikstykker for dette. Jeg blev stående og kunne sikkert være blevet der uendeligt længe, hvis ikke min værelseskammerat begyndte at kaldte på mig. Hun kom derefter hen til mig og sagde noget irriteret: "Vi har altså råbt på dig i lang tid." Jeg spurgte om hun ikke kunne høre noget, men det kunne hun ikke og for mig gjorde forstyrrelsen også at lyden gled ud i uendeligheden. Jeg opfattede det virkelig som en tone fra Gud, og var ret ligeglad med om jeg var gal eller ej.

Jeg kunne fortælle mange meget specielle oplevelser af både drømme og reelle tildragelser, som jeg føler knytter bånd til det uforklarlige. Men musik, det kom jeg ikke til at høre igen på denne eventyrlige måde. Jeg var meget åben og sensitiv dengang. Det har begivenheder og erfaringer fået lidt styr på gennem livet og gudskelov for det, for jeg tror, jeg svævede et par meter over jorden og det går ikke, når man nu engang er sat her på den.

Hjælpen kom, på en mærkelig måde og det kræver lige nogle ekstra breve at berette om. Så den får vente, en brevtid eller to.

Noget der er pudsigt og næsten morsomt er, at du åbenbart er kommet ind i arbejdet på Ovre Idrætsefterskole med en vis nølen, kan man vel kalde det. Sådan er det tit, syntes jeg. Der er sådan en underlig tilbageholdenhed i starten, når noget rigtig vigtigt for ens liv træder i karakter.

Jeg elsker at læse dine mange "hovsa den havde jeg ikke lige regnet med" fortællinger. Også jeg har haft adskillige hovsaér, men også meget stærke fornemmelser af klarhed, når vigtige begivenheder begyndte, som drøm eller bare noget indeni, der på ingen måde tvivlede.

Krønikens fortsættelse:

Jeg arbejdede som sagt på Akademiet for kreativt virke og startede i august 1985.

Jeg vil gerne fortælle dig at det forår døde moster og der knytter sig en meget stærk oplevelse til mosters død, som jeg også vil komme ind på i et andet brev. For ellers bliver det simpelthen for meget.

Jeg elskede undervisningen, de ivrige elever og hele stemningen på skolen.

Som tidligere skrevet, havde Therese fundet brochuren om kunstterapi og i januar 1989 startede jeg på kunstterapeutuddannelsen. Det er en privat uddannelse som i både USA, og flere Europæiske lande er godkendte. Vi har dog musikterapeutuddannelsen på Ålborg universitet. Men jeg blev fuldstændig bjergtaget af processen. Oplevede en slags lys fra en klar himmel og vidste at i det medie, kunne jeg bruges.

Allerede efter to uger bad jeg min leder om tilladelse til at undervise efter nogle principper eller et skelet, som jeg havde fået ideer om. Inge som hun hed, var noget tøvende over for ideen, men syntes jeg kunne prøve et kortere kursusforløb. Det blev en blanding af maleri, ler og en slags blid terapi.

Egentlig skal siges, at på det tidspunkt kendte jeg så meget til den menneskelige psyke, både min egen som mine medmenneskers, at jeg havde et godt materiale forud for både kunstterapiuddannelsen og igangsættelsen, efter den korte studietid.

Jeg vil også godt vente med disse erkendelser eller erfaringer til en anden gang, for mine første 25-33 år var af skrøbelig karakter og havde med dansen på afgrundsranden at gøre i adskillige omgange. Jeg ville ikke have været dem foruden, skal lige nævnes, for det var under disse vanskelige sindstilstande, jeg oplevede at forstå symbolsproget, som i øvrigt mange med psykoser vader rundt i, uden ret mange fatter, hvad de egentlig

forsøger at fortælle, eller selve indsigten. (Jeg har dog ikke selv prøvet at have en psykose udover et strejf efter fødslen af Miriam).

Så jeg syntes godt jeg kunne arbejde med støtte og hjælp til andre. Det var utrolig berigende og havde så meget andet gjort mig vaklende og forvirret, så gjorde denne opgave mig stærk og fyldte mig med en dyb mening, som ikke kun kom eleverne til gode, men også mine børn og mand.

Jeg fortsatte hele det år og da det rygtedes i byen, begyndte allerede efterårsholdet at være totalt fyldt op med ventelister osv., så jeg besluttede at gå i gang med min egen skole.

Inge blev skuffet og det var måske også lidt hurtigt, men jeg lejede mig ind i nogle mindre lokaler, søgte folkeoplysningsloven om godkendelse, og kaldte den lille skole for "Skolen for udtrykkende kunst." jeg havde både dagelever og en gang om ugen et aftenhold, og mens jeg er midt i at indrette lokalerne i starten af januar, spørger Arthur mig om det egentlig ikke er et stykke tid siden jeg har haft menstruation, underforstået nogle uger.

Det var sådan fat at vi i begyndelsen, altså fra 1984 havde benyttet prævention, men det blev efterhånden til at gøre det på den katolske måde, og det skete der ikke noget ved i de første ca. 5½ år.

På uddannelsen til Kunstterapeut, havde vi en gæstelærer i ernæring Frede Damgaard, som lavede en kostplan til mig i maj 1989, fordi han mente jeg havde brug for at holde mig langt væk fra søde sager. Med et blink i øjet, advarede han mig om, at det kunne give en forøget risiko for graviditet. Jeg var nær 40 år og regnede det for en joke. Men det var ikke en joke. Samtidig med projekt skole, blev min mave så en smule stor efterhånden.

Det endte selvfølgelig som den slags ofte gør, vi fik Eja i slutningen af august og i et halvt år havde jeg en gæstelærer på, som eleverne desværre ikke just var helt glade for. Jeg sender dig lige et billede taget i eftermiddag med webkameraet, hvilket nok ikke er et super godt kamera, men bedre end ingenting, for du skal da lige se, om jeg ser helt anderledes ud, end du regnede med.

De kærligste hilsener fra Karen

Fredag d. 27.01.

Tak for JA og lidt om Bakken

Kære Karen. Tak for dit billede og tak fordi, du svarede så hurtigt og især, at du svarede JA.

Der var noget, jeg var spændt på i dit svar. Jeg håbede og tror nok, jeg regnede med et Ja, men var mere spændt på hvad det Ja var omgivet af. Og ja, det er bevidst, at det ikke er hu-hej, men som skrevet, har det også noget at gøre med at Bakken desværre først åbner omkring 1. april. Havde den åbnet en måned før, havde jeg ret sikkert foreslået en tidligere dato.

Lad os se, måske viser der sig noget inden, men under alle omstændigheder, glæder jeg mig meget til at se dig.

Hvis vi finder ud af noget inden, så gælder frokostinvitationen til Bakken stadig. Jeg vil utrolig gerne på Ballen med dig.

Jeg vil også indrømme, at jeg har fået en drøm om at gå en tur sammen med dig og bare holde dig i hånden. Prøve at mærke om den samhørighed, vi oplever i brevene, også er fysisk.

Det ved jeg ikke, om jeg burde skrive, men hvorfor ikke? Sådan føler jeg og nu er det skrevet.

Jeg læser oftest dine breve på mobilen, som jeg bl.a. bruger til at hente mail. Men brevene til dig bliver skrevet på computeren, hvor der er bedre plads til mine fingre på tastaturet. Hvis jeg skulle skrive til dig på mobilen, ville du kun få nogle få linjer, hver gang. Og stavekontrollen ville måske få noget helt andet ud af det.

I stedet for at fortsætte krøniken kronologisk vil jeg i dag fortælle om mit forhold til Bakken.

Jeg prøver at få det hele med, så jeg starter lidt historisk.

Jeg har fortalt, at min fars brødre var maskinmestre, lige som min far, på nær en af dem.

Den ældste bror Knud var, som min farfar, skomager. Det fik han meget sjov ud af, for han var gøglertypen, der hellere ville underholde folk på markedspladser, i Tivoli og på Bakken. Som barn besøgte jeg ham af og til i de boder han havde forskellige steder. Han

Oplev **SKRIVER & TONY**

var ikke artist, men almindelig teltholder, som en gang havde et lykkehjul og en anden gang husker jeg en planke med "Slå søm i".

Jeg var meget betaget af det miljø, han arbejdede i. Sådan noget ville jeg godt være, men det virkede så umuligt, at jeg ikke en gang tænkte på at drømme om det.

Da jeg senere som voksen kom på Bakken, oplevede jeg flere af mine musik-kolleger som spillede der i forskellige telte, som alle forretninger på Bakken jo hedder.

Det kunne jeg bare godt tænke mig og jeg fik prøvet det på ren frivillig basis. Det skete ved, at Peter Vesth og hans bror spillede i "Høkassen". De gange jeg var gæst der, aftalte jeg med Peter, at jeg gav et par numre i pausen.

Det var et dejligt publikum at spille for, sjovere end almindelig Bodegamusik, hvor der også blev drukket meget bayersk øl.

En anden af mine venner, Bjarne Lisby, havde på et tidspunkt midt i firserne fået job i "De 4 Ege", og optrådte der i indehaveren Andys show. Efter den første sæson kunne Bjarne ikke holde ud at arbejde fra april til sidst i august uden fridag, overhovedet. Han fik så indføjet i sin kontrakt, at han kunne få et bestemt antal fridage i løbet af sæsonen, hvis han kunne finde en passende stand-in.

Her kom jeg ind i billedet. Bjarne spurgte mig, som straks sagde ja, tak.

Det gav ret godt, men jeg skulle også nå at lære hele Bjarnes rolle, så jeg sad ude på De 4 ege nogle aftener og ellers øvede jeg mig derhjemme, til et kassettebånd.

Det blev to dejlige år, hvor jeg passede mit arbejde på Ungdomsskolen om dagen og spillede 1 -2 gange om måneden på Bakken.

Andy havde været danser og optrådt over hele verden sammen med Ben Stoltser og deres komiske dansenumre.

Der blev ikke danset på scenen i De 4 Ege (heldigvis), men showet bestod af sange, sketches og forskellige sjove indslag. Mit job var at synge sammen med Andy og have mindre roller i hans sketches. Desuden skulle jeg underholde solo i 25 min. Når pianisten havde pause.

Når Andy og jeg holdt pause, var der almindelig dans til pianomusik. Der var stuvende fuldt hver aften, for Andy var meget populær.

Jeg kan fortælle mange historier om ham, men det her må være nok, til at give dig et billede af, hvor festligt det var på Bakken. Andy var en stor del af Bakkens image og blev almindeligvis omtalt som "Bakkens Andy".

Andy fik desværre, men logisk nok, skrumpelever og måtte sælge restauranten. Jeg var i mellemtiden blevet gode venner med ejeren af "Kunstner kroen", Peter Thyrring og da han engang havde hørt Tony og mig optræde sammen, fik vi nogle jobs hos ham.

En enkelt gang spillede vi på Bakkens friluftsscene. Det var en stor oplevelse.

Og så fandt jeg også lige et, hvor jeg spiller sammen med John Grøndahl i Land & Folks hus i 1966. Det var dengang der var maskinklipning til.

Nå, det blev en lang historie bare om Bakken, men du ved jo selv, hvad der sker når tankerne og fingrene kommer i gang.

Lige inden, jeg kører over til Peter sender jeg så

De kærligste hilsner til dig fra mig.

Og så er der også de varmeste tanker fra Niels

Lørdag d. 28.01.

Kære Karen.

Brevet til dig, kommer lidt senere i dag.

Kærlig hilsen Niels

Hvad med det her forslag? lidt supplering og krønike

Kære Niels

Jeg kan godt mærke at ordene du har skrevet til mig, længslen i dem, som du udtrykker og som jeg fuldt ud deler, får mig til at mærke noget, som jeg både glæder mig til og er sikker på, kan blive til noget lidt tidligere end april. Så nu tager jeg et initiativ og spørger dig, om du kunne tænke dig at mødes en af de første dage i marts, fordi marts er forårets start og rammer en følelse af ny begyndelse. Jeg har været lidt mere rastløs end sædvanlig i dag, for den varme der stråler mig i møde i brevet jeg fik fra dig, og også i tidligere breve, får mig til at ønske jeg lige kunne løbe ind i din favn og få et knus. Så skuede jeg pludselig ud i forestillingsverdenen og så noget med natur og en lille kro. For der er da egentlig lige lovlig lang tid til den 4. april, for en frokost på Bakken er jo besluttet, og den bakketur vil jeg rigtig gerne.

Så hvad siger du til det?

Jeg kender ikke lige en skov eller strand med kro til, men det kan vi nok finde ud af. I min barndom kom jeg hver sommer både på Bakken og i Tivoli, og rigtig tit drog mine forældre med Kirsten og jeg i dyrehaven, så havde vi madkurv og tæpper med, som vi bredte ud et eller andet sted. Vi kørte altid til Klampenborg med toget, så det var faktisk en del at slæbe på, især fordi min mor altid slæbte vores regntøj med, selv om der var hedebløge og lovning på mange dages sol. Jeg ved også, at jeg har en forfader på min mors side, som fik en gynge og en karrusel som fortjeneste for en indsats under 1864 krigen, siger fortællingen. Han hed Markussen og var skrædder i Hørsholm. Det sidste er helt sikkert, det andet om de to forlystelser, har jeg fra moster.

Som ung pige kom jeg i Cirkusrevyen og græd af grin, når Dirch Passer optrådte det ene år efter det andet. Det fik så en brat ende da jeg drog til Jylland og nødigt ville besøge København, Amager og f.eks. Bakken. Og sidenhen, mener jeg ikke jeg har besøgt andet end tivoli med familien. Egentlig syntes jeg, at København var en lige lovlig forjaget by og selv om jeg var en afart af en Københavner (det var jo sådan at vi fra Amager ikke rigtig var Københavnerne) oplevede jeg folk snakke i et forjaget tempo og jeg glædede mig altid til at vende tilbage til Jylland igen. Jylland var indbegrebet af

noget roligt og trygt, uanset hvor mange gange jeg flyttede rundt i radiussen omkring Århus.

Da jeg sommeren 1959 skulle til Jylland var det med min far, Kirsten og Anne-Bente. Han havde besluttet at vi skulle campere hist og pist til vi nåede ned til Fredericia, hvor han selv og familien stammede fra. På det tidspunkt var jeg så 9½ år og havde hørt en masse om Gorm og Helge, som var min hjerteveninde Annemettes fætre og som hun havde fortalt, stammede

Færgeoverfarten til Grenå, Karen og Kirsten med far på ferie

fra Jylland. De navne hensatte mig i en sikker overbevisning om at Jylland var en slags prærie, med vikinger og lignende.

Vi stod alle og så, da båden sejlede ind i Grenå havn, for at lægge til. Jeg stod forbavset og søgte forgæves efter heste og vikinger og måtte med stor forundring erkende, der kun var almindelige dødelige og en del biler. Dybt skuffet råbte jeg: "Far! der er ingen heste?" min far lo og rystede på hovedet ad mig, men jeg må ærligt indrømme, at jeg var skuffet over at denne fornøjelse gik mig forbi.

Billedet viser en overvældende stor oppakning i forhold til at vi også skulle sidde eller være på motorcyklen oveni. Altså Min far Og Kirsten på selve motorcyklen og Mig og Anne-Bente i sidevognen.

Du har da prøvet meget Niels, og på mange af de billeder jeg

efterhånden har set og tjekket ind på, kan jeg se at der som sagt må være lidt af en gøgler i dig. Og at det allerede var noget du havde kendskab til via din onkel.

Jeg må lige drage paralleller til min egen barndom igen, med den gamle tante, der dansede mavedans for journalisterne som 100-årig. Hun fortalte ofte ret livligt og malende om sin tid som cirkusprinsesse i et omrejsende cirkus der nåede helt til Moskva inden 1. verdenskrig brød ud. Det er så en anden historie, men da jeg selv havde gået til akrobatik i flere år, drømte jeg virkelig meget om at blive artist og gamle tante øvede med mig oppe i mosters sommerhus, som hun også besatte i flere somre, hvilket ikke altid var nemt for os andre. Jeg begyndte også at sy store stofstykker sammen, i håb om at de kunne ende med at forme sig til et stort telt. Tante havde nemlig sagt at et cirkustelt var rasende dyrt, så det skulle der jo findes en løsning på.

Nå! Jeg drev det aldrig til noget som dig, selv om du selvfølgelig ikke stod i spagat, og ikke spillede (går jeg ud fra) i et cirkus, men sang og spillede og langsomt fandt ud af, at til små sjove indfald hører sange af samme kaliber. Jeg får den tanke at de lidt mere melankolske sange, måske fik dig til at sige lidt

sjove ting ind imellem, for at muntre publikum lidt op inden næste. Jeg lægger lige dette billede ind fordi jeg var stærkt påvirket af gamle tantes muntre fortællinger om cirkus og sin egen turne alle vegne.

Og så lidt kronike:

Jeg kom tilbage til Skolen for Udtrykkende kunst og fortsatte et ½ år til. Vikaren havde som sagt ikke været en succes, og det er ikke smart, at et nyt undervisningssted får negativ omtale. Derudover blev aftenskoleloven lavet om, så eleverne skulle betale mere for et i forvejen dyrt kursus. Jeg fik noget gæld på halsen, fordi vikaren ikke havde udfyldt skemaerne rigtigt og ikke sendt dem ind, så da der kom lige i underkanten af det passende elevtal, besluttede jeg at lukke skolen. Jeg har aldrig kæmpet mod den slags, fordi jeg faktisk stolede på, at blive ført de rigtige steder hen.

Vi flyttede også til et nyt sted, hvilket vi allerede havde gjort nogle gange, så nu måtte jeg prøve at klare den ved at tilbyde terapi og gøre min uddannelse færdig. Jeg ville gerne lave det krævede speciale og med et års forsinkelse og endnu en flytning efter skilsmisse i 94 fik jeg endelig godkendelse som kunstterapeut. På det tidspunkt havde jeg en del klienter, bl.a. par. Det forekom mig af og til lidt komisk at jeg selv blev skilt og skulle guide andre i deres forhold. Jeg vil dog sige at det var noget nær en lykkelig skilsmisse, i det vi aftalte at bo i samme boligområde, for at specielt Eja, ikke blev revet mere over end godt var. Det gjorde det så lidt vanskeligt at slippe forholdet for os begge i et par år efter.

En sen sommerdag mødte jeg en af Anholt-lejr deltagerne, på strøget i Århus. Da hun så mig jublede hun begejstret, og spurgte om jeg ville have timer hos hende, idet hun var i færd med at oprette et kursus under en ny daghøjskole som FO havde startet, kaldet Gimle.

Jeg sagde ja, for terapeut er et usikkert erhverv, når man skal brødføde snart sagt 3 børn og sig selv, så jeg slog selvfølgelig til. Jeg skulle have 6 timer om ugen i en slags maleri med en anelse kunstterapeutiske betragtninger. Og så tænkte jeg at jeg da godt selv kunne lave et helt malerkursus, med lidt smag af terapi også. Altså fik jeg udformet en brochure og blev ansat under Gimle, som linjeleder af kursusopfindelsen ”Mellem himmel og Jord” desværre måtte jeg ikke have 2 job, så jeg jobbede på det andet hold

uden at tjene en krone, men jeg havde lovet den anden kursusleder at selv om jeg lavede mit eget hold, så ville jeg ikke svigte hende. De penge der skulle ryge i min egen pengepung, blev i stedet overført til mit kursus, så vi havde penge til flere materialer osv. Hvordan det kunne lade sig gøre ved jeg ikke, men at være linjeleder under Gimle, var meget selvstændigt. Vi fik pengene for de elever vi havde, vi skulle selv sørge for brochure og annoncering, og selv ansætte en ekstra lærer. Det var et super job. Jeg følte virkelig der skete mange utrolige ting med de elever jeg havde kontakt med og selve FO og Gimle føltes, som at være kommet ind i en stor familie.

De kærligste hilsner og computerknus fra

Karen

Også JA fra mig

Kære Karen.

Tak for dit brev med et godt forslag. Jeg vil gerne være med til et eller andet i begyndelsen af marts. Især da, hvis det er noget som omfatter at se dig. I uge 10 f.eks. er jeg kun optaget om mandagen.

Om mandagen har vi rigtig træning med prof. træner på i floorball klubben og der vil ingen af os ret gerne forsømme. Om onsdagen derimod kommer der ikke så mange og vi spiller bare lidt og snakker sammen. Så der kan jeg sagtens melde afbud. Men vi kan jo aftale mere præcist, når vi finder noget. Jeg skal nok også begynde at lede efter et eller andet hyggeligt, hvor vi kan gå en tur sammen og få en frokost eller lignende.

Vi kan jo så også aftale, at jeg kunne hente dig ved en station eller hvor du måtte ønske det, så du ikke er afhængig af at kunne komme helt frem med offentlig transport.

Jeg glæder mig meget til at se dig, selv om det også er underligt. Men vi har besluttet det og vi gør det. Jeg tror, vi begge med glæde ser frem til det.

Så et øjebliksbillede: Jeg er lige kommet ind her ved 16-tiden efter at have tilbragt nogle timer udendørs med at fælde træer. En af de nærmeste dage skal jeg så have klippet det op og savet stammerne i stykker. Jeg elsker varme fra en brændeovn.

Ellers er det ikke haven, der optager mig i disse måneder, jeg gider den ikke så meget mere. Når jeg en gang flytter, så tror jeg det for første gang i mit voksenliv bliver til et sted uden rigtig have. Højst en terrasse og evt. en meget lille græsplæne.

Det var spændende at høre mere om, da du var selvstændig. Igen noget, hvor jeg tror, du måtte kæmpe for det du ville og troede på. Du må altså være ret sej.

Det bliver ikke så langt et brev i dag, og du får ikke noget af den fortsatte krønike før i morgen. Men du får en historie fra min barndom på Amager.

Jeg har fortalt, at da vi flyttede fra Samsø, var jeg 7 år og skulle starte i skole.

Vi boede på Korsikavej i nummer 4. En dengang forholdsvis ny rødstensejendom, 5 etager med lille brusebad og altan. Selve lejligheden var også lille. Det der hed en halvanden værelses, hvor Angela og jeg delte værelset. Min mor og Anders sov i stuen, hvor der var både seng, spisebord og sofagruppe.

Anders var jo ham, hun havde hjembragt fra Samsø.

Men jeg skal ikke foregribe selve krøniken, men fortælle en historie, som stod lyslevende for mig, da jeg læste om jeres skovture.

Det foregående afsnit er med, for lige at sætte scenen op.

Jeg var 10 -11 år, Angela omkring 9, da vores mor fortalte os at vi skulle på skovtur den kommende søndag. (Lørdag gik vi jo i skole).

Fedt, - vi glædede os – og ovenikøbet havde Anders lejet en bil. For han var pludselig kommet i tanker om, at han havde kørekort.

Søndagen kom og mor pakkede en lækker madkurv – og sodavand og sådan noget var der blevet købt.

Vi skulle selvfølgelig med mor i kirke og mens vi var der, skulle Anders efter planen hente den lejede folkevogn.

Da vi kom fra kirke, var han dog ikke kommet hjem endnu.

Vi ventede og ventede.

Underligt, det var ikke ret langt væk, han skulle hente bilen.

Endelig kom han hjem og havde nok været væk et par timer. Nå men vi var da næsten glade for at se ham, indtil han fortalte, at han ikke havde nogen bil med.

Den enkle forklaring var, at da han stod i autoudlejningen og viste sit kørekort, kom han til at fortælle, at han ikke havde kørt bil ret meget og slet ikke, siden han var flyttet til København.

Så ville de gerne se ham køre og sammen med en af de ansatte, sneglede han sig ud i den københavnske trafik, som ikke var ret voldsom på den tid. Ikke desto mindre havde

han været så nervøs, at han opgav at køre bilen på et tidspunkt og den ansatte måtte køre bilen og Anders tilbage til biludlejningen.

Han fortalte, at han havde været så rystet, at han måtte vente nogen tid, inden han turde føre sin knallert hjem til Korsikavej.

Vi var godt nok skuffede, men jeg tror jeg klarede det ved at tænke: "Ja selvfølgelig kan Anders ikke køre bil". – Det kunne vi da have sagt os selv. Jeg kom vist nok til at fortælle historien til alle mine kammerater - ret hurtigt.

Så skal du vide her til sidst, at jeg tænker meget og ofte på dig.

Kærlig hilsen Niels

Lidt respons og strøtanker og mere

Kære Niels

Tak for brevene og især dejligt du lige adviserede mig om, at der ville komme et brev senere.

Ja, du har helt ret, jeg glæder mig virkelig også meget og har måske også denne lidt forbavsede tilstand a la "det er lidt underligt", og det er jo så sandt som det er skrevet, jeg har bare fundet andre ord for det. Det føles helt rigtigt, at vi skal mødes og må mødes. Og nej nu fandt jeg lige ordet, det er egentlig ikke spor underligt, det er bare betydningsfuldt og det er ovre i den del af, i alt fald min tilværelse, hvor det selvfølgelig virker nærmest som at komme ud i noget jeg ikke vil op i hovedet og spekulere i, og ikke snakke med nogen om, men opleves så klart, er en gave ovenfra. Jeg er nok mere forundret end underlig indeni. Det er som at blive hevet op af stolen af noget udefinerligt stærkt og så lade fornuft og andet være tilbage, måske en anelse måbende. At jeg tænker på dig, kan jeg ikke nægte, lige fra jeg slår øjnene op.

Dagen og stedet finder vi ud af. Tid er der jo faktisk en del af inden.

Jeg er normalt ret spontan med at handle, men det er som om det her skal opleves mere omhyggeligt. Altså, jeg mener ikke det skal være vildt gennemtænkt, men jeg kan mærke at følelsen af en slags platform, kald det tryghed, er meget vigtig for os begge, at få opbygget. Og jeg mangler faktisk stadig at fortælle om nogle væsentlige oplevelser i mit liv, så der er en større helhed med, og måske gør du også.

Måske har du fået det hele, men i lidt små strejf hen ad vejen, så det tror jeg er vigtigt for mig og egentlig svært.

Nu er det mig der synes jeg bliver lidt rodet, fordi ord nogle gange næsten forvirrer mere end bringer orden.

Jeg vil jo gerne udtrykke den stærke følelse jeg har for dig, men ved godt at, det kan jeg ikke, uden at se dig i øjnene og tage din hånd i min, ja så behøves ordene sådan set slet ikke.

Med hensyn til onsdag er jeg normalt fast barnepige for Ronja, mit mellemste barnebarn, så også for mig er den dag knap så god, selv om det godt kan rykkes.

Jeg synes det er rigtig dejligt, at få noget at vide om din barndom, og i øvrigt har jeg tit været på Korsikavej, da min yngste datter Eja har en lille andelslejlighed i netop den type bebyggelse på Palermovej. Lige nu er den lejet ud, da hun bor med sin kæreste i hans lejlighed. Hun forbereder nu et salg af den, da hun i maj flytter til Stockholm for at praktisere som dyrlæge i et af de Stockholmske dyrehospitaler.

Du fortæller på en måde, så jeg nemt kan fornemme dig som dreng, og det er med til at give mig en langt større oplevelse af dig.

Det er disse, vores breve, som forekommer mig så utrolige at starte ud med, fordi jeg får så meget med af dig og selv kan fortælle løs af Karstens bælg. Tænk at kende dig så meget, inden vi ses og samtidig vide vi har været der hele tiden fra KUK tiden og skoletiden.

Din bemærkning om havearbejde og ønsker, kan jeg virkelig godt følge. Jeg havde jo et lille dejligt hus i Ulstrup, som jeg ikke kunne betale til sidst. Det havde en ret stor have på over 1000 kvm. Nu er jeg ikke så haveegnet, selv om jeg da startede ud med

køkkenhave og andet. Men at klippe metervis hæk, at slå en græsplæne med evige muldvarpeskud, syntes jeg godt kunne være hårdt.

Jeg kunne også, ind i mellem, ærgre mig noget over, at jeg ikke havde fundet et hus lidt tættere på skoven, for dem der havde disse grunde, lod det meste stå vildt. Og det syntes jeg er ret smukt.

Jeg vil godt fortælle videre på min krønike.

Krønike:

Mens jeg arbejdede på daghøjskolen Gimle, oprettede jeg min egen kursusvirksomhed som uddannelsessted. Det foregik gennem weekendforløb og opgaver mellem weekenderne. Det blev til "Århus Kunstterapeutiske Center", og var i årene fremover, besøgt af både danske kursister, men også nogle norske. Grunden til jeg gjorde det, var en ide, som jeg fandt meget sammenhængende, som proces for mine elever. Sådan er det måske ofte, man får selv en rigtig god uddannelse, men syntes det kan gøres endnu bedre. I de første år, (jeg tror nok jeg startede i 1998) lånte jeg vederlagsfrit lokaler på Gimle, hvilket sikkert skyldtes at vores leder, Torben Drejer, ærgrede sig over, at jeg ikke kunne få løn for de timer jeg havde, på det hold, som jeg havde lovet at afholde. I 2000 lejede jeg mig ind i nogle rigtig gode lokaler i byen og der blev på den måde åbnet for at elever kunne arbejde på værkstedet, de dage det ikke blev benyttet. De kunne "leje" sig ind for en halvtredser om måneden og det var måske lige lovligt billigt, men det med penge, er ikke min helt stærke side. Det er mere sådan noget lettere ligegyldigt. Selvfølgelig ved jeg godt, at penge betyder noget, jeg havde bare svært ved at sætte pris på de ydelser jeg gav. Det hele kørte jo rundt og selv om jeg aldrig vidste, om jeg kunne få et hold op at stå på Gimle, da vi kun havde elever i henholdsvis 18 og 20 uger om året, var kurset mere stabilt, idet uddannelsen var sat til 2 år. Ofte havde jeg stadig terapi ved siden af. Det var mere fordi der var nogle der bad mig, end det var fordi jeg havde den store trang. Men det greb mig når jeg f.eks. satte et par til at lave et stort fællesbillede, hvor de ikke måtte sige noget, kun med de farver og pensler de havde. Det var ligeledes tilladt at overmale hinandens, hvis man fik lyst, selv om det selvfølgelig ikke var noget man skulle. Mens de malede sad jeg stille i et hjørne og betragtede skabelsen. Derved afsløredes virkelig mange ting, som så blev udgangspunktet for samtalen bagefter.

Jeg ville aldrig have vovet mig ud i alt det der havde med hele dette felt at gøre, hvis ikke det var fordi, jeg kendte så meget til det indre univers, fra min egen barndom, ungdom og svære voksen år. Det havde jeg simpelthen ikke kunnet gabe over. Selv om det lyder meget alvorligt og dybt, så blev der også grinet rigtig meget ind imellem, det alvorlige.

Jeg havde selvsagt flest kvinder på holdene, men også nogle få mænd hver gang. Jeg har sprunget nogle led over af min proces, og vil på et eller andet tidspunkt gå tilbage. Det er nogle ret væsentlige led. Og det skal nok komme.

I torsdags var jeg efter aflevering af Ronja i skolen, sammen med min jyske veninde Susanne. Vi besøgte Absalons kirken på Vesterbro og fandt den vildt spændende. Det er altså ikke nogen kirke mere, hvilket du måske godt ved. Den mand der ejer butikskæden "Tiger", opkøbte kirken og har fået den lavet om til et folkets hus. Der er virkelig herligt inden døre, med vilde farver, langborde, cafeteria eller køkken, med middag for en halvtredser, og mega højt til loftet. Der er kager i lange baner osv. der var purunge, der var forældre med børn og der var en masse ældre i en pærevælling. Noget lig Huset i Magstræde. Som igen minder om Gyngen i Mejlgade i Århus, som jeg er kommet en del i.

Jeg skal i morgen eftermiddag have mine børn og svigersønner til fødselsdag. Desværre kommer Miriams to børn ikke, da de er på besøg hos deres far, så i morgen er det kun Ellis. Det er bare sådan en lille hyggedag med lagkage og boller og en bid aftensmad. Men mon ikke jeg får tid til et brev til dig? Jeg kan dårligt undvære forbindelsen.

Kærligste hilsener fra

Karen

Kapitel 8

Alt det du skal vide min elskede

Søndag d. 29.01.

Lidt om glæde - Krøniken flytter til Fyn

Kære Karen

Jeg vil starte med at takke for dit brev. Det er så dejligt, så livsbekræftende at høre fra dig. Jeg håber, du får en hyggelig dag med dine nærmeste. Det virker som noget, du ser frem til med glæde.

Glæde er jo en god ting, og jeg har – på nær nogle få episoder – næsten altid formået at bevare glæden i det her liv. Eller i det mindste, få noget positivt ud af ikke så gode situationer. Som ganske ung kostede det mig jo også, at skolen satte det prædikat på mig, at jeg virkede noget indesluttet. Jeg må indrømme, at de nok ikke ramte helt ved siden af. Fra det øjeblik, jeg som 7-årig blev revet op med rod og flyttet fra Samsø, var jeg på vagt og formodentligt ikke i begyndelsen, i stand til at forsvare mine synspunkter. Så jeg lukkede bare af.

I den forbindelse var skolens fejl, at de skrev det i mine papirer. Jeg har kun en gang haft brug for det stykke papir.

Da jeg skulle søge ind på Nimb for at fortsætte min læretid, var det, det eneste papir jeg havde og det medbragte jeg til min samtale med direktøren på Rest. Nimb.

Han så på papiret og derefter på mig, mens han citerede: "Han virker noget indesluttet" og tilføjede et skeptisk "Hmm, hmm, hmm!".

Jeg så ham direkte i øjnene og sagde noget i retning af, at det var jeg garanteret kommet over – uden at vide, hvoraf den garanti kom.

Sandheden er nok, at det var mit indre, som vidste, at jeg havde udviklet mig så meget ved at arbejde sammen med voksne mennesker af de besynderligste typer på Greve Badehotel.

Det var bestemt ikke mit ydre image, der turde sige det til Direktør Arthur Guttermand, som på det tidspunkt var en stor kanon i restaurationsbranchen.

Jeg fik jo lærepladsen og som tidligere fortalt, klarede jeg mig ret godt på Nimb.

En lille cadeau skal skolen dog have, for de havde tilføjet "Han vil uden tvivl være flittig og interesseret i det arbejde han vil vælge sig".

Det samme havde Valdemar Braat skrevet i en lille udtalelse, som jeg senere fik af ham. Jeg ved da også lidt om, hvor skolen og Braat havde denne teori fra. Mine karakterer i skolen viste med al ønskelig tydelighed, at de fag, der interesserede mig fik jeg topkarakterer i, mens resten af fagene var ved at slå bunden ud af karakterskalaen. Det gjaldt bl.a. tysk og skrivning.

Der er ellers ikke noget at kommentere eller spørge om i din spændende fortsættelse af krøniken

Det ser ud til, at vi har nogle datoer i begyndelsen af marts, som kunne hedde torsdag den 2 eller 9.

Eller tirsdag den 7. marts.

Hvis vi finder på noget, som skal foregå i en weekend, så har jeg for nærværende ikke noget særligt på programmet de to første weekender (altså lørdag - søndag) i marts. Men jeg tror en hverdag vil være bedst. Lad os se, hvad vi finder på – Jeg glæder mig altså ret meget til at se dig. Og lad mig så lige give dig ret i, at selv om vi vist er gode til at skrive sammen, så er der meget, det er nemmere at sige end at skrive.

AND THE CHRONICLE CONTINUES:

Behøver jeg at skrive, at jeg blev ovenud glad da de ringede fra Oure. Nej vel, så det skriver jeg ikke.

Jeg fik så at vide, at forstanderen ville ringe senere på dagen og aftale nærmere om et møde og ikke mindst om de muligheder der var for at bo på skolen. De første år skulle man bo på skolen, men der var mange forskellige muligheder, lige fra værelser til store A-huse, eller lejligheder.

Jeg har ikke skrevet meget til dig om kvinder i mit liv – ikke andre end Hanne.

Men på den tid boede jeg sammen med Gerda.

Vi var godt nok ved at flytte fra hinanden og vores forhold var slut, men vi havde det helt fint sammen, mens hun søgte efter en lejlighed og jeg søgte efter et job væk fra Hvidovre.

Når jeg fortæller det, så er det fordi, det var Gerda, der tog telefonen, da forstanderen ringede. Jeg sad lidt derfra og kunne ikke gætte, hvem hun snakkede med og efter

mindst 10 minutter rakte hun røret over mod mig og sagde: "Det er til dig". Jeg var noget overrasket efter hendes lange samtale, og talte så med forstanderen og aftalte jeg skulle komme til Fyn, hvor der var møde for de nye lærere og besigtigelse af husene, med efterfølgende valg af bolig.

Forklaringen på den lange samtale mellem forstanderen og Gerda, fik jeg af hende bagefter. Hun fortalte, at han havde snakket så begejstret og idealistisk, at hun også var blevet begejstret og helt glemte, at hun ikke skulle flytte til Fyn sammen med mig.

Da jeg et par uger senere kom til Fyn blev forstanderen, lidt overrasket over, at jeg kom alene.

Nå men jeg besluttede mig for at leje et lille halvt dobbelthus sammen med Lars Madsen. Lars var en af initiativtagerne til skoleprojektet, men havde ikke arbejdet der det først år pga. kontraktlige forpligtelser med "Den røde Højskole" i Svendborg.

Han var også musiker, så vi faldt hurtigt i hak.

Vi boede sammen i lidt over et år. Havde hver sin stue med hems og badeværelse. Der var et dejligt fælleskøkken, som vi sagtens kunne enes om, da der var god plads.

I den periode lærte jeg mange mennesker at kende, for Lars havde en stor omgangskreds, som kom en del i huset. Samlingspunktet var som regel køkkenet.

En væsentlig grund til, at jeg fik stillingen var, udover Jyttes glimrende anbefaling, at jeg havde taget et surf certifikat et par år tidligere og der var ikke mange, som kunne undervise i windsurfing på det tidspunkt. Så det blev pludselig et plus. Desuden ønskede man meget, at der kunne gå lærere med eleverne i køkkenet. Så min gamle kokkeuddannelse blev hevet op af mølposen igen.

Musik skulle jeg naturligvis også have. I løbet af noget tid, blev min specialitet at tage mig af de skæve drenge. Jeg havde en gruppe drenge, som fungerede rigtig godt og vi

blev enige om, at hvis en af drengene i de andre grupper stod for at blive smidt ud af skolen, så skulle han have en chance hos os.

Grunden til, at det som regel lykkedes, var at jeg dengang havde al den tid, jeg skulle bruge til den enkelte dreng.

Alt var jo ikke succes, så jeg vil fortælle om en gang, det mislykkedes.

Jeg var blevet spurgt i god tid, om jeg ville tage en dreng med Tourette+ syndrom på et 14 dages sommerkursus.

Jeg svarede, at det ville jeg godt, hvis nogen kunne fortælle mig, hvad Tourette+ syndrom var.

Jeg tror, at Rigshospitalet, som disse drenge sorterede under, så store muligheder i et samarbejde med en Efterskole, så jeg blev sammen med to unge instruktører inviteret på et minikursus i Tourette.

Vi gik meget op i det og lærte en hel del. Vi var godt rustet, da sommerkurset startede og den unge mand troppede op. Han virkede næsten normal, da han ankom og vi ville sørge for, at de andre i huset ikke pegede ham ud.

Et kvarter senere ringede ejeren af den nærliggende Shell tanks kiosk og fortalte, at vores unge mand stod nede hos dem og havde forsøgt et større tyveri. Sammen med politiet ventede han på, at vi skulle hente ham.

Så blev han sendt hjem til Rigshospitalet.

Skolen havde 5 helt klare ordensregler og tyveri var en af dem, der medførte ubetinget bortvisning.

I morgen skriver jeg lidt senere til dig, for om formiddagen, hvis det er tørvejr, skal jeg ud at klippe grene af stammerne i haven og først på eftermiddagen skal jeg til Floorball.

Men du får nok en hilsen i løbet af dagen. Jeg forstår også, hvis du omkring din fødselsdag ikke har så god tid til at skrive til mig, men en lille hilsen vil jo altid forsøge min morgen.

De kærligste hilsner Niels

inspiration og erindring uden krøniker

Kære Niels

Tak for dit dejlige brev og for at det kom så tidligt, at jeg kunne nå at glædes, inden der kom fart over fødselsdagsselskabet.

Det gav mig mange tanker og inspiration, som jeg vil prøve at skrive om, selvom der også bobler noget op, som så må komme senere.

Jeg kan godt mærke, at det betyder noget når du henvender dig direkte og fortæller om glæden ved vores kontakt. Det føles enormt opbyggende, selvom vi måske forsøger at beskrive dette mange gange. Men planter skal jo ligesom også vandes. Ikke mindst i starten, når de små frø, der er blevet plantet, skal vokse op. Jeg syntes spiren er vokset meget, meget flot. Og frøet kunne godt være Guds uddeling af frø, i sit forsøg på at gelejde os en smule.

Jeg fik en rigtig dejlig eftermiddag og aften med mine 3 piger og 2 svigersønner. Lille Ellis, som er vant til at have mig mere for sig selv, affandt sig med den mindre opmærksomhed og snakkede, med sin spinkle lyse barnestemme, lystigt med hen over bordet, selv om de voksne havde deres diskussioner om alt muligt. Lige da jeg sad med dem alle, oplevede jeg en utrolig god følelse af glæde. Den gode følelse af at have en familie. Og at denne familie var disse børn, børnebørn og svigersønner.

Du skriver om den positive følelse du har oplevet, som din følgesvend en stor del af dit liv og kommer kort ind på den lidt hovedløse bemærkning, der var blevet noteret fra lærerudtalelse og som blev din lod at slæbe med ind i fremtiden. Godt du kun skulle bruge den, den ene gang og endnu bedre at du kunne svare så optimistisk fra dig. Du må have haft en ballast med dig fra din tid på Samsø, som jeg i øvrigt i en årrække også har ferieret på, ud over Anholt.

Håber du engang fortæller om nogle af de sikkert mange oplevelser og indtryk du har i dig fra de barneår.

Dengang var der godt nok en manglende indsigt i os børn, fra lærerstab over til voksne generelt. Sådan noget som en samtale eller andet i øjenhøjde, anede de fleste lærere dårligt nok eksisterede, selv moster, der oplevede, de svære begynderår med mig, tænkte bestemt ikke på rådgivning, og måtte derfor selv, langsomt, erkende dybet i menneskebørnene, igennem mig.

Når du fortæller om udtalelsen, kommer jeg pludselig til at tænke på en lille dreng jeg fik i første klasse. Han hed faktisk også Niels. Han var, tror jeg, langt mere ramt og havde ingen fornemmelse for de andre i klassen, sådan så det umiddelbart ud, hvilket jeg bare ved billedet af dig kan se du ikke var. Men denne lille Niels havde for vane, når

han blev kaldt op til tavle eller andet, at dunke eleverne i hovedet på vej op. Naturligvis syntes jeg som forholdsvis umoden 21-årig lærer, at han var en noget umulig størrelse. På et tidspunkt blev han syg og af en eller anden udefinerlig grund, følte jeg en slags fornyet chance, nu skulle jeg prøve at gennemtænke det hele ordentligt, for det føltes ikke rigtigt, bare at sige han var et irriterende tilfælde. Han blev syg en torsdag og jeg prøvede at spore mig frem til alle de bøger der kunne opdrives på biblioteket om pædagogik. Jeg er sikker på at både ideen og specielt den ene bog jeg fandt, var hjælp fra oven. Jeg fik en forståelse af det, man faktisk dengang i bogen beskrev, nemlig at inddele børn i fire kategorier; hvoraf den aggressive nr. 3. udtrykte kontaktbehov på en negativ måde, fordi det var bedre at få negativ opmærksomhed end slet ingen, hvilket gjorde et kæmpe indtryk på mig. Jeg læste om løsninger, og andre bøger om forskellige lege, der fremmede sammenholdet.

Om mandagen var lille Niels stadig ikke kommet. så jeg satte gang i legene for de resterende elever, hvor de blandt andet skulle danne en ring som en udvalgt elev så udefra, skulle prøve at komme ind i. Alle skulle opleve det at være holdt udenfor og mærke vreden over det, ikke at blive lukket ind. Da Niels vendte tilbage om onsdagen, var klassen meget venligere over for ham og vi startede dagen med sanglege, hvor han blev valgt ind osv... Ikke noget under at han var lettere forvirret. På et tidspunkt foreslog jeg at vi skulle tegne og spurgte Niels om han ville hjælpe mig med at hente alle farverne, som befandt sig i kælderen (det var den nye skole jeg underviste på). Han nikkede rådvild og fulgte pænt med. Da vi kom op fra kælderen med farverne, gik han pludselig helt amok og smed om sig med alle farverne. Jeg fik fat i ham og trukket ham ind til mig og holdt ham fast, indtil han udmattet og grædende faldt sammen. Det var en kæmpe oplevelse for os begge, men for Niels og mig, blev det et fuldstændigt vendepunkt. Jeg fik et virkeligt godt forhold til ham følte jeg, det syntes jeg også jeg havde til mange andre, men det at opleve, hvor stor virkning det havde, at gå ind i nærværet, gav mig en stor erkendelse. Jeg holdt meget af ham. Da jeg stoppede på skolen, havde jeg det mest dårligt med at svinge ham. Han skrev til mig ved juletid 1974. i dag er jeg stadig ked af det på hans vegne, at jeg ikke fik sendt ham et takkekort. Jeg ved hans far var en hård mand og at lillesøsteren blev favoriseret i en nærmest urimelig grad. Andet ved jeg desværre ikke. Men klassen bibeholdte åbenbart en del af erkendelsen, for da en lille græsk dreng året efter startede og ikke kunne et ord dansk,

hvilket i et par uger gjorde ham ret kampberedt, mindede jeg eleverne om legen vi havde prøvet at lege. Det var en god energi den klasse havde.

Du har egentlig været en slags heldig kanut, og det syntes jeg ofte vi mennesker er, hvis vi har troen og optimismen i behold. Men jeg tror at den form for gåpåmod tit er forbundet med de følelser af anerkendelse og det at blive set, som er så væsentlige i vores barndom. Og det med at fravælge det uinteressante og fokusere på det der tændte en, det kender jeg ret godt. Jeg havde det faktisk nøjagtigt på samme måde. Sprogfag var dødssyge, syntes jeg og jeg lå helt i bund, men dansk og især matematik, fysik og historie (historie dog kun i den periode vi havde Kruse) samt gymnastik uden boldspil, lå højt. At gennemsnittet også fik et skub opad i formning, løftede heldigvis indtrykket. Det skal lige indskydes at jeg aldrig nogen sinde har fremvist papirer på min kunnen nogen steder. Egentligt ejendommeligt.

Valdemar Braat havde dog af og til problemer med mig, fordi jeg hengav mig til dybe dagdrømme og nogle gange til klassens morskab, oplevede at blive "vækket" af drømmene, eller nærmest søvnen, ved at Braats hoved var lige lukt ud for min fraværende næsetip. En enkelt gang kastede han sit nøgleknippe i knolden på mig, men jeg tog det simpelthen og puttede det i bukselommen, hvilket han nok fandt lige lovlig provokerende. Til gengæld var han nem at lokke til vildt interessante diskussioner, hvis man spurgte ham om noget, som fangede ham. Og det var jeg i realklassetiden, ret god til. Ham kunne jeg virkelig godt lide.

Apropos Søren Sidevind så kender jeg udmærket dette band. De var en del af den musiske bagage jeg havde på den tid.

Og Niels, nogle gange tænker jeg at, alt det du sådan lige får gjort, her tænker jeg på winsurfingen, er da ret imponerende.

Jeg måtte også lige have fat i begrebet Tourette+ syndromet, som jeg faktisk ikke kendte spor til.

Og som jeg læser det, fik du ikke rigtig brug for det lille kursus.

Med hensyn til krøniken, bliver der vist ikke rigtig noget af den slags i aften.

Til gengæld kan jeg som jeg skrev tidligere, næsten ikke holde mig fra tangenterne. Jeg må ligesom skrive og berette.

De kærligste hilsner

Fra Karen

Mandag d. 30.01.

Tillykke

Kære Karen.

Hjerteligt tillykke med fødselsdagen.

*Jeg skriver mere sidst på
eftermiddagen*

når jeg kommer fra floorball

De kærligste hilsner og tanker Niels

Justering, spørgerunden og mere krønike

Kære Karen.

Tak for et dejligt brev og tak fordi, du er der.

Endnu en gang, tillykke med fødselsdagen. Inden du igen har fødselsdag, har vi set hinanden.

Jeg glæder mig meget til at se dig, men der er lige noget, jeg må revidere. Mit forslag om, at jeg kan hente dig ved en station eller sådan noget er ikke ret godt. Så det vil jeg trække tilbage.

Det vil være en meget dårlig start, at mødes for derefter at sætte sig ind i en bil, hvor jeg skal koncentrere mig om at køre, uden at kunne koncentrere mig om dig – som jeg ikke har set i 50 år. Det er altså det dårligste forslag jeg nogensinde er kommet med. Vi kan sagtens mødes et sted, hvor vi evt. skal køre et andet sted hen, men så skal det være et sted, hvor vi kan starte med at gå en tur sammen, eller sidde et sted og drikke kaffe eller spise frokost.

Det kan måske lyde for nøgternt men jeg tænker meget på, når vi ses og så dukkede denne detalje lige op, som det der hedder, en unødvendig udfordring.

Jeg kan rigtig godt lide din sammenligning med frø og spirer.

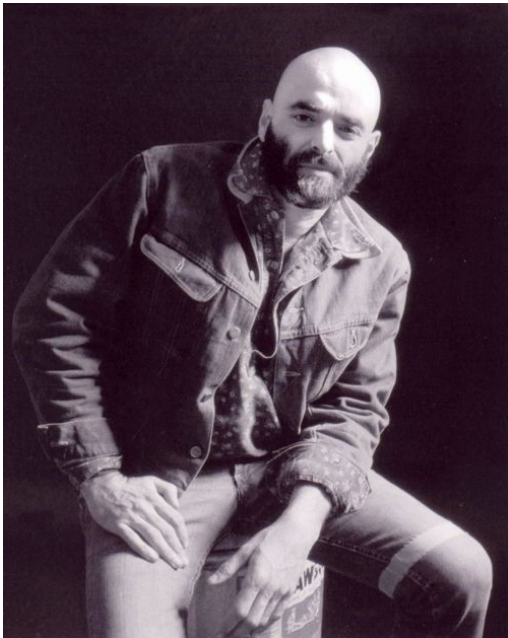
Ja, jeg har vist haft det positive som følgesvend, men har som sagt også nogle gange trukket mig lidt ind i mig selv, som beskyttelse. Jeg havde vel også alle forudsætninger for et dårligt liv. Jeg har f.eks. aldrig rigtig haft en far, men jeg er ikke i tvivl om, at min Bedstemors kærlighed, har udviklet mig og gjort at, jeg selv kunne elske og ikke hade.

Jeg har aldrig hadet min mors anden mand, Anders. Det var vist heldigt, at vi nærmest var usynlige for hinanden.

Det er spændende at høre om din tid som lærer. I det hele taget var de år jo også en tid, hvor pædagogikken udviklede sig. Da jeg startede som seminarielærer, var der godt nok mange begreber, jeg aldrig havde hørt om.

På Skt. Annæ Skole havde jeg kun Kruse i sløjf i 1. og 4. mellem. Han var rar og jeg ved fra klassekammeraterne, at han var en rigtig god historie - og fransklærer, de havde ham i realen, hvor jeg havde forladt anstalten.

Tourette+ syndromet kendte jeg heller ikke til, før jeg blev præsenteret for det ved at skulle have en elev med dette syndrom. For den sags skyld kendte jeg heller ikke Tourette syndromet uden +.

Jeg springer over til lidt musik. Du kender sikkert Shel Silverstein, som ses på billedet, og som jeg regner for en af de mest, nej nok den mest geniale sangskriver der har levet.

Han er nok mest kendt for de finurlige tekster, han skrev til rockgruppen Dr. Hook.

Det var også en fantastisk gruppe og jeg oplevede begge deres koncerter i Danmark.

Uanset hvor skæve eller fulde de var, så leverede de altid varen og både tekst og musik kom langt ud over rampen til hver en tid.

Man behøvede ikke selv at have noget sjov

tobak med til disse koncerter. Luften var tyk af hash tåger. Sikke en oplevelse.

Shel Silversteins egne indspilninger blev ikke så kendte. Den første jeg hørte med ham var "A Boy named Sue" – som Johnny Cash gjorde rigtig kendt og elsket. Men jeg kunne bedre lide Shel Silversteins udgave. Jørgen, som var min gode ven gennem mange år, havde den på en båndoptagelse og vi hørte den mange gange, når jeg var på besøg hos ham.

Det var dengang, jeg boede i bofællesskabet på Glamsbjergvej og jeg gerne ville eje den sang.

I pladeforretningen, hvor jeg spurgte efter den, kendte de den ikke, men de havde en LP med Johnny Cash, hvor den var et af hovednumrene. Den købte jeg og gik spændt hjem med min nyerhvervelse. Det var desværre sådan, at Johnny Cash bandede temmelig meget og brugte andre ord og vendinger, som det amerikanske publikum ikke kunne tåle, så der var en lille hylelyd uafsladeligt, når han præsenterede numrene og også af og til når han sang.

Jeg vidste ikke dengang, hvorfor hylelydene var der. Så jeg gik ned i pladebutikken og forelagde dem problemet (udfordringen). De vidste heller ikke, hvorfor, men medgav at det var da noget af en fejl, den plade havde. De tog den tilbage og ville klage over det hos pladeforlaget.

Jeg ved ikke, hvor meget sjov de fik ud af det, men jeg fandt sangen i original med Shel Silverstein nogen tid senere, i en anden forretning.

Lad mig slutte dette lille Silverstein kapitel med en anbefaling. Den mest fantastisk sang han har skrevet er et lille epos om nattelivet på en amerikansk diner. Jeg vil ikke fortælle meget om den, for jeg vil anbefale dig at høre den selv. Den hedder "Roselie's goodeats Cafe". Den ligger på YouTube i en indspilning med Bobby Bare.

Jeg ved ikke, hvor god du er til engelsk, men den ligger heldigvis i en udgave med hele teksten på, så det er til at få det hele med.

Det hele er så meget sagt for Bobby Bare har skåret den ned til 8 minutter. I den originale udgave varer den ½ time. Den har jeg desværre ikke kunnet finde nogen steder hverken i tekst eller musik. Men den giver i en humoristisk form et fantastisk billede på, hvad mennesker gør ved hinanden.

Jeg kunne tænke mig en gang at høre den sammen med dig.

KRØNIKEN

Selv om jeg rykkede rundt på de forskellige Oure-skoler, der efterhånden kom ind i projektet, så er det samlet den arbejdsplads, jeg har haft længst = 17 år.

Ganske kort er Oure skolernes historie den:

Lars og Ole var lærere på "Den røde Højskole" i Svendborg og havde længe haft en ide, om hvordan en rigtig skole skulle være. De har aldrig haft langt fra tanke til handling, men de havde ingen penge og ingen mæcener bag sig. Heldigvis Kendte de Arthur Fredskilde, som netop som byggematador og entreprenør, havde bygget

efterskolen i Glamsbjerg. Han vidste, hvordan man bygger en skole, uden at have penge på lommen eller en kapital bag sig.

De fleste høj- og efterskoler er startet af organisationer, som både har en stor pengekasse samt en kreds af mennesker bag sig.

De tre havde kun en lille kreds af idealister bag sig, men gik til Svendborg kommune og forelagde et projekt til en efterskole.

De ønskede kommunens hjælp til at anskaffe en grund til at bygge på.

Svendborg kommune syntes det var nok med en højskole i byen og et par efterskoler i den nærmeste omegn, så de fik "Nej".

Der var to betingelser for byggeriet: Det måtte ikke være for langt fra vandet og grunden skulle have rige muligheder for at, udbygge skolen senere hen.

Borgmesteren i Gudme kunne se potentialet i deres plan og tilbød dem en meget stor kommunal grund, til den symbolske pris af 1 Kr. pr. kvadratmeter.

De tømte deres lønkonti og købte grunden lige i udkanten af den lille landsby Oure. Så byggede de elevhuse, kontorhus, undervisningslokaler, spisehus, svømmehal, boldhal mm.

Alt sammen finansieret som andelsbygninger. Det var dengang kreditforeningerne var rigtig sultne og konstant overbød hinanden. Der var nærmest ingen grænser for, hvor meget de kunne låne i hver bygning, som altså blev væsentligt overbelånt med deraf følgende muligheder for at trække penge ud af andelsselskaberne til at finansiere alt, hvad en idrætsskole ellers skulle bruge af redskaber, sejlbåde, surfer udstyr og undervisningsmaterialer.

Det er utroligt, at kreditforeningerne ikke en gang tænkte på, hvem der i et tilfælde af fallit, ville stå i kø for at købe en stor flot svømmehal på Oure Mark.

Mens de byggede, startede den første årgang, med en del af deres venner som lærere og i løbet af det år var det, jeg så annoncen og kom så med fra år to. Der er ingen, som skal tro at alt var færdigbygget på det tidspunkt. Når jeg en gang imellem besøger min gamle arbejdsplads, kan jeg konstatere, at de stadig bygger og udvider.

Nå det var bare starten. Næste gang vender jeg tilbage til mit eget liv på den arbejdsplads.

Du må have en fortsat god og rar dag.

Kærlig hilsen Niels

M.d.n.:

I eftermiddags ringede det pludselig på min dør (Normalt kan man kun komme ind i vores gangareal, hvis man ringer til min mobil) og da jeg lukkede op, stod der en ung kvinde derude, med en stor buket røde roser. Jeg blev vældig overrasket og efterfølgende, nærmest euforisk glad, da jeg så på det lille kort der var hæftet på papiret omkring blomsterne.

Buketten var ikke fra en af mine døtre, men sandelig fra Niels. Jeg fik i helt reel forstand hjertet helt op i halsen, eller også kunne jeg bare fornemme en super kraftig og lykkelig puls. Det er absolut den mest betydningsfulde og dermed største gave jeg kunne få, lige nu.

Jamen altså man skulle tro jeg var 17 og ikke er blevet 67 år, sådan som jeg reagerer.

Mit hjerte er som en sommerfugl

Kære, kære Niels

Jeg var lige i gang med at lytte til sangen "Rosalies goodeats Cafe", da det ringede på døren. Sært men sandt. Og nu er jeg simpelthen en anelse rundt på gulvet, eller som en sommerfugl på vej op i højden.

Du gjorde mig helt vildt glad. Sikke en overraskelse.

Det er nu jeg godt vilde knuge dig ind til mig, håber du kan mærke det.

Buketten er meget smuk. Og jeg har simpelthen ikke ord for det der sitrer indeni. Glad blev jeg også for din fødselsdagshilsen i middags.

Niels jeg skriver et længere brev i aften.

Store computerknus fra Karen

Kære Karen.

Ja, søde Karen, jeg kan mærke det og takker for de søde ord.

De kærligste hilsner Niels

lidt drøm, lidt musik og noget krønike

Kære Niels.

Det er nok for meget at fortælle dig igen, hvor utrolig glad, rørt (det er sådan noget med fugtige øjne) jeg blev, da din smukke blomsterbuket kom, så det lader jeg være med.

Men jeg vil gerne kommentere din beslutning om ikke at hente mig ved et tog. Jeg syntes det er en rigtig fin ide, for du har ret, det duer ikke rigtigt at sidde inde i en bil og skulle koncentrere sig om kørslen, når det slet ikke var det der var meningen, men jeg har forskellige forslag som jeg lige skal gennemtænke lidt endnu. Jeg kender nemlig ikke mange steder efter jeg er kommet tilbage til Sjælland. Med Lisa besøger vi ofte

Louisiana og kun fordi hun har kort. Der syntes jeg bestemt ikke vi skal mødes.

Jette har jeg været mange steder med, både Musicon i Roskilde og nogle små super hyggelige cafeer/madsteder ude langs Øresund. Jette er en ældre lidt hvas dame som er opvokset i det finere borgerskab ved Skodsborg, hun fortalte mig at hende og hendes bror skulle sige "de" til deres forældre, altså ikke tiltale dem med du. Jette har et godt hjerte, selv om hun lyder som om hun skal i krig, hver gang hun næsten åbner munden, i øvrigt er hun nok en af de flittigste amatørkunstmalere jeg nogensinde har kendt, hvilket måske ikke siger dig så meget.

Men lad os simre lidt på muligheder, og så i øvrigt tage det, som det kommer. Jeg glæder mig bare til at se dig, og har en virkelig fin fornemmelse. Og selvfølgelig er det dejligt med lidt skønhed omkring os, og måske også en smule stilhed, som naturen er så god til at give. Vejret kan vi jo ikke så godt styre, men for mit vedkommende betyder regn og slud mindre, hvis bare jeg ikke har fundet på at tage en eller anden (i mine

øjne) attråværdig jakke på, som er et nummer for koldt til vejret. Nej jeg skal nok sørge for at tjekke vejret inden.

Med hensyn til musikken er jeg nok nødt til at betro dig, at de gode musikere og sangskrivere etc. der dels har tilført verden eller bare lille Danmark så meget, er jeg dårlig til at huske navne på, sådan har jeg det også med kunstnere i den anden boldgade maleriet, og andre udtryksformer. Som underviser startede jeg derfor altid med at fortælle mine elever hvad jeg var rigtig dårlig til, og det med navnene på kunstnere, stod det faktisk noget skralt til med. Så Shel Silverstein fik jeg først for alvor opmærksomhed på med din udmelding, men da jeg googlede ind på ham, kunne jeg godt huske ham, mener han døde lidt tragisk. Han er jo far til rigtig meget bl.a. også nogle tegneserier. (jeg har været ret begejstret for tegneserier ud over jumbobøger). Men hans sange kender jeg selvfølgelig. Dr. Hook mener jeg er et af de få udenlandske orkestre jeg kom ind at høre, måske gennem P.U.K. (Politiets ungdomsklub). Om det var dem, ved jeg ikke helt. De var en lille smule frastødende, fandt jeg.

Niels, jeg har selvfølgelig styr på en del rock og andet, for jeg har et sandt udbud af musik i alle afarter på min computer. Lige fra klassisk over rock, Blues, reggae, pop, country, beat, alternativt, og hvad det nu alt sammen hedder. I perioder hører jeg kun det ene frem for det andet. Hvis jeg er i gang med at skrive på min bog, så hører jeg næsten altid "Jean Michel Jarre, eller klassisk, skal jeg male skal jeg have fat i rock eller beat, måske osv.

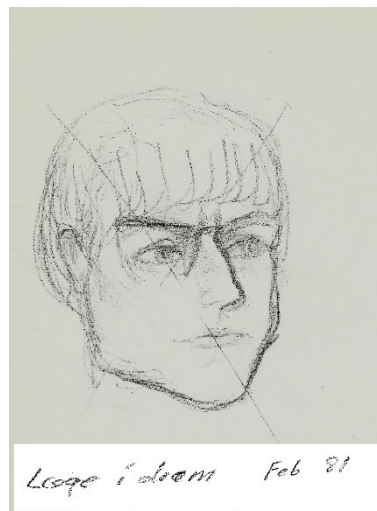
Som barn var jeg meget betaget af Harry Bellafontes musik, hvilket jeg ikke kendte andre der var på min alder, desværre. Siden har jeg virkelig godt kunne lide afrikanske trommer, og brasilianske rytmer. Det er fordi jeg altid har holdt af at danse efter denne superrytmiske musik.

Meget musik forbinder jeg med minder og tider. Der var en periode fra 1981 – 1989 som bevægede sig ind i de mere alternative musikstykker, ofte udtrykt mere elektronisk end naturligt.

Da jeg mødte Kristas far Jens (det hedder Kristas mand også), stiftede jeg bekendtskab med en klog mand der hed Jes Bertelsen og via ham stiftede jeg også noget med drømmetydning. Ja det var sådan set sket allerede i den tid jeg stadig levede sammen med Georg, men i slutningen af 1981 blev det meget interessant. Jeg havde forinden virkelig været nede og bide i gulvtæppet, og det vil jeg fortælle dig om en anden gang,

men altså når man bider i gulvtæpper, har man virkelig brug for en slags hjælp fra oven.

Jeg havde på et tidspunkt følgende drøm: ”jeg konstaterer at jeg har temmelig høj feber og går til en læge jeg aldrig har mødt før. Han har pagehår og store hornbriller. Han kigger meget intenst ind i mine øjne og hiver nogle farvede firkanter frem. Dem lægger Der sker så det, at i starten af 1982 skal jeg hen til en slags terapeut troede jeg, men nok mere kendt som kursusafholder og mentor, eller spirituel lærer for mange mennesker. Jens, Kristas far havde en særlig kontakt til ham og fik en tid til mig, hvor jeg kunne besøge ham og få lidt hjælp til min udkørte sjæl. Jeg vidste godt nok ikke så meget om ham og det han arbejdede med og stod for. Han kunne bl.a. hjælpe, ved en slags auraanalyse forklarede Jens. Det var Jes Bertelsen. I dag ret kendt.

Da jeg sad over for ham, begyndte han netop på, at stirre intenst på mig gennem sine hornbriller, og forklarede mig derefter, at jeg skulle begynde at arbejde med nogle simple meditative øvelser, der gik ud på at trække vejret dybt ned i bækkenbunden og tænke på farven rød, derefter det samme bare i underlivet og med orange og til sidst i solar plexus med gul. Jeg huskede ham klart fra drømmen præcis ni måneder før. Han sagde at jeg manglede jordforbindelse og det kunne jeg ikke helt benægte. Men han ville også gerne have mig med på et af sine kurser. Det var kurser i meditation og selvudvikling.

1. billede er en ung Jes Bertelsen 2. Billede er taget mange år senere

Faktisk hjalp øvelserne temmelig meget, og kurserne som blev til flere, gav mig en anderledes indsigt.

Hjemme begyndte jeg at se farver rundt om personer der sad i en slags dæmpet belysning. Jeg studerede alt muligt mærkeligt og havde nogle fantastiske samtaler med moster.

Vi endevendte sammen både det gamle, som det nye testamente.

Det blev virkelig også en slags vendepunkt. Så jeg var ret tilfældigt og dog ikke, med på den spirituelle bølge, der drønedes derudaf i firserne.

De ting jeg fik indsigt i, har selvfølgelig betydet ikke så lidt, men Anholtlejren fik også rent musikalsk stor betydning. Alle de danske slagere, plus adskillige med engelske tekster var, som før fortalt, helt vidunderligt for mig at synge med på og derved lærte jeg da en del tekster. Om jeg så kan huske dem er en anden sag.

Jeg glæder mig til din fortsættelse af dit eget liv på din arbejdsplads.

De kærligste hilsner

Karen

Tirsdag d. 31.01.

"Svar og kommentarrunden" samt kroniken og hypnotisøren"

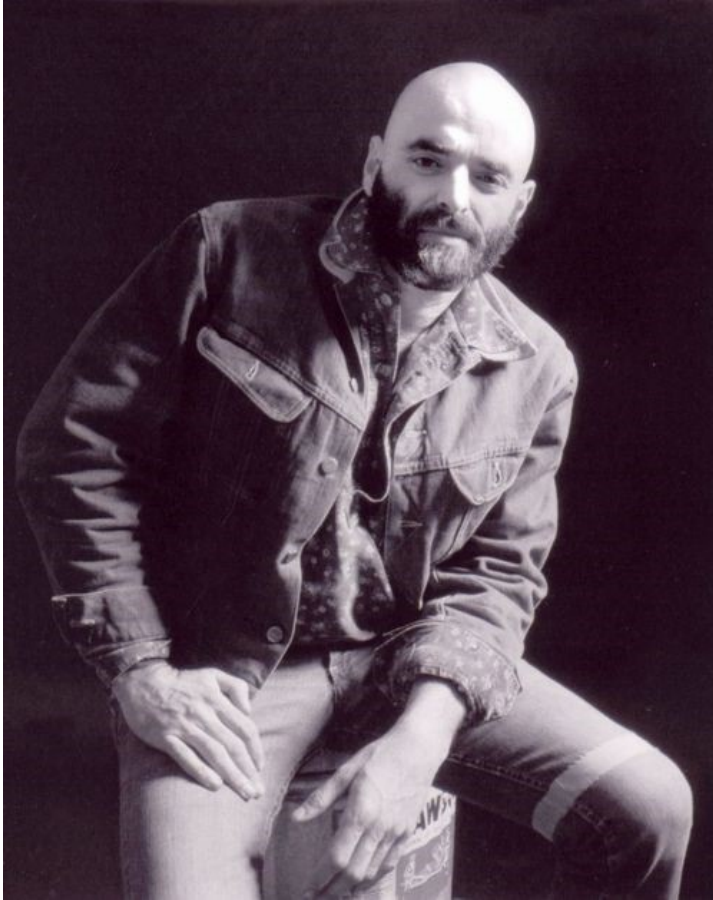
Kære Karen.

Endnu engang tak fordi du forskønner og beriger min morgen. Det er så dejligt at starte dagen med et brev fra dig. Jeg fik det godt nok inden, jeg gik i seng i går; men læste kun lige starten og gemte så resten til morgenen.

Jeg glæder mig til at læse dine forslag til et sted vi kan mødes tidligt i marts. Du skal ikke tænke på, hvis det er noget, der koster noget. Det vil jeg insistere på at klare.

Det danske vejr egner sig aldrig til planlægning og kun sjældent til påklædning, men det må vi jo prøve at leve med.

Jeg har et pragtfuldt billede af Angela, hvor vi var i Dyrehaven et efterår. Hun sidder på en bænk i en tynd ny safarijakke og fryser med anstand. Hun havde netop sagt: "Hvor jeg dog fryser, men hvor er jeg smart!"

Shel Silverstein var jo et multigeni. Han skrev, tegnede og komponerede de mest fantastiske værker, synes jeg.

Bl.a. Rosalie's Good Eats Cafe, som jeg med glæde genhører af og til.

Du kender nok "A boy named Sue", som Johnny Cash hittede med.

Mange år senere, skrev han en sang, som han præsenterede med ord i denne retning: "For mange år siden skrev jeg en sang, som hed A Boy Named Sue. Det var OK og jeg lod den stakkels dreng fortælle sin

historie, om hans navn og hans far. Men efterhånden, som jeg er blevet ældre, og er blevet mere faderlig, har jeg tænkt på, at det også kan ses fra faderens synspunkt. Derfor denne sang."

Og så synger han den morsomste sang, som er faderens forklaring på, hvorfor han i virkeligheden gav sønnen navnet Sue. Og det er en helt anden historie.

Jeg tror de fleste piger på det tidspunkt, du beskriver, var meget glade for Harry Bellafonte.

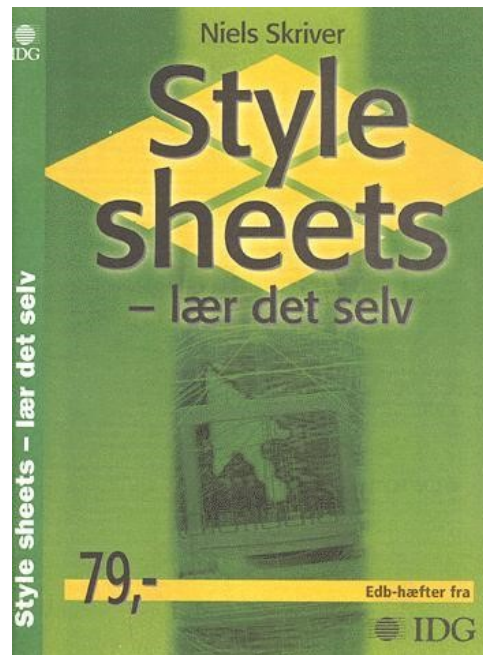
Stress er en kedelig ting, ja nærmest uhyggeligt. Jeg har personligt været skånet for det, det mest af mit liv. Men da jeg kender symptomerne på begyndende stress, kan jeg ikke på nogen måde misunde mennesker, som går ned med alvorlig stress.

Jeg vil, nu du skriver om dit arbejde med hjemmesider, fortælle at, det var jeg også i gang med en overgang. Jeg lavede en del og brugte meget Style Sheets i mit arbejde. Jeg lavede så en meget præcis oversigt over brugen af Style Sheets. På et tidspunkt

tænkte jeg at det måske kunne blive til en bog og kontaktede det forlag, som den gang hed IDG. De var meget interesserede, hvis den kunne udgives hurtigt.

Det kunne jeg godt klare, for det var jo noget, jeg havde liggende klar og blot skulle lave lidt mere tekst til og forklare med eksempler.

Så den kom ud i år 2000 – 2002 i to udgaver og tre oplag. Økonomisk var det min største succes nogensinde. Den solgte et stykke over 20.000 eksemplarer.

Du må ikke opfatte det her som pral, jeg er faktisk et beskedent menneske. Og det er bare et led i at fortælle dig lidt om, hvad jeg har lavet i tidens løb (Det er jo det, vi er i gang med). Der er vist ikke ret mange andre end dig og forlaget, der kender disse salgstal.

Nå tilbage til Krøniken:

Jeg har fortalt lidt om skolernes oprindelse. Jeg startede selv som lærer på det der hed "Friluftslinjen". Det var 10. klasses elever, som havde almindelige skolefag, samt en masse friluftaktiviteter.

Friluftaktiviteterne var surf, sejlads og ture i naturen – lige fra vandreture til overnatning i bivouak og andre mere strabadserende indslag.

Jeg kan ikke sejle en sejlbåd, så det var der en anden der underviste i. Desuden havde jeg musik med mine egne, samt elever fra de andre linjer og havde også af og til nogle timer i køkkenet.

Vagter og fritidsaktiviteter var også en del af arbejdet.

Vi havde eleverne et år ad gangen og afslutningen blev kaldt "Store tude dag". Det kan jeg godt forstå, for den sidste uge cirka, var eleverne nærmest opløst af gråd ved tanken om at skulle skilles.

Min egen søn, Morten, har gået på Oure idrætsefterskole (På det der hed gøglerlinjen) og den dag i dag er hans bedste og nærmeste venner, gamle kammerater fra tiden på efterskolen.

Jeg sidder selv og bliver helt rørt ved tanken om de elever, jeg har haft i tidens løb. Tanken om, hvor tæt de unge mennesker var på hinanden og hvor søde de var ved hinanden (som regel). Jeg forstår godt deres følelser den dag i dag, når de ses. I mødet med de gamle kammerater fra vores klasse på Sct. Annæ, har vi lidt af det, men slet ikke det tætte, som efterskoleelever har. Men selv i vores almindelige skoleklasse har vi en masse minder og oplevelser sammen, gennem trods alt hver dag i ni år. Jeg udvælger lige en episode fra Oure til at slutte dette brev med. Vi kan kalde episoden for "Hypnotisøren".

Eleverne boede linjevis 12 – 16 stykker sammen i hvert elevhus. De delte 4 værelser, et fælles tekøkken og opholdsrum samt to badeværelser.

Svømmelinjen startede et år med, at en af eleverne fortalte de andre, at hun kunne hypnotisere.

Det troede de ikke på, men hun hævdede hårdnakket at det kunne hun.

Der var kun en måde at komme videre på, så de bad hende hypnotisere dem. Det skulle de aldrig have gjort, for hun var en mester i kunsten.

Denne forhistorie har jeg jo ikke oplevet, men udelukkende fået fortalt af eleverne i huset. Fra lærerside opdagede vi det først en eftermiddag, hun havde hypnotiseret dem alle til at tro, de var høns og de gik og skrabede i jorden og samlede korn og orme op med "næbbet". Vi var nogle lærere, som så det oppe fra hovedbygningen og var ikke klar over, hvad der foregik. Da vi havde grinet af, var der en der sagde, at der vist var noget galt.

Huslæreren og en mere, gik derned og fandt ud af, at de virkelig var hypnotiseret. De fik heldigvis hypnotisøren til at afhypnotisere dem.

De elever, jeg bagefter har talt med, kunne godt huske det. De havde blot følt en uimodståelig trang til at være høns.

Hypnotisøren fik en enkelt billet hjem. Jeg var lidt ked af, at hun blev sendt hjem, for hun var datter af en af mine gode kolleger fra Fritidspædagogseminariet i Rødovre.

Nu vender jeg tilbage til nutiden, kigger på et billede af dig og vil sende brevet sammen med ...

... de kærligste hilsner fra Niels

strøtanker og krønike

Kære Niels

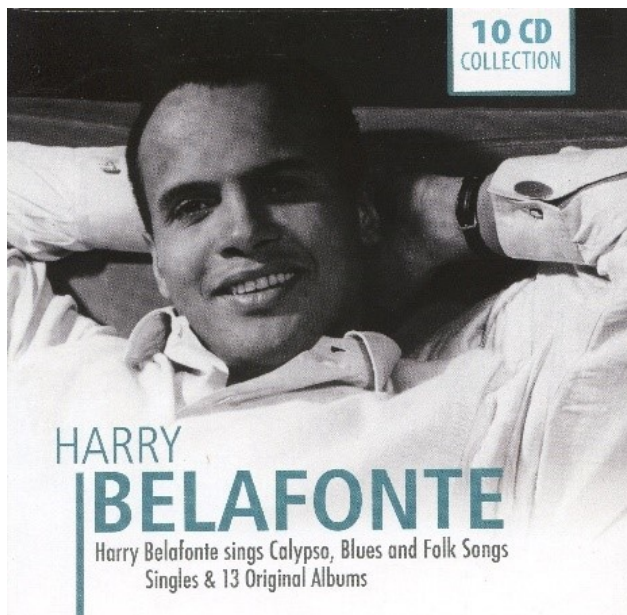
Det er ret herligt at vi begge gør den anden rigtig glade med denne kontakt. Det er så utroligt at det kunne ske. Jeg ved godt at det har jeg skrevet før, og du også, men hellere en gang for meget end en gang for lidt.

Jeg føler det dybt.

Jeg bruger tit min fornemmelse til at mærke, hvornår dit brev havner i min mail, der er nok en del indbildning vedhæftet den fornemmelse, I dag kunne jeg dog godt mærke at jeg var mere opmærksom på at dit brev kom, end på min forestilling om at jeg vidste hvornår, fordi det egentlig var lidt svært at fortælle videre om stress og endnu en slags op at stå tilstand. Men måske er du klar over at jeg altid får rejst mig op igen.

Jeg interesserer mig ret meget for de energier vi to er ved at opbygge, men har også gennem tiden været optaget af det i det hele taget, for hvad er det vi mennesker egentlig sender til hinanden. Jeg oplever for mit indre øje et fuldstændig kaotisk tråd system, som vores jord er omkranset af, det er det så ekstra meget nu med al den kommunikation der farer rundt, men som lille pige lå Kirsten og jeg ofte i hendes seng inden vi skulle sove og fantaserede om verden og Kirsten satte tanken i mig, ved at udtrykke ideen om trådene til folk rundt om. Så forklarede hun at f.eks. moster havde tråde til mig og hende og mor og far og nogle børn i skolen og ud i det næsten ukendelige. Hun gav mig også mange gys ved samme lejlighed, idet hun udmaledede for mig hvor enormt små vi var i forhold til universet, og sammenlignede os med en lille

myre i forhold til planeternes størrelse. En lille fejl måske, men godt hun ikke formåede at gøre os endnu mindre og dermed endnu mere ubetydelige som mennesker. Noget andet hun kunne gøre mig bange med var, når hun lå og stirrede på mig og ikke svarede, når jeg kaldte hendes navn. Ophidset spurgte jeg om hun var død, og hun hviskede at, det var hun. Jeg vidste vel nok, det næppe

kunne være så galt fat, men bare tanken om det, var nok til at tårerne sprøjtede ud af mine øjne. Jeg har nok været omkring 5-7 år.

Og så skal jeg måske lige forklare hvorfor jeg var lidt ensom i min betagelse af Harry Bellafonte. Det var mens jeg var omkring 8 – 10 år og ingen af mine daværende veninder interesserede sig altså for ham, egentlig var de slet ikke interesseret i musik, jo alle sang de gerne på de gamle danske sange såsom ”plante smil og plante solskin” ”Her kommer mutter med kost og spand” osv. Det gjorde jeg så også meget gerne. Men det var før teenageårene og da Kirsten var i huset, var det ikke fra hende, men fra radioen jeg af og til hørte hans musik.

Jeg mindes i alt fald ikke, der var nogen der havde lyst til at spille på olietønder og høre ham. Og sandt skal siges, heller ikke, da jeg kom i puberteten. Det var jo der Beatles og Rolling Stones etc. besejrede så mange, selv om jeg aldrig helt forstod mine veninders forelskelser i disse musikere. For mig var de nærmest lavet af fotoer og grammofoner naturligvis med en plade på, ikke af kød og blod. Musikken kunne jeg selvfølgelig virkelig godt lide og der kom utrolig meget nyt.

Men Niels måske har min følelse af at være anderledes, min usikkerhed på at mestre det trykke hos moster, også gået ind i sådan noget, som at begejstres som disse veninder.

Som 15-årig begyndte en klassekammerat og jeg heldigvis at besøge ”Hit House” i Aveny Teatret på Frederiksberg Runddel. Det syntes jeg var supersjovt, selv om moster var usikker på om det gik an, i forhold til min mor. Skal lige siges at jeg måtte stort set alt for moster, bare jeg altid kunne gå hjem og fortælle om det der var sket, og det kunne jeg altid, stort set.

Det er altså lige godt utroligt hvad du har nået at bedrive i dit liv, vil jeg lige indskyde.

Moster ramte da fantastisk præcist. Nu kan jeg jo ved at læse dine beretninger, ved selvsyn, konstatere det. Du har virkelig fået meget ud af det du greb fat i, og også kunnet få de job, som du ovenikøbet ikke helt var lun på med det samme. Så dejligt at læse om. For mange har jo slet ikke oplevet ret meget forskelligt i deres liv.

I 1987 købte jeg min første computer. Den kostede 7000 kr. og rummede den beskedne power af en diskette på 144 kb, hvilket afstedkom at jeg, da jeg i 1993 gik i gang med mit speciale til kunstterapeut, fik skrevet lige præcis et ord for meget og selvfølgelig ikke havde husket at gemme det. Som en drøm forsvandt 37 siders

gennemarbejdet materiale. Jeg havde oprigtigt lyst til at banke maskinen sønder og sammen, men gjorde det heldigvis ikke, og som kvinde har jeg jo en af de få fordele som køn at have fri adgang til strømme af tårer, så dem lod jeg i stedet for pjaske ud over den tåbelige maskine. Den var faktisk indkøbt af andre årsager end lige at skrive et speciale på.

Så her er forklaringen på det indkøb: Da jeg opholdt mig på Askov højskole og mødte Georg, blev jeg gennem ham, ret interesseret i astrologi, eller rettere, det var faktisk Georg der var optaget af det en tid, men han havde slet ikke koncentration nok til at lære sig at lægge et horoskop, så den side af det, tog jeg mig af, idet jeg nok havde en kende større tålmodighed end ham. Dengang i 1976 var det sådan ca. et dagsprojekt bare at beregne et af disse horoskoper. Når det var overstået, gik vi i gang med at tolke. Her opdagede jeg hvor utrolig let det var for mig, at forstå hele symbolikken i dette "sprog" og sammensætningen af de forskellige dele. Det var virkelig spændende, så jeg fortsatte, efter at Georg ikke rigtig gad det mere.

Det udviklede sig til venner og venners venner, så omkring 1984 var jeg nødt til at tage penge for det. Alle ville jo have lagt sådan et.

Det blev efterhånden noget jeg brugte som et sideerhverv, men det blev også indsigten i måden et horoskop var bygget op på, der gav mig ideen til et "udviklingsforløb" til mine elever. Skelettet til undervisningen blev altså de tolv felter i sådan et horoskop. Det passede ind i et godt forløb og jeg kunne bygge meget op på dette skelet, og selvfølgelig

snakkede jeg sjældent decideret astrologi, kun de få gange, der var nogle der spurgte ind til det område.

Jeg har haft mange overraskelser om det, men har også en skeptisk side i det. Grunden er, at jeg er rimelig god til den intuitive aflæsning eller opmærksomhed og ved ikke hvor meget det egentlig er med til at ramme ret overbevisende.

Du fortæller om en hypnotisørpige der faktisk formåede at få sine kammerater i sin hypnotiske magt. Jeg har set det oppe på en scene hvor hypnotisøren demonstrerede over emnet og det var ret rystende. Jeg var så en af de få der ikke kunne hypnotiseres af ham.

Det som er så interessant i dette, er for mig at det at mennesker kan gå ind i andre mennesker og styre dem via nogle små kommandoer, må afsløre den umådelige sammenhæng, vi mennesker faktisk har. Altså - jeg er overbevist om, at det foregår hele tiden. Vi påvirker hinanden på så mange planer, og jeg håber og mener også der er forskere, der prøver at undersøge hvordan det fungerer.

Når du fortæller om "store tude" dagen kan jeg sagtens huske det. Især da Krista skulle fra sin efterskole. Både drengene som pigerne hulkede fortvivlet, stod i større klynger tæt sammenslyngede, men jeg tror faktisk ikke har kontakt med nogen af sine kammerater fra den tid. Til gengæld har hun det med de folk hun gik med, på en højskole nogle år senere.

Megen krønike er det ikke blevet til endnu, men jeg kan måske lige fortælle dig at Ulstrup faktisk blev det sted jeg har boet i længst tid. 7 år blev det til. Godt nok skal lige tilføjes at jeg boede i en lille forstads by som hedder Beder i 11 år, først i lavt bebygget etageejendom og siden i et lille rækkehus lejet af samme boligforening. Stadig af hensyn til specielt Eja.

Det betød ret meget at jeg følte mig så tryk i den lille stationsby Ulstrup. Jeg fik på et tidspunkt indrettet min stue på små 30 kvm til værksted, så jeg kunne lave mine weekendkurser der. Soveværelset brugte jeg også til frokoststue og materialerum. Jeg sov i min kælder. Baderummet var alligevel dernede.

Huset var 60 kvm og dertil en kælder på 50 kvm. Egentlig var kælderen for lav til at man måtte benytte den som beboelse, men jeg er jo ikke så superhøj, så for mig fungerede det perfekt.

Jeg havde som sagt bare ikke meget at rutte med, selv om jeg er dygtig til at klare mig for lidt. Jeg købte i øvrigt huset med tanke på at kunne have lidt godt at forsøde livet med, når jeg skulle på pension.

Det med at have huset til salg, da jeg besluttede det i 2012 blev en stor fiasko. Jeg havde købt huset i 2006 da huspriserne lå på deres højeste. Så i 2012 var priserne nede og kysse bunden, især i en lille stationsby som Ulstrup, uagtet det lå op ad Jyllands højderyg med skoven i nakken og Gudenåen for foden af byen. Mit hus lå rimelig højt oppe, med udsigt til Åen. Alligevel kom der kun en besøgende i det lange år og han ville ikke købe det.

Det er lidt pudsig at skrive disse egentligt lidt tragiske forløb, men jeg har nu altid syntes jeg blev tilsmilet igennem livet, trods ulykker og andet. Det er faktisk først nu, jeg kan se, når jeg sidder og skriver til dig, at det da også har været lidt op ad bakke noget af det. Jeg tror det betyder meget mere, at mærke kærlighed og sympati, som jeg syntes jeg har haft med, som en stærk følgesvend, uanset hvad. Måske fordi Gamle Petersen i mosters sommerhus (det var Prebens og Birgers Stenalts morfar) havde ret i at det er godt at smile til verden, for så smiler den for det meste tilbage.

De kærligste hilsner og et fjernstyret morgenknus

Fra Karen

Onsdag d. 01.02

Epistel med kommentarer til et dejligt brev samt de tanker det satte i gang.

Kære Karen

Tak for dit brev og det kan jeg jo sige hver gang. Men der er nok ikke noget galt i at vi af og til gentager os selv, og den anden for den sags skyld. Det bliver aldrig fraser, når man virkelig føler det, der skrives og siges. For udenforstående kan det lyde som idelige fraser – men der er ingen udenforstående. Det er os to, der skriver til hinanden og fortæller til hinanden.

For en gangs skyld læste jeg hele dit brev i nat. Efter indledningen kunne jeg ikke lade være med at læse det hele. Det er jo ellers noget jeg glæder mig til at læse om morgenen. Et skønt brev med tanker og ord fra dig, som er dejlige at vågne op til. Jeg tror ikke, du i virkeligheden var ensom med din betagelse af Harry Bellafonte. Det var bestemt kun lige i din omgangskreds, der eventuelt manglede Bellafonte-fans. Jeg

husker tydeligt, hvordan Angela og hendes veninder var glade for ham og hans musik. Her var det Day-O, Banana boat Song, come back Liza og det repertoire, der blev sunget.

Angela var så glad for ham, at hun ønskede sig og fik en negerdukke, som det politisk korrekt hed den gang. Veninderne var misundelige og Angela fortalte at Harry Bellafonte var dukkens far – det var vi nu ikke mange, der troede på.

Ellers var Nina og Frederik de store idoler den gang og senere kom Tommy Steele til. Hans tidlige rockmusik havde tydeligvis nogle rødder i calypso, så folkene bag ham vidste godt, hvad de gjorde, når de lancerede ham.

Det var egentligt fantastisk på et så tidligt tidspunkt, hvor idoldyrkelsen dårligt nok var startet og i hvert fald ikke havde meget erfaringsgrundlag.

Vi kendte da godt de danske sange. Det var fra ønskekoncerterne, som kørte hver søndag eftermiddag inde fra min mors og Anders' radio i stuen. Min mor havde en fornem radiogrammofon, som det hed. Jeg tror, det var en Anders havde haft med. De havde dog kun tre grammofonplader: "Den hellige stad" med Frants Anderson, "Tørresnoren" med Ib Schønberg og "Den gamle skærslippers forårssang" med Johannes Meyer.

Selv havde jeg nogle Anders And plader og en lille samling assorterede 78'ere. De plader havde jeg fået eller købt, da jeg på en af mine lykkeligste dage, havde anskaffet mig en rigtig gammeldags (dengang næsten moderne) grammofon, med håndsving og alt det, der hørte til. Det var ikke en rejsegrammofon, det var stadig moderne, men en stor trækasse, flot fineret og lakeret.

Jeg havde set den en dag hjemme hos min klassekammerat Bent Anker, som havde haft den nogle år og nu var han ligeglad med den.

Han tilbød, at jeg kunne købe den for fem kroner. Jeg slog straks til og gik i gang med at skaffe pengene.

Den dag, jeg hentede grammofofonen hjemme hos Bent Anker, husker jeg som den lykkeligste dag i mit liv. Det gør jeg nok stadig om end på et andet plan. Dvs. det plan, hvor en vild drøm går i opfyldelse og virkninger af drømmen holder meget lang tid. Jeg blev grammofoon- og pladeejer.

Selv om lyd kvaliteten på denne grammofoon var en del ringere end på radiogrammofofonen i stuen, var det her, jeg nød at høre både musik og Anders And pladerne.

Angela og jeg hørte AA pladerne til hudløshed, og vi er stadig i dag i stand til at fremføre større brudstykker af dialogerne fra både "Anders And og Ekkodalen", "Umbafolkets hemmelighed" m.fl.

Hit House havde jo gjort det geniale, at man ikke serverede øl og spiritus, det gav dem en lille stjerne hos forældre generationen.

Din sætning " Du har virkelig fået meget ud af det du greb fat i," er meget rigtig, især når betoningen ligger på greb fat i, for det var ofte chancer, som kom forbi mig. Jeg kan da også godt komme på chancer, jeg ikke tog, men derfor ikke ved, hvad de kunne have medført. I så fald var jeg vel nok gået glip af noget andet og sådan kunne jeg bare blive ved.

Når en mulighed viste sig, tænkte jeg ofte på det gamle russiske folkeeventyr om "Ridder Morgendug". Det er så vidt jeg ved det korteste eventyr – i hvert fald i den version jeg kender.

Jeg ved ikke, om du kender det, men her er min genfortælling, som jeg hørte det, mens jeg boede på Bygrænsen 14 sammen med Erik og de andre.

Ridder Morgendug var ude på sin morgenridetur, da han kom forbi en lille hytte. Den så ret tillukket ud, så i stedet for at gå derind red han blot videre.

Det var meget uheldigt, for inde i hytten befandt hans lykke sig.

Det er ret fantastisk, hvor meget vi har kørt parallelt. Det var spændende at høre om din entre i computerverdenen. Den var ellers ikke for piger.

Jeg fik introduceret denne verden gennem et hold vi havde i Ungdomsskolen i 1980 og lidt frem.

Piger havde selvfølgelig adgang til dette hold, men der var kun drenge. Ca. 14 nøder. Da jeg engang havde været på besøg på holdet, syntes jeg, det var så spændende, at jeg ofte tog ned på det hold og overværede en lektion. Det var før, der fandtes veludstyrede EDB-lokaler på skolerne. Det var i det hele taget før, der fandtes personlige Computere, senere kaldet Pc'er.

Så det var alt sammen teori, dog varieret med et besøg på Regnecentralen, hvor der stod en computer på størrelse med et lille hus. Den kunne mindre end en smartphone kan i dag. Der var f.eks. ingen skærm. Når man skrev "print", kom der et hulkort ud. Jeg tror revolutionen skyldes Sinclairs små ZX-maskiner, med viskelædertasterne. De kunne sættes til et fjernsyn og så gik det stærkt, men alt det ved du formodentligt, når du selv har været indenfor branchen.

Min interesse startede, da jeg købte en lille spillemaskine med små kassetter, hver med et spil. Her erfarede jeg, at man kunne købe en kassette, der hed basis, hvor man kunne lære at programmere. Jeg syntes, det lød interessant og prøvede alle butikker, jeg kunne finde, men ingen havde den kassette. De havde kun spil.

Da jeg nogle år senere købte en ZX Spektrum erfarede jeg, at den havde indbygget basis, var jeg klar til at lære det, men gik en lille omvej. Ungdomsskolens EDB-hold havde i mellemtiden fået anskaffet en ABC80. Selv om den skulle dække en klasse på 14 elever var det et fantastisk fremskridt. Læreren på holdet fortalte, at eleverne havde lært lidt Basis programmering på den og da holdet stoppede sæsonen i april måned, lånte jeg ABC80'eren med hjem, sammen med den bog holdet brugte.

*Det var en spændende verden, der åbnede sig der, lige fra min første linje
10 Print= "Hello World"*

Og til de mere udviklede sprog.

Nok om det. Det var da lige ved at ligne lidt krønike, men der var så meget inspirerende i dit brev, som jeg ikke er færdig med endnu.

Jeg har /selvfølgelig) også en overgang interesseret mig meget for astrologi. Den korte udgave af den historie er, at jeg ville sætte mig ind i det, fordi jeg absolut mente, at dette bare var overtro. Efterhånden fandt jeg dog ud af at det, om end det ikke er en eksakt videnskab, har så meget i sig, at jeg måtte overgive mig til det.

Pendulering hører også til det, jeg har beskæftiget mig med på et tidspunkt og stadig kan tage op i nogle situationer. Det er nærmest uhyggeligt, hvad pendulet kan vise.

Det var spændende at høre om dine steder i Ulstrup og Beder.

Så skal vi lige have Gamle Petersen med. Jeg husker, han var sporvognskonduktør og må have haft en vis position indenfor Københavns Sporveje, idet han på et meget tidligt tidspunkt fik et af de eftertragtede konduktørjobs, hvor han kunne sidde ned lige indenfor indstigningen – og altså ikke skulle gå rundt i vognen og billettere.

Jeg vil også gerne sende dig et varmt knus, og synes jeg kan mærke noget af dig gennem dine breve. Glæder mig til at høre mere fra dig og ikke mindst til at mødes med dig.

De kærligste hilsner

Niels

Torsdag d. 02.02

Noget om fortabelse, lidt barndom lidt krønike og en drøm

Kære Niels

Ja, egentlig kunne jeg fortabe mig i dette ord, "kære Niels", og endnu mere hvis jeg tænker ordet i en større betydning, som at skrive (helst rigtig mange gange) KÆRESTE Niels. Men det går ikke, når jeg skal nå at svare dig og give dig nogle af mine tanker, om alt muligt, og fortælle videre på Krøniken, som der hele tiden kan bygges noget ovenpå. Og det glæder jeg mig altid til, ligesom jeg elsker at få brev fra dig. Og du har fuldstændig ret, det er os to som har denne dejlige smukke kontakt. Jeg har dog fortalt mine to ældste piger om kontakten i den forgangne uge, og min veninde Lisa ved det også, samt Kirsten, min søster.

Jeg vil takke dig for endnu et varmt og engageret brev.

Jeg ville ønske jeg havde kendt Angela og de veninder hun havde. Jeg var også ret betaget af Nina og Frederik kan jeg huske. Min lillesøster var til gengæld fuldstændig vild med Cliff Richard, Kirsten havde en gul single plade med sangen "dynamits", og hun var bare 3 -4 år. Hver gang, sad hun fuldstændig henrevet og smilede som var hun i den syvende himmel, og dunkede benene i gulvet i takt til musikken. Hjemme hørte vi ikke meget musik efter min far gik. Min far havde hørt mange klassiske stykker, selv om

han også syntes Rachel Rastenni og Birthe Wilke sang betagende, for ikke at tale om Gustav vinkler. Det hele ofte gengivet i radioprogrammet Giro 413

Jeg kunne i mine endnu yngre år, ca. 4 – 5 år, høre Lille Per synge i en uendelighed, samt den romantiske sang som Ib Mossin sang. Den var, så jeg faldt helt i svime over ”jeg læser dine tanker”. Og den gamle skærslibers forårssang, jo da. Men de der Anders and plader kan jeg dog ikke huske at have hørt. Også vi havde en lille samling 78 plader, blandt andet en som havde en tekst a la ”Hvordan mor, laver man øllebrød.

Jo se min dreng sådan laver man øllebrød.” og ”Der sidder en vovse i et vindue, en sød lille logrende en”. osv. ligesom Preben Uglebjerg sang om tubaen og om den lille og tykke den høje og tynde og hende midt imellem. Og flere af dem du også nævner. Jeg var ellers ved at udvikle mig til lidt af en vildbasse på det tidspunkt. Det var min mor ikke så glad for. Da jeg var 3 år havde

hun forsøgt at få sin drøm om balletstøv opfyldt gennem mig, så jeg kom til prøve hos en eller anden ældre mand, der bl.a. havde små hold til balletundervisning. Jeg var et år for ung, men min mor syntes det var bedst at starte tidligt. Jeg husker læreren bøjede sig ned, da jeg pænt stod ved gelænderet, som var hele vejen rundt i lokalet. Forbavset blev jeg dog, da denne fremmede mand pludselig stod og forsøgte at få mine fødder til at stå i en helt forkert stilling. Med stor fornemmelse for det sirligt redte hentehår han havde, fik jeg fat i lidt af det og hev til, for mine fødder skulle ingen komme og vride rundt på. Uha hvor blev han vred, og min stakkels drømmende mor, blev skældt huden fuld og smågræd hele vejen hjem til Keplers gade. Pudsigt nok startede jeg som 7-årig på samme danseskole i akrobatik. Han kunne sagtens huske mig og jeg kunne sandelig også huske ham. Men jeg fik da lov at gå der fortsat, på det tidspunkt og der gik jeg så, med mine egne drømme i adskillige år. Heldigvis havde min mor også fuldstændig opgivet sine balletdrømme.

Jeg ville egentlig gerne gå tilbage i min krønike og fortælle om endnu en drøm og dermed for mig en ret væsentlig begivenhed: Denne drøm kom da jeg var 25 år. Da var jeg lige begyndt at læse om astrologi. Den startede med at jeg var til en virkelig stor fest. Pludselig, midt i en dans, kom der en ung lys kvinde hen til mig og sagde ret bestemt at der var en der gerne ville tale med mig. Jeg gik helt ud og ind i en anden bygning med en vindeltrappe der endte ved en blå dør. Derinde sad en ældre hvidhåret og meget langhåret kvinde med meget blå øjne. Hun virkede nærmest som en Gudinde i hvide gevandter. Frem trak hun et horoskop og lagde på et bord foran mig og så begyndte hun at fortælle mig om fremtiden. Jeg fik virkelig meget at vide, men kunne bagefter opvågningen, desværre kun huske nogle få men vigtige begivenheder. En af begivenhederne var at jeg i mit 33. år ville opleve en slags forvandling eller stor forandring, måske højdepunkt. Jeg fik også at vide at jeg skulle dø som 49-årig samt en slags fortsættelse selv om jeg åbenbart var død. Siden har jeg erkendt at tal i drømme ofte er spejlvendte, men da jeg var 25 syntes jeg at 49 var oldgammelt så det bekymrede jeg mig ikke specielt om. Oplysningen om forandringen i mit 33. år tænkte jeg nok handlede om at mine pantebreve blev udbetalt, andet ønskede jeg ligesom ikke og det skulle bare ikke være for dramatisk. Men det blev både ret dramatisk og et stort vendepunkt i mit liv.

Jeg vil lige sige at jeg opfatter os mennesker som nogen, der hver især har en slags opgave eller gerning de skal udrette på denne jord. Lidt ligesom bierne og myrerne. Du fik dit kreative og aktive liv med en del undervisning, fordi du skulle give dit på den måde, og dit greb om mange ting, din virkelyst, din musik har sikkert været en gave for mange. Jeg skulle ned i forståelsen af dybet i os. Og det kom jeg. Drømmen hænger på en måde sammen efterhånden, men nu skal jeg til at slutte,

inden jeg bevæger mig ud i en lang redegørelse. Den får du i næste brev.
På fredag kommer min veninde Jette Nørager og det er hende jeg gerne vil spørge om
det hyggelige lille spisested vi engang var på, og som kunne være en mulighed for os to.
Og så glæder jeg mig bare til at dit brev kommer.
De kærligste hilsner
Fra Karen

Min veninde Jette Nørager

Kapitel 9

En forsigtig forespørgsel

Natten mellem onsdag d. 01-02

M.d.n.

jeg havde lige lagt mig til ro, og sovet i kort tid, da jeg pludselig vågnede og fik en lidt forvirrende, men meget bastant indskydelse. Jeg kunne mærke en stor lyst til at foreslå et tidligere møde, nærmest som en insisterende besked i mine indre øregange.

Jeg kravlede pligtskyldigt ud af min varme seng og fandt min varme morgenkåbe i skabet, som jeg kunne tage på og skyndte mig søvnigt, men målbevidst at tænde computeren, som jeg en times tid i forvejen, havde slukket for. Den computer er syv lange og syv brede om at gøre sig klar med indkøringen af programmer etc., så jeg gik ind til køkkenafdelingen og tog mig lidt mundgodt.

Det var med en vis maveanspændelse jeg sendte en ny kortere besked til Niels.

et godmorgen og et forsigtigt spørgsmål

Kære Niels

Der var lige noget jeg gerne ville spørge dig om.

Jeg kredsede pludselig presserende meget om det her til aften, men tænkte jeg kunne vente til i morgen. Men fik dog en følelse af, at du allerede havde læst min mail og så tænkte jeg, at nu åbner jeg computeren igen, for jeg må lige spørge dig om det her.

Hvordan har du det med at vi først skal ses til marts?

Jeg selv tænker, at der er noget lang tid til. Det er selvfølgelig helt ok, men selv oplever jeg, mere og mere at det godt måtte være tidligere.

Hvad siger du?

*De kærligste tanker og hilsner, inden jeg slår øjnene i igen
fra Karen*

Torsdag d. 02.02.

Et valent svar, ikke særlig modigt

Kære Karen.

Jeg havde lige tændt for computeren, da Tony ringede og meldte sin ankomst sidst på formiddagen. Jeg ved ikke, hvor længe han bliver, men du skal da lige have et brev fra mig.

Fra min side er det i øjeblikket kun Peter, som ved noget om vores kontakt. I næste uge kommer min søster, Angela, i nogle dage og hun får det bestemt at vide.

Hun får ikke nogen detaljer fra brevene, men får at vide, at vi har en meget åben kontakt.

Hanne ved det selvfølgelig ikke, trods vores manglende kærligheds- og seksuelle forhold, er der elementer i vores liv, som vi ikke fortæller hinanden.

Vi er, som jeg tidligere har fortalt, rigtig gode venner, men den store fortrolighed har vi ikke.

Udadtil virker vi nok som et godt par – i hvert fald over for vores børn og børnebørn, men den manglende kontakt med det feminine i hende går mig på – nok mere end jeg vil være ved.

Jeg kan lige så godt sige det lige ud: Det er ikke vild sex og udskejelser, jeg savner.

Overhovedet ikke, den tid er nok forbi. Det er blidhed og ømhed, der mangler i mit liv.

Et stærkt engagement, har også været en mangelvare her.

Det engagement har jeg fundet i kontakten med dig, med dine dejlige breve og fra min side at kunne skrive til dig og fortælle dig alt. Derfor, kære Karen, har jeg skrevet ovenstående. Det var svært, men jeg er glad for at jeg fik skrevet det og håber, det bliver modtaget i den ånd, det er skrevet.

Jeg vil ikke læse det igennem, for så får jeg måske lyst til at slette det.

Det er rigtigt, at der pludselig er et halvt år, til det bliver marts. Men jeg må lige finde ud af, hvad min indre stemme og rådgiver siger. Jeg vil jo forfærdelig gerne se dig.

Umiddelbart kan det ikke ske hurtigt nok. På den anden side er der noget i mig, der er lidt bange for at det kan blive forhastet.

Jeg skal lige vænne mig til tanken, så du må vente en dag eller to på mit svar. Men det kan sagtens blive ja.

Jeg stopper om lidt, når Tony ringer på døren, for du skal lige have det her hurtigt. Tony bliver nok et par timer, så tænder jeg computeren igen og skriver mere til dig. Der er ikke noget krønike nu, men et enkelt spørgsmål til dit brev.

Var din danse- og akrobatiklærer Freddy Jørgensen?

Hvis der ellers er noget, omkring min indledning, du vil have uddybet, må du meget gerne skrive og spørge, for det blev vist igen lidt rodet.

Husk, jeg skriver mere til dig lidt senere i dag. Det bliver mere lystigt.

De kærligste hilsner og tanker Niels

M.d.n.

Umiddelbart gjorde det mig lidt ked af det, men jeg følte samtidig en større indsigt i Niels. Han var simpelthen utryg. Derfor behovet for et længere stræk i at skulle mødes. Overraskelser er åbenbart ikke noget han tager let på. Endelig kunne der være andre årsager, som havde med præstation, og måske sådan noget som at tabe et par kilo. Hvad vidste jeg?

Jeg har lige som en slags dybere indsigt i ham, måske intuitivt, måske fordi det har åbnet så meget, at skrive disse breve til hinanden hver dag. Men jeg sætter stor pris på hans ærlighed. Hans følgen sig selv.

Det er jo ikke en personlig afvisning. Han har jo taget bolden op, han har også gerne villet se mig i starten af marts.

Til syvende og sidst handler det for mig nok så meget om at få spændingen omkring denne mirakuløse særlige tilknytning til at kulminere.

Alt var jo i virkeligheden såre godt.

Tænksomme varme strøtanker

Kære Niels

Tak for dit hurtige svar. Jeg syntes faktisk du er både ærlig og modig. Du svarer jo i overensstemmelse med dine følelser.

Det gør det altid meget lettere at sige det, som det er, end at kludre rundt i et eller andet. For når jeg sender et spørgsmål til dig, så er det klart det bedste, at få et ærligt svar, og jeg kan sagtens følge dig og forstå dig. Jeg har jo selv denne følelse af gerne at have vores, i en god og stille opbyggende ånd. Og spørger man, kan det jo ikke nytte at man absolut vil have et ja. Så er der jo lagt op til enten et ja eller nej eller måske. Og jeg mener selvfølgelig, at du skal følge din fornemmelse.

I nat fik jeg bare den tanke at det jo var mig, der havde foreslået marts, men egentlig kunne det måske være lige så godt i februar.

Men jeg vil selvfølgelig også gerne vente til marts. Jeg tror mere, det er fordi du har fået en så stor betydning i mit liv, at jeg fik tanken.

Jeg har hele tiden fornemmet os som to mennesker der føler både ømheden og omsorgen til hinanden. Oven i det er det så det mest positive åbne rum vi har skabt herinde, som jeg har oplevet.

At jeg har en stor længsel efter at mærke dig, er mere disse følelser end den seksuelle tilstand. Jeg finder dig tiltrækkende Niels, der er en oplevelse af dig, som en mand der udstråler et eller andet dejligt, og jeg ønsker at være dig nær, men ungdommelig vildskab er vist også for mig, noget jeg ikke rigtig tænker i mere. Jeg er åben for den måde, vi fortsætter vores på.

Vi skal have tid til at forberede den fysiske åbning. Dette at gå fra det visuelle rum ud i den virkelige. Men jeg glæder mig til det, og regner med at uagtet vi mødes, så skriver vi bare videre over nettet, som hidtil. Det var min eneste betænkelighed, at miste denne tilstand af forventning, ovenikøbet dagligt. Jeg har sagt nogle gange, at jeg ikke ville tænke for meget, ikke fundere over andet end den glæde der ligger i alt det her. Jeg ved jo, at du lever sammen med Hanne og at i er gode venner.

Jeg har tænkt at det jo er dig der afgør hvordan du lever. Jeg har accepten.

Ingen af os er mere 25 år og godt det samme. Jeg syntes det er dejligt at være blevet så gammel, at jeg kan være åben, uden at stille hverken krav eller forventning om at vende op og ned på tilværelsen. Jeg følger blot vores vej og vil godt gå med dig i hånden, ud ad den vej, både herinde i vores rum og når vi mødes.

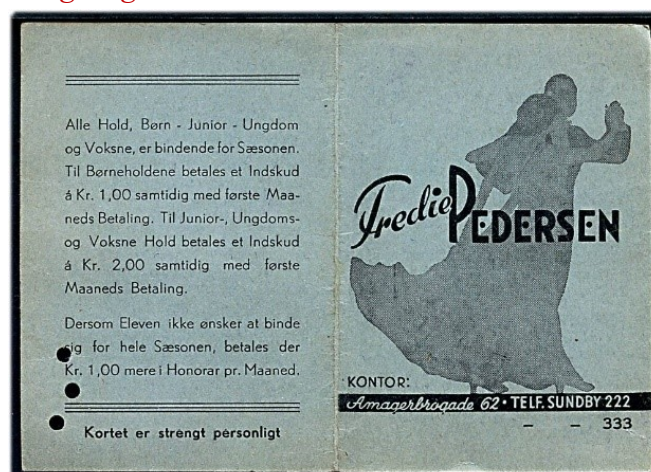
Jeg koncentrerer mig om dig her og nu, og meget om at vi skal ses trods alt om en lille måneds tid.

Kærlige Knus fra Karen

Ps. Lige en lille rettelse angående dansestedet der hed og stadig (vistnok) hedder Fredie Pedersens danseinstitut.

Svaret er JA

Kære Karen.

Jeg blev jo lidt overrasket over dit forslag. Nu hvor overraskelsen er bundfældet, kan jeg mærke, at jeg blev glædeligt overrasket. Nu føler jeg bare glæde og varme indvendigt og jeg vil selvfølgelig gerne se dig så hurtigt som muligt.

Jeg kan ikke se nogen grund til at udskyde det for længe.

Jeg er egentlig ikke så let påvirkelig, men dine breve og din tilstedeværelse i mit liv rummer altså en kraft, som påvirker mig. Det er en meget positiv påvirkning, som jeg glæder mig over. Det får mig til yderligere at forstå dit forslag. Det piner mig, at jeg ikke kunne se og føle det med det samme.

Dybest set kunne jeg nok også have kommet med det forslag.

Vi er nødt til at se hinanden.

Jeg sender dig nogle forslag til datoer i februar, så kan du bare vælge – eller foreslå noget andet, hvis intet af det passer dig og dit. Jeg har blot skrevet de datoer, hvor jeg uden videre kan.

Jeg har besøg af Angela i begyndelsen af næste uge, men kan torsdag den 9. og fredag den 10.

I uge 7 er Janus på vinterferie hos Farfar, men jeg kan torsdag den 16. og fredag den 17. Jeg tager lige uge 8 med, hvor jeg kan tirs. den 21. – ons. den 22. og torsdag den 23. Jeg skal på job fredag den 24.

Hvis det er noget, der skal være i en weekend, så kunne det nok lade sig gøre, da jeg ikke har ret meget optaget i weekenderne.

Vi må jo så finde ud af, hvad vi skal. Men her er jeg meget fleksibel og er klar til at køre langt for at se dig.

Det er ikke så langt et brev, men lad mig konstatere, at det er vigtige ting, der kom med.

Dit brev er det, der fylder mest i hovedet på mig lige nu, men efter at have været sammen med min gamle musikalske makker, Tony, fik han også fyldt en masse tanker - om end i en anden retning – i mit hoved.

Jeg fortsætter krøniken i morgen og slutter med et: Kære Karen. Jeg glæder mig meget til at se dig og høre fra dig igen. Jeg er nok lidt urolig, men på en varm og rar måde.

Kærlig hilsen Fra Niels.

Lidt mere end en strøtanke

Kære Karen. ❤️

Jeg ved ikke helt, om jeg er mest sur på mig selv, ærgerlig eller forvirret. Da jeg fik dit søde brev i morges med det "forsigtige spørgsmål" skulle jeg straks have sagt: Ja, selvfølgelig. Jeg vil meget gerne se dig så snart, det er muligt. Men jeg tror, jeg oplevede, at det ville være mit ansvar hurtigt at finde et sted, hvor vi kan gå en dejlig tur og et sted, vi i fred og ro, under hyggelige former kan sidde sammen og snakke.

Det kunne jeg vist ikke overskue i morges.

Det var bare det, jeg ville sige og der kommer måske flere små strøtanker pr. mail. Det er den måde, vi lige kan veksle et par bemærkninger på.

Det håber jeg du synes er OK.

Når jeg sidder og tænker på dig, får jeg mere og mere lyst til at se dig, høre din stemme og måske røre ved dig.

Varm og kærlig hilsen Niels ❤️❤️❤️

Gode fornemmelser

Kære Niels

Jeg ved ikke om du har fået dette brev, for jeg kan ikke registrere det på tabletten her, så jeg sender det igen.

Tak for dine svar og ekstra svar. De gjorde mig rigtig glad.

Jeg har hentet Ronja og fartet lidt rundt i København inden. Problemet er at jeg ikke har mange pauser lige nu, men om 3 - 4 timer er jeg hjemme igen og kan hellige mig dig og det at skrive til dig.

Jeg tror godt jeg fornemmede overraskelsen, i og med du reagerede som du gjorde.

I går da du havde sendt dit brev, morede jeg mig over nok en af verdens korteste eventyr. Og fik et billede af dette, at godt nok ikke gå forbi huset, men snarere stå stille og glo på det. Synet var svært at slippe og først da jeg lå og skulle sove, mærkede jeg uroen som om jeg havde glemt et eller andet. Jeg tænkte på billedet og skyndte mig ind for at tænde for computeren igen. Det var lidt med fornemmelsen af at gøre noget ved det. Og det her giver os jo bare et større kendskab til hinanden og hvis du kan acceptere at utryghed eller forvirrede tanker driver gæk med os ind imellem, så kan jeg også.

Nu skal vi bare finde dagen. Og glæde os over at vi åbner op for dette, uanset om det er februar, marts eller april. Nu må jeg hellere koncentrere mig om Ronja.

Og så lige en kærlig og varm hilsen fra Karen

Lidt mere end en strøtanke

Kære Niels

Endelig er jeg hjemme igen og kan koncentrere mig om at skrive til dig. Det har jeg glædet mig til, for jeg blev virkelig glad over dine to optimistiske beskeder, især da jeg skulle se om min besked til dig var landet i "sendte beskeder" på mobilen og der kunne opleve dit brev med de livsbekræftende røde små hjerter. Jeg ved altså ikke hvorfor min tablet er så tungnem, for den viste ikke noget.

Jeg vil lige sige at jeg plejer at hente Ronja fra SFO'en onsdag, men nogle gange gør jeg det så også torsdag. Det er dog ikke meningen normalt, men Miriam har haft brug for, at få sig på plads i sin nye lederstilling, og jeg vil godt støtte hende, der hvor der nu er mulighed for det.

Lidt slukøret var jeg jo selvfølgelig i formiddags, så det passede mig fint at Miriam spurgte mig om jeg kunne. Jeg har som sagt den indstilling, som jeg skrev inden jeg tog ind til byen, at når man spørger, så må man regne med at svaret kan falde lidt uheldigt ud. Og enten spørger man ikke, så man ikke risikere et nej, eller også må man tage risikoen. Der er et gammelt ordsprog der hedder "artige børn spørger ikke og får ikke". Samtidig ved jeg jo ikke om der kunne være en eller anden begrundelse for dig i at vente, ud over forsigtigheden.

Min indstilling er åbenhed, og ærlighed, men også omhyggelighed. Det at bygge et tillidsfuldt rum, som vi i den grad er i gang med, er jo netop ikke gjort på en dag. Det er som at få haven til at blomstre og gro. Og vi to har åbenbart vidst fra starten af, at jorden i vores have er virkelig frugtbar.

Som dit udsagn fortalte mig, så er du jo også på forbavsende måde, kommet til at træde dybt ind i mit indre, så jeg glæder mig til at se dig i kød og blod. Den længsel kan jo ligesom ikke undgå at vokse.

Måske kunne torsdag den 16.02 være en god dag. F.eks. kl. 12 eller 1. eller?

Det er her det virkelig er svært ikke at kunne bruge de fysiske muligheder, sanse hinanden gennem bare det at sidde sammen, at holde dig i hånden, høre din stemme, se ind i dine øjne. Glædes over muligheden.

Jeg kan dårligt huske hvad jeg var i gang med at fortælle i går aftes, fordi så mange følelser og tanker har været i min besiddelse i dag. Tanker jeg næsten er tilbøjelig til at

forsøge at ville skrive til dig. Tanker om Gud, om noget der bor dybt inde, om sammenhænge der venter. Og om skæbnen, alt det som føles så udefinert.

Jeg oplever at vi begge har guldgruber af mange sjove, svære og dejlige oplevelser. Og mange af dem vil så gerne fortælles. Nogle af dem er for mit vedkommende svære, men presser sig på. Det var måske også en af grundene til, at jeg de foregående dage fik længsel efter, at du eksisterede i endnu højere grad.

Du virker så åben og rummelig, så stærk og også sårbar, som om der gemmer sig en lille snegl derinde, der ved en berøring skynder sig at trække følehornene til sig. For straks efter forsigtigt at folde dem ud igen.

Du betyder så meget for mig, det måtte jeg virkelig sande i dag. Så meget. Det er oplevelsen i dag bestemt ikke blevet mindre af.

Du godeste, hvor har jeg betragtet disse sære dyr, altså sneglen, da jeg var barn. Tegnet dem og haft dem som vandsnegle hjemme.

Og nu kommer jeg til at erindre, hvor jeg elskede at gå ud på marken foran mosters sommerhus. Det var i årene fra 1959-1965 i særlig grad. Så lagde jeg mig i græsset og betragtede det mylder af liv, der udspillede sig for mine øjne. Lå i timevis der, eller spadserede ned til skoven for at kravle op i et af de rigtig høje træer, der stod ud mod markerne. Heroppefra kunne jeg se vidt og bredt.

Hjemme i mosters have, slæbte jeg Kirstens efterladte transistorradio op i et ret højt birketræ og lyttede til musikken, eller lagde øret ind til stammen for at høre lyden af træets blod som klukkende løb indeni det. Jeg havde til min 12-års fødselsdag fået en

nymfeparakit. Jeg ville brændende gerne have en stor amazonpapegøje, men nymfeparakitten viste sig at være fantastisk. Jeg havde den med, når jeg tog ned til skoven, siddende på min skulder, i en lille kæde. Den fløj dog kun en gang fra mig, ved det at ringen, som jeg havde sat om dens ene fod, var lige lovlig stor. Men selv om den fløj op i et træ, kunne jeg kalde den til mig. Den søgte altid tilbage til mig. Den var tit med, når jeg kravlede op i højden og den kvadrede lystigt, når vi sammen sad på en af de

højere liggende grene og nød naturen. Da jeg tog til Bornholm, overtog min storesøster den. Den blev 27 år gammel, så vidt jeg husker.

Det var en lille afstikker, fra de store filosofiske tanker jeg gik rundt med på Nørrebrogade, samtidig med at jeg lige skulle besøge de genbrugsforretninger der er dukket op alle vegne. Især en type der hedder Loppe nyt, hvor alle billigt kan leje en stand og proppe deres mere eller mindre sjove og smukke ting ind. Jeg er vældig glad for gamle ting og tøj, men det er ikke tit, jeg finder noget jeg vil eje. I dag var jeg der, mere af vane end fordi jeg sådan rigtigt opfattede det. Hjernen arbejdede. Egentlig er noget af det bedste så at male. Men det var jo ikke lige en mulighed.

Også jeg venter lige til i morgen med fortsættelsen af krøniken i den mere kronologiske form.

I morgen får jeg så i øvrigt min veninde Jette Nørager på besøg som jeg nævnte i et tidligere brev, hun maler som jeg, og har været god til at skubbe lidt til mig. Og hvis ikke hun kender hyggelige små steder med smuk natur, så ved jeg ikke hvem der skulle. Sjælland er fyldt med disse områder, men det skal jo ikke være for kompliceret for mig, at komme derhen.

De kærligste Hilsner

Fra Karen

Fredag d. 03.02.

Breve, forslag og fransk krønike.

Kære Karen.

Tak for dine breve og du skal også vide, at jeg ikke har fået det brev, som du ikke vidste, om jeg havde fået. Men det andet brev, hvor du forklarer, at du ikke ved om jeg har fået det første brev, har jeg fået.

Jeg vil ikke sige, spøg til side, men blot en lille pause, for jeg har selvfølgelig tænkt videre på vores møde og det kræver vist ingen okkulte evner, at skrive at, det har du også.

Vi blev enige om, at det ikke ville være så smart at jeg samlede dig op et eller andet sted, for derefter at køre sammen i bil, til et udset sted. Det mener jeg stadig ikke vil være så rart. Det vil på en eller anden måde virke koldt.

Men en køretur kan godt udnyttes på følgende måde.

Det er ikke et forslag til et sted, men udelukkende struktur. Vi kan nemlig godt mødes et sted, hvor det vil være rart at gå en tur sammen. Det sted behøver jo ikke ligge langt fra, hvor du bor. Bare det er et sted, hvor man kan parkere og du kan komme hen til fods eller med offentlig transport.

Når vi har gået en tur på det der rare sted og er landet sammen – har mødt hinanden – og har fået snakket lidt, kan vi jo godt sætte os ind i bilen og køre et andet sted hen.

Afhængig af tidspunkt og lidt af stedet kan det så være til frokost eller en kop kaffe. Det er mig lige meget, bare vi får lov til at være sammen.

Jeg har skrevet det før, men understreger det igen: Jeg glæder mig meget til at se dig og glæder mig også over at det er blevet rykket frem, så vi kan ses, som du foreslår torsdag den 16. februar. Tidspunktet kan så afhænge af, hvad vi skal lave og hvor vi skal hen.

Jeg kan godt lide ord og en sjov ting er at rykke noget frem eller tilbage i kalenderen.

En aftale kan rykkes frem, men ikke tilbage, hvis den ikke har været rykket frem først.

Hvis vi har en aftale den første april, så kan vi rykke den frem til 1. marts, men den kan også rykkes den modsatte vej, men bliver så alligevel rykket frem f. eks frem til 1. juni.

Der er ikke nogen af retningerne, der hedder at rykke tilbage. Dog kan det lade sig gøre, hvis vi rykker aftalen frem til 1. april og senere rykker den tilbage til 1. maj.

Nå, det var en lille strøtanke. Vi har heldigvis fået lavet vores aftale. Ja vi har jo faktisk to for frokosten på Bakken står fast den 4. april???

Så er der jo kun at håbe på, at vi begge kommer til at føle for at, lave flere aftaler fremover.

Jeg skriver det lige igen: Jeg glæder mig så meget til at se dig og opleve, hvem du er. Og jeg vil også gerne præsentere mig selv.

Krøniken:

Efter Store Tude Dag og Hypnotisøren er der mange andre spændende og særprægede oplevelser, jeg kan fortælle om.

Den følgende historie kan passende hedde Hotellet.

År fire i skolernes historie startede højskolen. På både efterskole og højskole kom der efter yderligere nogle år hvert sted, en skiafdeling.

Da ledelsen vidste, jeg både kunne stå på ski og havde været skiguide/rejseleder og endelig havde en fortid indenfor hotelbranchen, spurgte de om jeg kunne tænke mig at

tilbringe noget af vinteren i Frankrig og bestyre det hotel, de tænkte på at chartre. Jeg fandt aldrig ud af, hvorfor det hed chartre i stedet for at leje, men det var vist noget juridisk. Vi tog til Frankrig samme sommer for at kigge på hoteller, som havde budt sig til, Vi så mange usle hytter, men også dyrere luksushoteller. Det helt rigtige fandt vi i Tignes les Brevière. Det hedder Hotel le Génepy og er opkaldt efter en fransk brændevin.

Tignes området, som består af tre adskilte byer, der alle hedder Tignes, dog med tilføjelserne henholdsvis Le Lac, Les Rousses og Les Breviere, er kendt for store betonklodser, som er skudt op midt på pisterne. Men vores hotel lå i den nederste del, som var den gamle Tignes By og det lignede næsten et hyggeligt lille østrigsk hotel, med træværk, træbalkoner og tunge møbler.

Sidst i september rejste jeg der ned for at blive der uafbrudt til jul.

Det var sjovt nok at drive det hotel, men blev lidt ensomt i længden, selv om der var fest og farver i baren næsten hver aften.

Jeg fik da lært lidt fransk, ovenikøbet så meget, at jeg en dag turde tale i telefon på fransk. En af vores skiinstruktører sagde, der var telefon til mig, og jeg tog den i forventning om, at det var hjemme

fra skolen. I den anden ende af røret hørte jeg en stemme på fransk, som præsenterede sig som slagteren, hvor jeg havde bestilt varer (Skriftiligt). Han meddelte, at der var noget skært oksekød han ikke havde nok af og om han måtte sende noget andet i stedet. Jeg fattede ikke, hvad han sagde, han ville sende i stedet, så jeg sagde, at det var i orden.

Da leverancen ankom, var der 6 - 7 kg. sprængt, slattent et eller andet. I køkkenet blev det kogt og brugt til pålæg, men ingen af os anede på noget tidspunkt, hvad det var. Jeg ved det stadig ikke, men blev igen lidt forsigtig med at tale i telefon på fransk. Jeg fandt godt nok ud af, at så god var jeg heller ikke til det franske.

Jeg slutter mit franske eventyr med en lille anekdote fra det virkelige liv i landet.

Hele elnettet på hotellet var i en sørgelig forfatning og det skulle repareres. En dag kom elektrikermesteren for at se på det og lave aftaler mv. Han fortalte, at han sammen med en svend, skulle bruge tre dage og spurgte ved samme lejlighed, om de måtte bruge køkkenet til at lave deres frokoster i. Det var der ikke noget problem i, for køkkenet blev kun brugt om morgenen og til aftensmad, hvor eleverne selv, sammen med en af deres lærere, stod for madlavningen.

Elektrikerne ankom, sjovt nok helt som aftalt en dag kl. 9 – 3 mand høj.

Jeg troede kun de skulle være to, men det var jo ikke mit problem. De to af dem bar en masse kabler og værktøj ind på gangene og den tredje bar nogle kasser ned i køkkenet.

Det viste sig, at den tredje mand var deres kok. Imens de to hver dag gik og trak kabler, gik deres kok i køkkenet og tilberedte den mest fantastiske frokost til dem alle tre.

Han dækkede flot op med ternet dug, rødvin, medbragt service og en enkelt gang skylleskåle.

Jeg ved ikke, om det er et led i fransk overenskomst, men lækkert så det ud. Og de kom aldrig rigtig op i gear efter frokosten.

Slut for denne gang.

De kærligste hilsner Niels

M.d.n.:

Ja, hvor er jeg heldig, hvor er vi heldige.

Jeg oplever miraklet. Underet, min egen kraft. Først nu erkender jeg at jeg rummer den så omtalte Gudsgnist og dermed livet i mit indre og den, sikkert ret lille bid jeg bevidst oplever, er jo underfuld. Jeg ved godt der intet specielt er i at rumme denne Gudsgnist, for det gør jo alle, men at mærke den ved jeg ikke om tilfalder alle. Jo jeg har elsket før, har været forelsket før, stormende og hedt, men altid med en følelse af noget angstfuldt nedenunder. Altid med denne slæbende klæbrige følelse af ikke rigtigt at være valgt til.

Måske kaldet rædsel for at knytte for tætte bånd, og derefter blive svigtet. Være i enten fortidens mørke eller fremtidens ukendthed, der måtte være som min tabte svigtende fortid, min rygsæk af tyngende sten samlet op i mit barndomsland. Jeg formåede ikke roen.

Min hengivenhed var som fernis, min tillid som skallen på et æg. Sådanne følelser oplever jeg ikke i denne korrespondance. Jeg føler bare roen i en stor tillid.

Ok! Jeg har jo det hele på min computers skærm og ikke i fysisk virkelighed, og det er jo immervæk en rimelig stor forskel. Det må selv jeg erkende.

konklusion, kronike med indhold af kvinde liv

Kære Niels.

Tak for endnu et dejligt, konstruktivt og humoristisk brev. Den der med at rykke frem eller tilbage læste jeg lige et par ekstra gange. Ok jeg læser altid dine breve adskillige gange.

Det er helt oplagt, det du skriver, nemlig at vi mødes i naturens iklædning først. Så er det jo pæret at køre hen et sted og få noget, enten kaffe eller frokost. Jette gav nu heller ikke meget mere om steder, mest fordi hun ikke rigtig kunne huske andet end et sted i Vedbæk. Hun tilføjede at det mere var selve Cafeen, da det var så som så med at spadserer ved stranden, andet end på strandvejen og det syntes jeg selvfølgelig er noget ved siden af. Måske er det bedste at blive i området omkring mig, som du er inde på i dit brev, f.eks. ved Farum sø eller Furesø nær Fiskebæk. Endelig kunne du parkere på Farum station, som ligger lige foran Skovstien ned til en meget smuk gå mulighed langs søen. Eller ovre på den anden side. Der er flere steder vi så kan vælge enten i det gamle Farum eller et sted langs Furesøen. Jeg er virkelig glad for at vi har taget hul på dette. Og jeg glæder mig til at se dig.

Og så skulle jeg måske se at få koblet nogle flere oplevelser på kroniken. Egentlig lovede jeg dig en redegørelse af drømmen, jeg fortalte i forrige brev.

Og her kommer der nødvendigvis et forord ind, for ellers bliver det lidt rodet. Måske skulle jeg også lige komme med en advarsel, for det er ren kvindetilstand.

Da jeg blev 28 gik jeg gud hjælpe mig hen og blev skruk. Og kort efter var jeg gravid med Miriam. Under graviditeten, mente en jordemoder at, barnet var for stort og så

sendte hun mig videre til special et eller andet. Det foregik på fødselsstiftelsen i Århus, hvor en magtfuld overlæge herskede suverænt. Han hed Mogens Ingerslev.

Det kunne alt sammen være godt nok, hvis ikke det var fordi han var en af de sidste, der ikke ville have mændene til at trampe med rundt på fødegangen. Han har jo sikkert haft sine grunde, men jeg kunne slet ikke udholde tanken om en alene tilstand. Det var noget der fyldte rigtig meget og hvor jeg flere gange forestillede mig selv højgravid i sort batmandsagtig udklædning og stor mave, snige mig ind og aflive ham med en sprøjte eller lignende. Om det var hormoner eller bare gemen indignation, er svært at sige. Normalt er jeg ikke voldelig. Enden på det blev, at min kvindelige læge fattede et eller andet efter at jeg var gået 14 dage over den påståede fødselstid, og gav mig en indlæggelse til Skanderborg sygehus, hvor jeg desværre endte med et kejsersnit. Miriam var normal men ret stor. 4550g, så måske var det ok. Men jeg blev grundet stort blodtab indlagt igen efter 17 dage, med en blodprocent der nærmede sig katastrofe og et betændt kejsersnit og en betændt æg-stor byld i lysken.

Miriam og jeg blev indlagt en sen nattetime, jeg med 40,8 i feber. Jeg vil ikke gå yderligere i detaljer, blot sige at de ville operere mig tidligt om morgenen efter, det var mest for at prikke hul på den vildt smertefulde byld der var nær bristepunktet. Jeg lå nærmest i en døs og det med tid og sted var ikke noget jeg rigtigt havde fornemmelse for. På et tidspunkt sprang bylden og smerten forsvandt sammen med den var det endelig muligt at sove. Men jeg hverken orkede eller fattede at få hjælp alarmeret. Georg kom ved 12-tiden og regnede sikkert med, at jeg havde været under en frelsende kirurgs kyndige kniv. Stor var hans overraskelse da han konstaterede jeg ikke var hverken opereret eller hjulpet på anden vis.

Miriam skreg af sult og ville ikke have flaske, og der var ikke mere mælk til hende fra mig. Jeg havde ikke fået hverken vådt eller tørt fra kl. 21 dagen før. Kl. sneg sig hen mod fire om eftermiddagen. Jeg skrumpede rent ud sagt ind, huden blev helt krøllet, som om jeg på få timer var blevet en olding. Georg fik fat i en sygeplejerske allerede da han kom. Det viste sig at de fuldstændig havde glemt mig. Simpelthen.

Mage til fantasier om flasker med Coca cola, vandhaner med silende vand ud af osv. skulle man lede længe efter; jeg sejlede nærmest i forestillingen om et guddommeligt flaskebånd, der drøned forbi mig i et væk. Men hele denne oplevelse, gjorde mig utrolig vred på sygehusvæsnet, på læger og andet personale. Jeg kom hjem nogle dage

senere og fungerede ikke just fantastisk inde i mit indre. Jeg fungerede kort sagt ikke specielt godt. Så i dagene efter operationen, fik jeg følelsen af at hver gang jeg lukkede øjnene, blev det lille spædbarn Miriam, der jo krævede sit, til en ond dæmon. Jeg vidste, at det var hun ikke, men jeg turde ikke sove, og havde galoperende hjertebanken hele tiden (sikkert fordi jeg nærmest ikke sov i lang tid, altså, jeg må jo have sovet, men sikkert vågnet utrolig meget).

I mit 33. år blev jeg så pludselig gravid igen, dvs. da jeg var 32 år; og som du ved, var det ret kort tid efter at jeg havde lært Jens, Kristas far at kende. Og det er her drømmen begynder at få noget sandt over sig, for min følelse af offertilstand og elendighed, vendte sig under graviditeten til en følelse af at ingen i hele verden skulle få mig til at havne i den situation en gang til. Jeg tænkte, at da jeg fødte Miriam, havde jeg nærmest afleveret fødslen til læger og jordemødre. Jeg havde fået dumme bakterier med hjem, og var blevet nær sagt hengemt, da jeg sejlede tæt på dødstilstanden. Konklusionen blev, at jeg ville føde hjemme, og selv om jordemødrene mente at en gang kejsersnit altid kejsersnit, så holdt jeg på mit. Ok. Da først veerne startede forhørte Jens mig om det ikke var bedst med lidt tryghed. Jordemødrene havde ringet to dage tidligere og forklaret, at de ville rette sig efter mig og mine ønsker, så enden blev at vi alligevel drog til Odder fødeafdeling. Jeg følte mig som Guds ottende vidunder, for jeg havde nægtet alt. Både lattergas, og ve måler, som de vildt gerne ville lægge om maven, men pænt lod være med, fordi jeg simpelthen hellere ville trampe rundt, end ligge fladt ned i lang tid. Det svarer nok til, når en mand føler sig tilsvarende, ved en eller anden særlig kraftpræstation, som ellers har været kikset tidligere, f.eks. et maratonløb.

Der ankom en læge på et tidspunkt hen ad eftermiddagen, som absolut vilde tvinge mig til vemåler udstyr. Det kom han dog ikke langt med, for til jordemoderens og Jenses bestyrtelse, svingede jeg indigneret min ve-forpinte krop og ben ud over sengekanten og erklærede at jeg ville hjem omgående. Jens fik på en eller anden måde lokket denne ”jeg er en autoritet, så jeg vinder type”, ud på gangen og han viste sig ikke før morgenen efter. Her sagde han surt tillykke med pigen og erklærede at hun var jo også ret lille? Hun vejede 3200g, så mon ikke hun lå indenfor normalvægt. Han kan selvfølgelig have hentydet at risikoen for et stort barn var en mulighed, da jeg jo havde fået lidt af en kæmpe ved første fødsel.

Alligevel fik jeg en omgang betændelse kort efter. Altså denne gang i brystet. Det har jeg allerede fortalt. Og derfra også om Jenses ide med Afrika turen igennem mellemfolkeligt samvirke.

Det jeg ikke har syntes var rart at fortælle var, at jeg ud fra samtaler med flere kloge mennesker især Jes Bertelsen, fandt det bedst at Miriam blev i Danmark hos sin far. Det var en nærmest umulig situation, for enten skulle jeg lade være med at rejse med Jens ud i bushen, eller også være klar på, at Miriam havde bedre af at blive hjemme imens. Betingelsen for Georg var, at han fik forældremyndigheden. Betingelsen for at opretholde en slags familie til Jens var at drage med ham til Afrika.

Og så må jeg fortælle videre i næste brev.

De kærligste forventningsfulde hilsener fra Karen

Lørdag d. 04.02.

Glæde og uro og et kronikeafsnit, som indeholder begge dele.

Kære Karen.

Tak for dit brev, som fortalte om nogle voldsomme oplevelser, du har været igennem. Selv om det beskrev nogle dramatiske situationer omkring din graviditet og fødsel, var det som altid dejligt at vågne op til et brev fra dig. Et brev, som du havde skrevet til mig. Der er ikke så meget at spørge ind til i den forbindelse og jeg vil så bare se frem til fortsættelsen og håbe, der kommer mange smukke stunder i dit liv.

Furesøen eller Farum Sø virker til at være et rigtig godt udgangspunkt for vores møde (møde, det lyder som noget en af kollegerne eller skolen har indkaldt til). Men da du kender det område, synes jeg du skal vælge et sted, du synes vil være hyggeligt.

Der er jo desværre lang tid til vi skal på Bakken. Grunden til, at jeg har valgt Bakken er, at flere restauranter har et spændende Tag-selv-bord, så kan det aldrig gå helt galt med menuen. Når vi ses den 16. februar, så er det da ikke sikkert, at vi vil vente til begyndelsen af april med at ses igen. Det kan vi ikke vide, men vi kan tro og håbe.

Det vigtigste den 16. er da, at vi ses og oplever hinanden udover brevene, så er det ikke så vigtigt, hvilket sted, vi finder efter den gåtur, som jeg glæder mig meget til.

Jeg vil indrømme, at jeg er både spændt og lidt urolig.

Følelsen urolig tager jeg med over i dagens kronike om lidt.

Jeg har heldigvis ikke de store erfaringer med sygehuse og har i mit liv kun været indlagt kortvarigt to gange, men det kan jeg altid fortælle om, ved passende lejlighed. Når jeg ser på billederne af dig, bliver jeg både blød og varm indvendigt. Jeg føler mig som en skoledreng, der har lagt mærke til en pige i en af de andre klasser og pludselig glæder sig vildt meget til at komme i skole igen.

Den havde jeg ikke lige set komme, da vi begyndte at skrive sammen.

Nu til noget næsten andet, for jeg tager jo følelsen af uro med over i krøniken.

KRØNIKE

En af de helt store oplevelser, jeg havde i Frankrig, var en rafting-tur, vi var på, da vi om sommeren var dernede for at se på hoteller.

Min kronologi springer derfor tilbage til sommeren 92.

Ud over Arthur og mig var der to afdelingsledere fra skolen med på Frankrigs turen. Det var nogle unge vildbasser, som ikke så meget var med, for at se på hoteller, men for at finde ud af, hvad det ville være muligt at lave med eleverne ud over, at de skulle lære at stå på ski, eller blive dygtigere til det de kunne i forvejen.

En dag fortalte de, at de ville prøve at rafte den følgende dag og spurgte nærmest retorisk, om nogle af os andre ville med. Inden jeg fik tænkt for meget, havde jeg meldt mig til at tage med på den brusende flod, dagen efter.

Vi sad på en bar og hyggede os om aftenen og følte os rigtig seje, ved tanken om den følgende dags tur. Der var ikke det, vi ikke kunne klare – det skulle da lige være at rafte på floden. Efterhånden som aftenen gik, blev vi mere tavse. Jeg blev direkte nervøs og urolig og tænkte på, om det var muligt at redde sig en forkølelse eller influenza til næste dag.

Det kunne jeg ikke. Jeg sov ikke meget den nat og så uafladeligt store bølger, skumsprøjt og små gummibåde, der blev kastet rundt i luften.

Så kom næste dag, selv om jeg havde håbet, den aldrig ville komme. Ingen af os sagde ret meget i bilen på vej ud til floden. På et tidspunkt spurgte Olav, om nogen af os var lidt urolige. Det var en underdrivelse, som ingen af os ville benægte.

Da vi gik den korte tur fra bilen til skafottet, nej jeg mener selvfølgelig startstedet for gummibådene, betroede vi hinanden at vi var noget urolige, men det skulle gennemføres.

Vi fik sikkerhedsudstyr på, fik anvist en plads i båden og så kommer det vigtigste: Inden vi roede ud til hovedstrømmen (selve floden) gennemgik vores franske styrmand de få sikkerhedsforanstaltninger, som var nødvendige. Vi fik et minikursus i franske kommandoer, som han ville bruge på turen. Så vidt jeg husker, var der en 8 – 10 ord, som vi ubetinget skulle kunne handle efter. Da vi havde indøvet det, prøvet at manøvrere båden og samle en person op fra vandet mm, var vi klar og jeg siger, der var sket en forandring; Vi var alle helt rolige og glædede os vildt meget til at komme ud på den rigtige flod.

Det blev en fantastisk oplevelse, som jeg absolut ikke ville være foruden.

Vi snakkede bagefter om, hvor urolige, vi alle havde været, men hvor gode styrmandens instruktioner, trods vores manglende sprogkunderskaber, havde været. Endelig snakkede vi også om, hvor

ærgeligt det var, og det er nok moralen på denne historie, at vi ikke ubetinget kunne have glædet os til den tur, som blev en så fantastisk oplevelse.

Jeg er næsten færdig med Frankrig i denne næsten kronologiske gennemgang. Det var i Højskoleregi, at alt dette foregik, så jeg havde fået orlov fra efterskolen i det skoleår, så ingen skulle få ondt af det. Vi havde det godt kollegerne i mellem, men lidt misundelse kunne der altid være, hvis man ikke tog højde for det. Og det gjorde ledelsen altså ved, at jeg officielt havde orlov, så jeg kunne være ansat på Højskolen.

Da jeg kom hjem til jul var der stadig et halvt skoleår, hvor jeg havde orlov, men havde aftalt med dem, at de bare kunne ringe, hvis de havde brug for mig til et eller andet,

f.eks. vikartimer eller medarbejder på et projekt inden for noget, de viste jeg kunne fylde en plads ud i.

Jeg tror aldrig, jeg har arbejdet så meget som i det halve skoleår. Der var hele tiden noget og det var vildt spændende, for det var ret nyt meget af det, jeg blev spurgt om jeg ville være med i.

Men skolerne var jo også stadig nye og det var nok det mest spændende ved den arbejdsplads.

De kærligste hilsner og tanker Fra Niels

Ekstra udsendelse

Kære Karen.

Der kommer lige en lille ekstra udsendelse til dig.

Jeg er nødt til at fortælle dig det. Jeg kan ikke bare sidde med det selv.

Jeg sidder og tænker meget på dig og glæder mig over at have kontakt med dig.

Jeg ved ikke, hvad der er ved at ske eller hvilken retning, det kører i.

Du skal bare vide, at jeg tænker meget på dig og glæder mig over at vi snart skal ses.

Glæder mig også over at det er blevet rykket frem.

Jeg vil ikke kunne vente til marts eller først i april. Om 12 dage ses vi. Det bliver godt nok spændende.

Jeg tænker ikke engang på, at vi kunne blive skuffede. Sikke en tanke.

Du skal bare vide, at jeg tænker på dig og glædes ved at jeg tænker på dig.

Mange kærlige tanker fra Niels.

En kærlig tilbagemelding.

Kære Niels.

Jeg syntes det du fortæller mig, virker påfaldende bekendt.

Jeg kan også nogle gange føle det skal råbes ud, derfor kom der også denne "forsigtige udmeldelse" for nogle dage siden.

Og det er jeg så glad for jeg vovede.

Jeg syntes det er lidt fjollet at kysse min computer i begejstring over din dejlige udmeldelse, som jeg er helt enig i.

Jeg har ikke været i tvivl om det her, da det udviklede sig, så jeg glæder mig også utrolig meget til at se dig.

Jeg har besøg af Ronja som skal sove her og lige er blevet puttet. Og så læste jeg din kærlige varme "ekstra udsendelse" fra dig. Det er fuldstændig det samme jeg kan sige til dig. Du er inde i mit system døgnet rundt nu.

Jeg sender mit morgenbrev i nat, men syntes du skal have dette nu

De kærligste tanker og hilsener fra Karen

Glæden over dig, og lidt dramatisk krønike som sædvanlig

Kære Niels

At få sådan en "ekstra udsendelse" føles meget stærkt. Energien er så smuk og svær helt at rumme. Hele måden dette har udviklet sig på - så ejendommeligt og medrivende. Jeg havde ikke forventet jeg overhovedet rummede så meget, uden andet bånd, end en meget stærk følelse af nærvær, gennem vores meget intense brevskrivning. Ja helt utrolige brevskrivning, som jeg ivrigt bruger mine aftener på.

Det gør mig så varm og glad at vide du glædes over de mange mere eller mindre kaotiske tilbageblik, som jeg fortæller dig og du derefter kan åbne om morgenen. Ting som end ikke mine børn eller venner altid har viden om. Ikke fordi de ikke må vide det, men mere fordi det sjældent har fokus.

Alligevel kan jeg godt sige, at da jeg skrev tilbage, efter du havde spurgt mig, angående min søster Kirsten, var der en lidt speciel udefinerlig "noget" indeni mig. En slags vågen opmærksomhed, som jeg ikke forstod jeg egentlig havde.

Og dine fortællinger om dine mange oplevelser er inspirerende. Jeg ved ikke om jeg ikke godt havde haft lyst til jeres rafting tur, men det kan jeg jo sagtens sidde her og påstå, i min hyggelige, trygge værkstedsprægede stue, foran skærmen med teen smukt placeret og en kat hængende hen over en bid af det lille hæve/sænke bord, jeg sidder ved. Dog ville jeg nok ti gange hellere prøve at springe ud i faldskærm "påstår jeg igen inde i mig selv" for jeg har jo ikke realiseret drømmen og nu er jeg lidt i tvivl om hvorfor jeg egentlig skulle, når der er så mange andre glæder i livet. Det liv jeg er ret så glad for og hvor de oplevelser jeg har haft, jeg nødig vil være foruden, hvor barske og besynderlige de end har været. Jeg tror alligevel en lille bid af din uro og betænkelighed

før jeres rafting-tur og den begejstring og glæde det så blev, godt kan sammenlignes billedligt med de begivenheder der foregår indeni os, og dermed også indeni mig. Mine "højdepunkter" er mest knyttet til netop styrken i at kunne finde fodfæste. Dette at have været inde i orkanens øje og sluppet helskindet ud, med en stor erfaring fra mørket, som har været brugbart som en slags klippe for andre, der har haft brug for støtte. Selvfølgelig ikke som en rafting-tur, det er jeg helt klar over, men en snert er der. Og så prøver jeg at fortsætte krøniken fra sidste brev. Denne beretning er virkelig vendepunktet ud over alle grænser. Og jeg fortæller den til dig i stor tillid til dig.

Krøniken

Jeg fortalte dig sidst om situationen i 1983 hvor Jens ville have os med til Afrika, og Georg ville have forældremyndigheden over Miriam dersom han skulle tage vare på hende i 2 år mens vi skulle være frelsende engle for nogle mennesker i Lesotho. Jeg følte mig nærmest som skåret over på midten.

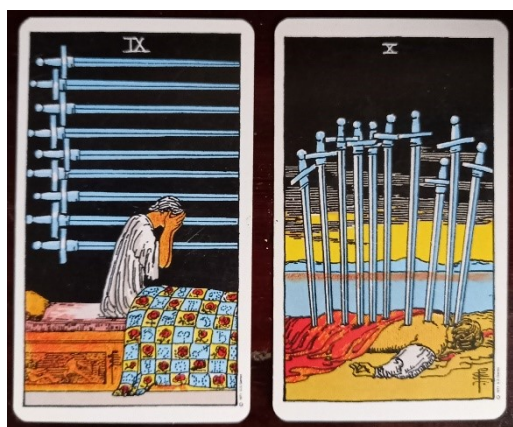
Det ret afgørende for beslutningen om ikke at tage Miriam med til Afrika, var den, at Jens og jeg kom til en slags møde med Jes Bertelsen. Den spirituelle leder af Vækstcentret i Nørre Snede, som var det sted, hvor Jens var flyttet hen.

Denne for mig meget indsigtsfulde mand, sagde, ved at kigge på min aura, at jeg så alt for udmattet ud til, at klare at drage ud i bushen med to små børn, og udrustet med et engelsk sprog jeg dårligt mestrede ud over meget simple ord. derfor foreslog han at kontakte Georg for evt. at lade ham passe Miriam. Som han sagde det havde Miriam nok lige så stor kærlighed til sin far som til mig som mor. Det var sådan at vi kunne tage tre uger hjem efter hvert kvartal vi opholdt os som U-landsfrivillige.

I den forbindelse, prøvede jeg nogle dage efter, at trække tarot på situationen. Det gjorde jeg med spørgsmål, hvis jeg følte mig udenfor fornuftig rationel indsigt, hvilket måske på det tidspunkt, ikke altid dumpede ned i mit skød.

Jeg spurgte i første træk: "hvordan vil Miriam få det hvis hun blev sammen med mig?" Og ud kom 10 sværd. Hvis du ikke kender til disse kort, så er 10 sværd i store træk et ret uheldigt kort idet det symboliserer stor smerte og sorg. En så stor smerte at det slår vedkommende helt ned. Så spurgte jeg, hvordan Miriam ville få det, hvis hun boede med

Georg og hans kæreste Annemette og trak: "9 sværd". Tolkningen af dette kort er nogenlunde sådan her: "en andens smerte volder personen sorg." det lød trods alt noget bedre. Men man kan jo ikke lade et barns skæbne afhænge af sådanne kort. Om eftermiddagen lå kortene på bordet, da Miriam kom hjem fra børnehaven. Da hun så

dem, spurgte hun ind til dem og ville også prøve at trække nogle kort. Jeg blandede dem og rullede dem i en halvbue ud på gulvet og sagde at hun skulle trække to kort. Indeni sagde jeg til mig selv, at første kort var for at blive hos mig, andet for at komme til at bo hos Georg. Hun trak det første kort og vendte det, og jeg blev noget bleg da jeg så kortet, for hun havde trukket 10 sværd. Det kunne selvfølgelig være en tilfældighed, måske. Så belavede hun sig til det næste kort, som jeg bad hende trække, og trak et og nu blev jeg virkelig chokeret, for hun trak som jeg havde trukket, 9 sværd. Det er lidt af en tilfældighed at hun trækker de samme kort for de samme spørgsmål, ud af 72 mulige og de viser sig at være de samme, som jeg havde trukket. Og ud fra mine tavse spørgsmål til disse kort. Ret vildt.

En måned efter hendes indflytning hos Georg og Annemette, måtte jeg erkende, jeg simpelthen ikke var i stand til at lyve for Mellempfolkeligt samvirkes udvælgelseskomite, da Jens ikke var interesseret i at flytte sammen med mig i Beder, som vi jo var flyttet til, sammen, efter at have opgivet huset og solgt det uden tab.

Ja Niels jeg var vildt ulykkelig. Både over min oplevelse af, at først gik den lille familie med Georg itu, og så blev den næste også smadret. Og jeg var dybt bekymret for Miriams oplevelse af, at blive flyttet fra sin mor og til sin far og hans nye kæreste/kone.

Jeg kendte jo ikke Annemette og måtte hvile i, at Georg næppe ville slå sig sammen med en decideret dårlig person.

Jeg prøvede at snakke med Georg, men indså det var for sent. (Miriam kom til at bo hos mig senere i hendes teenageår, altså som stor pige, bare et års tid, men det var et år, også for hende, tror jeg, var ret healende).

Men i slutningen af 1983 kunne jeg bare ikke mere. Jeg havde nogle stesolider (beroligende medicin) fra en periode med Georgs og min skilsmisse, og en formiddag spiste jeg dem alle sammen. Ca. 100 stk.

Af en eller anden fuldstændig besynderlig grund, kom moster kort efter. Eller jeg har måske ringet til hende, uden at kunne huske det. Hun kom dog måske bare 20 min. efter. Hun boede jo inde i Århus nu og fortalte mig senere, at hun havde følt en rastløs uro og haft billedet af mig hele tiden. Hele morgenen havde hun bedt og bedt. Hun vidste godt jeg var dybt ulykkelig, om hun anede, at det var den form for ulykkelighed, der udvikler en forestilling om at alle, selv ens børn ville være bedre stillet, uden sådan en håbløs mor. Jeg afskyede mig selv vil jeg erkende i dag. Når selv mine mænd, herunder både David og Georg havde været mig utro og Jens ikke ønskede at leve sammen med bl.a. mig, inden en rejse til et vildt fremmed land, måtte der være dybtvejende grunde. Jeg er i dag bevidst om at jeg blandede afvisningens katastrofekarakter med min barndoms afvisning fra både min far, mor og den familie jeg helst havde set holde sammen. Og nok i særlig grad ramt traumatisk af min mors forsøg på aflivning via gas, som en slags barnlig ide om at gentage dette, selvfølgelig uden at drage mine børn ind i døden. det ville jeg aldrig kunne.

Jeg skammer mig i dag over denne vanvittige handling, men jeg tror det samlede liv indtil da, havde været så foruroligende og utrygt, at jeg i egoismens, hensynsløshedens og en gyselig nedvurdering af mig selv, foretog mig dette. Naturligvis kunne jeg også kalde det et menneske der var noget ødelagt af livets erfaringer, på daværende tidspunkt. Årets problematikker bekræftede i øvrigt til fulde den drøm om et stort vendepunkt i mit 33 år eller som 33-årig.

Min mosters intuition førte hende ud til mig tror jeg dog. Krista havde jeg afleveret i vuggestuen.

Jeg kom i rette tid til udpumpning, og blev indlagt på psykiatrisk hospital, sammen med Krista. At få hende med, gav mig virkelig mod og indsigt. Personalet var uhyre kærlige

over for dette lille barn og vi fik enestue. En ret sjælden forekomst. Medpatienterne var ikke specielt langt ude i denne periode, det kan der være forskel på. De fleste var indlagt med såkaldt nervesammenbrud, som de også kaldte mit tilfælde. En dejlig diagnose, som især mange af den tids kvinder, fik diagnosticeret. Som regel handlede det om vold fra en ægtemand, der måske mere trængte til at komme på et Psykiatrisk hospitalsophold.

Jeg vil godt understrege endnu engang, at jeg ikke følte mig særlig god som mor, og var overbevist om, at fædrene ville være bedre til mine børn end jeg. Nogle absolutte reminiscenser fra de opfattelser, længsler og tanker jeg selv havde haft som barn.

Du gode Gud, det her er nok det sværeste jeg har betroet dig og kommer til at betro dig. Men nu ved du det så. Det var vigtigt for mig. Du skal også vide at jeg føler mig stort set fri af den slags nedvurderende tanker i dag.

Nu vil jeg bare glæde mig til dine fortsatte fortællinger om et spændende og aktivt liv, som jeg holder utrolig meget af at høre om.

De allerkærligste hilsener og varme tanker fra Karen

Søndag d. 05.02.

Mest krønike

Kære Karen.

Tak for dit meget åbenhjertige brev og din tillid til mig. Det må have været svært at skrive.

Det er naturligvis ikke fordi de "mere eller mindre kaotiske tilbageblik, som du fortæller mig" glæder mig, men jeg er meget glad for, at du skriver det til mig. Og jeg kan ikke sige andet end, hvor må det have været hårdt. Det virker meget hårdt, men det er selvfølgelig ikke et tilfælde, at din moster dukker op.

Jeg fik dit brev i går, inden jeg gik i seng og læste det hele inden sengetid.

Angående Tarot, så kender jeg intet til det, og har svært ved at forholde mig til det.

Omkring det modsatte køn er det min erfaring, at det at have et barn sammen gør, at man altid ved, hvor man kan såre den anden, eller lade være med det.

Det er grimt, men det har de fleste nok oplevet.

Jeg vil meget gerne høre mere om dine oplevelser på Psykiatrisk Hospital.

Du har opfattet min anekdote om rafting turen helt rigtigt. Jeg skrev den både for at fortælle en oplevelse, fortælle noget om mig selv, men også for det almene i oplevelsen.

Jeg har kunnet bruge den oplevelse flere gange siden.

Når man siger, at forventningens glæde er den største, er der bestemt noget om det. Den fik jeg ikke ved rafting turen, derfor synes jeg, det er vigtigt at kunne hjælpe både sig selv og andre til den glæde, der ligger i forventningerne til noget, der skal ske.

Det kræver dog en vis sikkerhed for, at den pågældende ting sker.

Der dukker jo ofte ubekendte faktorer op, som ved turen, hvor vi var noget beklemte indtil vi fik det lille sikkerhedskursus og diverse instruktioner, som viste sig at være meget lette at forstå.

Når jeg i min sidste tid på Oure skolerne, havde weekendvagter, var jeg faktisk ved at være lidt træt af det og de fleste weekender kunne være lidt kedelige og meget rutineprægede, så var mit forsvar, at visualisere hele weekenden og så var jeg ikke i tvivl om, at det kunne blive meget spændende.

Visualiseringen, fandt ganske enkelt sted ved, at jeg sad et eller andet sted og brugte 5 - 10 minutter på at se for mit indre øje, hvad der kunne ske fra det øjeblik vagten startede

lørdag morgen eller fredag eftermiddag og til jeg søndag nat kørte hjem ved midnatstid. Så kunne jeg nærmest glæde mig til det.

Nu har jeg jo taget fat på krøniken, så jeg fortsætter i det spor.

De seneste ca. otte år, rykkede jeg mere og mere over til at lave sommerkurser. Ikke kun undervise eller lede nogle kurser; men også hele planlægningen, så det blev, om end ikke full-time, så en stor del af mit arbejde. Så noget måtte jeg stadig undervise ved siden af. Eller tage vagter.

Sommerskolerne var mit et og alt. Om vinteren var jeg med i planlægningen

Mit sted i Gudme, sammen med mine herlige gæs

og om sommeren, havde jeg en rent praktisk funktion, som leder af ungdomskurserne og det, vi kaldte familiekurser. Jeg opholdt mig i døgndrift på skolerne i ca. 7 - 8 uger hver sommer. Flyttede derover og havde et værelse på skolen. Jeg elskede de perioder. Lidt fritid blev det dog til. Når vi havde sagt farvel til ugekursisterne lørdag middag, kunne jeg efter lidt oprydning på kontoret, tage hjem til Gudme og slappe af til søndag middag.

Det kommer der også mere om, når krøniken meget snart går i gang med kapitlet om de steder, jeg har boet.

Du får lige en kort beskrivelse af en typisk dag på familiekurserne.

Jeg startede en time før morgenmaden med at læse og notere nyheder og derefter studerede jeg vejrudsigter.

Så var der morgenmad og en masse gæster, som ville spørge om noget.

Lidt efter morgenmaden var der "Morgenmøde". Alle gæster mødte op og vi sang to – tre sange, hvorefter jeg fortalte diverse nyheder, anekdoter og vejrudsigten.

De unge instruktører, som var meget kreative, havde på skift nogle opgaver med at komme med diverse indslag til disse morgenmøder.

Grundideen i morgenmøderne var at informere, at bruge stemmen og at grine. Så vores indslag skulle gerne få folk til at grine. Så var dagen kommet godt i gang.

Kursisterne gik ud til morgengymnastik med nogle af instruktørerne og jeg gik over i administrationen for at læse de nye aviser. Og få en kop kaffe i fred og ro (Det var dengang, jeg stadig drak kaffe i spandavis).

Resten af dagen var meget varieret. Jeg var på et tidspunkt den eneste inliner lærer på sommerskolerne, så jeg havde også af og til noget med andre hold at gøre, hvis de skulle have et lille kursus i inliners.

Ellers var der ofte lidt hygge på programmet. Jeg kunne f.eks. tage med mine egne kursister ud på de hold, de havde valgt at være på. Der var tit ledige pladser på holdet, så jeg kunne deltage aktivt og fik snuset til meget forskelligt som havkajak, golf mm.

For at få mere tid til at spille min egen musik om vinteren, spurgte jeg på et tidspunkt omkring 1900 (Det lyder som meget gamle dage) om jeg kunne gå ned i tid. Det fik jeg lov til, mod at jeg brugte den samme tid på sommerskolerne, som hidtil og tog mange weekendvagter i den resterende del af min nedsatte tid. Da jeg selv kunne vælge weekenderne, var det ikke noget problem i forhold til musikjobs og andre weekendaktiviteter.

Sådan gik fire gode år og så begyndte jeg at tænke på efterløn.

De tanker, jeg gjorde mig, gemmer jeg til næste brev.

Her og nu tænker jeg på dig og det rum, vi har skabt.

Den glæde jeg har ved at skrive til dig og ikke mindst få dine breve, hvor du fortæller uzensureret om dit liv på godt og ondt – og om hvad du tænker nu og her.

Du skal ikke være i tvivl om, at jeg føler en stærk indre varme, når jeg tænker på dig. Og som du selv har skrevet, så er noget af det, vi skriver, gentagelser. Men det gør bestemt ikke noget.

De kærligste hilsner Niels

Livet, dig og glæden, krønike med både sorg og utrolig skønhed

Kære Niels

Tak for dit brev og for billedet. Det er godt du lige lavede en lille blå pil, ellers havde det måske været sværere at genkende dig i vrirten af deltagere.

Ronja (som jo sov hos mig i nat) og jeg, skulle af sted i formiddags og i min verden er det stadig morgen omkring 9.30. så der var noget vi desværre ikke nåede. Jeg skal måske lige indskyde at jeg også ofte er C menneske. Ronja holder meget af alle mine mange farver, perler i lange baner, stoffer og mystiske æsker med lidt af hvert. Men det blev der ikke tid til. Vi skulle mødes med Miriam og udveksle barn.

Jeg tænkte meget stærkt på dig på turen, ja det erkender jeg at jeg gør hele tiden, fra jeg vågner til jeg slår øjnene i. Men her var det med en intens dyb varme indeni og jeg glædede mig utroligt til at dit brev ville komme på et eller andet tidspunkt i løbet af dagen. Og da jeg kom hjem så var det der.

Jeg kender godt det med at forældre med fælles børn, kan være slemme til at ramme den anden med spydspidser. Men faktisk var Georg på ingen måde ond i sulet. Han havde pointeret at hvis han fik Miriam, så skulle hun vokse op et fast sted. Og det var det han håndhævede. Jeg kunne jo ikke fortælle ham om min sindstilstand, ud over fortrydelsen, og det måtte blive Miriam der var 1. prioriteten, så selvfølgelig kunne vores kommunikation ikke blive så dyb, når jeg fortiede for mange følelser.

Min reaktion var dyb ulidelig skyldfølelse, et forfærdeligt savn efter Miriam, samt følelsen af, at alle ville være bedst tjent med min bortgang. Nu har jeg det nærmest modsat.

Jens, Kristas far, valgte simpelthen at lade være med at se sin lille datter og det var barskt, jeg havde foretrukket et hak hist og pist i en eller anden ordning, frem for at Krista skulle vokse op, uden at have kontakt til ham. (det fik hun dog da hun var 11 år, hvor hun nåede at kende ham i 10 år inden han blev dræbt ved et biluheld). Jens havde tidligere forladt sin kone og to små drenge, eller snarere var det hans ekskone der

valgte ham fra. Jeg tror han valgte de åndelige forløsninger i begge tilfælde. Men Krista har fået virkelig meget glæde af især den ene af sine to storebrødre.

Arthur blev hendes "hverdags far" og jeg tror ikke hun før 6 – 7-årsalderen forstod at han ikke var hendes far, selv om vi forklarede det. Hun fik ham jo ind i sit liv allerede da hun var 1½ år.

Arthur og jeg forblev venner også efter skilsmissen, og det har været godt for specielt vores fælles barn Eja.

Vi boede jo klos op ad hinanden i Beder, og der var i flere år ikke nogen andre der kunne påvirke det venskab. Til gengæld påvirkede det Arthurs forhold til Krista, at havde fået kontakt til Jens. Ja, faktisk blev han mindre (far) for hende allerede da Eja blev født.

Det står for mig som noget ret grusomt, at man som forældre bruger børns barndom til at ramme modparten. Det gjorde mine forældre og jeg svor at jeg dels aldrig ville skilles, hmm, det blev svært at overholde, og dels endnu kraftigere på, at jeg ville gøre alt for at de børn jeg fik, ikke skulle sidde som lus skåret midt over. Hvad jeg ikke havde taget højde for, var tredje parten. Georgs kone Annemette var meget jaloux på mig og vel dybest set også ulykkelig, fordi hun selv havde accepteret at hendes egen datter, fra et tidligere forhold, boede hos faderen, og så vælger hun en mand, der får sit barn til at bo hos dem. Hun gik med panisk iver op i, at blive den perfekte mor for Miriam, og hadede at jeg havde nogen som helst betydning i både Miriams, som Georgs liv. Vi valgte at tale omkring Miriam og andet, når han var på arbejde.

Jeg tænker at siden du skriver sådan, har du måske oplevet det omtalte fænomen?

Måske skulle jeg da også lige fortælle dig, at Arthur har en datter fra et tidligere ægteskab, Mette. Hende betragter jeg som min bonusdatter, selv om jeg ikke har et tæt forhold til hende i dag.

Min krønike i dag:

Efter nogle forvandlende indsigtfulde uger på Psykiatrisk hospital, (som jeg som sagt gerne vil skrive mere om senere) vendte jeg tilbage til min tilværelse på Det Jyske Kunstakademi, og søgte om bolig i "De enlige mødres paradis". Det har jeg fortalt. Akademiet var et godt sted at være, når man havde tilbragt lidt tid på sådan et hospital. Det var jo absolut ikke ukendt for de flere af mine studiekammerater, om ikke andet, så

det at gå ned i dybet. Det er jo også ofte det, der giver inspiration til de mange udtryk, kunstnere producerer.

Det skal tilføjes at jeg elskede at være på akademiet.

På det tidspunkt var Jens ikke mere elev der. Han boede fast på Vækstcenteret i Nørre Snede.

Jeg fornøjede mig stort med at snakke om alle de spændende ting, kvinder indbyrdes kan finde på at snakke om, og det var kun om onsdagen med lærer Vibeke Klint og senere Annette Holdesen, at et par kvinder, oppe fra Nordjylland, ankom og kvidrede løs om børn, mad og strikkeopskrifter, hvilket vi andre ikke rigtig brugte tiden til, skønt flere af os havde børn. Vi kom jo hver dag, og ikke kun om onsdagen.

På et tidspunkt solgte jeg et billedtæppe til Århus kommune og fik den vilde sum af 3000 kr. for det. Det var i maj 1984 og det skulle jo fejres. Så jeg inviterede hele akademiet med hjem til en virkelig sjov fest og som aftenen skred frem, kom flere og flere beboere til, så den endte som en slags vejfest. Der var syrener i luften og foråret blomstrede og alle virkede så glade.

På det tidspunkt begyndte moster at skranke lidt. Efter opholdet på Anholt med Krista, havde moster lejet et lille sommerhus vi sammen skulle frekventere. Men moster måtte melde fra. Hun var utrolig svag efter en slags influenza, eller noget der nok var meget mere risikabelt. Jeg var utrolig forbundet med hende, men forstod ikke helt alvoren. Og moster dæmpede selv forklaringerne pænt ned. Sammen med nogle piger fra Akademiet lejede vi så selv huset i stedet.

Da jeg kom hjem, kunne jeg godt se moster så noget hulkindet ud, men det virkede som om hun glædede sig over det. Jeg besøgte hende nogle gange om ugen og altid om mandagen for at få et rigtigt bad, idet den luksus ikke var indeholdt i "De enlige mødres paradis" og det var forholdsvis dyrt at tage på badeanstalten.

I februar 1985 tog hun over til København for at besøge skolen, vennerne, Kirsten og Anne-Bente. På det tidspunkt var min mor død, men det fortæller jeg sikkert en anelse om en anden gang, og egentlig bemærkede jeg stadig ikke noget specielt omkring hende. Mærkeligt nok havde jeg i en lettere brandert nytårsaften sagt til Arthur at jeg fornemmede en skulle dø i familien, men jeg ville slet ikke ind på, det kunne være moster.

Som sædvanlig kom jeg på besøg mandag og gik som sædvanlig i bad bagefter. Moster sad med sådan et kærligt udtryk og kiggede på mig og spurgte mig pludselig, om jeg ville kunne klare mig i fremtiden. Jeg bedyrede at jeg ikke mere ville foretage mig vanvittige ting. Hun så meget glad ud og vi gav hinanden et større knus end normalt. Tirsdag nat drømte jeg, at himlen var blevet helt mørkeblå af en slags torden med regnskyer. Jeg kiggede op og pludselig skilte skyerne sig, så der fremstod en lysende åbning. Oppe i den åbning, svævede et legeme. Et smukt gyldent legeme, som både kunne minde om et foster eller en engel. Jeg snakkede dagen efter med Therese og Lone min overbo, for lige netop den dag, var jeg blevet hjemme fra akademiet. Jeg ringede adskillige gange til Moster, fordi jeg ville spørge hende om et eller andet. Og hver gang var der tavshed i den anden ende. Da jeg skulle ned i vuggestuen og hente Krista, fik jeg pludselig en ubærlig trang til at køre forbi Moster. Hele vejen blev en stemme ved med at gungre: "Moster er død, moster er død". Og det var hun. Jeg blev naturligvis forfærdelig ulykkelig. Anede ikke hvad jeg skulle stille op. Therese fik hentet Krista og jeg, med hjælp fra Arthur, ringet hvor der skulle ringes osv. Nej det bliver lige et lidt længere brev, for jeg kan altså ikke efterlade dig og brevet så sørgeligt. Fortsættelsen er i den korte version at jeg nogle dage og nætter efter drømmer følgende, det skal lige indskydes at Arthur var efter mig, fordi jeg ofte glemte at låse hoveddøren. Vi boede ikke sammen endnu på det tidspunkt, men jeg drømmer følgende:

" jeg ligger i min seng i den lille stue og mærker et blidt tag i min nakke og først tror jeg det er Arthur, der vil drille mig og er kommet listende, det føltes dog alligevel ikke

som om det kunne være ham, så tænker jeg det nok er lille Krista, der er kravlet op og ud af sin tremmeseng, og nu vil i kontakt med mig.

Jeg sætter mig til sidst overrasket op i sengen og opdager pludselig moster, sidde op ad væggen og smile kærligt til mig. Og i samme sekund, sidder vi i en slags meditativ tilstand overfor hinanden i en fantastisk strøm af intens varme og kærlighed.

Det er desværre ikke muligt at beskrive, det skal opleves, men jeg følte mig dybt elsket, og forstod, at moster sagde farvel og at jeg skulle lade hende forlade mig i sin fysiske form og forstå hun åndeligt altid ville være der.”

Det er stadig en stærk oplevelse at tænke på og utrolig smuk.

Moster og mig i vores sommerhus i Kongelunden

Billedet er dig nok bekendt, som min moster og din lærer, Anny Hawranek.

For mig er kærlighed, det vi skal lære at hvile i, vi mennesker. Det er min klare overbevisning. Og det vi to har præsteret via

dette skriveri er, at lade det være så åbent som vi har magtet.

Jeg glæder mig til at vi ses om bare 10 dage.

De kærligste hilsner fra Karen

Kapitel 10

Tillid der åbner grænser

Mandag d. 06.02.

Nogle svar, en masse om helbred og ingen krønike i dag

Kære Karen.

Tak for brevet og jeg vil gå direkte til dit spørgsmål.

Det er jo den forælder, som har forældremyndigheden, der også har magten til at lave de fleste tricks.

Da Morten var omkring 13 - 14 år flyttede han tilbage til mig, da han havde valgt ikke at tilegne sig nyttige kundskaber i skolen, som der ellers stod i folkeskolelovens formålsparagraf, at han skulle. Kort sagt var der visse fag, med fysik i spidsen, han ikke gjorde noget som helst ud af.

Jeg syntes, det var en udmærket ide og mit magtmiddel over for Morten var ganske enkelt: Det var det år jeg havde orlov og skulle tilbringe hele vinteren fra december til april i Østrig.

Beskeden til Morten var så, at hvis han ikke passede sin skole til lærernes nogenlunde begejstring, så kunne han ikke komme ned til mig hele vinteren og stå på ski.

Der kunne altid blive en plads til ham i Quistgaards bus og han kunne bo på mit værelse, så han kunne komme i alle ferier og evt. løse fridage. Det var dengang der endnu ikke var organiseret vinterferie i skolerne, men en 14-årig, der passede sin skole kunne jo altid få en uge fri (aftale med hans klasselærer).

Jeg skal lige her tilføje, at det gik fint. Han tog S-toget og to busser hver morgen fra Hvidovre til Tårnby og omvendt om eftermiddagen. Der var ikke noget med SFO, men jeg havde jo orlov og spillede musik, men mest i weekenderne. Og mange af disse tilbragte han hos sin mor.

Super, det gik, han fik et par skiferier den vinter og var flyttet tilbage til sin mor og hendes nye mand. Den følgende sommer flyttede jeg til Fyn og betalte selvfølgelig hans billet, hver gang han fik lyst til at besøge mig. Og det var han meget flink til.

Så tror jeg tiden er inde til at fortælle om mit helbred.

Bare jeg ikke fortryder det, men jeg har bestemt, at du skal høre om det. Jeg gider ellers ikke fortælle om helbred, for det kan lyde som om man bare hælder vand ud af ørene. Men rolig, der er styr på det og jeg har gennemgående et godt helbred, uden mange sygedage, gennem hele mit liv. Der er kun den ene ting, at jeg for omkring 5 år siden, røg på hospitalet og det kræver som bekendt et godt helbred, at ligge på hospitalet. For ca. 6 år siden havde jeg noget bronkitis, som forsvandt til en vis grad, i løbet af en måneds tid.

Jeg har tidligere uden de store problemer haft tarmbetændelse, men den var faldet til ro og brød ud for fem år siden, og så var det, jeg måtte en tur på Slagelse Sygehus.

Sygeplejerskerne, var utrolig søde og gjorde et stort stykke arbejde. Læger så vi næsten ikke, men til gengæld var det en ny, hver gang jeg talte med en læge.

Nå, jeg røg så på en stor Prednisolonkur. Den virkede, men kostede mig en vægtforøgelse på 10 kg.

De seks kilo har jeg tabt og resten ryger stille og roligt af også. Men det skal gå langsomt, så jeg kan følge med, med vægttræning, så det ikke bliver muskelmasse, jeg taber. Det går fint, men irriterer mig lidt. Jeg skal nok tabe de sidste 4 kg.

Det værste problem, der opstod mens jeg var indlagt var, at jeg ikke kunne gå min sædvanlige morgentur. Det er ikke en lang tur, 20 – 40 min. Hvilket i mit tempo giver 1,5 til 3 km. Jeg spurgte sygeplejerskerne, om jeg kunne komme i fysioterapien og låne et gangbånd og nogle håndvægte eller maskiner. Det ville ikke koste dem personaletimer. Da jeg selv har et instruktørkursus i vægttræning.

Efter to dage fik jeg svaret fra fysioterapeuten, og det var at det kunne jeg ikke, hvis jeg ikke var visiteret til at komme i fysioterapien.

Jeg fandt aldrig nogen, som vidste hvordan man kunne blive visiteret til det, udover min egen læge, som bare ikke mente, han kunne blande sig, når jeg var indlagt.

Jeg gik så tur på gangene om morgenen, hvilket tilsyneladende var til stor gene for de patienter, der var så uheldige at ligge på gangene.

Min skæbne i dette spil var, at jeg kort efter udskrivelsen fik en blodprop i benet eller benene, som var på vej op i lungerne.

Hanne kørte mig direkte på Slagelse Sygehus og visitation eller ej, fik hun mig indlagt og behandlet med det samme.

Det helbredsmæssigt gode i denne indlæggelse nr. 2 var, at jeg blev fuldstændig tjekket i lunger, hjerte og kredsløb. De småting, der var, fik jeg så behandling for og ved nu, at alt i hjerte-lunge og kredsløbssystem er i orden. Selv kikkertundersøgelse af hjerte og arterier viste intet unormalt. Så jeg er ganske tryk ved at tage en lille dosis blodfortyndende piller. Det er selvfølgelig ingen garanti, men en enorm tryghed. Også at gå til kontrol på sygehuset en gang imellem.

Jeg syntes du skal vide det, for det hører jo også med til billedet af mig, at der også er lidt sort i tilværelsen, som ellers har været rigtig god ved mig.

Det var endnu nogle ting, som var lidt svære at fortælle.

Det omtalte efterspil er, at jeg som mange andre, skrev en evaluering ved min udskrivelse. Disse evalueringer fik DR aktindsigt i.

De kendte selvfølgelig ikke patienternes navn, men fik en læge eller sygeplejerske til at ringe til mig og spørge om DR måtte ringe til mig ang. min evaluering.

Det måtte de meget gerne.

Så fik jeg på et tidspunkt lov til at fortælle for åben mikrofon, hvordan fysioterapeuten på Slagelse Sygehus ikke mente, at motion var noget patienterne skulle beskæftige sig med.

Det har nu vist sig, at de har lavet en direkte motionspolitik på sygehuset og det er selvfølgelig ikke pga. mit indlæg, men at der er mange andre, som har givet udtryk for det samme problem.

Det blev en ordentlig omgang om helbred og sygdom, men så er det overstået og jeg har fået fortalt dig det.

Fremover bliver der mere fest og farver - håber jeg.

Jeg kan da fortælle, at Dylan matinéen, som nu, efter nøje granskning, bliver stavet med et e med accent aigu. Heldigvis nåede jeg at finde ud af det, lige inden flyerne skulle trykkes.

Jeg skal nok på et tidspunkt, efter vi har mødtes, invitere dig en tur med i Vesthuset

Ingen krønike i dag. Jeg er kommet lidt sent fra Floorball, så jeg skal have brevet af sted til dig om lidt.

Jeg elsker ligesom du elsker at få billeder fra dig – og tror, jeg kan elske en masse ved dig.

Vi kan da tænke på, at når vi ses, så er det ikke en date, hvor vi skal til at spørge ind fra bunden og lære hinanden at kende. Jeg synes, at vi efterhånden ved en masse om hinanden og er to voksne mennesker, som meget, meget gerne vil mødes.

Du får lige et lille billede taget i Italien.

De kærligste hilsner

Niels

Respons, lidt Filosoferen og en bid krønike

Kære Niels.

Tak for dit dejlige billede og for dit åbenhjertige og lidt bekymrede brev. Det skal du bestemt ikke være. Det er jo en del af vores liv, at der også findes den slags udfordringer. Ja jeg opfatter jo sådan set livet, som en slags ret vild form for legeplads, som jeg da ærligt skal indrømme, nogle gange, har forekommet mig lidt overdimensioneret.

Jeg blev meget rørt og glad over, at du fortalte mig om dit helbred. Jeg sætter utrolig stor pris på at vi formår denne ærlige tilstand. Den er grobund for ægte kærlighed, skrev en særdeles klog mand engang.

Det faldt mig så indlysende let (men har bestemt også givet mig uro) at gøre, da vi to begyndte at skrive. Med stor forundring oplevede jeg at blive mødt, turde fortælle, fortælle noget, som for mig var meget svært også.

Men at være åben kræver tillid, kræver at der er bygget et rum op til dette. Alt for ofte sjusker vi mennesker med den indledende fase i to menneskers start. Det håber jeg er kommet godt på vej med det vi kunne kalde et guddommeligt skub til os to i vores sene livsfase. Jeg tror at dette mirakel, der ligesom dumpede lige ned i skødet på os begge, er

en fantastisk måde, der blev givet os. Der var strejft af vores ungdom, vores fælles baggrund i den katolske opvækst, og så dit hurtige klik på knappen til en venneanmodning der blev sendt til mig.

Jeg syntes du skal vide at, det ikke handler om 4 eller ti kilo for meget, for jeg ved, vi vil kunne lide det vi ser, når vi mødes. Jeg kan virkelig fornemme dig så godt, gennem især billedet fra Angelas fødselsdag og det du så lige har sendt mig fra Rom.

Og sikke et hår du stadig bærer rundt på.

Jeg har jo oplyst dig om en konstateret diabetes, som jeg har knoklet mig ud af, og nu blot skal overholde. Men jeg ved at stress, er en virkelig risiko til opblomstring af sygdommen. Jeg ved også at søvn og søvnmangel er vigtige faktorer, desværre noget jeg egentlig godt kunne sige er lidt svært at få nok af, for mit vedkommende.

Men måske er det væsentligste et kvalitativt liv, frem for et kvantitativt liv.

At føle varme og glæde, at føle nærvær og betydning er virkelig healende faktorer.

Arthur og jeg havde helt naturligt også bedt om sådan en ordning. Eja voksede op fra hun var tre med en syv, syv ordning.

Jeg er jo sådan set noget mere rodet end dig i krønike og tilbageblik igen.

Men jeg prøver lige at fortsætte den liste jeg lavede for nogle uger siden, der remsede flytninger og andet op i kronologisk orden.

Brevet var fra d. 20-21. jan. Sluttende med punkt 39

40. Bliver skilt fra Georg efteråret 1981

41. Flytter til Odder foråret 1982

42. Krista bliver født nov. 1982

43. I jan. 1983 til marts, bor Miriam, Krista og jeg på et rekreationshjem, da kommunen finder boligforholdene uforsvarlige, i forhold til et spædbarn og et fire år gammelt barn, i vores hus i Odder. Det var det måske også, men vi havde købt det, fordi vi ville lave multitoilet og leve som minimalister, med kakkelovne etc. Det stod dog stadig med et lokum i kælderen, hvor vandet stod en halv meter over gulv, eller nok mere, ingen anden varme end en utæt kakkelovn og intet varmt vand samt et utæt tag.

44. marts 1983 flytter vi til Beder i et nybygget rækkehuskvarter.

45. Jan. 1984 flytter jeg med Krista ind i "de enlige mødres paradis"

46. Sommeren 1984 møder jeg Arthur.

47. marts 1985 dør moster.

48. Maj 1985 får jeg job på Akademiet for kreativt Virke
49. okt. 1985 køber Arthur og jeg et hus i Mårslet.
50. Jan. 1987 flytter vi til Stavtrup. Der følger en længere historie med denne flytning
51. Jan. 1990 starter jeg mit eget kursussted, "Skolen for udtrykkende kunst"
52. August 1990 bliver Eja født.
53. oktober 1991 køber vi et rækkehus i Tranbjerg
54. Jan 1993 lukker jeg min skole og bliver arbejdsløs. Har lidt klienter en gang imellem, maler og skriver en del.
55. nov. 1993 afslutter jeg mit speciale til Kunstterapeut.
56. Sommeren 1993 flytter jeg fra Arthur til Beder i en betonlejlighed.
57. Arthur flytter ligeledes til Beder i en anden betonlejlighed sommeren 1994.
58. Efteråret 1996 får jeg arbejde på Daghøjskolen Gimle
59. Foråret 1997 starter jeg mit eget hold på Gimle "Mellem himmel og jord".
60. efteråret 2000 lejer jeg lokaler i Istedgade, dog ikke i København men på en lille hyggelig vej i Århus og opretter "Århus Kunstterapeutiske center" der kører i ca. 4 år. i weekender.

Jeg har lidt svært ved at få hul på sidste del af min krønike. Men her kommer lidt af den. Jeg boede i Ulstrup med job flere steder, som lå forskellige steder i Århus. Det sidste år dog, som daghøjskoleleder på et lille 10 timers kursusforløb med fortløbende elever, som blev sendt til os fra forvaltningen. Det var langt mere problematiske elever og ti timer med op til 16 elever, med konstant nye ind og konstant afgang, hvilket naturligvis var yderst udfordrende. Sådan var det for hele daghøjskolen. Luksustiden var forbi, hvor alle elever startede og sluttede samtidig og gik hos os i henholdsvis 18 uger a 30 timer og 20 uger a 30 timer. Jeg skulle kun undervise de 18 timer til fuld løn og havde ekstra lærer på til resten. Sammenlignet med de skønne år, var det en noget bleg fornemmelse.

Jeg var kommet mig ovenpå sygdomsforløbet stress, jeg var på efterløn, men alle arbejdstimer blev selyfølgelig trukket fra. Alligevel var der lidt ekstra, som dog ikke dækkede godt nok. Jeg kan faktisk godt leve på en sten. Men ikke under en.

Efteråret 2013 efter et års forsøg på at sælge mit hus, opgav jeg det helt og det gik på tvangsauktion. Det var en grim fornemmelse, når jeg havde kæmpet så inderligt, men så også en ny glædelig mulighed. Jeg ville til Sjælland. Forlade Jylland som jeg følte mig ret stærkt knyttet til, komme over til mine dengang to børnebørn og især hjælpe Miriam alt det jeg kunne. Det var mit formål. Og kun kort tid efter blev Krista gravid med en fyr der også hed Jens som hendes far.

*Jeg tror, jeg
har
påfaldende let
ved at
omstille mig
og begynde
på ny.
I løbet af kort
tid, fik jeg
tilbudt en*

*lejlighed i Farum midtpunkt og så skulle alle strabadserne vel være forbi. Men nej.
Det vil jeg dog hellere fortælle om i næste brev.
De kærligste hilsner fra Karen*

Tirsdag d. 07.02.

Svar, kommentarer og krønike

Kære Karen.

Mange tak for dit brev og dine smukke tilbagemeldinger vedr. helbred.

I det daglige, bekymrer jeg mig ikke over mit helbred. I almindelighed føler jeg mig jo sund og rask.

Bortset fra de episoder, jeg har fortalt dig sidst, har jeg aldrig været syg eller følt mig skidt tilpas.

Jeg er glad for livet og opfatter hver dag, som en dejlig gave, der skal pakkes ud og bruges bedst muligt.

Nu sidder jeg foran den stationære og kigger ind i mellem, ud ad vinduet, hvor sneen daler langsomt ned. Det er ikke store Disney snefnug, men et pænt Derry, der bliver liggende. Jeg elsker sne.

Tak for billedet. Jeg kan godt lide de portrætter, jeg har af dig, men det er også rigtig dejligt at se dig i en eller anden situation, som her juleaften. Skønt. Det må du godt sende mere af.

Om lidt skal jeg hente Angela i Borup og så har vi noget tid sammen. Jeg tror, jeg kommer til at fortælle hende om dig og vores kontakt, både hvordan den er opstået og hvad den betyder for mig.

Jeg tror lige jeg vedhæfter et par dyre billeder. På det ene besøger jeg ænderne på den gård, hvor jeg køber æg. Det andet er min hund Freja, som jeg ikke har mere. Mit behov for hunde opfyldes nu udelukkende ved at være hundepasser en gang imellem.

KRØNIKEN

I løbet af den tid, som jeg i det foregående kaldte fire gode år, skete der alligevel noget, som ikke var så godt. Sommerskolerne gik efterhånden rigtig godt og vi Kennie og jeg syntes ikke, det bare var vores fortjeneste.

Det vi mest havde gjort, var at forfølge nogle ideer og strømninger, som ramte ret godt og ikke mindst ramte plet hos målgruppen.

Der var et hav af mellemledere på skolerne, som så deres chance for at overtage et skib, som sejlede i smult vande og havde overstået begyndervanskelighederne.

De prøvede at holde fast i deres områder, således at en afdelingsleder for f.eks.

håndbold, kunne være med omkring sommerskolerne, når det gjaldt håndbold osv.

Det littede selvfølgelig en del af arbejdet for os andre, men det kostede timer og jeg fik så færre timer til at lave sommerskole i, da der skulle gives timer til opkomlingene, som bare ville være med til at sole sig.

Det var for så vidt i orden, men det gjorde jo, at jeg skulle tage flere weekendvagter i årets løb, for at opfylde min årsnorm. Kombineret med at jeg arbejdede hver weekend hele sommeren, syntes jeg det blev for meget med jeg tror, det var 15 weekendvagter.

Økonomisk kunne det jo ikke betale sig, at gå på efterløn før jeg blev 62, men jo mere jeg tænkte på de muligheder, jeg ville få, for at lave noget andet, jo mere blev jeg så opsat af tanken om at forlade skolen, og efter aftale med Kennie, fortsætte som leder af familiekurserne på honorarbasis.

Skoleledelsen foreslog mig så, at jeg vendte tilbage til noget mere undervisning, som lå på almindelige hverdage.

Men på det tidspunkt svimlede det allerede for mig, ved tanken om, hvor mange muligheder, jeg stadig havde i dette liv, så jeg holdt fast og sagde min stilling op og sluttede kort efter jeg var fyldt 60.

Da var det jeg skabte udtrykket:

Nu lever jeg, som da jeg var 25, jeg har bare råd til det.

Den korte afslutning på min exit fra skolerne var, at det blev min sidste sommer der, for desværre døde Kennie meget pludseligt i februar 2006.

Og så startede hundeslagsmålet blandt alle mellemlederne. Alle ville være ny overboss for sommerskolerne.

Efter at være stoppet på skolerne 1. august 2005 havde jeg fået skabt mig et godt liv, med forskellige jobs rundt omkring. Jeg var på en beskeden efterløn og behøvede ikke at tage hul på min pension. Fritidsundervisning, kursusinstruktør, musikjobs, PR arbejde for de seneste bøger, samt skrive nyt.

Så dukkede det mest spændende op.

Peter startede noget nyt i Rønne.

Hvis du har set noget om Vesthhuset på YouTube, så kan det meget vel være fra Rønne. Jeg tror, der ligger mere derfra end fra Sorø.

Nå, men Peter spurgte, om jeg ville hjælpe ham med museet – både indretning og rundvisninger, når han ikke selv kunne være der.

Jeg tror, der var tre somre, hvor jeg boede i Rønne og passede museum og selve Vesthhusets musikudfoldelser. Det var jo om sommeren de bedste muligheder var for Peter til at spille nogle rigtig gode jobs. Han ofrede så meget på Vesthhuset, at han virkelig var nødt til at tjene mange penge.

Det korte af det lange i historien om Vesthhuset i Rønne er, at mens politikerne var begejstrede for dette kulturelle og ikke mindst turistmagneten i det, så modarbejdede skrankepaverne på rådhuset os, med alle mulige direktiver og krav.

Selve historien om alt det, de forlangte for at overholde diverse cirkulærer er i sig selv en lærebog i bureaukrati.

Bare et enkelt eksempel, så forlangte de, to seks meter lange ramper i gårdhaven, så kørestole kunne komme ind i hovedbygningen og i koncertbygningen og Cafeen. Det kunne have været et rimeligt krav, men Rønne kommune som jo stod for fortovet udenfor, havde ikke taget højde for at en kørestol skulle kunne komme ind i Vesthhuset, idet fortovet var under 50 cm. bredt, så der kom aldrig en kørestol frem til stedet. Men store træramper skæmmede den ellers så hyggelige gårdhave.

Sådan fortsatte det, til Peter simpelthen opgav. Både pengekonten og hans pensionskonto var tømt totalt. Så gik det på tvangsauktion og Peter blev så sur, at han flyttede fra øen og til Sorø.

Forinden havde han dog skrevet en sang, der hed "Små mænd i alt for store sko". Den var der mange, der grinede af og nogen på rådhuset, som ikke gjorde det.

Det får mig så til igen at spørge, om der findes tilfælde. I så fald er det da et fantastisk tilfælde, at vi pludselig kom til at bo forholdsvis tæt på hinanden og jeg kunne igen hjælpe Peter med at bygge et museum og et musikhus op. Vi har så været meget sammen her de seneste år.

Det er så der, jeg er nu. I krøniken om mit arbejdsliv mangler der lidt fra min ungdom, idet jeg jo startede krøniken omkring min tid som fiskehandler, altså 15 år gammel. de kærligste hilsner fra Niels.

PS. Hvor er det dejligt at skrive sammen med dig. Det var bare en lille slutreplik.

Stort og småt og en krønikeafgrunding

Kære Niels.

De små slutreplikker og de dejlige indledninger er utrolig varmende, jeg elsker at få dine breve og disse små erklæringer. Jeg elsker at læse om alt du har bedrevet, og jeg syntes du har en stor evne til at holde styr på det hele og være så konstruktiv i din opbygning af brevene. Apropos det med bekymring og helbred tænkte jeg ikke på det, at du skulle gå rundt i bekymring, men mere at du havde lidt svært ved at fortælle MIG om det du har været igennem og det var der i alt fald absolut ingen grund til at føle.

Jeg håber du har haft en god dag med Angela. Jeg fornemmer i har et godt forhold til hinanden, uden at jeg ved, om du altid har haft det, eller om det er sådan.

Jeg skulle selv mødes med Kirsten S i dag til en kop kaffe i vores ret hyggelige Cafeteria ovre i Farum Kulturhus.

Jeg fortalte hende ikke om vores skriverseri. jeg er ikke så tæt på Kirsten S som til f. eks Lisa, Jette N, Susanne og Kirsten, min søster. Og det er kun Lisa og Jette der ved noget, udover at børnene og Kirsten som også ved, at jeg skriver med dig, men nok ikke tænker specielt over det, idet jeg bare har sagt det er rigtig dejligt. Jeg har også oplevelsen af, at når noget betyder rigtig meget for mig, er det ligesom en guldklump indeni og da har jeg sværere ved bare at lægge den til skue for mere end et par stykker.

Men Kirsten S og jeg har så mange andre områder at snakke om. Jeg syntes måske også det handler om at Kirsten S kender dig.

Bagefter glædede jeg mig bare til at komme hjem og begynde at skrive lidt. Det er sådan at jeg næsten altid starter efter aftensmaden med det første, simpelthen fordi der er så meget jeg gerne vil skrive, at for ikke at tænke for længe, så prøver jeg lige at skrive det der tumler mest rundt i mig.

Når så klokken bliver omkring 21 – 22, sætter jeg mig og læser dit brev måske for 3. gang. Og så går jeg i gang for alvor, og kan have svært ved at stoppe.

Det er som om du er flyttet ind i mit indre og frejdigt er med mig i løbet af dagen. Ret underligt faktisk, men dejligt.

Da jeg kom hjem efter en iskold blæsende tur på en forholdsvis kort cykeltur, tjekkede jeg lige vejret og fremtidsspådommen om dets opførsel torsdag d. 16.02. jeg tror det

bliver ret koldt, men heldigvis foreløbig, uden ret meget vind og nok (desværre) ingen sne.

Og så må jeg hellere lige få min krønike færdig.

I september 2013 flyttede jeg med venners hjælp til Farum Midtpunkt, eller

”Rustenborg” som vi kalder det her. Kirsten S har også boet her engang med min klassekammerat, som hun giftede sig med og fik sit efternavn efter, Tom Vikkelsø.

Jeg flyttede ind i en et værelses lejlighed på 54 kvm. Ikke nogen vanvittig stor sag, men fornuftig. Jeg har dog altid haft aversion mod at bo ovenpå, ved siden af eller overfor andre mennesker, som man sjældent kommer i ordentlig kontakt med og måske heller ikke ønsker det.

Efter 14 dage dumpede et brev pludselig ned i min postkasse. Min lejlighed skulle ombygges og slås sammen med to andre, til to treværelses.

Jeg blev ret vred over at det ikke var oplyst i lejekontrakten. At ingen havde oplyst det på ejendomskontoret. Men jeg orkede ikke at gøre mere, end at skælde dem huden fuld inde på hovedkontoret i Kbh. De lokkede dog med, at jeg nok kunne få den ene af de to ombyggede treværelses. Problemet var at jeg var den sidst tilflyttede, så de to andre, der boede ved siden af min, havde forsteret. Jeg slog mig til tåls med dette. Jeg fik på det tidspunkt efterløn, så der var ikke meget tilskud til boligsikring. Det ville jeg dog få. Nu var jeg jo vant til ret få penge, så jeg overvejede og talte lidt på knapperne. Og valgte at prøve at få en treværelses, som jeg under normale omstændigheder ikke ville kunne erhverve. Hvis jeg skal være ærlig, ville jeg ti gange hellere have boet i en lille rønne, ude på Lars Tyndskids marker. Men formålet med at flytte, var jo mine børn og børnebørn, ikke at bo uden kollektive transportmuligheder, hvilket nok ville være resultatet, hvis jeg skulle ud og bo på en af Lars Tyndskids marker.

Ergo flyttede jeg omkring julen 2013 midlertidigt over i en anden etværelses og regnede med, at jeg skulle flytte tilbage efter ca. 7 måneder. At flytte blev gjort, ved at jeg hentede en indkøbsvogn nede ved indkøbscentret og derefter kørte ufattelig mange gange frem og tilbage med det ene læs efter det andet og tænkte at det var, dog helt ufatteligt, at jeg havde så meget. En weekend kom så børn og kærester og venner og hjalp med det rigtigt tunge. Det var svært at indrette sig specielt meget i en lejlighed til, ovenpå at den jeg var flyttet fra, var blevet malet på både vægge og vinduesrammer, helt forgæves.

Og tilbageflytningen til den ombyggede nye lejlighed, trak ud. Håndværkerne opdagede at skummet i skillerumssprækkerne var giftigt og at alt skulle skiftes ud. Det fik vi så først at vide omkring 3 uger før flytningen, hvor mit habengut for længst var pakket og stod parat, ligesom aftale med hjælpere var etableret. Først i marts 2015 kunne jeg endelig flytte ind i en rigtig dejlig lejlighed. I den resterende tid sov jeg elendigt, skal siges. Først da jeg ligesom vidste, at nu var jeg endelig i hus, kunne jeg begynde at gøre noget alvorligt, ikke mindst for et stigende blodsukkertal for at få mit blodsukker under kontrol. Egentlig gik jeg til læge allerede i 2011 fordi jeg syntes mine fødder virkede en smule følelsesløse. De var ikke følelsesløse, men sådan lidt vattede. Jeg har aldrig just overrendt læger siden forgangne tider. Syg har jeg kun været de første to gange jeg havde født. Og så lige i 1999 da jeg konstaterede at en sulten skovflåt havde hygget sig med lidt af mit. Da var der en stor rød ring omkring den, som viste sig at være en Borrelia bakterie. Men det blev ordnet med en mængde pencilen. Og nu bor jeg så her. Det er ok.

Farum Midtpunkt

Egentlig er så krøniken ved at runde ud. Men jeg har masser at fortælle og bygge videre på. Problemet er at huske hvad jeg har fortalt og ikke har. Jeg har samlet vores korrespondance, som nærmer sig en lille bog.

Jeg sidder allerede og glæder mig til dit brev, og tænker taknemmeligt på mit indfald i sidste uge. Det takker jeg for, at noget fik mig til at gøre.

Griber vi impulserne fordi det føles som om at det er vigtigt uden at vide hvorfor bevidst, plejer det at være ”oppefra”. Eller har vi et indre helt klart system, forbundet med Gud som vi af og til kan høre hviske svagt, men overbevisende?

Glæder mig i alt fald meget til at se dig om bare 8 dage.

Billederne er mine to katte Simba og Silva

De kærligste hilsner fra Karen

Onsdag d. 08.02.

Svar og refleksioner, samt lidt kronike

Kære Karen

Tak for dit brev og de elementer det tager fat på. Det svarer på noget, jeg har skrevet om og åbner mulighed for at jeg kan forklare eller uddybe.

Begreber, som tidligere har været berørt.

Angående bekymring, forstår jeg hvad det er, du mener – bekymringen over at fortælle.

Den synes jeg egentligt ikke, jeg har overfor dig, men når jeg tænker over det, som i tilfældet helbred. Her har min bekymring vel mest været over at få fortalt det rigtigt. Det hele skal med og helst i den rigtige rækkefølge, imens jeg helst vil fortælle det hele på en gang. Resultatet er, at det kan tendere lidt roderi.

Jeg er så glad for den måde, du modtager mine breve på – så tør jeg også godt gå fra alvor til fest og farver og tilbage igen.

Det her brev vil komme til at lægge sig tæt op ad dit seneste brev.

Angela og jeg havde en rigtig god dag sammen. Vi havde begge så meget at fortælle, så vi kørte direkte her hjem. Jeg henter hende som regel ved Borup Station og så vil hun gerne i nogle specialbutikker og ose, eller spare en masse penge ved at købe en masse ting. Men i går tog vi direkte hjem til mig. Vi har altid haft et meget tæt forhold, men vi har også, i en stor del af vores liv, kun haft hinanden. Hun forstår helt det mirakel, du og jeg oplever og glædes på mine vegne.

Det er for mig ligegyldigt om en kat eller hund har en stamtavle, det er jo deres sind, som tæller. Selve udseendet af dyret er dog med til at tiltrække eller det modsatte og jeg synes at det Mainecoone look er jeg lige ved at sige nærmest er pænt.

Det samme har jeg overfor udseendet af en norsk Skovkat, som jeg selv en gang har haft en halv af. Altså halvt Skovkat og halvt huskat.

Hvis jeg skal placere mig selv som katte- eller hundemenneske, så har jeg altid været mest til katte og har især, da jeg boede på Fyn, altid haft kat.

Hunden Freja (En gammel dansk hønsehund) har sin helt egen historie, men den får du ved en senere lejlighed.

Jeg "kender" nogle hunde, som jeg meget gerne passer en gang i mellem, men personligt synes jeg, at jeg ville blive for afhængig af en hund, hvis jeg selv havde en.

Vesthuset

Peter havde købt huset i Sorø nogen tid før, jeg flyttede til Sjælland. Midtsjælland har aldrig sagt mig noget, men at han boede i Sorø, var da med til at gøre det lettere for mig at flytte til Lyngby. Det kommer der mere om, når jeg i næste kapitel af krøniken tager udgangspunkt i de steder, jeg har boet. Men gaven, jeg fik i den forbindelse, var sammenhængen mellem Kennies alt for tidlige død, hundeslagsmålet om sommerskolerne og så Peters start af det første Musikhus med museum og koncertcafé i Rønne.

Jeg tror også på, at vi kan snakke sammen, Jeg har i hvert fald så meget at fortælle dig og satser på at kunne få ordene frem.

Da vi netop har nogle ønsker, måske forventninger, er formen vi mødes under så vigtig. Måske skal vi have en plan B, for vejret må ikke ødelægge noget for os. Vi kan helt klart gå en tur og så kan vejret jo afgøre, hvad vi gør derefter.

Jeg kender ikke Farum og omegn, men måske findes der et overdækket butikscenter eller sådan noget med en café eller andet, der lige er et niveau eller to over pizzeria og pølsevogn. Altså med andre ord, et hyggeligt sted, hvor vi kan sidde og tale sammen.

Uanset hvor, så glæder jeg mig til at se dig og være tæt på dig. Jeg ser frem til den opmærksomhed, vi kan give hinanden.

Jeg synes ikke, det er et problem, at vi nogle gange kommer til at gentage os selv. Hvis noget kommer på sinde i en anden sammenhæng, end det før er blevet fortalt, så er det vel fordi, det også hører til der. Det er jeg sikker på, jeg også kommer til.

Jeg slutter dette øjebliksbillede med at sige, at Angela nu ved ret meget om os. Og ved især hvordan jeg føler det. Og så, interessant nok, jeg gør præcis det samme som dig: Sætter vores korrespondance ind i kronologisk orden i sit eget bibliotek – med sikkerhedskopi.

Min lillesøster Angela.

KRØNIKEN.

Jeg gør nu mit arbejdsliv færdigt ved at springe tilbage til min pure ungdom, hvor jeg havde lidt småjobs, der ikke er værd at ofre tid på, men nogle bud pladser blev dog en del af mit liv. Her mener, jeg at jeg lærte noget om livet i det hele taget – og at det ikke kun var at flytte varer fra A til B.

Min først bud plads, var på Sankt Elisabeths Hospital. Jeg mødte hver dag lige efter skoletid og kørte som regel prøver til forskellige steder i byen, men dog mest Seruminstituttet.

Jeg fik 2 kr. om dagen, hvilket var en pæn betaling og det var uanset om jeg bare lige skulle ned på Apoteket på Amagerbrogade, eller ind på Sankt Josefs Hospital.

Det var mit første bekendtskab med en slags akkordaflønning og jeg syntes det var en mærkelig måde at blive aflønnet på. Men når jeg sammenlignede med mine kammerater, som arbejdede i tobakskiosker, vaskerier eller ismejerier, var timelønnen ret høj.

Jeg ved ikke helt, hvorfor jeg fik jobbet. Jeg var vist ikke på skoleledelsens top ti liste over flittige og fidele elever, men det har nok noget at gøre med, at min mor arbejdede på hospitalet. Så havde de jo på den måde, lidt styr på mig.

Jeg ville bestemt ikke skuffe nogen og jeg beholdt jobbet, indtil de et års tid efter fik indført, at der hver dag kom noget så moderne som en bil, og hentede prøver til seruminstituttet og de andre hospitaler.

Jeg tror også, at jeg var billig for dem, for jeg ville aldrig køre med sporvogn, men altid cykle af sted, på de ærinder jeg skulle. Det sparede dem for mange klippekort og omstigningsbilletter.

Jeg gik siden hen med morgenaviser søndag morgen, indtil jeg fandt ud af, at den kiosk jeg arbejdede for, underbetalte budene i den grad. Så stoppede jeg og gik med mælk for et ismejeri på Englandsvej – hver morgen fra mandag til lørdag.

Lønnen var OK, men det var hårdt og et utaknemmeligt arbejde, så jeg holdt kun to uger.

Så kom mit bedste og sidste job i den del af karrieren.

Det har været i tredje mellem, den lille forhistorie er, at vi ofte i frikvartererne så en stor sort hund gå og snuse på fortovet rundt om skolegården. Vi syntes bare den så rar ud og det interesserede os ikke, hvor den kom fra.

Så, så jeg et sted, at de søgte en bydreng i "Sundby Centralvaskeri", som lå i basarbygningerne ved siden af apoteket på Amagerbrogade. Det var jo tæt på skolen, så det ville passe mig fint. Jeg tog over og snakkede med chefen, Fru Gludsted, som straks gav mig jobbet.

Jeg skulle køre vasketøj ud og tage folks snavsede klude med retur.

Og så viste det sig, at den store sorte hund, hørte til i den forretning og en af mine pligter ville være, at gå tur med den en gang imellem. Og af og til løb den væk, så skulle jeg gå ud og finde den. De troede vist, jeg var et naturtalent indenfor opsporing af hunde, for jeg kom altid tilbage med den efter en ganske kort eftersøgning.

Den opmærksomme læser, har nok gættet, at jeg jo vidste, at Buster, som hunden hed, havde en stor forkærlighed for at gå og snuse ved fortovet omkring skolen på Hans Bogbinders alle.

Dine katte er meget flotte. Er den ene en Maine Coone?

De kærligste hilsner fra Niels

Stort og småt og en krønikerfrunding

Kære Niels

Først vil jeg takke for endnu et dejligt fortroligt brev. Jeg bliver simpelthen så taknemmelig og glad.

Jeg er netop hjemvendt fra Miriam og Ronja, som jeg jo henter fra SFO'en og putter om aftenen, oftest om onsdagen. Jeg elsker at læse bøger for hende, og har også i udpræget grad gjort det med mine børn, da de var små til de blev, ja vel 11 – 12 år. Nogle gange var jeg mega træt og faldt nærmest i søvn, men "læste videre". Så skubbede de til mig og sagde: "mor det lyder altså helt forkert.

Det er dejligt at vide du kan dele også dette mirakel med Angela. På det tidspunkt da Kirsten besøgte mig fortalte jeg ikke andet til hende end at jeg skrev med dig, og det var rigtig dejligt.

Jeg er også ret ligeglad med en dum bog om hvor "ægte" en kat eller for den sags skyld en hund, skal være, men udseendet tæller jo, om ikke andet så i starten eller gør det?

Jeg kan ikke lige komme i tanke om en speciel grim kat, selv om vi for mange år siden fik en kat af Kasper og Miriam. En halvstor kat, som må have haft bulimi, sådan som den åd og bagefter brækkede sig. Den var ikke syg, den var bare panikken over ikke at

nå at spise. Det med at brække sig stoppede heldigvis. I øvrigt var han ret tyk tillige. Ofte sad den som en lille sæk kartofler og bed alle hårene på maven væk. Det stakkels dyr var virkelig neurotisk.

Jeg aflivede den til sidst efter dyrlægens råd.

Jeg må jo så også tilstå, at jeg foretrækker katte. Hunde er dejlige, men meget afhængige af deres mennesker.

Eja, min yngste datter har en mops. Den er ikke nogen skønhed, men den er simpelthen altid utrolig glad og legesyg. Eja har meget bøvl med at dens næse sidder inde i hovedet, så den dårligt kan trække vejret, og fortryder hun har været med til at understøtte sådan et dyrplageri. Men hun købte den da hun var 19 år og endnu ikke havde fået ideen til at søge ind på dyrlægestudiet mener jeg.

Jeg kan ikke lade være med at tænke, at vores møde er forudbestemt. Det ved jeg jo ikke, men syntes det er så ubegribeligt at vi bare får denne dybe kontakt etableret så hurtigt, så fyldt med ømhed, glæde ved kontakten og iveren for at bevare den. Det er som om vi svinger på mange planer, foreløbig mest i et ret sammenfaldende livsforløb og holdning til bl.a. Kristus eksistens og gennemgribende betydning. Hvem ved om Vorherre og hans hjælpere har prøvet på andre måder at føre os sammen før dette, uden held og så tænkt at Facebook, måske var den bedste mulighed. ”Ja nu går han ind på Kirsten S, s side og hvisk nu lige til ham, at han skal kigge på hilsner til Kirstens Fødselsdag, eller hvisk lige til ham, at han skal kigge på hendes vennekreds. Når han så er inde på Karens side, kan du jo lige give ham et lille skub så han simpelthen ”kommer til” at trykke på venneanmodning. Og så har de måske skålet deroppe, i glæde over at endelig, kom der kontakt, endelig lykkes deres møje, som Gud havde ventet på, vel vidende at det skulle være, når de begge var blevet modne til det. Og selvfølgelig er det så ikke meningen at de kun skal skrive. Nej de skal da også mødes og Gud har beroliget hjælperne og sagt, at det behøver i slet ikke bekymre jer om, det kan de to mennesker slet ikke lade være med.

Så jeg kan simpelthen ikke se, hvordan vi skulle blive skuffede. Jeg er helt klar og åben og tager imod dig som den du er, uanset hvad. For jeg føler det er det eneste rigtige at gøre og vores sjæle er jo så tætte på hinanden. Det ved vi, uanset om vi står på hovedet. Vi mangler bare at få de fysiske sider med. Det vi er blevet sat til, er jo netop, at bruge

vores fysiske tilstand til at gennemføre, hvad vi ikke ville kunne, hvis vi ikke var skabt med det fysiske svøbt om os. Dette fysiske, forandrer sig så konstant gennem hele livet og vi går nok fejl, hvis vi kun er fokuseret på udseendet. Eller som jeg plejer at kalde det, indpakningspapiret. Jeg har fået lov til at etablere kontakten til det indre mellem os, før vores møde, ligesom du har til mig og jeg syntes det er så ordentligt at have fået lov til denne opbygning før vi ses. Men du skal også vide at jeg syntes du ser ud lige som jeg kunne ønske det. Ok så kan jeg jo tænke om du så også omvendt finder behag i mig. Men vi har jo da udvekslet nogle billeder. Og jeg er kisteglad for, at det er snart vi skal ses. Jeg skal da gerne indrømme at jeg er væsentlig mere optaget af at præsentere mig så godt som muligt, end jeg plejer. Hvilket er fordi du betyder så meget. Med hensyn til hyggelige steder, så har vi som sagt Kulturhusets Cafe' og måske endnu bedre er der en Cafe'/restaurant over for kulturhuset i vores indkøbscenter. Der er også et par stykker der ligger ved Farum hovedgade. Den gade/vej hører til det gamle kvarter og har adskillige små bindingsværkshuse hvori der befinder sig en Cafe eller restaurant. Jeg skal nok tjekke om der er åbent. Når man ser på DMI's vejrudsigt, som naturligvis er ret usikkert, så ser det ud til at blive omkring 10 grader varmt den torsdag. Måske lidt overskyet, men der er ikke tegnet dråber på. Vi får se.

Jeg blev ret inspireret af din fortælling om dine småjob, de betyder jo meget når vi skal starte ud og forholde os til at blive medlem af samfundet. Lidt pudsigt at du har jobbet for Sankt Elisabeth hospital, som jeg.

Jeg skal nok lige fortælle at jeg også påtog mig et job som reklameuddeler.

Vi fik ikke andet end meget små krummer økonomisk, men skulle til gengæld storme op og ned ad trapper i en uendelighed. Jeg tror jeg havde det job i ret kort tid. Og det var ekstremt hårdt, nok ligeså meget fordi jeg ville have nogle kroner vredet ud og det kunne jeg kun få, ud fra mængden af reklamer jeg fik puttet ind i brevsprækkerne.

Jeg påtog mig også at ekspedere i en bagerforretning, med hensigt på, at det skulle være hver søndag morgen. Jeg har nok været 16 år. Bagerforretningen lå på Frederiksberg og jeg skulle komme der kl. 6 om morgenen. Første og også eneste gang, gik jeg derud, fordi ingen offentlige transportmidler kørte så tidligt. Jeg havde prøvet et par gange, altså max 3 gange at ekspedere i en af min fars/Lasses bekendtes forretning, så jeg

mente sagtens jeg kunne finde ud af det. Men Niels, specielt i mine unge dage var jeg forfærdelig distræt (der er endnu mere grelle eksempler, at fortælle om en anden gang) og da folk begyndte at komme i større mængder, gik det hverken værre eller bedre, end at jeg glemte at putte rundstykkerne i pose og aflevere bestillingen til kunden, fordi min hjerne var gået i dvale og simpelthen ikke kunne regne selv de letteste tilbagebetalingsbeløb ud. Dengang regnede ekspedienten selv ud hvor meget kunden skulle have retur, hvis de betalte med f.eks. en hel 10 eller 20 kroners mønt. Jeg var ellers blevet betragtet som særdeles god i regning og matematik af hr. Braat.

Selvfølge fik jeg lidt mere styr på det, senere på dagen, men ud over det, så brød jeg mig ikke om at gå ind i baglokalet, fordi en bagersvend åbenbart havde fået en slags glosuppe til morgenmad og blev skældt ud af bagerjomfruen. Han troede at mine øjne sad noget længere nede end de jo faktisk sad. Han kom også hele tiden sejlene forbi ude ved disken og var noget ejendommelig og sikkert 15 år ældre end jeg. At stå i så mange timer uden at få en reel pause, andet end toiletbesøg, var ikke lige optimalt, så

der sagde jeg fra. Damen mente ellers at det var ærgerligt, for hun syntes det var blevet så godt op ad dagen og jeg skulle da ikke lade mig gå på af den tåbelige bagersvend.

Om aftenen besøgte jeg Linda fra min klasse og hun græd nærmest af grin over min beretning af dagen, fumleriet, og den tåbelige bagersvend. Så jeg valgte at nøjes med min en times opvask daglig på Sankt Elisabeth hospital til 10 kr. i timen, hvilket var en voksenlønning og dermed rigtig mange penge på en måned. Jobbet fik jeg som 14-årig af Kirsten S og beholdt det som sagt til jeg tog til Bornholm som knap 18-årig.

Når du får det her brev, er der så kun syv ventedage tilbage. Jeg ved jo ikke helt om

*du stadig først læser brevet fra mig om morgenen eller om du når det inden sengetid.
Men jeg ønsker dig under alle omstændigheder en rigtig god morgen og glæder mig til
fortsættelsen af dine dejlige fortællinger.*

De kærligste hilsner fra Karen

Ps. sender lige et billede af min midterste datter og mig i 2010.

Kapitel 11

Nu skal der lidt orden på

Torsdag d. 09.02

Mange kommentarer og krøniken, hvor det hele begyndte

Kære Karen.

Tak for endnu et dejligt brev at vågne op til også selv om jeg kom til at læse det første gang allerede, da jeg lige havde fået det i nat.

Jeg fik ikke sagt, at det var en masse, du måtte igennem for at få din lejlighed. En masse urimeligt flytteri. Jeg håber så, du har fået det helt rigtige sted at bo. Dit stue/værksted ser i hvert fald meget hyggelig ud, så det var vel besværet værd.

Det med dyrs stambøger er for det meste snobberi, men det kan da have noget at sige, hvilke egenskaber en bestemt hunderace har. Og det gælder jo også katteracer langt hen ad vejen. En almindelig huskat kan jo være alt fra meget kælen til total ignorant. Men det ville jeg nu ikke gå efter; hvis jeg igen skulle have hund eller kat, men man kan vel godt tænke: Hvordan bliver den lille hundehvalp, når den bliver en stor, voksen Rottweiler.

Med katte er det nok udseendet der ofte afgør det. Jeg synes f.eks. at, både norske skovkatte og Maine Coone er så søde med deres kindskæg.

Du har vel fået det at vide, men din kat der brækkede sig, gjorde det højst sandsynligt pga. alle de hår der kom ned i maven. Det skal jeg nok ikke fortælle en dyrlæges mor.

Så kommer jeg til det bedste afsnit i dit brev: Mødereferatet fra himlen.

Jeg kan af og til reflektere lidt over determinismen. På en måde tror jeg ikke, alt er forudbestemt – på den anden side, må det jo være det. Men hvis man kan indarbejde menneskets frie vilje i disse forudbestemmelser, så har vi stadig en personlig indflydelse på, hvad der skal ske. At der så kan ske mirakler eller totalt uforudsete hændelser, tager vi jo stadig stilling til, når miraklet eller hændelsen er sket.

I mine refleksioner over det, er der også en teori om, at alt sker samtidigt. Det er kun vores lidenhed, der gør at vi oplever tingene i en kronologisk rækkefølge. Sådanne

tanker var jeg meget optaget af en gang, men tager det lidt mere roligt og konstaterende i dag.

Jeg tror dit mødereferat er meget præcist gengivet, jeg har i hvert fald hygget mig med at læse det mange gange. "Hjælperne" er vel en slags engle, som kan findes i mange afskygninger. Dog tror jeg, at skytsengle er afskaffet, måske efter at andet møde af samme art, som det du beskriver. Hvis der findes skytsengle, så er jeg ikke sikker på, at de pågældende engle kan kende beskrivelserne fra nonnernes religionsundervisning i skolen.

Du skrev på et tidspunkt, at Poul Lauritsen var bud i en kiosk. Lå denne kiosk i Havnegade????

Tanken om at møde dig gør mig endnu mere varm, som tiden nærmer sig. Teoretisk burde jeg nok også være lidt urolig, men jeg er bare lidt spændt og det dækkes fuldstændig af varme og glæde over at skulle se dig – heldigvis meget snart.

Hvis du bestemmer et sted, vi kan mødes og gå en tur, tror jeg det er en god ide at gå til et af de steder i indkøbscentret. Det skulle helgardere os i forhold til vejret, da jeg har hørt, at DMI en gang har taget fejl. Så behøver vi heller ikke at have en plan B. Her går jeg godt nok ud fra, at centret er overdækket.

For mange år siden lå DSB kino på hovedbanegården. Her viste de indenfor en time diverse seriøse nyhedsreportager og efter dem sluttede forestillingen så med en tegnefilm eller andet mere lystig underholdning.

Sådan er det også her i dag, for nu følger noget mere lystigt.

KRØNIKEN

"Den spæde begyndelse"

Nu starter andet kapitel af krøniken og det vil blive hægtet op på de steder, jeg har boet og det er ikke så få.

Jeg vil prøve at undgå et springe for meget frem og tilbage, selv om kronologien måske ikke kommer til at holde helt, indenfor de enkelte steder, jeg har boet.

Jeg er født på Sankt Josefs Hospital den 8. juli 1945 kl. 7.36 – dansk sommertid eller det hed vist krigstid den gang, selv om krigen var slut nogle måneder inden, jeg blev født.

Jeg tror, det vil interessere dig at vide, hvordan jeg ved tidspunktet så nøjagtigt. I en periode af mit liv, hvor astrologi fyldte ret meget, lavede jeg selvfølgelig mit eget horoskop, som passede nogenlunde, men ikke helt godt nok. Jeg stødte så på begrebet krigstid og fik justeret tidspunktet, som dengang hed 7.30, med den nødvendige time og så faldt flere brikker på plads. Da jeg på et tidspunkt lavede et fremskrevet horoskop og tydede nogle store begivenheder i mit liv, skete de alle sammen lidt for tidligt – vistnok omkring 3 måneder i realtid. Jeg læste et sted, at 1 måned svarer til 2 minutter i radixhoroskopet, hvilket fortalte, at jeg skulle rykke mit fødselstidspunkt seks minutter, (er det frem eller tilbage?) Det kan ikke være tilbage, men frem kan være begge veje. Sjovt nok, igen! Jeg ved ikke, hvor præcist dette er beskrevet og erindret, men det er sådan, jeg husker det og fødselstidspunktet er bestemt så præcist, som det kan være.

Nå, astrologi eller ej, jeg blev da født og boede hos min mor og far på Korsikavej nr. 4. Jeg har mange notater som min mor flittigt har foretaget i bogen "De første syv år". Det meste af det kan jeg læse og tyde.

Historien med sneen og sukkeret ude på altanen, som er min tidligste erindring må have været fra vinteren 47 – 48, men er ikke beskrevet af min mor. Den må jo nødvendigvis være foregået om vinteren. Tisse turen med børnehavefrøkenen, som sådan en kaldtes, er så et år yngre og jeg et år ældre - og altså fra tidligt forår 49 lige før vi flyttede til Samsø. Jeg har netop set, at min mor har skrevet, at jeg var "på tur med Frøken Bitten fra børnehaven i påsken 49"

Billedet af Angela og mig er fra 48 og teksten lyder "Du vil ikke fotograferes, men du er villig til at holde Angela i hånden, mens hun bliver det".

Det nummer lavede min mor ofte med mig og det er fint, for ellers var der ikke mange billeder af Angela og mig sammen

På det andet billede holder jeg igen Angela i hånden, så hun ikke løber sin vej, mens hun bliver fotograferet foran juletræet i Odd Fellow Palæet.

Min biologiske mormors mand, som ikke var min mors biologiske far, kaldte vi Morfar, og han var tjener.

Tjenerforeningen holdt julefest for børn og børnebørn hvert år i Odd Fellow Palæet. Jeg ved ikke om jeg var med til disse julefester før 48, men jeg var ikke til nogen tjenerfester senere, for da boede vi på Samsø. Men børnenes julefest i 48 husker jeg ret tydeligt:

Alle drengene legede tjenere, for dét var deres far eller bedstefar. Min far var maskinmester og bedstefar var husmand. Det syntes jeg ikke var nødvendigt at fortælle alle de små tjenere, jeg var omgivet af. Så jeg legede også tjener, selvom jeg ikke var helt sikker på, hvad en tjener foretog sig henne på arbejdet. At dømme efter den leg jeg husker fra festen, så lavede en tjener ikke meget andet end at lave glidebane på gulvet i palæets store sal. Det blev tjenere åbenbart ofte skældt ud for af de voksne.

Nu er vi lige ved at skulle flytte til Samsø. Jeg tænker lige til i morgen, om der er mere jeg kan fortælle fra den første tid på Korsikavej, inden vi tager færgen for at være væk i tre år.

Pause.

Men ingen pause i kærlige hilsner og tanker: Jeg fyldes meget af tankerne om dig og prøver at lette trykket lidt ved at skrive til dig. Så håber jeg, du kan mærke, at jeg er der. Og jeg mærker dig.

Jeg sender dig de kærligste hilsner og tanker.

Niels

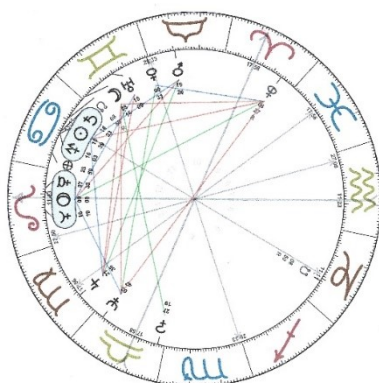
M.d.n.

Da jeg fik Nielses fødselstid, måtte jeg som gammel astrolog, naturligvis kigge på ham også fra denne vinkel og bagefter se os i samklang, også kaldet ”synastri”, hvor man ser på aspekterne mellem de to involverede personer. Det kan måske være en smule vanskeligt at forstå hvad jeg forsøger at beskrive som stor tiltrækning og dybe karmiske tilstande os imellem.

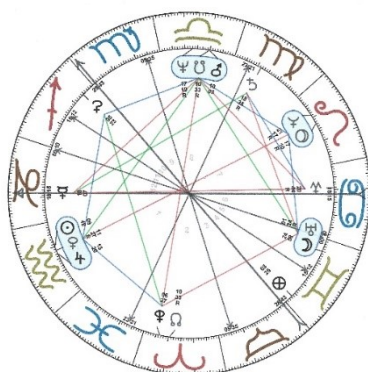
Niels var født i Krebsens tegn (den korrekte oversættelse er faktisk ”Krabben” siger Claus Houllberg) med sin ascendant i Løven, et punkt der findes ud fra fødselstiden. Det vil så sige at hans descendant, der symboliserer partnerskabsfeltet og ligger overfor ascendanten, og dermed i Vandbæreren, tæt på min sol, Venus, Jupiter som er i konjunktion. En stærk kontakttilstand. Jeg er som sagt født i Vandbærertegnet, med min ascendant i stenbukken, således at mit partnerskabsfelt, ligger i Krebsen, meget tæt på Nielses sol, Saturn konjunktion. Saturn er hersker over Stenbuktegn. Igen en stærk aspektering og tiltrækningskraft. Oveni står vore måner i konjunktion, (kunne betyde karmiske tidligere forbindelser). Vores Venusser og Marser, danner dobbeltkontakter i og med Nielses Venus danner en spinkel Trigon til min Mars og Min Venus danner et spinkelt kvadrat til hans Mars. Fysiske tiltrækningstilstande. Seksuelle energier, os imellem.

Derudover var der så mange aspekter der kontaktede hinanden, så det kunne fryde enhver astrolog.

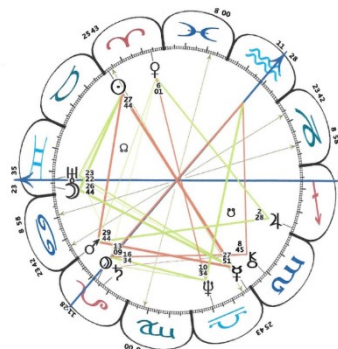
Jeg benytter også Composithoroskopet, der er en udregning af de to personers planeter og asc. midtpunkter. Dvs. at der udregnes et midtpunkt for de to sole, de to måner osv. Det giver på en måde et nyt horoskop. Her kan man læse om det der kunne opfattes som de to personers psykiske ”barn” men også fremtidens tilstande i et Dharma horoskop. Nielses og min samstilling, gav en ascendant i tvillingtegnet. Det kommunikative tegn. Vores fællespunkt for solen lå i det spirituelle 12 hus i det handlende væddertegn. Vores Uranus og måne stod sammen i en konjunktion i tvillingen, på spidsen af ascendanten, hvor Uranus lå inde i 12 hus og månen stod lige et par grader inde i første hus. Et stærkt aspekt for astrologi og undervisning med Merkur i trigon til både ascendant, Måne og

Niels Arthim Skriver
 sø 8. jul 1945 kl. 07:12:53 i København, Danmark
 +02:00 CEST (Europe/Copenhagen) 55°40'33" N 12°33'56" E

Karen Rosenkilde
 ma 30. jan 1950 kl. 07:20:00 i København, Danmark
 +01:00 CET (Europe/Copenhagen) 55°40'33" N 12°33'56" E

Composithoroskop for Niels & Karen

Uranus. Solen og månen sammen med Uranus, danner en sekstil. Et vigtigt aspekt for begrebet tvillingsjæle. Vores Venus Mars planeter står i trigon til hinanden i henholdsvis Mars i 3 hus i Krebsetegnets slutgrader og Venus i 11 hus i Væddertegnet, begge planeter danner en stortrigon med Jupiter i sjette hus i sit eget tegn Skytten. Igen et klassisk tvillingsjæle (sjælspartner) horoskop. Hvor bekræftende.

Overvejende filosofiske og kærlige tanker

Kære Niels

Jeg glæder mig rigtig meget til at følge dig igennem din fortælling om din barndom. Det inspirerer også mig til at bygge en mere kronologisk fortælling op om min egen barndom. Vi er åbenbart begge to ret gode til at huske langt tilbage i tiden. Jeg har dog ikke notater fra hverken min far eller min mor, men til gengæld var de begge glade for at fortælle om både Kirsten og mig. Derudover var det en kærkommen beskæftigelse for

min søster og mig at ligge om aftenen og fortælle om den smule fortid der på daværende tidspunkt havde været, inden vi påbegyndte vores pubertet. Den foregik jo desværre hver for sig. Kirsten kom i huset 13½ år gammel, og derfra startede hun på Hanna skolen (en kvækerskole for unge kvinder) og var der i 2 år, hvor hun tog mellemskolen. Vi var dog ikke kvækere.

Hvorfor min mor valgte denne husholdningsskole ved jeg ikke, men godt hun ikke fik lejlighed til at sende mig, sådan et sted hen. Da jeg for alvor rendte ind i puberteten, var Kirsten au pair girl i London. Det føltes næsten værre, end da min far gik fra os. Og så lidt mere om "mødereferatet" fra himmelen. Det du skriver om; "at på en måde tror jeg ikke alt er forudbestemt – på den anden side må det jo være det" prikker til hele min lyst til at skrive om de tanker jeg gør mig. Jeg har virkelig været optaget af hele dette felt, fra jeg fortalte dig, min nær sagt skæbnedrøm som 25-årig. Den hvor jeg havner oppe hos en astrolog, der fortæller mig via horoskopet, om hele mit liv. Jeg har haft andre drømme om skæbne og fremtid, og naturligvis er det ejendommeligt at nogle mennesker kan se fremtidsbilleder og at nogle sågar kan se det for andre. Altså de clairvoyante. Jeg tror alle har evnen i sig. Det er bare sværere og ubehageligt til tider, at se ind i dette.

Jeg har også som dig, en teori om, at det er os, som mennesker, der opdeler tidsfaktoren kronologisk, hvilket flere filosoffer er inde på. Jeg er ret betaget af kvantefysikken, som omhandler forsøg, der viser at forsøgspersonen har indflydelse på forsøget, via sine tanker. Jeg blev så grebet af oplysningen, fordi den kunne give mig en stor forståelse af f.eks. sygdom og helbredelse. Det har jo gennem tiderne været velkendt med shamaner, medicinmænd, kloge koner og Clairvoyante personer. Jeg tror at tanken er af større skabende kraft, end vi har bevidsthed til at forstå helt. Da astrologien kom ind i mit univers, måtte jeg simpelthen forundret begynde at forstå noget af den utrolige mystik vi omgærdes med, på denne lille klode. Og klart nok har jeg ikke kunnet undgå, at danne mig forestillinger, selv om jeg ved, at vi mennesker kun har fat i et lille bitte hjørne af sløret, der tildækker indsigten. Jeg mener ikke at der er nogle der endnu har fuldstændig fat i det totalt overordnede og jeg mener at mange religioner, der oplever en slags nedgørelse af den legemlige eksistens og mener at vi skal befinde os i total åndelighed, ikke har fat i mere end den halvt anende sandhed. Når jeg laver en lille fortælling om Guds stræben så er det en slags symbolik, hvilket du nok er helt klar over.

Jeg elsker begrebet engle, har figurer af engle, men for mig er den energi ikke af så menneskelig en udtryksform som vi billedligt ser engle. Det er en stor energi, det er jeg sikker på, idet det var sådan et lysende orange gult energifelt, der kom imod mig da min mor ville tage sit liv og vores med. Da kom der sådan en stærk kraft ud af væggen, som først blev helt violet og derpå brudt af lyset, der fik mig til at græde, fik min mor til at slukke og fik situationen til at vende. Der findes en form for enorm styrke, enorm kraft, enorm bevidsthed, men jeg tror ikke det er konkrete engle med menneskelignende udtryk. Mere bare bevidst energi. Ligesom jeg slet ikke forestiller mig Gud, som et eller andet væsen a la julemand, men igen en samlet helhed, der lige så tydeligt er i cellemembranen, som i universets fortsatte eksistens af evighedsstruktur. Og jeg syntes det er vældig interessant at tænke på, at hvis vi kunne indhente lysets hastighed så var der heller ingen tidsfaktor. Nu kan vi foreløbig ikke det.

Der er også en masse jeg gerne ville skrive om, omkring den matematiske sammenhæng med planeter og univers, men jeg er ikke god til at huske disse vinkler, selvom jeg er overbevist om deres rigtighed.

Den ofte ret præcise tolkning af et horoskop, som jo er en slags skive skåret ud af tid, energi o. s. v. kan jeg sikkert skrive enormt meget om. Jeg ved ikke hvordan vores frie vilje ser ud. Og jeg kan ikke altid finde ud af om der er noget der tager over.

Selvfølgeligt tror jeg som sådan ikke på, at noget eller nogen bestemmer, uden vores egen mulighed for valg, men måske skal det forstås, som at vi indeni os selv har mulighed for at udvikle indsigten, så vi kan være beslutningstagere i en eller anden form.

Gennem de mange lange år mennesket har vandret på denne klode, kan man jo se, at viljen til overlevelse trods odds, har eksisteret og været enorm. Det er også, som om menneskeheden slæber sig uforstående gennem livet. Hvorfor sker bestemte ting?

Hvorfor kan jeg da godt mene der er et både og?

Jeg tror i forbindelse med vores egen mystik, at vi i sjælens kroge, aner noget om vores, måske på forhånd udpegede valg. Hvorfor spidsede jeg ører da Kirsten S sidste år fortalte hun skrev med dig, hun skrev jo med flere fra KUK. Dem spidsede jeg overhovedet ikke øre over. Hvorfor blev lige du mere nærværende? Som dette, svage touch, der fornemmedes, uden dog at gøre det. Og så måske mindre end et ½ år senere klikker du og laver dermed en venneanmodning? Hvis vi går ind i disse detaljer og

betragter dem, i stedet for at overhøre dem, ja så er disse små impulser, som når en underliggende strøm får vandoverfladen til at kruse, næsten umærkeligt. Måske er det en årvågen klarhed der, blot i et nanosekund, rammer os for at flyde ud og videre. Måske ved vi noget vi ikke kan tænke til virkelighed, fordi vi hæmmes af en slags utryghed, hvis vi kunne se ind i noget, jeg kalder vidnet, dybt i os. Jeg har faktisk forsøgt at lave en lille billedfilm med musik og mit skrevne vers for vel snart 10 år siden. Jeg lavede den først på PowerPoint, men da jeg fik et nyt PowerPoint, fungerede det ikke. Så lavede jeg den i Flash, og har den der i en forældet udgave som min udbyder af hjemmesiden, ikke kunne få ind, så til sidst lavede jeg en lidt mere primitiv version i Windows Moovie marker. Så den får du lige tilsendt med dette brev. C. G. Jungs ideer er en af mange psykologibøger jeg pløjede mig igennem, for år tilbage. Hans teorier om den menneskelige psyke, er dybt inspireret af den buddhistiske. Men måske kender du noget til alt dette? For det virker som om du har været lidt inde over en del.

Jeg var arbejdsløs i en periode og slæbte bøger hjem fra bl.a. et spirituelt bibliotek i Mejlgade, og ellers biblioteket i Beder. Jeg læste Steiner, Alice Bailey, Martinus og bibelen forfra og bagfra. Derudover havnede en del løjerlige bøger også på min bogreol, som i forvejen var fyldt med astrologi bøger osv. Jeg blev da altid lidt mere indsigtfuld. Der var lidt af noget rigtigt i dem alle.

Jeg kommer til at tænke på at allerede i 1977 fik jeg fat i nogle vilde bøger af Erich von Däniken. Moster fulgte andægtigt med på sidelinjen og var særdeles åben for de ting jeg snakkede om.

Med hensyn til et mødested, tænkte jeg i første omgang på Farum station. Lige ved stationen holder der også busser og kører man 100 meter videre så er der parkeringspladser, og vejen hedder Jernbanevej. Lige bag ved parkeringspladsen ligger stien direkte ned til skoven og Farum sø, som jeg håber vejret vil tillade os at gå ned til. Farum Bytorv, kulturhus og indkøbscenter, ligger ikke langt fra stationen og så er det et overdækket center, så måske ville det være bedst at mødes f. eks i centret, som selvfølgelig også har parkering bag ved?

Du vidste vel godt at jeg ville lægge dit horoskop, når du gav så præcise oplysninger. Naturligvis kendte jeg godt din fødsels dato, og at du var født som du opgav – i 1945. og jeg havde faktisk prøvet at regne lidt ud hvor du f.eks. havde ascendanten. Mit gæt var i Løvens tegn. Det passede med din karriere og måske tænkte jeg også, du da kunne have descendenten i vandbæreren. Jeg er jo vandbærer og har min ascendant i stenbukken, det gør jo at jeg har descendenten i krebsen.

Det er jo ikke underligt der er denne tiltrækning. I øvrigt er alle mine børn født med krebsen i ascendanten og to børnebørn er født i krebsens tegn. Ronja og Mit ældste barnebarn Liv med en løveascendant. Det gør jo så ikke, at der ikke er store forskelle, som bekendt.

Nå, jeg er ikke slem til at se for meget i den slags mere. Ikke som en krystalkugle, hellere som en forståelse og udviklingsproces. Jo, pigerne ringer tit for at jeg lige skal tjekke eksamen, kærestemulighed, flytninger, huskøb og hvad de ellers finder på. Mange gange bliver jeg inspireret af planeterne, men også af en slags fornemmelse.

Jeg får også ofte denne gode varme følelse, når jeg tænker på vores møde. Det føles så godt. Jo, spændt men alligevel trygt.

Også jeg sender dig alle mine kærligste hilsner og tanker og når jeg skriver alle, så kommer de jo væltende to sekunder efter i overflod, så det er da godt at sende alt hvad jeg formår:

Kærligst Karen

Fredag d. 10.02.

En lille morgenhilsen

Kære Niels

I går aftes sendte jeg mit brev noget tidligere end jeg plejer og så lå der jo ikke noget brev til dig til at vågne på og glædes over.

sneen ligger stadig højt her i Farum og dækker både altanbund og andet. Stjerne er selvfølgelig blevet ryddet.

Sne i sin reneste form, giver en fantastisk følelse af ro og hellighed. Det er den følelse jeg kan have indeni, når jeg tænker på dig og vores kontakt. Jeg ved også at sneen smelter og at den gør det, fordi varmen tager over og får blomsterne til at gro.

Du kan forhåbentlig klare lidt af mine romantiske sammenligninger med sne og optøning.

I alt fald får du lige et computerknus og et håb for at din dag bliver rigtig dejlig.

De kærligste knus og tanker fra Karen

Kære Karen.

Mange tak for dit brev og din lille morgenhilsen, som ikke er så helt lille endda.

Og tak for fotos. Et meget flot billede af jer fire og et dejligt billede, hvor jeg kan se på dig og ikke mindst dit dejlige hår og levende, smukke ansigt. Nej hvor jeg glæder mig til at se dig live.

Jeg kan klare meget mere af dine romantiske sammenligninger, så det bliver aldrig et problem. Ja jeg elsker alt, hvad du skriver til mig.

Når du skriver noget godt og varmt, glædes jeg over det.

Når du skriver noget slemt og hårdt, du har været ude for i dit liv, glædes jeg over den åbenhed og tillid, vi viser hinanden.

Jeg ville under alle omstændigheder sende dig et formiddagskram, fordi jeg lige vil fortælle, at mit brev i dag bliver lidt forsinket. Jeg har en del ting at skulle nå i dag. Når jeg skal nå flere ting på en dag, giver jeg mig altid god tid, da stress og ønsket om denne tilstand, ligger mig utrolig fjernt.

Bare lige for, at du ikke skal gå og vente på brev hele dagen. Der kommer ikke noget fra mig før efter kl. 18, tror jeg.

Tak fordi, du er der.

De kærligste hilsner Niels.

M.d.n.

Ja, hvor er jeg heldig, hvor er vi heldige. Jeg har aldrig oplevet denne form for tillid og åbenhed. Og jeg har oplevet en del, syntes jeg.

Det er som om det hellige i os mennesker (for mennesket er dybest set iboende hellighed, mener jeg oprigtigt) slår ud i fuldt flor. Det er som om, at hjertet åbner sig og beder alt og alle (så godt som) om deltagelse.

Jeg oplever miraklet. Underet, min egen kraft, som nærmest føles guddommelig. Først nu erkender jeg at jeg rummer Gud og dermed livet i mit indre og den bid jeg bevidst oplever, er jo underfuld.

Jo jeg har absolut elsket før, har været forelsket før, stormende og hedt, men altid med en følelse af noget underneden. Måske kaldet rædsel for at knytte for tætte bånd, og derefter blive svigtet. Være i enten fortidens mørke eller fremtidens ukendthed, der måtte være som fortiden. Jeg formåede ikke roen. Min hengivenhed var ofte som et lag ubevidst fernis, min tillid som skallen på et æg. Sådanne følelser oplever jeg ikke i denne korrespondance. Jeg føler bare roen der hviler i en stor tillid.

Kære Niels

Tak for din betænksomhed.

Og der er absolut ingen grund til at stresse. Jeg løber ingen vegne.

Bare du nyder livet og det du skal, ligesom jeg foretrækker det for mit eget vedkommende.

Heldig er jeg jo også at du er der.

De kærligste hilsner

Karen

Svar, tanker og krønike om en seksårig.

Kære Karen.

Så er jeg klar til at svare på dit brev fra den sene aften.

Jeg læste lige starten i går og gemte resten, så det læste jeg i spa badet i morges. Mit ugentlige bad – bortset fra diverse brusebade i ugens løb.

Jeg går kun i spa badet, hvis jeg har god tid til at sidde der. Det havde jeg i morges og nød dit brev, inden jeg skulle af sted til diverse ærinder, som var blevet samlet sammen til i dag.

Jeg tror, at den frie vilje bestemmes af de indre lag, vi består af, altså egoet, som tilsammen udgør vores personlighed. Når vi så skal træffe et valg, kan det afhænge af sagens betydning, hvor dybt vi går ned. Sindet hos et dyr er ikke så dybt, derfor handler de pr. instinkt og kun for meget højtstående dyr, pr. erfaring.

Sådan kan det også være hos os mennesker. I sager, der ikke er så vigtige handler vi kun overfladisk, altså pr. instinkt eller erfaring og dermed ikke ved anvendelse af vores personlighed og de erfaringer, som er blevet bundfældet og bearbejdet, så de ligger nede i de dybere lag og er blevet til mere end blot en erfaring.

Jeg ved ikke om det er rigtigt, men sådan opfatter jeg det og så er det lidt rigtigt for mig.

I den forbindelse tror jeg ikke astrologien bestemmer, hvad der skal ske, men viser nogle muligheder. Så modstandere, der siger, selvfølgelig kan stjerner og planeter ikke bestemme. De kan så vise muligheder, det kan være fordi de stikker ud fra en højere dimension eller, hvordan det nu kan lade sig gøre. Det er bare noget vi ikke skal vide i det her liv.

Jeg har en ret sikker opfattelse af dimensionerne oven i hinanden, så langt det nu er muligt at forstå det. Men det vil jeg prøve at forklare en anden gang, og det minder meget om det, du er inde på. Det er også svært at forklare i ord, hvad jeg mener, men vi får måske en gang lejlighed til at tale om det live.

Jeg glæder mig til at se din Moovie, hvis det kan lade sig gøre at sende den – ellers må jeg engang have den på en USB-nøgle.

Det er mange år siden, jeg har læst noget C. G. Jung. Jeg synes imidlertid det er bemærkelsesværdigt at din moster accepterede von Däniken. Han var jo ikke ligefrem comme il faut i den katolske kirke.

Du skal også få lidt flere kommentarer til et mødested, i brevet i morgen, for det er blevet lidt sent på eftermiddagen og der skal også noget krønike med.

KRØNIKEN

De fire første år af mit liv boede jeg altså på Korsikavej i en halvanden værelseslejlighed.

Udover min far og mor, kom Angela til, men også min halvbror Henry boede her. Han var fra min fars første ægteskab og var otte år ældre end mig. Jeg kan slet ikke huske ham fra Korsikavej eller Samsø i disse første år. Jeg ved kun, at han var der, da vi ses sammen på mange billeder. Det eneste jeg husker er, at jeg holdt meget af ham. Det må på en eller anden måde have siddet i mig, siden jeg kan huske det - uden at huske nogen episoder.

Siden hen kendte jeg ham godt og besøgte ham i perioder. Jeg så ham sidste gang, da jeg var 20 år og siden har vi ikke kunnet opspore ham.

Vi hørte lidt om vores far af og til, men han interesserede os ikke, da han viste meget svingende interesse for os. Det kommer der måske noget om, når vi vender tilbage fra Samsø og igen flytter ind på Korsikavej.

Det min mor har skrevet i min bog, er mest notater om, hvor meget jeg vejede, hvor meget jeg spiste, hvornår jeg kunne kravle og gå og alt sådan noget, men altså, heldigvis, også små anekdoter og tekster ved nogle af billederne.

Jeg ved ikke, hvornår min far og mor blev skilt. Det har nok været sidst i 47.

Min mor var uddannet som en eller anden slags barneplejerske og kunne få både arbejde og børnehavepladser til os i "Børnehaven på Husum Vold". Der gik vi så fra 47 – 49.

Min mor ville uddannes til sygeplejerske, men det var et problem, med to små børn. Hun kunne få en elevplads på Tranebjerg Sygehus på Samsø. Min bedstefar tilbød straks, at jeg kunne bo hos dem. Først skulle Angela noget andet, men det endte med at de tog os begge to og det er nok noget af det mest værdifulde, der er sket for os.

Vi flyttede så til Besser. Mine bedsteforældre havde en stor, sød familie. Der var mange børn i den lille by, så det hele tegnede godt – og det blev det. Du får altså lige et billede af det hus, vi boede i, i Besser.

Det hus er noget af det vigtigste i mit liv. Det sted og de mennesker som mest af alt var med til at forme mig og ikke mindst mit fremtidige liv, så jeg kom til at klare mig godt.

Det er et meget gammelt billede, hvor mine bedsteforældre står ude på vejen foran huset, hvor de bl.a. havde post og telefonstation.

Havde jeg ikke haft min Bedstemors kærlighed og omsorg i de år, så havde jeg nok haft en noget større chance for siden hen, at tabe i rotteræset og livets lotteri.

Hvad siger du?: En dreng, med en af og til enlig mor. Han havde aldrig rigtig kendt sin far. Han boede sammen med sin mors mand, der bestemt ikke viste nogen form for sympati. Heldigvis havde denne dreng en masse kammerater, som kunne alle de smarte tricks. Så livet var ikke så tosset endda.

Men som sagt havde vi en dejlig tid i Besser. Vores mor besøgte os flere gange om ugen og så blev vi vasket, fik rensset negle og fik rent undertøj på. Så var Bedste fri for at sørge for det. Hendes hygiejne rakte til at vi blev tørret om munden efter hvert måltid, med en opvredet karklud.

Der var rindende vand i bryggerset, men intet afløb, så alle gøremål, som omfattede vand var besværlige. Men det kender du jo også en del til med nogle af de huse, du har boet i.

Mig Niels med Angela på Samsø

En gang skulle Bedste og Bedstefar til en stor familiefest og den gang kom børn jo ikke med, når det skulle foregå om aftenen. Angela var taget med mor til Tranebjerg og jeg fik at vide, at jeg skulle passes af "Tante Bodil", som var min bedstemors svigerinde og endnu ældre end hende. Hende var jeg meget lidt glad for.

Bodil boede i byen. Så det tog ikke mange minutter at gå derhen sammen med Bedste. Jeg begyndte at skabe mig på vejen, vidste ikke hvad et kompromis var, men vi indgik et – Bedste og jeg.

Jeg skulle bare passes hos Bodil og absolut ikke sove der. Bedste sagde, at det var meningen hele tiden, så det var ikke noget problem.

Vi ankom til Bodils hus. Hun var ikke ret pædagogisk, for hun startede med at vise mig, hvor hun havde redt op til mig i fodenden af hendes seng.

Så startede balladen for alvor og det endte med at Bedste måtte tage mig med tilbage og jeg kom med til familiefesten, hvor jeg straks faldt i søvn.

Her følger en ikke helt lille forhistorie til den næste anekdote. Jeg synes selv pointen er forhistorien værd.

Aage Møller var en af de store gårdmænd i byen. Hans søn Knud Møller var normbærer i byen og var et par år ældre end mig og endelig havde Aage Møller to kønsmodne og giftefærdige døtre.

Pardannelse skete i Besser ofte på den måde, at der ankom en ny karl på en gård og et års tid senere blev han gift med gårdejerens ældste ugifte datter. Der kunne ikke springes et led over i denne sammenhæng, så næste datter måtte vente.

Aage Møllers ældste datter var lige blevet gift og etableret på en gård i nærheden. Så ankom den nye karl og næste datter var klar.

Den nye karl hed Aksel og det er egentlig ham, der har en hovedrolle i anekdoten.

Forhistorien er bare nødvendig for at forstå min mors overraskelse.

Aksel blev alle drenges helt og idol, han var smart, udadvendt og i det hele taget helt rigtig.

Han blev meget hurtigt gift med næste datter i rækken og flyttede ind på gården lige over for os.

Jeg kom meget derovre, for jeg beundrede Aksel.

En dag havde en plov sat sig fast på hans traktor og var svær at få af.

Så tog han en rørtang og forsøgte at spænde ploven af. Det lykkedes ikke i første omgang. Så lagde han rørtangen fra sig. Lidt efter ville han prøve igen, men kunne ikke umiddelbart se rørtangen og så sagde han, jeg husker det, som var det i går: "Hvor er nu min den satan!"

Han fandt den og med stor kraft bankede han ploven fri med rørtangen.

Om aftenen kom min mor på besøg og jeg sad og legede med nogle små metalgenstande.

Jeg legede, jeg var Aksel og tog en lille metalstang og slog på alle de andre ting med. Min mor kiggede strengt på mig - Sikkert pga. af larmen. Jeg syntes hun skulle have en forklaring. Jeg kikkede på hende, viste hende metalstangen og sagde: "Det er Aksels den satan!"

Den oplysning gjorde hende noget betuttet og meget lidt glad.

Men jeg er glad for at kunne sende dette brev til dig og glæde mig til at høre fra dig igen.

De kærligste hilsner fra Niels

Respons og opstart af krønike om barndom

Kære Niels

Tak for dit brev og tak for billedet af et hus og en stemning som af en helt anden tid. Jeg glædede mig meget til at læse brevet, men prøvede lige at trække det lidt så jeg fik spist færdig. Det var dog svært. Det er jo blevet som en slags lys der popper ind. Ikke fordi det på nogen måde har været en mørk dag. Det er bare så berigende at læse dine breve og i denne omgang også få dine små og store oplevelser med.

Jeg er helt enig med dig i, at du havde kunnet udvikle væsentligt andre livsbetingelser, hvis du ikke havde fået dine bedsteforældres omsorg og kærlighed. Det kan jeg godt se. Her specielt den kvindelige, igennem din bedstemor. Jeg vil alligevel mene, en lille dreng meget gerne skulle have sin fars kærlighed og også kunnet bruge denne far, som forbillede i opvæksten på, hvordan verden skal klares.

Det rør mig Niels, for det kender jeg lidt til, selv om jeg fik lidt flere år med både min far og mor. Til gengæld var der mange skænderier. At blive svigtet som 3-4-årig, selv om man jo ikke tænker sådan, kan selvfølgelig godt give knuder i forhold til tillid og dette at hengive sig. Men jeg tænker også, at vores baggrunde, som jo danner livets base og det grundlag vi står på, ofte bliver brugt godt, netop ud fra vores baggrunds vanskeligheder. Jeg syntes tit det er mennesker med vanskeligere opvækstvilkår, der yder en særlig personlig indsats i samfundet. Du må have fået en stærk følelse af f.eks. vedholdenhed, som du beskriver den lille dreng havde, i forbindelse med denne Bodil. Det vidner om en stor styrke, som du jo sikkert har brugt mange gange siden. Dine beskæftigelser, dit mod til at "gribe de ting der kom forbi" (tidligere citat), er på baggrund af en lille drengs kraft og styrke. Og det må der have været brug for, trods de gode vilkår, du og Angela fik på Samsø. Jeg kan faktisk berette om lidt af den samme oplevelse som du havde, ved at få gennemtrumfet din absolutte uvilje mod projekt overnatning.

Det må være herligt med sådan en omgang spa, jeg har aldrig selv prøvet det. Jeg har selv et ekstremt retro badeværelse med orangegult plastik, som man absolut ikke må skrue en eneste skrue i. Mine børn var henrykte første gang de så det, men det er en slags færdiglavet boks som simpelthen er indført under starten af byggeriet. Da jeg godt kan lide at sætte mit præg på vægge osv., er det lidt ærgerligt. Nå det er nu ikke noget jeg tænker over mere. Jeg har så heller ikke gjort så meget ved stuen, som bliver brugt som værksted, men har malet mit soveværelse og en lille stue der nærmest brøler billedbladets reklame ud sådan her: "Man har vel lov at være lidt kongelig". Så nu får du lige guldet med. Jeg har før i tiden altid haft mere eller mindre afsyrede møbler, gamle svungne tunge sofaer osv. men af en eller anden grund, fik jeg set mig ret varm på en brugt fin chaiselong, for nogle år siden, og købte den, hvorefter et par stole i samme stil fulgte efter. Sender dig et billede af denne lille stue som jeg overvejende bruger til at placere mit tørrestativ i, eller til overnattende gæster. Og måske kan du godt høre at jeg ikke helt ved, om jeg kan stå inde for den. Alligevel

syntes jeg den giver mig et pust af et eller andet, når jeg sidder med nogle veninder derinde og drikker te.

Så må jeg da også lige komme omkring de hellige gemakker, som du kommenterer på. Det lyder meget fornuftigt, det med

at den frie vilje bestemmes af de indre lag. Det vil jeg gerne høre mere om. For måske 500 år siden og før den tid, havde mennesker i vores del af verden bestemt ikke deres frie valg, siger historien og nogle astrologer mener præcis som du, at vi som individer i dag, ikke bare kan sige, at nu sker der det og det, for det står i stjernerne. For jo mere frie og oplyste vi er i ordets sande betydning, jo mere selvindsigt og forståelse vi måske evner, jo friere er vores valg. Jeg er dog nogle gange i tvivl om hvor frie og frit tænkende vi faktisk er. Ikke at Gud sidder foroven og styrer men f.eks. fulgte jeg med strømmingen om at det økonomiske opsving, nok ikke havde til hensigt at forandre sig nævneværdigt, da jeg købte hus i 2006. Jeg fulgte den kollektive ånd som både banker og menigmand fulgte. Man kunne måske sige at vores horoskoper er et billede af

energier. Altså hvor vi måske har fokuspunkterne henne. Der er en forbavsende tendens til at disse fødselshoroskoper er afslørende for mange begivenheder. Men det kommer vi sikkert til at snakke om og skrive om, på andre tidspunkter. Det der kan være fængslende, er i den mere kollektive form omkring planeter, som Uranus Neptun og Pluto.

I en lille astrologi bog om måneknuderne står der som afslutning af bogen dette: Derpå sagde Gud: "I har alle en del af min tanke. I må ikke begå den fejl at tro, at jeres del er hele min tanke, og i må heller ikke begære at bytte med hinanden. For i er alle fuldkomne, men det vil i ikke vide, før alle tolv er blevet til ET. For da vil hele min tanke blive åbenbaret for jer alle.

Og børnene gik, idet de alle var fast besluttet på at udføre deres hverv så godt som muligt, så at de kunne modtage Guds gaver. Men ingen forstod ganske sit hverv eller sin gave, og da de vendte forvirrede hjem, sagde Gud: "i tror alle sammen, at andre gaver er bedre. Derfor vil jeg tillade jer at bytte." Og for et øjeblik var alle børnene glade, idet de tænkte på deres nye missions muligheder.

Men Gud smilede, mens han sagde: "I vil vende tilbage til mig mange gange og bede om at blive fritaget for jeres mission, og hver gang vil jeg opfylde jeres ønske. I vil gennemleve talrige inkarnationer, før i fuldender den oprindelige mission, som jeg har bestemt for jer. Jeg giver jer al den tid, i behøver, til at gøre det, men først når det er gjort, kan i blive hos mig."

Og så lige for at runde lidt af på dit spørgsmål om Von Däniken og moster; nej det var ikke denne bogs specialiteter, som jeg dårligt kan huske mere, blot at moster lyttede til hans betragtninger. Moster flyttede først over til Jylland og mig i 1978 og da var jeg mere optaget af graviditet, Ingerslev som var modstander af at mænd kom med til fødslen. Så der læste jeg alt muligt som denne mand havde nedfældet på papir og det var ikke just tanker om Gud eller lignende. Det udfyldte han jo så fint selv. Mosters og mine mange og fantastisk berigende samtaler, kom nok først ind for alvor omkring 1979-80. de kom til at betyde meget for mig.

Jeg vil også starte min krønike om min barndom i mere detaljeret form. Og inspireret af dig så starter jeg også med fødslen.

Kroniken

Barndom:

Jeg blev født den 30.01. 1950 kl. 7.14 på Ringgård & Møllers fødeklinik på Amager.

Justeret til kl. 7.20. Den lå i bananhuset, med udsigt til volden og Christiania.

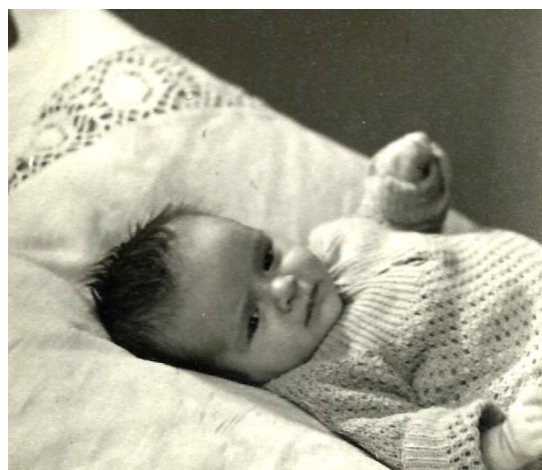
Min far tillagde mig allerede ved første syn en slags magi, idet han tit fortalte, at da han ville se mig første gang, havde jeg sendt ham et yderst præcist og strengt blik, så han følte jeg havde set lige igennem ham. Det kan jeg ikke udelukke, men måske var det hans dårlige samvittighed, for han var altid min mor utro, når hun ventede barn, og jeg ved, han var det, da hun ventede mig. Nu ved jeg heller ikke om min mor var særlig begejstret for ham på det plan. Men hun var i alt fald vældig glad for hans uniform. De mødte hinanden allerede i 1937 og min far fik ikke noget forærende, før de var loyformeligt gift og det blev de først i 1944. At kunne holde den hellige dør lukket i 7 år er meget imponerende, men også på grænsen. Især min far har fortalt mig, hvor svært det var for ham.

Min far var en smuk mand, som pigerne gerne ville kigge på.

Det syntes jeg så også min mor var, hvad min far udtalte lige til sin død. Men de to opførte sig, for mig at se, som børn, i al den tid jeg var sammen med dem.

Da jeg var 6 uger gammel, kom jeg i vuggestue. Dengang havde kvinden kun mulighed for barsel i 6 uger. Min mor var syerske. Men hun kom også til at arbejde i forretning.

Da jeg var 5 måneder gammel, blev jeg smittet af kighoste. Dengang var der flere frygtede børnesygdomme, både kighoste, børnelammelse og mæslinger florerede. Det er du selvfølgelig ikke ubekendt med. Jeg blev indlagt på enten Sankt Elisabeths hospital eller Sundby hospital, med op til 40 anfald i døgnet.

Et kighosteanfald for et barn på 5 måneder er ofte dødeligt. Lungerne klister til i slim. Men moster fortalte mig engang, at jeg selv rakte armene helt op i vejret når et anfald kom og aldrig græd under disse anfald. Måske var det mere fordi jeg ikke kunne. Efter 4 uger, vejede jeg det samme som da jeg blev født, sagde mine forældre.

Når man overvinder døden indenfor de første 3 år, udvikler mange det der i psykologien betegnes som en heroisk psyke. Det kan godt bruges i opvæksten til en slags uforfærdethed.

I de første 3 år blev jeg kaldt den lille komtesse af mine forældre, fordi jeg var så velopdragen. Men det har nok været fordi de havde slidt grundigt med Kirsten, og jeg bare ville være som Kirsten, som jeg beundrede og elskede dybt, hvilket jeg ordløst vidste, allerede som 2-3-årig. De første erindringer er en jul, hvor jeg har været knap tre år. Jeg havde åbnet et køkkenskab, mens de voksne sikkert har været optaget af andre ting. På en eller anden måde, fik jeg hevet to store flasker rødvin ud af skabet. Den sidste jeg trak ud, røg med et brag ind i den første og så flød der rødvin ud i stride strømme. Jeg erindrer ikke mere, men regner med at jeg må være blevet skældt grundigt ud. Og måske det, der var værre. Min far havde temperament og en lidt løs hånd, især over for Kirsten. Men voldelig mener jeg ikke han var, for den opdragelsesform var accepteret.

Vi boede på fjerde sal i Keplers gade i en toværelses lejlighed.

Jeg kan sagtens huske både soveværelse, stue og tapeter og møbler. Soveværelset var et femkantet værelse med mine forældres træk ud seng og Kirstens og min køjeseng.

Væggene var tapetseret med et lyseblåt nistret tapet, som om nogen havde strintet hvid farve ud med lidt sjusket penselføring.

I stuen stod der tunge lakerede egetræsmøbler som det gjorde pokkers ondt at slå hovedet på, hvilket jeg især erfarede, når jeg gemte mig under spisebordet. En af væggene herinde var okseblodsfarvede med nister de andre var flaskegrønne, også med nister, så de må jo have været vældig begejstret for nister.

Som treårig blev jeg sendt alene ned i vores ret store gård. Min mor holdt øje med mig oppe fra køkkenvinduet, altså fra fjerde sal.

Jeg havde fået min dukkevogn og dukke med ned. Dette er fortalt, jeg selv husker det ikke. Nogle større drenge ville tage min dukke og jeg blev virkelig vred, tog brutalt dukken ud af drengens hånd og slog ham bagefter af al mangt med dukken. Måske blev den fortalt, samtidig med ballettimen som var, som du var inde på, hos Freddie ikke Jørgensen men Pedersen.

Min far kunne godt lide at gøre mig til denne lidt vilde drengepige, hvilket jeg på dette tidspunkt faktisk slet ikke var. Tværtom.

Han havde også en sætning om mig og Kirsten, idet han sagde: " Kirsten er smuk, og Karen er charmerende, hun går i folk med træsko på". Jeg forstod den ikke helt, men det med de træsko, blev et stort ønske, som jeg virkelig drømte om at besidde.

Det vil jeg fortælle dig mere om, næste gang.

Lige nu sidder jeg her og tænker på dig med varme og glæde, og vores møde krydser konstant min bevidsthed i løbet af dagen. Men det er jo "først om 5 dage".

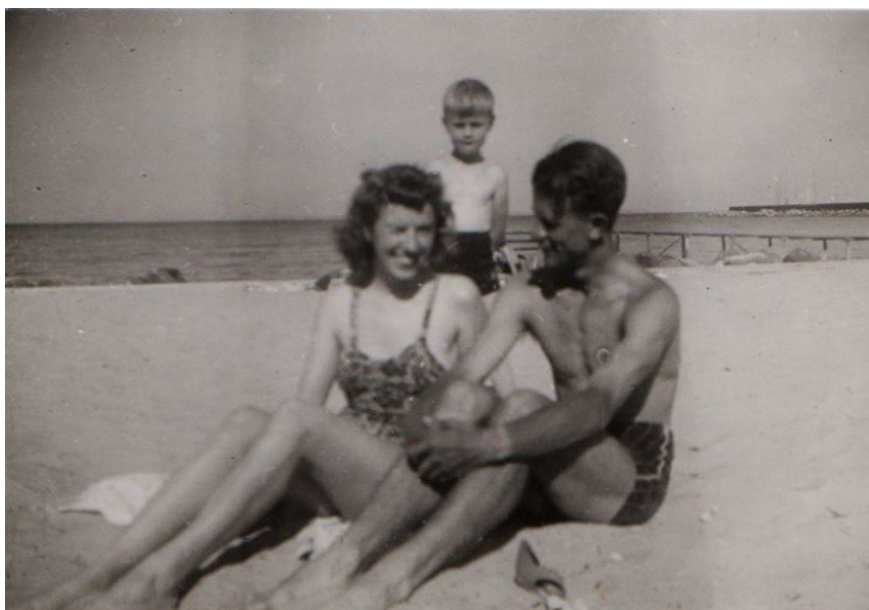
Jeg glæder mig meget til at være sammen med dig

Ps. Billede 1 er Mig og Kirsten. Det kan du sikkert godt gætte og dermed er det måske ikke så svært at se de 2 næste er mig i 3-årsalderen.

Og Jeg sender dig også lige billedet af mine unge forældre hvor jeg skønner de endnu havde til gode at blive gift hvilket de så ventede på i 7 år, uden at være sammen seksuelt, skal lige bemærkes.

Kærligste hilsener fra Karen

Kapitel 12

Ventetidens spænding stiger

Lørdag d. 11.02.

Svar, afsløringer og krønike

Kære Karen

Mange tak for dit søde brev med en rigtig dejlig krønike og søde billeder.

Lad mig starte med at foreslå, hvad vi kan gøre, når vi mødes på torsdag. Du må gerne rette dette til, men med det her tror jeg, vi nærmer os målet.

Vi mødes et sted, du vælger ved Farum Bytorv kl. 13.00. Jeg går ud fra, det er det overdækkede indkøbscenter, der hedder sådan.

Det har bl.a. den fordel, at så kan jeg gå lidt rundt, da jeg har tænkt mig at komme i god tid, jeg ved jo ikke så meget om køretiden op til Farum – kun hvad GPS'en siger.

Derefter kan vi gå en tur, som du vælger, Farum sø eller et andet dejligt sted.

Når vi så på et tidspunkt, måske afhængig af vind og vejr, får lyst til at komme under tag, er der frit valg for, hvad du godt vil. Vi kunne kalde det "Fra konditori til restaurant". Det behøver du ikke give udtryk for, før vi går. Det kan jo komme an på, hvad du får lyst til og hvad klokken er på det tidspunkt.

Hvad synes du om det og din afgørende rolle i den detaljerede planlægning?

Poul Lauritsen og kiosken kunne høre til i krøniken. Men jeg var ikke på den måde involveret, så her får du grunden til at jeg spurgte: Almindelig nysgerrighed, fordi..... og her følger en lille historie:

Kiosken i Havnegade var ejet af en Hr. Mejlby. Jeg kender ikke hans fornavn. Men han var en fremstående katolik og omgikkes familien Larsen.

Min berøringsflade med denne Hr. Mejlby er, at jeg gik i klasse med hans søn, Henrik Mejlby.

Familien Mejlby var utrolig snobbende og meget finere end os andre. De boede sjovt nok i en meget stor og steril lejlighed, i bananen ved Amagerbanen.

Henrik fortalte altid, at hans far var grosserer. Det eneste han kunne lokkes til at udvide begrebet med, var at hans far gjorde i papirvarer.

En dag havde Ove Bernt været i Sverige og de både sejlede, som bekendt, fra og til Havnegade.

Da han gik i land endte han ved kiosken overfor Øresundsbådene og her så han "Grosserer" Mejlby stå og ekspedere ved disken, hvor han solgte blød porno til svenske turister. Nogen gik med grosserereren ind i et lokale ved siden af. Måske var der lidt hårdere ting derinde – det vidste vi ikke – men jeg har dog senere fået at vide, at der var en garderobe, hvor de svenske forretningsmænd kunne få opbevaret mapper, vareprøver, vigtige papirer mm., så intet kom til skade ved en turne i det københavnske natteliv. Jeg har ikke kun Oles ord for det, for vores opdigtede detektivbureau holdt af og til butikken under opsyn.

Det med mit horoskop tænkte jeg ikke over, men finder det både naturligt og helt acceptabelt – det er jo også en del af mig, som jeg kan dele med dig.

Tak for billedet, jeg elsker at få billeder. Hvis du nu havde været en småborgerlig kone, som gik i spinlon kjoler, så ville jeg have syntes, at den lille stue var noget fimset. Men du er den, du er og jeg synes det er ret sejt med de guldmøbler. Jeg kan også godt lide de brede gyldne billedrammer. Det ser virkelig godt ud. Jeg vil glæde mig til at blive inviteret til at se den i virkeligheden.

KRØNIKEN

Flytte, flytte.

Min mor fortalte en dag, lidt før jul 51 at "hun så en mand". Det var min mors udtryk, for vi forstod det ikke – eller også forstod vi det ganske bogstaveligt.

Situationens alvor gik langsomt op for os, da vi også skulle se denne mand.

Det viste sig, at være indehaveren af "Importøren", en isenkræmmerbutik, i Tranebjerg.

Vi cyklede derop og besøgte ham en lørdag eftermiddag, sammen med vores mor. Billedet er denne mands (Anders) forretning og bolig.

Vi anede stadig ikke, hvad der foregik, men det blev faktisk sjovt. Importøren hed Anders og havde en datter på 11 – 12 år. Hun hed Helle og syntes det var enormt sjovt, at vi var

kommet på besøg (Jeg tror, hun vidste mere end os, om de to voksne).

Da vi havde fået saftvand og kage sagde Helle, at hun ville hente noget legetøj inde i butikken, så kunne vi alle tre lege rigtig godt sammen.

Anders mente ikke, det var hensigtsmæssigt at hente det legetøj ind i stuen, som gerne skulle kunne sælges, men det var Helle ligeglad med, for hun havde lyst til at lege med os og en masse splinternyt legetøj.

Jeg husker ikke, hvad Anders sagde, men Helle hentede en masse ting og så legede vi med det inde i stuen.

Hen mod aften cyklede Angela og jeg tilbage til Besser. Vi var enige om, at det havde været ret sjovt, at besøge importørmanden og hans sjove og søde datter.

Vi besøgte dem nogle gange og efterhånden lukkede vores mor op for posen og trolden slap ud: Anders og Helle skulle med til København.

Det værste var vist, at vi havde håbet på, vi slet ikke skulle til København. Men mor fortalte om alt det sjove, der skulle ske i København og hvor spændende det ville blive. I mens prøvede vi at få det bedste ud af det sidste halve år i Besser – troede vi, for så kom det næste chok: Vi skulle flytte til Tranebjerg og bo hos Anders og Helle. Og for at vi ikke skulle være i tvivl, understregede vores mor, at Anders nu skulle være vores far og Helle, vores storesøster.

Den havde vi ikke lige set komme. Jeg husker stort set intet fra det lille halve år, vi boede i Tranebjerg. Helt præcist husker jeg kun lidt fra nytårsaften, hvor vi var sammen med Helle og nogle af hendes kammerater og dybest set kan jeg kun huske, at det havde været næsten sjovt.

Resten af tiden, tror jeg, at jeg lukkede fuldstændigt af for indtryk og oplevelser – og dermed påvirkninger. Vi er muligvis blevet passet af Bedste af og til og boede måske lidt på skift, da vores mor jo arbejdede. Jeg har svært ved at tro, at Anders passede os samtidigt med butikken, men det halve år er altså helt væk.

Jeg opfatter det som om, jeg vågnede op på ladet af en stor lastbil, som kørte vores få ejendele og hele Anders'es møblement fra Samsø og til Korsikavej.

Lastbilen var rigtig nok, men jeg husker intet mellem nytårsaften og den dag sidst i juli, hvor vi sad bag på lastbilen. Når man lige er blevet 7 år er der meget langt fra Kalundborg til Amager.

Jeg husker ikke engang afskeden med mine bedsteforældre – og det er måske meget godt. Min mor har siden fortalt, at de to mennesker, som vi havde elsket så højt og som havde ofret alt for os, græd som var de pisket, hvorefter min bedstefar gemte sig oppe på loftet.

Min mor har aldrig fortalt, hvordan Angela og jeg tog det. Det havde hun nok sine grunde til. Jeg husker intet fra den afsked, da jeg først kom til mig selv, som jeg har fortalt – på ladet af en lastbil mellem Kalundborg og Amager.

Ligesom du, tæller jeg dagene til vi skal ses.

De kærligste hilsner og tanker fra Niels

Valg og tid og barndomskronike fortsat.

Kære Niels

Mange tak for dit brev, som altid er en gave at få.

Det er helt fint at mødes ved Farum Bytorv i centret. Med hensyn til tiden ville jeg være glad hvis det kunne blive kl. 12.30. senest og så går jeg lige til bekendelse; altså jeg dyrker meget sjældent dette, at kigge på horoskop for at se fortid (det har jeg gjort, selvfølgelig), men sjældent fremtid. At tjekke fremtiden er jo ret problematisk, fordi planeterne udtrykker energi og ståstedet for energien og så må man selv fornemme hvad det afslører af muligheder. Et horoskop er ikke en krystalkugle. Det kan jeg gøre ret godt, hvis bare det ikke er mig selv, der skal vurdere mit eget. Men jeg kunne ikke lade være med at tjekke vores, og der er et af de hurtige aspekter som ligger før kl. 12.45 som ville være ret godt at få med. Det er jo ikke det der afgør alverden, andet end en ekstra sikring, for tænk nu hvis! Indenfor øjeblikks astrologi, er første møde at betragte som en fødsel af noget nyt. Det føles en lille smule pinligt at fortælle, for jeg valgte torsdag som en rigtig god dag også i den henseende, at den virkede for os begge. Men sig til hvis du skal nå noget før, for datoen er vigtigere end klokkeslættet og jeg ved jo godt du skal køre et pænt stykke, for at komme til Farum. Som sagt, jeg gør det virkelig sjældent.

Når jeg hører din barndomshistorie virker den noget brutal omkring det at få lov til for alvor at knytte trygge bånd. Først er der jeres mor, der skal uddannes og placerer jer

hos hendes forældre (jeg ved godt de var hendes plejefamilie) men de er da gået fuldstændig ind i opgaven. At du ikke kan huske afskeden fra dem, kan jeg virkelig godt forstå, jeg tror som du antyder, slet ikke det har været til at fordøje.

Hvorfor kunne i ikke få lov til at fortsætte med at bo hos jeres bedsteforældre? Hvad ide var der i, at i skulle bo hos denne nyopdukkede mand Anders? Det berører mig ret meget, at i to er blevet moslet sådan rundt med, men dengang var der ikke meget psykologi i dagligdagen, og børn tog jo nok ikke skade, bare de blev passet og fik ordentlig mad og tøj. Længere var den vist ikke.

Det er lidt af en historie du kender omkring Havnegade. Det var da godt at jeres lille "detektivbureau" holdt en slags vågent øje med det.

Barndomskronike fortsat: fra fire år:

Omkring denne tid dør min farmor. Jeg husker ikke så meget, men dog at vi sidder i en bil, både mig og mine forældre. Jeg tror Kirsten må have været i en anden bil. Min mor sidder og græder. Men ikke min far. Det syntes jeg var lidt underligt.

Min farmor kendte jeg egentlig kun som syg. Dog har jeg også før skrevet, at jeg kunne huske hendes knudrede ben, der var svøbt i et par meget tykke strømper. Hun fik utallige hjerneblødninger og sad blot og smilede. Det gjorde hun også de måske 2 år, hun lå på hospitalet. Tale kunne hun ikke, og jeg brød mig ikke om at besøge hende ude på hospitalet.

Keplers gades baggård var altid fyldt med børn. Min legekammerat var en lille pige der hed Tove. Jeg havde det med at knytte få, men sikre bånd til kammerater, både i gården, børnehaven ved Sundbyvester plads og senere i skolen.

Børnehaven ved Sundbyvester plads er et lille kapitel for sig. Jeg var ret glad for den, men kan godt huske, at hvis vi kom så sent, så alle børnene allerede sad i en rundkreds omkring frøken Labus, da brød min verden itu. Jeg var

virkelig utrolig glad for hende og ville helst sidde lige ved siden af hende, hver morgen. Det kunne jeg ikke altid, men for at samlingen kunne bevares, kom jeg ud til den tykke køkkenkone, som var et vældigt rart gemyt, så på den måde fik jeg enten det ene eller det andet ønske opfyldt, for jeg ville nødig sidde i cirklen langt væk fra Frøken Labus. Jeg husker kun et barn fra Børnehaven. En lille dreng der hed Flemming. Vi legede altid sammen. Jeg tror det var fordi han lignede min lille fætter, eller også havde vi samme form for fantasi.

Der var en anden ting, der også var vigtig på den tid. Det var selve turen til børnehaven. Det meste af året kørte mine forældre på cykel. Min far havde sadlen med mig på, foran, min mors saddel sad bagpå. Det syntes jeg ikke var særlig rart, hvorimod sadlen hos min far var en drøm, for der kunne jeg se alt, inklusive have mere kontakt til min far. Han sang ofte, mens han cyklede af sted. Min mor sagde aldrig noget. Eller også har hun sagt noget, men det at sidde og kigge ind i bagen og ryggen på hende, er jo ikke så fantastisk.

På et tidspunkt dukkede en ny lille pige op nede i gården. Jeg var i færd med at hænge i tørrestativet og smågynge. Et stort jernstativ. Den lille pige smilede sødt til mig og fortalte, at det kunne hun ikke gøre. Jeg kiggede på hende, for hun rakte en lille hånd op til mig, hvorpå der sad nogle totalt uudviklede fingre, som knopper på et træ. Jeg kiggede forundret på hånden og var 100 % overbevist om, at det kun var et spørgsmål om tid før hun havde fingre, som enhver anden. De små knoldfingre, havde allerede negle. Små bitte babynegle. Pigen kiggede opmuntret på mig: "Tror du virkelig jeg får fingre snart?" jeg kan stadig høre den lidt pibende glade stemme. Og uden ringeste tvivl var jeg helt sikker på den sag. Men i de to år jeg fortsatte med at bo i Keplers gade og lege i baggården, voksede fingrende skuffende nok ikke rigtigt ud, selv om vi jævnligt tjekkede det sammen.

Anstændigvis havde vi, som så mange andre børn i andre boligkarreer en børnelokker. Det var en skaldet mand uden øjenbryn og vipper, der dagligt rullede af sted med en lille legevogn, fyldt med vasketøj fra folk, som han måske samlede, til vask og rulning, for hans mor. Han var debil i ret pæn grad og vi anede det jo nok, men når han kom, steg blodet os alle til hovedet og dramaet udlevet. Vi stormede skrigende i samlet flok væk fra "manden med sækken". Han tullede bare smilende forbi og hilste begejstret med sin venstre hånd.

Min mor prøvede at forklare mig og Kirsten, at han ikke var farlig. At det var mænd der så helt almindelige ud, der var det, og at vi aldrig måtte gå med sådanne mænd, hvis de tilbød os slik eller lokkede med noget legetøj. Ja det gjaldt selvfølgelig alle mænd. Vi oplevede nu aldrig at der var nogen der tilbød os slik, så vi oplevede derfor heller aldrig en "ægte" en af slagsen. Og det må jeg sige var en god ting at undgå.

Da jeg var 4½ år kom der en del uro ind i mit liv.

Særlig en bestemt morgen gik det hele galt.

Jeg kunne godt mærke en underlig klæg stemning, da jeg kom ind i stuen den morgen.

Ingen af mine forældre opførte sig som de plejede. Kirsten sad og spiste morgenmad, ganske uden mine forældres selskab, så jeg kunne regne ud, at jeg var blevet vækket senere, end normalt. Jeg prøvede at muntre mine forældre lidt op, eller i det mindste trække opmærksomheden væk fra dem selv og over på mig, ved at jeg kravlede halvpåklædt op i vores store lænestol og begyndte at hoppe muntert i den, hvilket normalt fik en af dem til at stoppe mig og få resten af mit tøj dænget ned over mig.

Da jeg satte mig overfor Kirsten, så hun alvorligt på mig med et velkendt mørkt udtryk i øjnene hvorefter hun straks efter slog blikket ned.

Stille forlod hun kort efter lejligheden og smækkede døren ret hårdt efter sig. Som om hun smækkede låget på en stor tung kasse. Jeg går ud fra jeg havde oplevet det før, for det gav mig en stor følelse af, at være blevet overladt til et par rovdyr.

Mor gav mig min ynglings spise, havregryn med sukker og mælk over, som jeg i øvrigt fortærede med stor fryd, i mange år. Dette at spise inden jeg havde fået kjolen trukket ned over livstykket, de posede underbukser og uldstrømperne, der blev holdt oppe af to stk. toører, på højre såvel som venstre side, var absolut ikke dagligdag.

De voksne var pludselig væk, mens jeg stadig sad og spiste. Jeg kunne høre dem inde i soveværelset. Min mor græd. Min far talte. Jeg gik derind og så dem sidde i den nederste køjeseng, som var min.

De ænsede mig ikke.

Jeg så min fars arm der holdt om min mors skuldre, jeg hørte min mors vrede, og oplevede skiftet, da min far pludseligt for ind i stuen igen og smækkede døren med et stort SLAM, efter sig.

Jeg sjuskede, som en zombie, efter min mor, der græd og var ved at bide sin forklædesnib i et forsøg på at destruere den til tusind stykker. Det lykkedes hende mig bekendt aldrig. Vi stod ude i den lange tarm af en entre, foran den lukkede stuedør, hvor min fars råben alligevel formåede at snige sig ud, som en hvislende slanges lyd. Min mor åbnede forsigtigt døren og jeg skimtede lige en ret vild mand, hvis hentehår sjaskede som et gitterværk foran hans mørke ansigt med de sære brøl, der endte deres dage, ved at min far med stor kraft, kastede vores fine krystal sukkerskål lige ind i kommoden, der stod derinde. I sekundet hvor braget og hans vredesråb blev afleveret, afstedkom det prompte, at jeg slap tisset ud. Jeg kan stadig huske den varme fornemmelse ned ad benene.

Så blev der stille og far vendte sig mod døren der var en smule åben. Han undskyldte, da han så min mor og mig stå og se ind på ulykken, og han reagerede med at forsøge at samle delene til sukkerskålen op. Mærkerne på kommoden sad som et uhyggeligt minde i alle de år den kommode eksisterede.

Spring.

Vi sad ved spisebordet efter dramaet.

Der var en dundrende tavshed. De voksne nippede stille til deres kaffe. Pludselig blev den betændte stemning brudt af min fars lidt specielle spørgende stemme, da han spurgte mig: "Karen, hvem af os, din mor eller din far, kan du bedst lide"? Han smilede nærmest som en drilsk ræv, så jeg. Der var et helt specielt udtryk i hans øjne, som om han ville hypnotisere mig og dermed mit svar. Han sugede stor opmærksomhed til sig. For mig var det et voldsomt stort spørgsmål og jeg følte mig nærmest, som en dommer, der skulle afgøre hvem der var bedst til jobbet. De to sad stille som to skolebørn der er til eksamen, begge to spændt afventende mit svar.

At jeg egentlig ikke var i stand til at skille dem ad på den måde, var de nok ikke klar over.

Egentlig ville jeg have fulgt min fars forventning til svaret, men da jeg så hen på min mor, så jeg hendes tiggende blik, der med en sitren, der udtrykte sig i den dirrende underlæbe, forklædesnippens gennemyggede tilstand, som hun stadig febrilsk sad og knyttede op mod de tårevædede øjne. Øjne der var rettet direkte mod mig og et håb om at bestå det pludseligt magtfulde barn, der langt om længe og tøvende svarede med en næsten hviskende stemme: "mor". Da smilede min mor gennem tårer, tydeligvis lettet

for en tung byrde gennem de endeløse tårer, der fortsat strømmede ud. Jeg har nok fornemmet, trods min lidenhed, at hun havde mest brug for, at blive valgt til. Så det blev mor.

Denne ”dom” nagede mig meget, for min far var rejst om eftermiddagen og kom først tilbage efter adskillige måneder.

Vi besøgte ham en gang. Det vil jeg fortælle videre om næste gang.

Så er det bare at høre, om du kan flytte vores længselsfulde møde en ½ time, og ellers glæde mig til næste del af dine oplevelser på Korsikavej og i Sankt Annæ skole.

De kærligste hilsner og tanker fra Karen

Søndag d. 12.02.

Vi ses, og kroniken er på Korsikavej

Kære Karen

Tak for endnu et dejligt brev fra dig. Din krønike berører mig så meget, den er så levende fortalt, at jeg virkelig kan se jer for mig i de situationer, du beskriver. En ret barsk oplevelse for så lille en pige. Du har også en god hukommelse. Tak for din fantastiske åbenhed.

Vi kan sagtens mødes tidligere. Kl. 13 var bare et udgangspunkt for at få aftalen på plads.

Jeg kan være der 12.30 og også kl. 12.00, hvis det er det allerbedste.

Jeg har ikke andre aftaler eller ærinder rundt om vores aftale. Jeg har al den tid det skal være og vil gerne give af den til dig.

Du skal bare fortælle, hvor i centret vi skal mødes.

Vi går en tur og finder senere ud af, hvad vi så kunne tænke os.

Det er jeg meget åben for og du behøver, som tidligere skrevet, ikke at planlægge det i forvejen. Du kender formodentligt steder og muligheder og så er jeg med på det.

Under alle omstændigheder, vil jeg komme i ordentlig tid og finde en parkeringsplads og være klar til at møde dig, hvor du har valgt.

Jeg finder nemt centret ved hjælp af GPS'en.

Der dukker lige noget mere jordnært op. De næste tre dage bliver det ikke de helt lange breve, du får fra mig. Jeg skal hente Janus, Mortens ældste søn på seks år, og passe ham

i tre døgn. henter ham hos mig onsdag aften. Det er nogle af de problemer den obligatoriske vinterferie giver de forældre, der ikke bare vil fyre deres feriedage af, uden for sæsonen.

Jeg vil skrive til dig, som jeg plejer, men har nok ikke den samme tid til fordybelse. Du får et brev hver dag og måske får jeg mulighed for at skrive lidt længere til dig, tirsdag eftermiddag, hvor jeg har organiseret en legekammerat til Janus.

Måske kan jeg skrive lidt på krøniken om aftenen, når Janus er lagt i seng – men der er ikke den samme ro, som til hverdag.

Det er vigtigt for mig, at du ved det. Og at du også ved, at jeg stadig tænker meget på dig.

KRØNIKEN

Vi flyttede ind i den halvanden værelses-lejlighed på Korsikavej 4. Vi er i forvejen tre i familien, og nu også Anders og Helle.

Min mor og Anders havde kort forinden, været på "Bryllupsrejse" til Rhinen, hvilket var meget langt væk, dengang.

På den tur havde mor med en vis begejstring, bemærket, at tyske piger havde en frisure, der hed "Fuglerede". Den frisure skulle Angela herefter plages med i adskillige år.

Fuglerede gik ud på, at håret blev samlet ovenpå hovedet, som en rund pølse, hvor en fugl sagtens både kunne lægge æg og udruge adskillige kuld.

Angela hadede det.

Jeg har foreløbig, forgæves ledt efter et billede af fuglereden, men der skal nok dukke et op en gang.

Vi boede som før nævnt i den lille lejlighed på tredje sal.

Stuen var så ordinær, som den kunne blive, bortset fra en "to-i-en-seng" som min mor og Anders sov i. Resten af stuen var så sofagrube, spisebord, chatol og dækketøjsskab.

Vi spiste aldrig i stuen, når der ikke var gæster, hvilket der meget sjældent var.

Spisesituationen, som det hedder på nudansk, var helt speciel. Køkkenet var ca. halvanden gange tre – fire meter.

Anders og Helle sad ved en klap, som Anders havde lavet, der kunne trækkes ud fra køkkenbordet og så kunne der lige stå to tallerkener.

Min mor sad på køkkenbordet (det stykke, som ikke var optaget af Anders klap). Hun sad altid med tallerkenen i den ene hånd, så jeg kan ikke forestille mig, at hun kunne spise med kniv og gaffel.

Det værste sted i køkkenet, var hvor Angela og jeg sad.

Vi sad i hjørnet ved et gasbord, hvor gasapparaterne kunne skubbes lidt sammen, så der lige kunne være et par tallerkener.

Angela sad på en lille trappestige og jeg sad på en høkasse fra krigens tid. Den blev nu brugt som snavstøjskurv – og det kunne jo være udmærket, hvis ikke vi havde været 5 personer i familien.

Når det lige havde været vaskedag og der var lavvande i høkassen, kunne låget lægges normalt på og jeg sad næsten godt. Men efterhånden som tiden gik, kom der mere og mere vasketøj i kassen, og dermed blev min siddehøjde forøget med op til en halv meter. Lige inden næste vaskedag, sad jeg så der og troned højt oppe i luften og kunne næsten ikke nå ned til tallerkenen på gasbordet.

Det var ikke så sjovt, som det lyder. Det var ret grotesk – når der rigtig var top på, var det utrolig svært at holde balancen.

Vi fik altid to retter og min mor hadede at lave mad. Det meste af det, smagte dog udmærket, men selve situationen, fik os tit til at ønske os tilbage til bedstes hyggelige køkken på Samsø, hvor vi sad og hyggede os til hvert måltid. Jeg er sikker på, det er derfor jeg i dag nærmest har gjort måltiderne hellige.

Når jeg nogle gange i mit liv har boet sammen med en kvinde, har vi altid aftalt, at der ikke måtte diskuteres eller på anden måde rejses problemer, mens vi sad og spiste. Men der måtte gerne tændes stearinlys og serveres god mad.

Dagens billede er endnu et fra min første fødselsdag med klassekammerater fra Sankt Annæ skole. Du har måske set et af dem på nettet, men her er så det andet, som er knap så godt. Men det er de eneste to billeder, der findes fra den dag.

Fra venstre er det Per, Finn, Keld, Preben, Angela, Alfred og Niels.

Fra venstre er det nu Per, Preben, Angela, Niels, Bagerst, Finn og Keld

Det var ordene. Jeg behøver nok ikke at skrive det, men gør det alligevel, for jeg er fyldt med tanker om at vi skal ses: Jeg glæder mig til at se dig.

De kærligste hilsner Niels

Hvor skal vi ses, lidt andet og krøniker

Kære Niels

Skønt at modtage dine breve og vide vi har denne fortrolighed. Jeg bliver som du også virkelig berørt af at læse om dine barndomserindringer. Det er jo vores indre liv vi udveksler. Det kan jeg godt gøre i meget små sporadiske fortællinger, når jeg snakker med især mine veninder, men aldrig så udfoldende og helt som her.

Det er faktisk ret besynderligt, at i skulle sidde ude i det lille køkken, når i kunne sidde ved et spisebord i stuen. Var det Anders ide tror du, eller var det et eller andet med at få middagen overstået så hurtigt som muligt? Det lyder så trist at ville overstå noget så skønt som aftensmåltidet.

Med hensyn til mødetid på torsdag så kunne det være rigtig godt kl. 12. det er dejligt du godt kan før.

Men cafeen var måske endnu bedre?

Jeg kunne godt forestille mig at Kirsten kunne have gjort et vist indtryk på dig, for min fornemmelse af min søster er, at den fantasifuldhed og styrke hun har, den havde hun også den gang. Og som min far sagde, så var hun smuk.

Der var ofte folk, som undrede sig over, at mine forældre, der begge to var ret mørke og Kirsten og Anne-Bente ligeså, mens jeg var ret lys.

Som voksne drillede vi af og til min mor med at jeg måske var "Geodætens datter". Det var en mand som min mor åbenbart havde en eller anden flirt med i en af de gange, før min tilstedeværelse, hvor min far rendte rundt med en anden. Der er bare det ved det, at mit smil, mit tandsæt og kæbeparti, er ret lig min fars. Men jeg brød mig, som barn, ikke om, at folk udtrykte deres forundring over den store forskel. Jeg kunne jo godt mærke, min mor ikke brød sig om den slags kommentarer, og det fik mig måske også til at føle, jeg var lidt som den grimme ælling. Anderledes. Altså ikke grim for det følte jeg mig aldrig. Bare anderledes end resten af familien.

Som større fantaserede jeg over, om jeg måske var mosters barn, for hun var ikke så mørk, som min mor og havde været mere lys som barn. Men chancen for sådan en mulighed var enormt lille.

Kroniken:

Min far var borte. Jeg var 4½ år og vant til at det var ham der læste eventyr, og ham der puttede os. Jeg var vant til at sidde på skødet af ham og høre ham fortælle om krigen, og især husker jeg han fortalte om den dag, hvor politiet blev fanget af tyskerne. Min far gik under jorden dengang, fordi han blev advaret. Han kom til at bo på klostret i Øm, som jeg senere kom til, i forbindelse med et kursus. Søstrene kunne sagtens huske ham og så ret begejstrede og overraskede ud, da jeg spurgte dem om ham.

Nogen gange sad både Kirsten og jeg og redte den smule foran voksende hår, han havde tilbage, vist også kaldet hentehår. Det var jo normalt strøget tilbage og holdt på plads med, måske tidens hotteste mandlige hårcreme, brillantine. Dette hentehår fik vi også lov til at flette i to måske tre fine fletninger, der kom til at hænge ned foran hans øjne, som et gitterværk, alt imens han sad ganske uberørt af situationen og fortalte løs.

Denne fortællingen var altid om krigen, som vi bestemt også selv tiggede om at høre. Det resulterede dog i, at jeg stædigt insisterede på at ligge i den nederste køje, for tænk hvis et af de fly, vi jo kunne høre af og til, faldt ned i hovedet på os. Vi boede jo på Amager nær flyvepladsen, og yderligere på 4 sal, altså allerøverst oppe i ejendommen, og man kunne jo ikke vide om krigen kunne dukke op igen. At det så blev Kirsten der fik et fly i hovedet i stedet, tænkte jeg ikke så meget over.

Min mor var den, der satte os i gang med at klippe og klistre, sy og strikke. Hun var den der bedrøvet samlede et eller andet dukkebarn op, som en eller anden havde glemt eller tabt og tog den med hjem. At læse højt for os, duede hun ikke særlig godt til, fordi hun let kom til at græde. Hun var også yderst vanskelig at sidde på skødet af, fordi hun altid sad med benene samlet, helst drejet i samlet form en lille smule til den ene side, hvilket medførte at man stille og roligt gled ned. Måske en reminiscens af sin dydige opdragelse.

Var min far en hidsigprop, var min mor en isjomfru. Hun kunne gå og være tavs i flere uger, nogle gange. Så svarede hun med enstavelsesord og kravlede ind i sig selv. Når den ene bliver et tårn med vindebroen trukket op, er det ret almindeligt at den anden part bliver en bulldozer, der forsøger at få muren ned. Det skal siges at min far aldrig har slået min mor, mig bekendt.

Jeg savnede som sagt min far og efter sikkert en lille måneds tid, hentede han os og tog os med ud til en ukendt lejlighed med en ukendt kvinde og en lille lyshåret pige på min alder. Kirsten der var 8½ år lignede en tordensky. Og hendes øjne blev virkelig som var solen totalt forsvundet. Jeg til gengæld, var utrolig lykkelig. For at sige det som det var, fattede jeg jo ikke ret meget. Far var der, han lo og lod mig sidde på sit skød, altså var han nok ikke helt så vred på mig over jeg havde valgt mor, som jeg havde frygtet og tænkt på, hver dag.

Erindringen om ham, var dog sammenlignelig med at få et stk. tyggegummi. Det er stærkt i starten men lidt efter lidt fordufter smagen, sådan var det også for mig. Jeg kæmpede med at huske ham, og da min mor havde fjernet alle billeder af ham, kunne jeg heller ikke dvæle over et billede.

Den lille pige fandt jeg vældig sød og vi begyndte ret hurtigt at lege, efter vi havde fået noget at spise. Bl.a. grøntærter og gulerødder, som Kirsten i mange år efter virkelig afskyede.

På et tidspunkt mens vi legede og Kirsten bare sad og surmulede, kom pigen anstigende med en fin glasdukke, "Se hvad jeg har fået af min nye far!" udtrykte hun stolt og rakte dukken frem til Kirsten, måske i et forsøg på at lokke hende med i legen med den fine nye erhvervelse. Kirsten rykkede den hurtigt og noget brutalt, ud af hånden på den lille lyshårede pige. Jeg tror vi var inde i et stort soveværelse, for jeg erindrer ikke damen eller min far. "hvis du siger det er din far igen, så smadrer jeg din dukke" sagde Kirsten

med en lav stemme, jeg ikke kendte til. Den lille pige begyndte at græde. Hvad jeg tænkte, ved jeg ikke, men jeg ved, jeg ikke forstod min storesøster den dag.

Pigen rystede på hovedet og erklærede stædigt og tårevædet, at det var hendes nye far der havde givet hende dukken, hvad jo var den pure sandhed, så man næsten kan sige hun og jeg måske lærte noget om det at sige sandheden som den var: i alt fald ofrede den lyshårede lille pige, der holdt fast på sandheden, derfor også sin fine nye glasdukke. Kirstens vrede kom ud og et sekund efter, lå dukken i adskillige små stykker. Altså hovedet på den, for kroppen var af stof.

Selvfølgelig græd pigen nu højt og heftigt. Jeg prøvede at gøre et eller andet, for at muntre hende op og var ret vred på Kirsten.

Min far dukkede op af gråden og måske mig, der forsøgte at lokke pigen til at lege igen. Han så på den ituslåede dukke, men ryddede omhyggeligt gulvet for skår, tog dukkekroppen op og bad os opføre os ordentligt. Det opfattede jeg udelukkende, var en reprimande til min uartige, vrede storesøster. Senere på eftermiddagen gik Kirsten med i vores ivrige udklædnings leg og alt åndede en slags idyl igen.

Enden på dagen blev, at vi plagede om at få lov at sove der, så far ringede til sidst til vores mor og rakte et øjeblik efter røret til mig, så jeg kunne spørge mor. Jeg kunne godt fornemme en slags sammenklemt ubehag ved det. Om min far skønnede at jeg i min lidenhed ikke ville bøje så hurtigt af, som Kirsten højst sandsynligt ville gøre det, hvis hun fornemmede modstand fra vores mor.

Det soveværelse med en meget stor gammel dobbeltseng af svungen, mørkt træ med knopper i hvert hjørne, husker jeg ret klart. Ved den ene væg stod den lille piges tremmeseng i hvidmalet jern, som jeg fik lov at låne den nat, mens min far og damen sov i den store seng og pigen enten også sov i tremmesengen, eller på luftmadras sammen med Kirsten.

Jeg kunne snildt forestille mig, at jeg har bedt inderligt til at prøve at sove i tremmesengen. Og mon ikke den lille pige i bar glæde over vi skulle blive til næste dag, tillod lånet af sin seng.

Om natten drømte jeg at jeg hørte min far kalde, eller måske bare en eller anden der var ulykkelig. Jeg så i mørket, pludselig at min far lå i den lille tremmeseng, med sine stærkt behårede lange ben, hængende ud over tremmekanten, for han var jo alt for stor til den lille barneseng.

Jeg konstaterede han græd og fremtryllede på mystisk vis en sut, sådan som man kan i drømmetilstand, og gav ham den i munden så han ikke fortsatte gråden.

Den drøm står helt klart for mig og blev 27 år senere drømt igen. Det er så en anden historie, som må vente 27 år på at blive fortalt.

Omkring slutningen af nov. 1954, flyttede min far hjem igen. Og jeg var lykkelig.

Mine forældre snakkede ret ofte om penge, og jeg vidste derfor godt at min mor ønskede sig noget hun kaldte tretårnet sølv. Til gengæld ærgrede min far sig, kunne jeg forstå, for stod det til ham, så skulle min mor slet ikke arbejde. Men det ønske var ikke muligt for ham at få hende til, på det tidspunkt, for hun ville arbejde.

Jeg havde allerede fået at vide, jeg tegnede godt, så, en eftermiddag lånte jeg en seddel, vel en tikroneseddel af min mor og tegnede den efter. Det var sådan en slags studie ud i pengesedler der optog mig. Jeg selv syntes den blev vildt flot, så jeg tog sedlen og spænedes omgående ned til ismejeridamen på hjørnet af Elba gade og Keplers gade. (Ja trods alderen på 4½ kunne vi børn gøre den slags). Jeg rakte damen i butikken, sedlen og bad om noget slik, hun lo over hele femøren og kaldte på sin mand, der opholdt sig i baglokalet. Jeg fik selvfølgelig noget slik og syntes det var alle tiders ide. Jeg kunne skaffe mine forældre hvad som helst og Kirsten og jeg med.

Meeen - anden gang gik ikke helt som første. Jo, ismejeridamen lo, som første gang, men rystede så på hovedet og forklarede, at en rigtig pengeseddel skulle have vandmærke. Så viste hun mig sådan et vandmærke og forklarede, at hvis man lavede sådanne sedler som mine, kunne man risikere at komme i fængsel. Det lød ikke rart, selv om jeg var sikker på, at min far da bare kunne lukke mig ud igen og ville gøre det. Han var jo politimand.

Du skriver du skal passe Janus i nogle dage og du skal naturligvis ikke stresse, jeg er glad, bare du sender nogle søde hilsner. Det er jo så snart, så snart vi ses og som dig, har jeg en LILLE smule svært ved at tænke dybt over andet, det skulle da lige være at skrive til dig, det går helt fint.

Du skal også bare skrive hvis du godt ved, du ikke rigtig kan fordybe dig i mine breve i de kommende dage.

Jeg håber du får det dejligt som plejende bedstefar for Janus.

Som dig kan jeg skrive at jeg også glæder mig meget til at se dig, fornemme dig.

De kærligste hilsner fra Karen

Billedet er af Kirsten og mig. Mit plaster i panden er efter et fald.

Mandag d. 13.02.

Lidt causeri og krøniken om Helle

Kære Karen.

Tak for endnu et dejligt brev, som du har sendt mig og som jeg nu føler, er i mig.

Du får ikke nogle dybere tanker i dette brev, men lidt causeri over vores dejlige situation, bliver det jo nok til.

Der er heldigvis ikke noget problem i at læse dine breve. Janus går i seng, så snart jeg fortæller, at jeg er klar til at læse for ham, altså ikke dine breve, men en børnebog. Så falder han forholdsvis let i søvn og skal bare hives op og på toilettet en gang i løbet af natten. Det er ikke sikkert, at han vågner af det.

I morgen har han som nævnt en legekammerat om eftermiddagen, det giver mig et pusterum, hvor jeg kan skrive et længere brev til dig – forhåbentligt.

Jeg synes, det er helt fint, at mødes kl. 12.00 og jeg skal nok finde Café Petrine, hvis du mener, det er det bedste sted at mødes. Jeg går ud fra, at vi så går en tur, hvis vejret er til det – inden vi placerer os sammen på en café eller sådan noget.

Så er der lidt svar på dit brev.

Vi spiste i køkkenet, fordi aftensmaden var noget, der hurtigt skulle overstås på nemmeste måde. Så der ramte du rigtigt.

Jeg tror ikke det specielt var Anders ide, men han sad jo ellers udmærket.

Når Angela havde sat sig på trappestigen, min mor havde sat sig på køkkenbordet lige ved siden af opvasken. Helle sad på en taburet med skopudser grejer og jeg sad på toppen af snavstøjsbunken i hokassen, så hentede Anders en stol til sig selv inde i stuen. Det var en rigtig god krønike og især historien om den lille falskmøntner fra Keplers gade, grinede jeg meget af.

Jeg har godt lagt mærke til, at de seneste breve er komme noget tidligere, men du skal slet ikke tænke på tidspunktet. Dine breve er så velkomne, at det må være når som helst. Jeg elsker at få brev fra dig og jeg fyldes med en hidtil ukendt glæde ved at læse dem og mærke den kontakt, vi har.

Der kommer lige lidt krønike, som starter nu:

KRØNIKEN

Helle

Det mest positive fra den tid var nok Helle. Hun var en rigtig sød storesøster for os. Passede os, når Mor og Anders en gang eller højst to om året ikke var hjemme om aftenen. Helle var meget sød ved os og tillige utrolig sjov og kunne mange gode historier. Hun blev da også få år senere, en af de største attraktioner for tidens unge mænd.

Anders havde to ældre børn, meget ældre – en søn som boede i København og en datter, der boede i Tranebjerg på Samsø. Helle fortalte, at de ikke var Anders rigtige børn, men adopteret. Det var umiddelbart ikke så interessant, men det blev det.

Sønnen Viktor lærte vi aldrig at kende, jeg ved kun at han var en kedelig bankmand. Men datteren Eli, som boede i Tranebjerg, havde vi mødt nogle gange og hun blev

pludselig interessant, da Helle fortalte, at Eli i virkeligheden var hendes rigtige mor og Anders havde adopteret hende, altså Helle, straks efter fødslen.

Helle kendte ikke sin biologiske far, for han var ifølge hendes oplysninger, en omrejsende gøgler, som havde været på Samsø med et Tivoli. Og da Tivoli var rejst fra øen, havde en ukendt mandsperson, lagt den spæde kim til det, der skulle blive til Helle. Helle kunne godt lide sin far og kunne dreje ham om sin lillefinger, hvilket vi jo ind i mellem kunne benytte os af.

Jeg springer lidt frem, for at færdiggøre beretningen om Helle.

En sommer hvor jeg var på Samsø, fik min Bedste et brev fra min mor, men da Bedste havde problemer med øjnene, bad hun mig (som var cirka 10 år) læse brevet, som startede øverst oppe, med følgende ord:

”Læs det ikke for Niels”.

Det sprang jeg behændigt over.

Her fortalte min mor så hvordan, Helle var kommet ”i ulykke og nu afventede den skæbne, der var værre end døden”. Det måtte jeg straks fortælle Angela, så vidste vi begge to, hvorfor Helle, nu cirka 14 – 15 år gammel, blev taget ud af skolen og sendt på diskret ophold.

Helles barn blev bortadopteret og hun blev senere gift og fik børn osv.

Jeg har aldrig set hende siden, men Angela mødte hende for nogle år siden og de sås en enkelt gang over en kop kaffe.

Her fortalte Helle, at Anders på sit dødsleje havde bedt hende komme og her havde han så fortalt hende, at der ikke var nogen omrejsende gøgler, der kunne give sig ud for at være hendes far. Men at han, Anders, faktisk var hendes biologiske far, der som det hed, havde ligget i, med hans egen adoptivdatter Eli.

Anders bad Helle om tilgivelse for sin handling og sin lange tavshed desangående.

Det kunne Helle ikke klare, hun blev så gal og ked af det, at hun svarede, at han selv burde tage ansvar for sine handlinger og så forlod hun omgående sygestuen.

Så lå den skinhellige indremissionske mand, alene tilbage og kunne ordne sine sager med sin gud, når der kort efter, blev lejlighed til det.

At der havde været Tivoli på øen ni måneder inden Helle blev født, bekom meget vel i denne situation

Det var historien om Helle, én af vores stedsøskende.

Jeg har ikke noget billede af Angela og mig, sammen med Henny.

Så dagens billede er fra Vesthhuset. Fra et, tør jeg godt selv sige, meget vellykket arrangement, som Krølle-Erik og jeg lavede for 4 år siden. På billedet er det fra venstre: Børge Biceps, Peter Vesth, Niels, Søren Westergaard og Krølle-Erik. Billedet er taget under vores afslutnings sang, hvor vi i lighed med Tivolis Visevers hus, slutter af med at alle de medvirkende på scenen synger "Good Night Irene".

De kærligste hilsner fra Niels.

Glæden som kommer snart og kroniken der fortsætter

Kære Niels

Ja, det er jo skrevet og ment mange gange, men jeg bliver simpelthen så glad hver gang et brev fra dig klinger ind i mailboksen. Det er dagens særlige glæde. Alle andre beskeder ryger langt tilbage når dit navn står og lyser op.

Faktisk har jeg netop siddet med et ret irriterende problem her til aften, idet nettet var totalt ude af drift. Så kom jeg pludselig ud i en ret pæn uro, for det havde jeg ikke lige set kunne ske. Jeg har på fornemmelsen at det er hele Rustenborg der havde mistet forbindelsen. En gang for et års tid siden varede det i næsten to dage. Det er dog heldigvis kommet tilbage.

Hav altid tillid til at der skal absolut katastrofale ting til, som f.eks. afbrudt internet, hvis du en eller anden gang (slår lige hurtigt korsets tegn) ikke hører fra mig. Du får lige mit mobilnummer for så kan du altid sende en sms.....

Tilbage til en ret barsk beretning om Helle. Dels dette at blive gravid, som 14 – 15-årig. Det har jo været yderst barsk for så ung en pige. Og det var mange forældres, inkl. min mors, store rædsel. Men at denne mærkværdige Anders, holdt Helle hen i så stor en løgn, finder jeg utrolig. Et er, at han får et barn med sin egen adoptivdatter; a pro pos hvordan kunne han egentlig adoptere to børn? Det var da ikke helt almindeligt. Og så slutter du med at skrive ”en af vores stedsøskende,” er der flere? Jeg forstår din aversion for Anders, som et barns intuitive fornemmelse.

Livet er et puslespil af de helt svære. Og der er noget uforståeligt, meget ofte, i menneskets sære behandlinger overfor hinanden.

Kroniken

Nogle vildt dejlige minder deler jeg faktisk med dig, for også Politiet holdt deres julefest i Odd Fellow Palæet. Det blev altid holdt en dag mellem jul og nytår; mener jeg og jeg elskede denne begivenhed.

Et kæmpe juletræ stod oplyst i den store sal. En råbende nissefar kom løbende ind, med store ægte træsko. Konen kom lige i hælene på ham og et par år i træk kom der også fire fem nissebørn. Det var vildt. Og vi fik en såkaldt godtepose med rosiner og en stor appelsin plus en flødekaramel. Vi så Gøg og Gokke og Chaplin og så kunne man danse af hjertens lyst, både ”skomagerdrengen” og ”først den ene vej og så den anden vej” osv. Det måtte jeg simpelthen være med til. Og som dig, var det rigtig sjovt at glide hen ad det blanke sildebensvævede egetræs gulv, husker jeg, selvom jeg ikke var tjener for en aften. Til gengæld mener jeg ikke jeg har nogen billeder af os piger til julebal. Denne festlighed kom vi til hvert eneste år helt til jeg var 14-15 år.

Vi boede i Keplers gade et lille års tid mere. I februar/marts blev Kirsten så sendt til Kalø vigs kystsankatorium. Hun kneb hele tiden øjne og bed negle. Det der med øjnene viste sig, slet ikke at skyldes nervøsitet, men et meget dårligt syn på især et af hendes øjne, vistnok helt nede på +8. Som jeg tidligere har skrevet, kom jeg også derover lidt senere. Det var et utroligt smukt og dejligt sted. Nu var det i overvejende grad for

virkeligt svage børn, en del sikkert fra ret fattige kår, hvilket man faktisk ikke kunne sige mine forældre var.

Jeg så godt at mange af disse piger (så vidt jeg husker, var der ingen drenge) fik træsko udleveret af forstanderinden. Oh de forjættede træsko, sådan nogle ville jeg enormt gerne have. Jeg kunne jo ikke så godt leve op til min fars sætning om, at jeg var charmerende og gik i folk med træsko på, uden træsko.

Så en af de første dage jeg var på sanatoriet, henvendte jeg mig til en af de unge hjælpepiger og spurgte om jeg måtte få sådan nogle træsko. Det måtte jeg skam godt sagde hun smilende og jeg tænkte med begejstring, hvordan jeg nu kunne opfylde min fars udsagn. Jeg tænkte overhovedet ikke på næste led i den oplysning om at gå i folk med træsko på. Det vigtigste var jo da at have dem. Men ak, da forstanderinden så mig gå rundt i træskoene, stoppede hun mig og bad mig omgående gå ned og stille dem tilbage, de var beregnet til børn, der ikke havde fået ordentlige sko med, eller som var vokset ud af dem de havde.

Men så let gav jeg nu ikke op.

Et par dage senere tog jeg de 2 par sko med, som jeg havde fået med mig hjemmefra og gemte dem i et hult træ. Nu havde jeg ikke noget fodtøj, så det burde jo være rimeligt, at få de forjættede. Jeg fik da også et par træsko udleveret. Men kun til de havde fundet mine egne sko, for som en af plejerne sagde. ”de kan jo ikke bare flyve deres vej”. (en rigtig god sætning jeg har brugt en del gange over for mine børn.) desværre blev skoene ret hurtigt fundet, men jeg tror, de bar over med mig, for jeg erindrer ikke skældud eller andet. Om morgenen kunne jeg få det jeg plejede.

Havregryn med sukker og mælk på. Jeg var et ekstremt kræsent barn, men denne ret, var jeg afhængig af. Den eneste forskel fra dem derhjemme var, at man selv måtte hælde op af sukkerskålen. Og det skal jeg love for jeg gjorde.

Nu var det sådan at vi skulle blive lidt runde, for fedt holdt de på, gav sundhed og robusthed. Og mange af de småfolk, der beboede stedet, var virkelig i en ret elendig forfatning.

På billedet kan du måske ane Kirsten og jeg, lidt rundere end på andre billeder.

Både Kirsten og jeg kom hjem til Keplers gade noget kraftigere end før, hvilket min mor ikke brød sig ret meget om, selv om vi på ingen måde kunne anses for overvægtige.

Om sommeren og i forårs- og efterårsdagene boede vi ude i vores lille bitte sommerhus i Kongelunden. Der var kun et stenkast til skoven og mange børn at lege med, så vi fik faktisk en del landlig pust, selv om vinteren henslængte sig i Keplers gade.

Derude lærte jeg at cykle på en ret stor cykel, som jeg antager, må have været Kirstens. Jeg kan også huske at vi legede far, mor og børn og så skulle jeg være babyen. Nogle gange kommanderede Kirsten mig til at tude. Så råbte hun som en del af legen; ”tud, tud, tud!” og så begyndte jeg at tude, virkelig tude. Kirsten troede hun vitterlig hypnotiserede mig, men sandheden var at jeg ikke brød mig om hendes barske råben.

Efter vi kom tilbage fra kystsanatoriet, besluttede mine forældre at flytte ud til Kastrup. Kirsten græd sine modige tårer selv om min mor forsøgte at overbevise hende, ved at fortælle hvor dejligt vi ville få det med eget værelse, selvfølgelig i fællesskab, og et spisekøkken og store grønne områder. Kirsten vendte sig fra den pude hun vredt havde uddelt en mængde tårer i og snøftede vrængende, ”grønt! Hvad skal vi med det? Grønt må man jo slet ikke træde på”, og

hermed tænkte hun på den meget lille firkant af grønt med et stort træ i midten, der stod lige overfor vores opgangsdør. Det var så sandelig forbudt at opholde sig der. Og så vil jeg fortælle om flytningen i næste brev.

*Kære Niels, nu er der kun et par dage tilbage. Det er svært at vente på de er overstået.
De kærligste Hilsner Fra Karen
Og så får du oveni alle de andre billeder dette her er fra Kongelunden og zinkkaret*

Kapitel 13

Højspænding og krøniker

Tirsdag d. 14.02

Godmorgen

Kære Karen.

Jeg rækker ud efter dig og siger, godmorgen søde Karen.

Du får et længere brev fra mig i eftermiddag.

Kærlig morgenhilsen

Niels

Re: Kære Niels bare skønt, så er dagen reddet.

Kærligst Karen

Kære Karen.

Mange tak for et dejligt brev, som jeg ikke kunne lade være med at læse i nat med Janus liggende ved siden af mig.

Jeg må jo nok indrømme, at jeg har dit mobilnummer. Du har måske også slået mit op, men her får du det for en sikkerheds skyld.

Det kan jo være vi får brug for kontakt, så vi er sikre på ikke at gå forkert af hinanden på torsdag. Dvs. allerede i overmorgen.

Angående Anders er jeg ikke gået i detaljer, men bare fortalt, hvad der skulle til, for at kunne forstå situationen omkring vores barndom – de 8 år på Korsikavej.

Anders havde været gift, men hans kone var død, inden han mødte min mor. Dvs. Der var en adoptivmor til, i hvert fald til Inge og Verner. Jeg fik lige tjekket gennem en af Anders' fjerne familiemedlemmer, som jeg har en smule kontakt med, (i en helt anden anledning), at Anders' kone døde, mens de stadig var gift i 1950, hvilket vil sige, at hun har været Helles adoptivmor. Han har så ikke været enkemand i ret lang tid, da han mødte min mor. Jeg ved ikke, hvor de mødtes.

En gang for omkring 5 år siden blev jeg kontaktet af en Clas Jellinge, som var ved at registrere københavnske rockorkestre fra 60'erne, og han havde fundet frem til, at jeg havde noget at gøre med et ikke særlig kendt rock orkester fra dengang "The Marksmen", og søgte lidt yderligere oplysninger. Vi skrev lidt frem og tilbage om den tid og på et tidspunkt spurgte han til min familie, pga. mit efternavn og så fortalte han, at han var i familie med Anders.

Clas interesserede sig meget for slægtsforskning og var fantastisk dygtig til at grave i fortiden. Han hjalp mig tillige med oplysninger om min egen familie. Især min noget kriminelle mormor, altså min mors biologiske mor, men hende kommer jeg jo nok til i krøniken.

Vores stedsøster Helle var ikke de eneste stedsøskende, vi havde. Henry var jo en ægte halvbror, men senere kommer jeg til min stedbror Eino, som jeg havde det så godt med. Nu skal jeg ikke foregribe begivenhedernes gang, men ville selvfølgelig svare på dit spørgsmål.

Hvor var det sjovt at læse om, at du også havde været til børnenes julefest i Odd Fellow palæet. Mon ikke de havde sådan et færdigstrikket projekt, som de udbød især til fagforeninger?

Straks, da jeg læste det i dit brev, kunne jeg huske, der også havde været en nissefar og nissemor, som havde sunget med os og lavet nogle lege, som min mor sagde, var morsomme. Jeg husker ikke legene, men fik straks billedet kaldt frem fra det dybeste ram lager i hjernen: En masse børn i den store sal anført af nissefar og nissemor. Jeg kan også huske, at vi fik godteposer, dog uden at indholdet stod så klart registreret, som hos dig. Jeg var der også kun en, måske to gange.

Nu skal vi jo ses om to dage og jeg håber, det bliver til mange flere gange. For at du ikke efterhånden skal opdage dårlige vaner hos mig, så har jeg gransket min hjerne for at finde dårlige vaner. Jeg kan da anbefale mig med, at jeg har mange gode vaner, men en ting, vil du måske snuble over på et tidspunkt.

Lad mig sige, at jeg ikke ryger. Jeg drikker ikke ret meget, sjældent øl – af og til gerne et glas rødvin eller cognac. Men jeg kan godt lide en portion snus en gang imellem. Så er

det sagt og du behøver ikke selv finde ud af det. Det er også svært at finde ud af. For det er nærmest som at bruge tyggegummi en gang imellem.

Helt ærligt, jeg kan ikke komme i tanker om andre dårlige vaner, jeg har.

Om man kan lide eller ikke lide en bestemt madvare, har ikke noget med dårlige vaner at gøre. Jeg vil nærmest sige tværtimod. Jeg kan f.eks. ikke lide makaroni. Det skyldes helt bestemt, min mors forkærlighed for denne ingrediens i forskellige afskygninger. Det værste jeg har fået i min barndom var stuvet makaroni = Melklumper i melklister.

Til gengæld elsker jeg rejer, laks og vindruer og det er nok også fordi, det fik vi aldrig i min barndom?

Nå, men der er lige ved at blive lidt krønike ud af det, men der bliver ikke nogen rigtig krønike i dag.

Da jeg var omkring 5 år boede Angela og jeg på Samsø, men besøgte min biologiske mormor i ferier og sådan noget, hvor vores mor så kunne rejse nogle dage fra Samsø. Hun gjorde meget ud af, at vi ikke skulle glemme København. Hun snakkede meget om, hvor godt, det skulle blive, når vi kom tilbage. Og vi besøgte da også af og til mormor og morfar og en masse af mors bekendte i København, som ikke sagde mig noget som helst.

Jeg sidder bare her og tænker på dig, med udsigt til mit tastatur. Det skulle da blive en bedre udsigt på torsdag. Selv om vejrudsigten ikke bidrager positivt.

Jeg kan næsten ikke engang holde til at tænke på det. Du fylder så meget i mig og det er en fantastisk kontakt, vi har fået. Det at se frem til brev fra dig, er en så stor ting, at det fylder mig med glæde hver dag.

I morgen håber jeg også, jeg kan fylde dig med glæde ved de fælles tanker vi har og det vi prøver at dele med hinanden.

Det bliver ikke til et længere brev i morgen, da Morten kommer i morgen eftermiddag, for at hente Janus, og så bliver han her resten af dagen, men jeg skal nok sende et par kærlige linjer til dig i løbet af dagen. Jeg kan da ikke lade være.

Det var ordene. Jeg behøver nok ikke at skrive det, men gør det alligevel, for jeg er fyldt med tanker om at vi skal ses: Jeg glæder mig til at se dig.

De kærligste hilsener og varmeste tanker

Fra Niels

M.d.n.

Ved middagstid ringede det på døren og en ung pige stod derude og overrakte mig en smuk buket røde roser, igen.

De var fra Niels.

På kortet stod:

*"Vil du være min
Valentine?
Jeg glæder mig til at se
dig
Kærlig hilsen N"*

Jeg var virkelig overrasket og fyldtes af en stor følelse der kunne minde om det blod og åndedræt foretager sig når man suser ned i tivolis rutsjebane.

Det skal siges at blomsterbuketter var ikke noget, der havde regnet ned over mig i min levetid. Fik jeg en var det fra mine døtre, enten en af dem eller alle tre. Men de trods alt adskillige mænd jeg havde kendt, var ikke typer der slyngede om sig med blomsterbuketter eller noget andet, rettet til mig.

Mit hjerte synger den blødeste melodi

Kære Niels.

Der er ikke noget jeg hellere vil end at være din Valentine. Jeg sidder her og er utrolig, ja nærmest ubærlig lykkelig og tænker; hvad kan jeg give dig, hvad kan jeg glæde dig med, hvad kan jeg give, så du bliver lige så lykkelig?

At få din smukke buket tilsendt, jamen det er utrolig dejligt.

Nu er det så tæt på og jeg oplever at spændingen, denne udefinerlige nærmest totalt skæbneprægede tilstand, bliver rigtig varm og god for os.

Jeg skriver et længere brev i aften og kommentere dit, bare lige nu, skal du have et par tusind computerknus tilsendt.

De kærligste hilsner og masser af varme tanker

Fra din Valentine Karen

Kære Karen.

Jeg var lige ved ikke at sende blomster til dig, fordi jeg var bange for, at du netop skulle tænke, hvad du skulle give mig.

Den varme jeg føler fra dig, er mere end rigeligt for en materiel ting, som en blomst.

Når jeg så sender buketten til dig, er det en tanke og en tak for det du giver mig: Et kvindeligt touch, som jeg ikke har oplevet i mange år og virkelig har savnet. Den varme, du giver og den følelse, jeg har af dig, er meget for mig og fylder mig helt op.

Glæder mig endnu mere til at se dig, som tiden nærmer sig.

De kærligste hilsner

fra Niels

Kære dejlige Niels.

Det var da virkelig utrolig betænksomt at du sendte sådan en buket, jeg taler jo ikke om noget, der bare tangere bytte købmand, har ingen dårlig samvittighed, men dette at mit hjerte synger, så det kan være svært at rumme, ville jeg gerne give dig en tilsvarende oplevelse af.

Jeg kan heldigvis læse at du glædes over mine ord til dig.

Og jeg glæder mig på en dejlig varm måde, til at vi ses.

De kærligste hilsner fra Karen

Varme, et kig på dårlige vaner og masser af krøniker

Kære Niels.

Tak for et dejligt, kærligt og oplysende brev med respons.

Nogle gange glemmer jeg at lave respons på f.eks. Odd Fellow palæet og juletræsfesten.

Når jeg har fået et brev fra dig, så går jeg og lader mig inspirere af det. Der sker så det når jeg begynder at skrive, at jeg bliver grebet af emnet jeg påbegynder, og andre ting ryger lidt bagud.

Da du fortalte om dårlige vaner, så tænkte jeg øh - har jeg nogle dårlige vaner. - Da jeg blev 31 år begyndte jeg at ryge. Det var på en rejse med akademiet, men bare rolig, jeg ryger ikke mere. Jeg stoppede rygningen da jeg var 47 og det skal måske lige siges at det var absolut kun i specielle festlige anledninger eller andet hvis jeg på en dag røg ti

Eneste billede jeg kan finde, hvor jeg ryger. Jeg er med Miriam til karneval i juni 1983 Århus

afslagen. Gud hjælpe mig om jeg i min opstartende stressperiode, for at gøre situationen værre, også begyndte at ryge igen. Altså omkring år 2006. Det blev noget sværere at holde op, så jeg gik over til at tygge på små klumper snus. Det var i en periode oppe i Ulstrup. Det afgav noget nikotin, var billigt og gik ikke til angreb på luftvejene. Men mine tænder havde det ikke godt, med denne måde at få nikotin på. Så jeg prøvede e-damperen. Den havde den fordel, at man kunne gå ned i nikotindosis. Jeg har dem stadig og kan finde på, inden jeg skal sove og mens jeg lige falder ned til natten, med lidt kryds og tværs ved køkkenbordet, at tage et par hiv, hvis jeg husker det, for det er rigtig tit jeg simpelt hen glemmer det. Så helt forskellig er vi nok ikke. Jeg drikker kun til fest og hvis jeg har gæster. Da jeg skulle ind i en anden måde at forholde mig til mad på, grundet Diabetes, vejede jeg al mad og drak ingen alkohol. Det har jeg så aldrig gjort på hjemmebasis, ikke fordi jeg har en ide om at man skal være afholdskvinde eller mand, men fordi jeg ikke forbinder det med dagligdagen, altså slet ikke tænker på det. Da jeg fik dommen diabetiker VILLE jeg bare ikke være det. Det var svært at tro på vejen udad den bane, da min læge frygtelig gerne ville give mig piller. Men det frafaldt han fuldstændig året efter, for da havde jeg fået blodsukkeret på ret

kurs og har holdt det siden. Så et glas rødvin tager jeg gerne, men som sagt kun i godt selskab. I øvrigt er jeg på ingen måde kræsen, som da jeg var barn. Derimod er der visse ting jeg undgår, såsom pasta, hvide ris og andre kulhydratrige madvarer. Jeg er nødt til at motionere med et vist energiniveau ca. hver dag og det gør jeg gerne. Altså dårlige vaner, er det en dårlig vane altid at sove med ørepropper? Det er det nok. Ørepropper har jeg sovet med siden jeg var 10 år. Og det virker ikke, som om min hørelse fejler noget. Jeg er perfektionist med maleriet og tegningerne, men ikke skyggen af den slags i den almindelige tilværelse. Så nu har jeg således også lige berettet om de vaner eller uvaner jeg umiddelbart kan komme i tanke om. Jeg tror nok mine børn kunne tilføje, at jeg ikke kan fordrage at komme for sent til busser og tog og andet og hellere står og venter, end lader et af specielt de kollektive køretøjer, smutte. Og sådan er der sikkert flere ting. Fejlfri er jeg ikke.

Men nu lidt mere kronike.

Vi flyttede alle sammen, dvs. Kirsten, mig og vores forældre ud til Randkløve alle' 128 stuen til venstre.

Jeg kan slet ikke huske flytningen, men godt min søsters konstante klager over at vi skulle. Men trods hendes protester befandt vi os pludselig en aften i vinterhalvåret 1955, måske i starten af januar 1956 i en stor treværelses lejlighed, med en entre med skabe fra gulv til loft og et rigtigt brusebad med terrazzogulv. Sådanne gulve havde vi også haft i Keplersgade, og jeg elskede at se en masse figurer i mønstret, når jeg skulle opholde mig derude. Det kunne være dyr, mærkelige væsener eller beplantninger. Der var tillige en stor stue, et soveværelse og et børneværelse, samt et meget stort spisekøkken, med køleskab og moderne gaskomfur. Denne lejlighed husker jeg ikke så godt tapeterne, eller også har de typemæssigt mindet om Keplersgades nistrede tapeter. Min far lavede, af en medbragt egetræsdør, et dejligt bord til Kirsten og mig som man skulle vare sig for at bruge som hule da egetræ som vist tidligere nævnt er noget afsindigt hårdt at banke sit hoved op i. Vores køjeseng, blev lavet om til to enkeltsenge, så nok mest Kirsten, kunne føle hun kunne være sig selv. Til lejligheden hørte åbenbart også et pænt stort kælderrum, som min far lavede om til snedkerværksted, med alle mulige remedier. Her lærte jeg af min omhyggelige far, hvordan man savede og hamrede. Nogen gange også over fingrene.

Selv stod han ind imellem andre projekter og lavede dukkehus til Kirsten og mig. Et ekstremt detaljeret dukkehus med indlagt lys, som kørte på batterier,

og det mest kunstfærdige lille dukkekøkken. Det var, tror jeg, enormt sjovt for min far at lave, men desværre var jeg 8 år og Kirsten 12 år, før han blev færdig med det. For Kirstens vedkommende stort set uinteressant, og heller ikke særligt spændende når det kom til stykket, for mig ikke da vi på det tidspunkt var ude i skilsmisse og andet stormfuldt. Og mig sagde det ikke så meget mere.

Jeg havde i begyndelsen svært ved at skelne de forskellige gårde fra hinanden, og kom til at gå ind i gård 1, selv om vi boede i gård 2. Først da en fremmed dame lukkede op, ved den dør jeg havde ringet på, måtte jeg erkende, at det nok ikke var der jeg boede. Det hele var i det hele taget meget fremmed og anderledes.

Enten var det på min fødselsdag, eller også var det på Kirstens, som ligger 16 dage før min, at vi til morgenfødselsdagsbordet, hørte min mor brække sig temmelig meget ude i køkkenet.

Højtideligheden taget i betragtning, fik vi morgenboller og kakao inde i stuen. Det var en tradition der altid blev holdt i hævd, og som jeg selv førte videre så nogenlunde.

Min far gik ud til hende og lidt efter kom de forlegne ind til os, hånd i hånd og fortalte, at vi snart skulle have en lillebror eller søster. Jeg husker følelsen af ubehag. Jeg ville ikke miste min rolle som den mindste. Og rigtig storesøster kunne jeg jo ikke blive. Den rolle havde min kære storesøster jo allerede. Jeg håbede det blev en dreng for så havde jeg stadig en slags lillesøsterrolle. I det hele taget var jeg af en eller anden grund ikke glad for at blive stor, at vokse fra barndommen. Jeg ønskede jeg altid kunne forblive 6 år og ikke mere.

I gården skulle man jo ned. Min mor var kort efter stoppet med at arbejde og jeg blev taget ud af børnehaven. Hver morgen blev alle de hjemmegående husmødres børn smidt

ned i gården, for at lege. Jeg husker, da jeg gik ud på vores legeplads og mit øje skuede en meget speciel gynge, der lignede fire spader. Sikkert en der ikke eksisterer mere. Her kunne fire børn så gynge samtidig. Men man kunne også alene. Jeg satte mig op på en af sæderne og forsøgte at få fart på. Det gik forbavsende nemt. Kort efter kom en lille størrelse der hed Mona og lidt senere endnu en, der straks blev råbt ad. Lise Tise. Hun var mindre end jeg og jeg syntes i øvrigt at pigen Mona var mærkelig. Sådan fin på en arrogant måde.

Den lille pige Lise, som ofte havde det tarvelige tilnavn, fik jeg senere som veninde. Mona kom jeg til at lege med i kort tid, for i gården befandt sig også fem, mere eller mindre, vilde drenge, som jeg stadig husker navnene på. Robert, Ben, Christian, Torben og Finn. De drillede både Mona og mig. Jeg var slet ikke vant til den slags, noget nær hetz. Men pludselig en dag kom de hen til mig, mens jeg sad med Mona og nogle kedelige dukker. Jeg gjorde mig nærmest parat til slåskamp, om galt skulle være, da Robert sagde, at hvis jeg holdt op med at lege med Mona, så ville de godt lege med mig. Jeg solgte omgående Mona, for at kunne lege med disse drenge. Og det blev en pragtfuld tid, hvor jeg stort set altid, var sammen med dem og manglede jeg, ringede de på døren (vi boede i stuen) og spurgte efter mig.

Min mor brød sig ikke om, at jeg legede så meget med drenge.

En gang, da min fætter Per og Onkel Bent og Tante Åse var på besøg, udtrykte Tante Åse, at jeg var en rigtig drengepige og at Per altid glædede sig til at lege med mig. Det fik pludselig min mor til at bryde ud i gråd. Jeg var målløs. Hvorfor var det så forfærdeligt?

Hun klædte mig nidkært på i fine kjoler og jeg kunne godt lide fine kjoler. Bestemt. Men jeg var ikke altid i stand til at undgå de lignede vejarbejdernes beskidte arbejdstøj, når jeg kom op om eftermiddagen. Grunden var, at der blev bygget livligt op og ned af vores gårde, og vi børn legede vildt og inderligt på stilladserne, eller gravede meterlange kanaler i jorden, som vi lagde en bestemt slags strå, som befandt sig på byggepladsen, over som tag, for derefter at kaste jord over, så man dårligt kunne se gangsystemet udefra. Det var simpelthen blevet strengt forbudt i dag.

Af fornuftige grunde og mange skældud senere, blev jeg iført bukser og mindre skønne overdele. At få mig til at foretage mig andre ting end at muntre mig med drengene på byggepladserne, viste sig umuligt. At give mig såkaldt stuearrest, udholdt min mor ikke,

så skulle hun jo gå op og ned af mig og mit evt. plageri, den halve dag og i alt fald til Kirsten kom fra skole.

Disse drenge havde selvfølgelig ikke mange problemer som mine, og en anden ting de heller ikke så ud til at have problemer med var at tisse hvor det nu faldt sig for, de elskede også at stille sig på rad og se om de kunne nå en af de laveste altaner med deres pis. Det kunne jeg ikke og jeg ville ikke gøre opmærksom på mit køn, ved at skulle løbe op for at få blæren tømt, eller sætte mig ind i buskene. Jeg ville heller ikke lege doktor med dem. Det nøjedes jeg med, sammen med Lise. For var der mangel på de fem drenge, legede jeg med Lise. Aldrig med Mona. Det med at vente til presset blev så jeg nærmest kravlede op til vores entre dør, kom der et stort drama ud af en dag. Men det venter jeg til næste gang med at fortælle om.

Oppe i lejligheden ved det store spisebord inde i stuen, sad Kirsten og jeg og klippede, klistrede eller tegnede, om aftenen. Vi brugte flittigt Jørgen Clevins mange sjove opgavebøger, hvor der var beskæftigelse til mange timer. Af og til satte min mor sig hos os, mens min far læste Berlingeren og en blød stemning

som softice, dryppede ind over os 4.

En af gangene hvor min mor satte sig ved spisebordet sammen med os, syede min mor en kæmpestor kludedukke til os, som Kirsten ikke kunne drømme om at tage ned i gården, men som jeg henrykt daskede rundt med. Jeg lærte at sy på min mors symaskine. Det var også på dette tidspunkt, at fantasier, med jævne mellemrum, fik en lidt for kraftig indvirkning på mig.

De fantasier havde jeg rigtig mange af.

Her er en af dem.

Jeg havde været i Cirkus Schuman og brød i øvrigt sammen i gråd, da jeg så elefanterne. Ikke fordi jeg var bange for dem, tværtimod. Jeg var virkelig betaget af dem. Men jeg kunne ikke bære at se dem stå og balancere på en lille kugle og min far måtte lidt flovt, genne mig ud, for at jeg ikke ødelagde hele forestillingen. Mærkeligt nok

var det ikke hestene, jeg fik specielle beskyttende følelser for, selv om pisker smældede med jævne mellemrum, nej det var de store elefanter.

Jeg drømte om elefanter og havde sikkert efter cirkusbesøget, en frygtelig drøm hvor jeg grangiveligt sad ovenpå en elefant, der af en eller anden person, fik kappet forbenene af. Jeg syntes selv nu, at drømmen er barsk for en pige på seks år, at drømme. Jeg fortalte min mor den og hun sagde henslængt, at det var nok fordi jeg havde været inder i et tidligere liv.

Min mor kunne komme med de mærkeligste udtalelser. Men jeg købte forklaringen. Dels på grund af drømmene, som jeg havde i en periode og dels fordi tanken om, at jeg ikke skulle have eksisteret for ca. 6 år siden, virkede ret ulogisk i mit univers.

Jeg ønskede mig brændende en elefant. Og jeg forsøgte da også, om jeg kunne få sådan en. Det fortæller jeg også om næste gang.

Jeg er så fyldt op af varme følelser og glæder mig så meget til vi lige om lidt (snart) skal ses.

Indtil da håber jeg dagen er gået godt med dig og Janus og besøget af hans lille legeskammerat.

De kærligste hilsener og tanker

Fra Karen din Valentine

Onsdag d. 15.02

Mest tanker plus lidt fakta

Kære Karen.

Tak for et spændende og dejligt brev.

Jeg skulle vel skrive breve, for jeg vil lige starte med det næst seneste. (Jeg kan ikke få mig selv til at skrive næst sidste).

Jeg er så glad for, at du tager bestemt afstand fra begrebet Bytte købmand.

Der er heller ikke noget, der ligger mig fjernere i vores relation. Vi må aldrig komme ind på noget for noget. Jeg føler, at vi giver, hvad vi har lyst til og det er heldigvis ikke så lidt.

Måske var mit ordvalg lidt uheldigt. Jeg sendte blomsterne, fordi jeg havde lyst til det og ville glæde dig. Det var en Valentins buket og jeg tror også, du har opfattet det helt rigtigt.

Jeg dvæler lige et øjeblik ved de dårlige vaner, for det er vigtigt at understrege, at det jeg kan finde på at bruge, er portionssnus. Altså de små poser, som man kun kan købe i Sverige. De er ikke så slemme ved tænderne. Almindelig snus kan jeg overhovedet ikke finde ud af at have i munden og har heller ikke noget ønske om det. Jeg har fundet ud af, at det ikke er nikotinen, selv om den kan give et kick. Det er sikkert min sutterefleks af følgende grunde:

- *Snusen fik mig til at holde op med at ryge fra den ene dag til den anden.*
- *Jeg kan lige så godt bruge nikotinfri snus, men poserne går for let i stykker.*
- *Jeg kan også i stedet bruge almindeligt tyggegummi. Jeg har ikke brug for nikotintyggegummi, som jeg synes smager rædselsfuldt.*

Nok om dårlige vaner fra min side.

Du skriver, at helt forskellige er vi nok ikke. Sådan oplever jeg det også og endda i en sjælden grad.

Jeg er i perioder besat af kryds og tværs. Perioderne er kun på et par dage og kun et par gange om ugen. For mig er det ikke tidsfordriv (et rædsomt udtryk) men hjernegymnastik, da jeg også holder meget af andre opgaver.

Og så spiser jeg normalt heller ikke noget, der er for hvidt.

Nå! jeg vil ikke causere mere om madvaner nu.

I krøniken hyggede jeg mig især med historien om dukkehuset, hvilken skuffelse må det have været, for et par piger, som nok ikke var udstyret med større tålmodighed end de fleste børn.

Jeg kender udmærket ejendommene og gårdene du beskriver på Randkløve alle. Min gamle ven Jørgen boede der en overgang, men det var så i 80'erne.

Endelig vil jeg også sige, at jeg hyggede mig meget, med beskrivelsen af dine to veninder, hvoraf den ene blev vekslet til en flok drenge, som jeg kan forstå, var meget sjovere at lege med. Sådan noget med de små klikker og legene, minder mig meget om min egen barndom på Korsikavej. Den er jeg jo også i gang med i krøniken, som jeg hurtigst muligt vil fortsætte.

I disse dage har jeg jo Janus, men han bliver hentet i aften af sin far og så kan jeg bare vente, mens jeg stadig ser frem til at møde dig i morgen.

Tænk: I morgen. Jeg bliver meget varm ved tanken og glæder mig rigtig meget, som jeg ikke har glædet mig til noget i lang, lang tid. Det er egentligt en fantastisk følelse. Den følelse af varme og må jeg også indrømme – forventning. Forventningen og ønskerne går i mine tanker begge veje.

Vi har lært en hel del om hinanden gennem vores breve og endelig skal vi mødes.

Nu skal jeg ikke bare sidde og causere over det, men bare stilfærdigt glæde mig.

Stilfærdigheden er kun i det ydre, indvendigt er jeg noget spændt.

På en eller anden måde nyder jeg denne spænding, som noget livsbekræftende, men mest af alt glæder jeg mig til at se dig i morgen.

De kærligste hilsner og kram

Niels

PS. Det her er jo det sidste rigtige brev, du får inden vi ses. Så tæt er vi på.

Et spændt længselsfuldt hjerte som opfører sig som var det 17

kære Niels.

Tusind tak for dit brev, jeg glæder mig næsten ubærligt til i morgen, så meget at jeg har mistanke om at det er årsagen til min ret korte nattesøvn de sidste par nætter. Det går fint med at falde i søvn, men jeg vågner efter 3 – 5 timer og kan simpelthen ikke sove igen. Altså, jeg mener, jeg nok har været på toilettet efter et par timer, det kan jeg aldrig helt huske. Når jeg så vågner et par timer senere, går jeg pligtskyldigt ud igen for så at kunne fortsætte søvnen. Men på vej ind kommer den varme erindring om dig strømmende og jeg bliver så glad af at tænke på dig og så er det, som om at en masse energi kommer springende, og ligegyldigt om jeg ligger på den ene eller anden side, myldrer energien frem. Til sidst tænder jeg lyset og tænker mest på, at jeg jo kommer til at ligne en hængt kat, så i aften har jeg sørget for at få noget varm mælk med kalcium. Bruge tid til helt at slappe af. Hmm det bliver jo lidt af en udfordring. Nå men hvis jeg nu ser lidt træt ud, så kommer det ikke til at indvirke på min glæde, for dagen bliver smuk det ved jeg godt, for det er jo VORES dag og den bestemmer vi jo over. Ja jeg nyder faktisk også denne spænding. Det er livsbekræftende og smukt.

Jeg kan ikke lige nu få mig selv til at skrive krønike.

Og så kom din sms med et varmt hjerte. Og mit hjerte, begynder at opleve en frydefuld varme. Helt ned i tæerne.

Den kom midt i mit forsøg på at finde det tøj jeg skal have på. Ja, det her fortæller kvinder nok sjældent, altså hvis de gør, som jeg og som mange gør; fokuserer på det tøj der passer bedst til lejligheden. Og så kom en masse tøj frem af gemmerne, virkelig en masse, for jeg er meget glad for mit tøj så jeg har det i mange år. Men der kommer jo af og til nyt til, så pladsen er lidt trang. I sær i sommers, fik jeg købt en del, fordi der hver søndag var loppemarked lidt før Bytorvet her. Så kunne jeg købe sjove og spændende klæder til 20 – 30 -40 kr. også frakker og jakker. Heldigvis har jeg et stort rum uden vinduer til vaskemaskine og gemte ting. Det er så også en slags påklædningsrum. Så jeg har næsten en fireværelses.

Det er så dejligt at vide du også har denne indre spænding. Jeg glædes over fortroligheden, varmen, suget i maven

Og om meget få timer ses vi.

Billedet forestiller Fætter Per, mig og Kirsten julen 1957, hvor vi fik gå-dukker, jeg en lyshåret og Kirsten

en mørkhåret. Jeg syntes at den mørkhårede var pænere end den lyshårede, og for Kirsten var det hip som hap, så vi byttede. Men da jeg så så den lyshårede i Kirstens favn, fortrød jeg og vi

byttede tilbage. Kirsten var en god storesøster, og det er hun stadig. hilsner

De kærligste tanker og forventninger

Fra din Karen

Kapitel 14

Forelskelsen der blev til kød og blod.

Torsdag d. 16.02.

M.d.n.:

I går morges var en hel speciel morgen.

Jeg havde det, som var jeg blevet teenager atter engang. Hvor underligt at tænke på, at det var ca. 48 år siden jeg sidst kunne kalde mig sådan en. For ikke at erkende oveni, at det faktisk er 50 år siden jeg sidst havde set Niels. En Niels der dengang hældede til en tid, jeg betragtede som hørende til forrige århundrede.

Elvistiden var totalt passe for den årgang jeg tilhørte, selv om en tilnærmelse, kunne have rettet en smule op på det, bortset fra at vi begge var styret af en slags glasagtig generthed. Eller måske fra Nielses side mere udtrykt i kommunikativ kejtethed.

I tirsdags, gjorde jeg grundigt rent i min lejlighed, idet jeg jo kunne risikere og håbede på, at Niels også ville entre ind over dørtærsklen til mit rengjorte hjem. Jeg er ikke den store rengøringsfrick, men i Tirsdags fik den hele armen. Sikkert forårsaget af en slags ”så går da tiden med noget fornuftigt”.

Ud over at gøre mig ren og fin, som immervæk var hurtigt overstået, fik den fuld speed på tøjet, noget jeg havde mængder af, da jeg elskede mit gamle tøj, men alligevel ofte faldt for nye varianter, i overvejende grad opsøgt i den overdådighed af genbrugsbutikker, der var dukket op i enhver by med respekt for sig selv.

Denne torsdag aften gik jeg vældig meget op i hvad tøj jeg dog skulle vælge at fremtræde i, til mødet. Det var jo, sådan en god afledende beskæftigelse. Dette at sætte farverne som tøjet var udtrykt i, sammen så det matchede.

Jeg valgte til sidst usikker og træt af at prøve mig igennem bunker af muligheder, en sort/grå countryagtig nederdel, med en sort ret speciel bluse, foroven. Og så, med en vis dristighed, slutte af med min røde formsyede dynejakke. Det gik an syntes jeg.

At lege med al tøjet gav, igen for et par timer, noget aflad på spændingen.

Resten af aftenen tilbragte jeg i elevationssengen foran fjernsynet, sammen med mine to katte der altid begejstret hoppede op samtidig med mig og af og til klaskede sig ned lige præcis der hvor jeg skulle sidde. Jeg forsøgte at interessere mig for det, skærmen diskede op med, uden dog ganske at fatte ret meget.

Natten mellem torsdag og fredag gik mest med at vende og dreje sig, glo på mobiluret og indbilde mig at jeg snarest muligt ville falde hen i en lyksalig og dybt eftertragtet søvn. Jeg skulle jo helst tage mig ud fra min bedste side.

Jeg må jo være faldet i søvn, for pludselig vågnede jeg forskrækket op og kunne lettet konstatere at kl. kun var 7.

Om formiddagen gjorde jeg mig så klar, og som det næstsidste valgte jeg et par højhælede sorte ankelhøje støvler, tog den røde jakke på og smækkede døren efter mig, samtidig med at jeg holdt om nøglen til døren, for derefter at spadsere ned til vores Cafe' kaldet Petrine, som lå inde i centret på Bytorvet. Jeg gik vanemæssigt gennem den karussellignende svingdør med et reelt lettere bankende hjerte, der påvirkede hele mit kropssystem og fortalte mig, at der stadig var en masse liv tilbage i den krop jeg bar rundt på.

Det vrimlede med mennesker inde på gangarealet der skilte forretningerne i en højre del og en venstre del.

Jeg strakte søgende hals da jeg nærmede mig Cafe' Petrine.

Et par sekunder efter, kunne jeg se Niels stå lige på hjørnet, ved cafeen. Jeg skimmede det store oplysende vægur der viste at klokken var 12, nøjagtig som aftalt.

Der stod han med et lille smil, et kejtet lille smil da han så mig gå hen imod ham. Jeg smilede tilbage og småløb de sidste få skridt. Jeg kunne se hvordan alvoren gled til side og han lyste op i et stort smil.

Jeg genkendte ham med det samme, selv om det var 50 år siden, jeg sidst havde set ham. Ok, jeg havde jo et pænt lager af billeder af ham fra nutiden, billeder jeg overvejende havde googlet mig frem til, så selvfølgelig stod han ikke og så ud som en overraskelse.

Spontant gav jeg ham et kys på kinden, for et sekund efter, at opleve at vi omfavnede hinanden. Det var, som om jeg med en form for ukendt bevidsthed, gik ind gennem hans skjold, og bag det så hvordan han med et blødt udtryk i sine varme brune øjne, så ind i mine i de utrolig lange sekunder.

Det oplevedes, som om jeg så ind i disse øjne, med hele min bevidsthed åben. Jeg gled ligesom ind i ham, gennem denne tilstand. Så ham, så barnet i ham, den utrygge dreng, der forsvarede sit indre mod et eller andet, der engang var sket af bedragerisk karakter.

Jeg mødte en dreng, der var nødt til at gemme sig bag et skjold af mistro og længsel efter ærlighed. En dreng der appellerede til min ømhed og omsorg.

Jeg så den voksne unge mand, der instinktivt rettede sin opmærksomhed mod mig og mit køn og øjeblikkelig skabte en forbindelse til min kvindelighed. En mand der havde livsappetit og vovemod.

Jeg opfangede den ældre mand i ham, vis af erfaring, mere sikker, men med et beskyttende skjold af ro, som vanemæssigt stod omkring ham og gav mit indre utrygge barn, følelsen af afslapning. Jeg forstod at drengen i ham, havde brug for denne ældre vise mand, til at beskytte sig. Som en far ville beskytte sin søn. Jeg havde simpelthen omfavnet hele Niels i et splitsekund, som jeg nu sad og forsøgte at skrive ned i ord. Spørgsmålet er om man egentlig kan det? Selvfølgelig noteret, som et inderligt print i min sjæls fatteevne.

Efter det varme knus, smilede vi måske lettede, men også forventningsfulde og glade og jeg tog hans store hånd i min. Mærkede at den var som et møde med en elektrisk energi, en slags magnet, der faldt i hak med mit magnetfelt, gennem min hånd.

Han fik direkte adgang til mit sjælsniveau. Min uforfærdethed, min tillid. Uden skjolde af egokraft. Der var ingen selvbestaltede beskyttende tilstande. Jeg åbnede bare op.

Denne åbning var på flere planer, den handlede om hele mig. Den handlede om hele ham. Det var det vi oplevede, som et samlet hele. Disse sekunder blev de afgørende for fortid, nutid og fremtid. Det smeltede sammen. Vi var begge tilstede i dette nu.

Jeg så ind i vores fælles fortid, der hvor min angst for et møde i min pure ungdom, havde udelukket kontakt. Dette at min angst for at falde ved siden af den, for min årgang, vedtagne sociale norm, hvilket jeg så rigeligt kendte til i forvejen. Jeg så ind i vore sjæles visdom. Den visdom der vidste af tid og muligheder.

Og vi havde spontant åbnet for muligheder af sjælskarakter, da vi begyndte at skrive.

Muligheder vi begge vidste altid havde været der, men ikke havde været i modenhed.

Dengang var det måske frøet der var blevet gemt i jorden. Og nu stod vi som spirer i begyndende vækst, og vi så hinanden. Vi turde se hinanden.

Hans udstråling, tændte alt, hvad tændes kunne i mig. Han røg lige ind i noget, der kunne sammenlignes med gløden, der får et pust og flammer op, for siden at få så meget ved, at den bliver til, som i al evighed. Og måske var disse gløder i evig tilstand. De havde aldrig været slukket. De havde blot ligget og ulmet.

Hans hud føltes nærmest elektrisk, da vi lagde vores kinder mod hinanden. Jeg opfangede et sekund efter, hans lidt drævende stemme, der tydeligt bar spor af en opvækst på Amager, men måske var iblandet en anden dialekt. Og jeg erkendte at den virkede som en velkendt melodi.

Hans varme øjne søgte mine, flere gange. Og jeg skuede ind i en dansende glæde, helt uden forbehold og dog fuld af undren.

I sandhed kan drømme kun være et kys væk fra virkeligheden.

Denne lidt beskedne og samtidigt stærke udstråling, var en der både var hjertelig, stædig og sårbar, for der gemte sig også styrke og et vist kendskab til sig selv. Der var denne taknemmelighed og varme som strømmede mig i møde, og jeg oplevede det som at finde hjem.

At stå der, midt i et fortravlet center, med en masse mennesker der skulle et eller andet, føltes umiddelbart blot, som uvedkommende kulisse til noget specielt, der foregik inde i mit indre og forenedes med hans indre. Det var næsten ejendommeligt at ingen stoppede op i forundring. Der foregik jo et kæmpe energiudtryk. Så ingen dette?

Denne kærlighed der bare foldede sig ud, som en styrke, der kom ind i vores liv, uden regler, forventninger eller grænser. Den er som en smuk hvid fugl, der søger sit højeste udtryk. Den er som et glødende krater af risiko og farlighed. I dens favn skal vi springe ud og mærke både glæden og smerten.

Jeg foreslog, med hans højre hånd hvilende rundt om min venstre, at vi spadserede ned mod stationen og søen der lå tæt ved. Der var jo et smukt udbud af natur. En natur, som godt nok viste vintersiden af sig selv for tiden.

Jeg fornemmede at Niels ville gå med mig, hvor jeg end ønskede det.

Det virkede trygt, selv om luften nærmede sig frost, næsten som en modsætning til os. Vejret var kort sagt en smule fugtigt og koldt. Støvregnen smøg sig forsigtigt om vores varme ansigter, mens vi blot gik der, med hinanden i hånden. Gik med sjæleforbindelsen nænsomt etableret.

Der lå stadig små snebunker fra gårsdagens snefald.

Vi snakkede lidt om hvor han havde parkeret bilen, hvordan det havde været at køre turen ind til Farum. Vi gik med et nærvær jeg ikke længe havde registreret så intenst og mange ord var ikke nødvendige. De virkede lidt forstyrrende.

Vi drejede over mod stationen og ned mod Farum skov og sø. Jeg mærkede varmen fra hans hånd, der omfavnede min i et fast greb.

Jeg gøs nærmest af velbehag, hver gang jeg kiggede ind i hans dybbrune øjne. Bløde som mørkebrunt fløjl.

Jeg så ind i hans ansigt, der udtrykte årernes op og nedture, og jeg følte mig som en automatik, forbundet til hans univers. Jeg oplevede at han var entret ind i mit. Vi var nærmest i samme univers. Som om vi begge nu befandt os i åndens øje.

Den smukke vinterprægede skovsti, fremviste på et åbent sted en bæk, der var stillet, så man kunne se udover søen og især ænderne, der lå imellem de høje siv og snakkede som var de alene med på naturens toner.

Niels trak blidt i min hånd og hev mig forsigtigt ind til sig og kyssede mig tanteblidt på munden. Hans mund var varm og blød og jeg mærkede varmen fra den.

Han var en stille mand, eller snarere udstrålede han en slags ydmyghed, parret med en slags kraft og styrke.

Jeg følte bevidst, at jeg kunne gå ind i ham, helt ind i sjælens mørke dyb.

Jeg huskede ham som ung mand. Dengang turde jeg dårligt se på ham. Endsige, smile åbent til ham. Dengang virkede han mystisk og næsten farlig på mit spirende kvindesind. Dengang havde jeg så meget at beskytte, at tanken om en mulig fremtid med ham, slet ikke faldt mig ind. Dengang var jeg bare optaget af at høre til i det sociale lag, og ikke træde ved siden af i forhold til min glæde og store utryghed, ved at leve sammen med moster. Dengang betød det meget, om håret hos de unge mænd, havde fået lov at gro som en anden Beatles, min tids idoler, eller stadig bar præg af den, i min sociale kreds, hendøende Elvis kult. Niels hørte til i den ca. 5 år ældre ungdom, der stadig havde dette idol som deres forbillede, hvilket blev en overfladisk mulighed for, at skabe ekstra afstand til dette gådefulde væsen.

Måske vidste vores indre, at vi ikke skulle benytte hinanden til de dyrekøbte erfaringer vi begge havde brug for at høste, inden vi godt op i årene kunne forenes.

Vi sad der længe og fortalte hinanden om spændingen inden mødet, og vi så i stilhed ud over søens rolige spejlblanke vandoverflade og ændernes nysgerrige forventningsfulde vralten hen mod vores bæk og os.

Så rejste vi os og spadserede igennem lidt af skoven med hinanden i hånden, og kom op til den hyggelige hovedvej. Kort efter, dukkede et lille hvidt hus op med bindingsværk og stråtag. Over et par små sprossede vinduer stod der ”Tante Maren”, med gamle krøllede bogstaver. Vi gik målrettet ind i dette åbenlyse tilbud og det viste sig at der indendørs var en lille lavloftet hyggelig restaurant, med mad og drikke på menuen.

Det var simpelthen stedet, der sugede os ind til sig.

Vi fandt et lille tomandsbord og bestilte mad og et glas rødvin.

Det var en særdeles lille romantisk restaurant, med gamle dekorationer på væggene og små sprossede vinduer. Rummet var ikke meget større end en middelstor dagligstue.

Vi brugte overvældende meget af tiden med at holde hinanden i hånden, hen over det lille bord, mens vi lystigt snakkede om alt, der faldt os ind.

Det føltes godt at mærke den fysiske kontakt, selv om det ikke nødvendiggjorde snakken om følelser.

Vi talte om tiden i KUK, om kendskabet til de forskellige unge vi delte som venner og bekendte engang. Vi talte om min moster og hendes undervisning. Min moster, som Niels jo havde haft som klasselærer, det sidste år, og ikke mindst kom vi til at tale en del om præsterne og nonnerne. Mennesker vi begge var mere eller mindre flasket op med. Der var nok at snakke om, selv om en bid af det, allerede var berettet i vores breve. Det blev dog noget mere detaljeret i og med vi begge var i fysisk samvær. Der var ikke den mindste forfamskelse eller forvirrende adfærd, ingen reel kejtethed.

Men snakken var alligevel med til at lægge et beskyttende lag omkring vores åbenhed. Ord er fine muligheder for at bevæge sig over til mere ydre tilstande, når der specielt tales om begivenheder og ikke om følelsestilstande. Tale giver ofte mellemrum. Tavshed kan give følelse af total afstand eller stor nærhed.

Jeg inviterede ham med hjem, for det kom slet ikke ind på vores respektive lystavler, at skilles i den tilstand vi befandt os i.

Efter at vi havde hentet hans røde, ret nye bil ved Bytorvet, parkerede Niels den nede i vores garageanlæg og gik med mig op i min rimelig store lejlighed.

Invitationen var nærmest en indforstået tilstand ingen af os formåede at skjule. Han ville meget gerne med mig hjem. Jeg ville meget gerne have han tog med mig hjem.

Efter at overtøjet var placeret hvor overtøj normalt bliver placeret, gik vi ind i min stue, der også var indrettet som en slags værksted.

Vi stod et øjeblik efter over for hinanden, i en fuldstændig fælles fysisk handling, uden spørgsmål.

Niels trak mig ind til sig og kyssede mig blidt og strøg mig, med intens opmærksomhed, men meget blidt op og ned ad siderne på min overkrop. Som for at mærke dens fysiske tilstedeværelse jeg også bestod af. Jeg strøg ham ømt over hans nyvaskede hår, mærkede hans skuldre og det øverste af ryggen. Vi stod så stille og inderlige overfor hinanden og rakte uden blusel ud, for at omfavne og mærke hinanden. Med forundring konstaterede jeg, at jeg længtes efter ham, jeg længtes efter at stå helt tæt, mærke ham, gå ind i ham. Og det var fuldstændig det samme for ham, derom kunne jeg ikke tvivle.

Vi gik ind uden spørgsmål og tog stille tøjet af og lagde os sammen i min 120 cm smalle elevationsseng. Bare ligge og blive fortrolige med hinandens kroppe. En fortrolighed vi jo allerede havde bygget op psykisk, gennem den åbne brevveksling, der indtil da havde været imellem os. Vores køn demonstrerede forskelligheden, vores psykiske synkronicitet gennem begivenheder i livet, vores store fællesskab.

Begge mødte vi hinanden med dette store behov for at kunne fortælle om de begivenheder gennem barndom, ungdom og alderdom, som så sjældent fik en helhjertet plads og så sjældent blev taget imod med koncentration af en anden person.

Der var denne stærke følelse af nærhed. Måske var der en stor tryghed tilstede oveni, over at være den alder vi havde, så vi ikke følte vi skulle leve op til noget som helst.

Bare være hinanden nær. Og vi kom hinanden meget nær.

Jeg var så glad for at Niels trods sine sygdomsproblemer, frimodigt og med stor længsel, vovede sig op i min smalle seng. At få lov til at mærke seksualitetens blide evne til fysisk udtryk, sammen med en åbning af sjæl og psyke, det var en fuldkommen følelse af lykke. Det handlede om intensitet og meget mindre om sex.

Det havde jeg aldrig tænkt kunne være så intenst. Så smukt. Nielses blide anstrøg af berøring, hidsede mig mere op, end jeg havde forventet. Som elsker uden andet end sine

kys og inderlige bevidste kærtegn, udfoldede han for mig, den optimale tilfredsstillelse. Ordene der sagte flød, som små elektriske stød. Hans kys på min krop, hvor jeg til sidst flød ind i hans øjne og gav totalt slip.

Det var lydhørt tydeligt at min sluppen kontrol, var en stor glæde for ham. mine undersøgende kærtegn for ham, en stor nydelse.

Som børn gled vi ind i en stemning af lykke.

Senere tog vi os trætte en lur i hinandens arme. Trætte begge to af al for lidt søvn og af den spænding der var kulmineret på sin helt unikke måde.

Jeg sov lykkeligt ind i vores fællesbevidste følelse af lys.

Jeg var og er lykkelig også mens jeg skriver dette ned.

Sand lykkefølelse krænger sig simpelthen ud af tidens krævende tilstand. Det hele forbliver i det indre, som en lysende rosa kvarts. Nej der er faktisk ingen mulighed for at sætte ord på noget af al dette, selv om jeg ihærdigt forsøger. Det har noget med de udfoldede fortrolige breve, det baggrundstæppe vi begge stod på sammen, den indsigt der havde fået så megen tryghed ind, at vi så let kunne folde os ud fysisk.

Måske kunne serierne "Gift ved første blik", starte med en slags brev skrivi. En slags fortælling om hinanden. En åbning af sig selv, inden det fysiske "bryllup"

Om aftenen lavede jeg lidt mad, mens Niels løb ned til sin bil og hentede sit toiletgrej, for som han sagde, med et lille smil "jeg tog det med for en sikkerheds skyld".

Selvfølge, han havde ønsket denne mulighed. Vi havde begge ønsket denne "mulighed". Han vidste, som jeg, at den tilstand vi havde sammen, var virkelighed. En virkelighed, der ikke kun flød ud til os i en strøm af ord.

Senere snakkede vi om mange tildragelser, om Samsø og barndommen og ingen af os snakkede om fremtiden. Jeg havde intet specielt behov, for alt var bare som det skulle være. Jeg var i nutiden.

Det var især dejligt at snakke om Angelas og Nielses tid, som små børn på Samsø, fordybe mig i oplevelsen af hans kærlighed til bedsteforældrene.

Vi fik udvekslet mange tanker om den katolske opvækst, vi begge havde været svøbt ind i. En oplevelse der ydermere bandt os sammen, ikke mindst fordi vi begge havde været mere tilbøjelige, end det måske ofte er tilfældet, at filosofere over kirkens mange former for udtryk, både i fejltagelser såvel som i mere vedholdende opfattelser af positiv

karakter, samtidig med at kernen i budskabet vi opfattede, og som eksisterede i de fleste religioner, handlede om kærlighedens kraft.

Vi morede os over de sære moralske konklusioner, vores opdragere i skolen havde udøvet. Og ikke mindst over at Niels vitterlig havde haft min moster i skolen. Dette at han kendte moster, føltes som en lise at vide, for mig.

Min moster var, for mig, et højt elsket menneske. Ud over min søster, min svoger og ældste datter, samt Kirsten S og en veninde i Jylland og muligvis en svag erindring fra mine to ældste døtre, eller nok kun fra Miriam, den ældste, kendte ingen Moster, og da slet ikke moster for over 50 år siden.

Det forundrede os på en måde også, at vi begge havde mødre med samme navn. De hed begge Vera! Et ikke helt almindeligt navn. Heller ikke dengang de var børn skulle jeg mene.

Og specielt også, at en af de mænd der havde betydet en del i Nielses barndom var hans onkel Poul, da min far hed det samme. Nielses onkel Poul havde på en måde været lidt af en erstatning for en fjern far, især i årene efter flytningen til Amager.

Vi kunne ganske enkelt trevle hele vores basis rod op, og udveksle de mange fælles tilstande, fra kammerater til lærere, præster og nonner. Repertoiret bestod jo af adskillige hundrede mennesker.

Det stod klart for mig, at vi havde påtaget os forskellige roller, var bærere af forskellige masker, der var blevet vores bagage gennem livet. Niels som den ansvarlige, men også humoristiske og festlige, den ironiske og indadvendte, der sikrede sig, i form af et skjold kaldet mistro, inden evt. kapitulation, og som sikkert havde vanskeligheder med dette at overgive sig. Jeg stod jo nok mere, som den der havde levet mere uroligt og spontant, som smilede til alle, som mit forsvar, og tog det meste for gode varer, ikke i blind naivitet, mere fordi jeg var oplært i så megen rod og forplumrethed, at det at analysere på forhånd, ikke var til at overkomme, så det for mig var mere acceptabelt at indlede kontakter uden mistro. Jeg kan ikke undslå mig for at tilføje at jeg var rimelig god til intuitivt at vide de fleste menneskers problematik og måde at tænke på når jeg kom i en snak med dem.

Alligevel var disse roller lette at forene. Også jeg havde jo noget af Nielses psyke i mig, akkurat som han havde noget af min i sig.

Vi snakkede om det forhold han havde til Hanne, hans samlever gennem ca. 11 år. Niels forklarede, som han også kort havde erklæret i et af sine breve, at de ingen seksualitet havde mere, at deres omdrejningspunkt overvejende var at passe have sammen og have kontakt med især Hannes familie. Han mente de i mangt og meget, levede hver deres liv. At Niels holdt af Hanne var blot et plus. Ikke ud fra tillærte normer om at der så skulle være skrupler i, at ville se og være hos mig, men fordi det havde noget med hans sjæls omfang at gøre.

Jeg havde ingen tanker om Hanne. Den side af hans tilværelse, havde jeg ikke nogen ret til at blande mig i, idet mine følelser for ham, ikke har noget at gøre med ejendomsrettighed, med baggrund i at vi havde opnået en stærk sjælsforbindelse.

Hvis jeg hæver mig nogle tommer over mit eget lille egoland og ser tilværelsen fra den vinkel, virker det nærmest grotesk, som vi mennesker kræver retten til at være ejermand af følelser og hjerteenergi hos vores nære relationer. Hvordan kan vi indramme denne opståede kraft til blot og bart begær, der skal aves, skal mestres, hvis det slet ikke er det, der er essensen i nogle pludseligt opståede dragninger.

Måske forstår vi det ikke rigtigt, fordi vi meget ofte bruger hinanden både i trygheds øjemed, som i bekræftelses øjemed og ikke mindst i magtens øjemed. At utroskab er ugleset, har måske som ubevidst baggrund, en større psykologisk tilstand af at være utro over for sig selv. Hvis vi vælger et andet menneske som bofælle, ægtefælle eller samlever og kæreste, er der mange bagvedliggende grunde, til et sådant valg.

I processen mod selvindsigt, kan forhold, uden diskussion, nok være det mest fremmende for sådanne indsigtsmuligheder, sådanne bevidste selverkendelser. Og naturligvis er dette, at vi i dag selv kan vælge vores partnere, også åbning til hjerteenergien, ofte i glimtvis lykkestunder, vekslet mellem egoets skuffelser over, at ens indre glansbillede alt for ofte brister i dagligdagen, men også rummer store muligheder for oprigtig kærlighed og tolerance.

Jeg formåede på intet tidspunkt at bestige et eller andet udsigtstårn og skue ud over en fremtid, hvor jeg satte begivenheder op, som jeg ønskede skulle foregå.

Niels var observerende. Så på mit liv, min indretning, og ikke mindst mine katte, der beredvilligt snoede sig omkring ham.

Jeg så ham indeni. Dette i virkeligheden forsigtige kontrollerende menneske, næsten ud i det ekstreme, med evne for de skjulte undertoner og med inddeling i et hierarkisk

menneskesyn. Men med usikker fornemmelse omkring sig selv, men også med en magtfuld stædighed. Der var noget ret karismatisk over ham. En evne til områder af ansvarlighed, såvel som det modsatte. Højest sandsynligt uden han måske helt vidste, hvor meget denne viljekraft egentlig udtrykte sig i begge dele. Jeg så hans hjertes åbning og jeg spejlede sider af mig selv og oplevede sider, jeg ikke havde bevidstgjort i mig selv. Jeg havde følelsen af en indre fasthed. En totalitet på linje med ham. Den havde jeg ikke bevidsthed om, før nu.

At vi forholdsvis tidligt om aftenen, valgte at gå ind i min seng igen med elevationsmulighed, kan næppe undre. Der var intet vi hellere ville.

Han fik mig til at føle mig som mig, han kommenterede mit ansigt, min krop og mit intellekt, og disse kommentarer blev sagt med en vis kejtet begejstring. Egentlig en uvanthed, opfangede jeg det nok handlede om.

Jeg blev overøst med kys og kærtegn.

Niels faldt i søvn før mig. Jeg lå stille og lyttede til de bløde langsomme åndedrag. Jeg tænkte i nattens stilhed på situationen, da jeg hvilede ved hans bryst efter nærheden, og hørte hjertet slå som en lille fiskekutter. Det var allerede nu et stærkt minde jeg vidste altid ville være i mig. Denne dunk, dunk lyd.

Fredag d. 17.02

Næste formiddag skulle Niels hjem igen.

Vi lå tæt sammenslyngede da vi vågnede. Vi vidste om hinandens tilstedeværelse i opvågningen og alt hvad der hed tid, blev ganske borte. Der var ikke nogen tid.

Niels begyndte ivrigt at snakke gensyn, da vi tilberedte lidt morgenmad. Det glædede mig, at han var så ivrig efter muligheder.

Jeg vidste godt at han ikke bare havde frit lejde. Han havde jo ikke indviet sin samlever i noget af alt dette. Og ud fra mit skøn om trangen til kontrol og dermed planlægning, ville det heller ikke være inde i hans muligheder umiddelbart.

Han var en absolut planlægger, et menneske der havde en dyb ubevidst utryghed, hvis han ikke kunne styre sit liv, til fulde. Det havde jeg for længst bemærket, igennem vores intense brevskrivning. Dette at have kontrol med forestående begivenheder, sikre aftaler og fælles fodslag, så jeg ind i og erkendte at jeg også ved denne indsigt i dag, så ind i tider med min eksmand Arthur, der lignede, men hvor jeg ikke dengang anede at det

egentlig handlede om at skabe eller insistere på kontrollen, for at få dette nødvendige behov dækket.

Niels ville gerne vi kunne ses igen.

Jeg ville gerne vi kunne ses igen.

Jeg vidste vi ville det, så egentlig måtte det komme fra ham, som en konstatering, da jeg psykisk bare regnede det for givet.

Da vi havde spist morgenmaden, bad jeg ham tage af sted kort efter, for jeg tænkte alligevel ikke på andet, end at han snart skulle af sted igen.

Det føltes som et uudholdeligt greb ind i et lysende omkransende energifelt.

Nede ved bilen, som jeg havde fulgt Niels ned til, sagde han, at han ikke holdt af lange afskeder, og det var dejligt at høre, for jeg havde det præcist på samme måde, og har altid haft det. Jeg erindrede i et split billedet af min moster og mor der hver gang jeg skulle afsted på svagbørnskoloni, blev ved at vinke meningsløst indtil toget endelig, efter en umådelig lang tid, kørte.

Jeg vendte tilbage til lejligheden med en sær følelse af tomhed, som jeg nysgerrigt vendte næsen ind i, efter afskeden.

En speciel følelse af, at se ind i nye dimensioner af mit indre, der normalt var trykket sammen, men nu var foldet helt ud og hvoraf noget af denne store udfoldelse, ligesom drog med ham. Eller manglede jeg bare at få det pakket lidt ind igen?

Jeg var lykkelig for at mærke jeg var kvinde. En både ung og gammel en af slagsen.

Og selv om denne alt for overvældende åbning, fulgte med hans forsvinden, følte jeg også en nærmest vild ukontrollabel jubel.

En lykketilstand uden noget uroligt skær over sig.

Jeg vidste jeg elskede ham.

Tak, tak.....

Kære Karen.

Ja så får du et brev, efter vi har set hinanden. Vi havde jo også set hinanden før, men det var omkring 50 år siden.

Sikke da en fornyelse. Mange tak for et dejligt døgn sammen med dig.

Jeg vil aldrig glemme det øjeblik, hvor vi pludselig stod overfor hinanden i centret. Jeg kunne mærke, at det her var helt rigtigt.

Hvor var det dejligt. Næsten et helt døgn, hvor vi bare var der for hinanden. Så dejligt at møde dig igen og mærke din nærhed, både psykisk og ikke mindst fysisk.

Hvor er du et sødt menneske, og hvor er du en dejlig kvinde. Smuk og varm, jeg ved ikke om jeg bliver smuk, men jeg bliver i hvert fald varm af at tænke på dig.

Det var også dejligt at komme tættere på dig og opleve noget af dit liv.

Hvad det her ellers kan føre til er svært at sige, men det skal da foreløbig føre til, at vi ses igen.

Vi kikkede lige på nogle datoer inden jeg kørte afsted, men jeg vil komme med mere specificerede forslag, meget snart.

Det bliver ikke så langt et brev, for jeg vil have det af sted, så du hurtigt kan få min tak for et dejligt og smukt døgn, samt mine følelser omkring vores møde.

Jeg skal også lige fordøje denne intense oplevelse og så tror jeg, det vil munde ud i, at jeg allerede savner dig og glæder mig til at se dig igen.

Hvis jeg skriver ret meget mere, bliver det nok bare gentagelser, så som skrevet: Det bliver et kort brev, men fyldt med mine følelser for dig.

I morgen vil jeg tage fat på krøniken og så får du igen brev fra mig.

De kærligste hilsner

Og ømmeste tanker

Fra

Niels

Tak for du eksisterer

Kære Niels

Tusind tak for dit varme og kærlige brev.

Jeg åbnede det mens jeg besøgte Lisa, men kunne ikke svare dig, før jeg kom hjem. Og det er jeg så kommet nu.

Det har været et virkelig fantastisk døgn. At ligge i din favn føltes som at komme hjem sjæleligt.

For mig er du smuk og inderlig. For mig er du mennesket jeg altid har længtes efter. Du er sjæleligt og fysisk et smukt menneske.

I nat faldt du i søvn før mig, og jeg lå tæt ind til dig og hørte dit åndedræt, mærkede din krop, og jeg følte en utrolig varme, kærlighed og ømhed for dig.

Det var lidt mærkeligt at træde ind i min lejlighed efter at have sagt farvel, for det hele emmede på en måde af din tilstedeværelse, og jeg glædede mig over at opleve det sådan, også selvom en slags savn erkendtes.

Så nu glæder jeg mig til vores breve til hinanden og over vi nok snart får en aftale helt på plads.

Jeg skal også gå og fordøje det hele. Det var faktisk meget svært at komme fra vores tæthed og til Lisa. Jeg havde det ligesom om, jeg mest havde brug for bare at fordøje, mærke det dyb jeg bærer. Og selv om Lisa spurgte vældig meget til os og godt kunne se hvor glad jeg var, så kunne jeg næsten ikke forklare mig. Men blot sige at jeg ikke kunne snakke så meget om det.

Jeg venter spændt på både tids muligheder for vores datoer, og på brevet i morgen.

De kærligste knus og tanker

Fra Karen

Jeg skriver en masse til dig i morgen eller i aften, men må sende dette med det samme.

Godnat eller godmorgen

Kære Niels

Mit brev til dig venter jeg med til i morgen. Jeg er nødt til at gå i seng nu, for jeg er meget, meget træt og meget fyldt med de mange følelser jeg har for dig.

Du er i mit indre hele tiden.

Hvis du er vågen Niels, så ønsker jeg dig en dejlig nat, hvis du først læser min lille, men meget følte brev i morgen, så er det en godmorgen knus. Luk øjnene for jeg sender dig al min varme, som jeg rummer til dig

De kærligste, ømmeste og inderligste tanker og hilsner

Fra Karen

Lørdag d. 18.02

Godmorgen søde Karen.

Det her er blot et kærligt godmorgen. Jeg skriver mere til dig i løbet af dagen.

Kærlig hilsen Niels

